MADELEINE BRENT

Autoarea celebrelor romane
PIATRA CAPRICORNULUI şi EVADARE DIN INFERN

COMOARA BLESTEMATĂ

I.S.B.N.: 973-9343-40-6

MOONRAKER'S BRIDE
Copyright © 1973 by Madeleine Brent

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate Editurii LUCEAFĂRUL - București

1

În dimineaţa acelei zile de martie, din Anul Porcului, cînd a sosit la Tsin Kai-feng străinul cel urît, am deschis ochii la răsăritul soarelui. Constatînd că nu se schimbase nimic, disperată, am simţit o strîngere de inimă. Presupun că asta era o dovadă de prostie, deoarece demult învăţasem că rareori se întîmplă ca problemele să dispară aşa, brusc, peste noapte. În ceea ce le privea pe ale mele, cel puţin, nici prin cap nu-mi trecea că ar putea să aibă o asemenea soartă.

Trebuia să o hrănesc pe domnişoara Prothero şi pe cele cincisprezece fetiţe pe care le aveam în grijă, iar micuţa pivniţă ce ne servea drept cămară era aproape goală. Mai erau în ea numai nişte cartofi şi cîteva livre de mei. Deci problema mea avea o singură rezolvare. Era clar că astăzi trebuia să merg din nou pînă în oraşul Chengfu pentru a fura nişte bani.

M-am înfiorat, mi-am tras pătura uzată pînă peste umeri şi m-am ghemuit pe rogojina aspră care mă despărţea de scîndurile bine frecate ale duşumelei. Ştiam din proprie experienţă că era inutil să mă duc pe străzile din Chengfu pentru a cerşi. Oamenii erau generoşi, considerînd că cerşitul era o ocupaţie onorabilă deoarece le dădea ocazia să demonstreze cît de mărinimoşi pot fi, dar Asociaţia Cerşetorilor instituise reguli foarte stricte: nu permitea

niciodată vreunei femei tinere să cerşească ocazional – în special uneia ca mine, care făcea parte din tagma *yang kuei-tzu*, adică din tagma demonilor străini.

Cu un an în urmă, după ce se îmbolnăvise domnişoara Prothero, încercasem să cerşesc, însă fusesem prinsă de trei membri ai Asociaţiei. Pe atunci, nu aveam decît şaisprezece ani. Întrucît vorbeam limba mandarinilor aproape la fel de fluent ca toţi ceilalţi, căci o ştiam dintotdeauna, reuşisem, printr-un noroc, să spun ceva amuzant şi îi înveselisem. Altfel, oamenii aceia ar fi putut să-mi taie urechile; dar aşa, rîzînd, ei se mulţumiseră să-mi dea numai o bătaie bună, cu o vargă din trestie. Îmi aminteam şi acum cît de înţepeniţi îmi fuseseră umerii şi ce minciuni sfruntate îi spusesem domnişoarei Prothero cînd mă întorsesem la Misiune, pretinzînd că, alunecînd într-un şanţ, mă lovisem pe spate.

Astăzi voi fi nevoită să-i mai spun nişte minciuni, am gîndit mîhnită.

Printre obloanele din şindrilă ajungeau pînă la mine trilurile matinale ale corului de păsărele din curte. Ştiam că era deja tîrziu şi trebuia să mă scol. Trecuse de ora şase. Fără nici un dubiu, nu eram deloc dornică să-mi părăsesc „patul" deoarece îmi era teamă de ziua care mă aştepta. Eram însă conştientă că nu aveam alternativă, deci trebuia s-o înfrunt. Drumul spre Chengfu dura două ore, iar drumul de întoarcere încă două ore. În afară de asta, pînă la plecare, aveam multe de făcut. De dincolo de perdeaua zdrenţuită care mă despărţea de restul paturilor din camera lungă, se auzeau foşnete ale copiilor. Kimi, bebeluşul nostru – evident, tot o fetiţă – se trezise, iar acum scîncea, în timp ce Yu-lan încerca să o liniştească.

Am aruncat pătura de pe mine, m-am ridicat şi m-am spălat în grabă cu apa din ligheanul pe care îl umplusem de cu seară. Apoi mi-am pus tunica şi pantalonii şi mi-am strecurat

picioarele printre curelele sandalelor. Subțirele material matlasat al hainelor mele nu era prea călduros, dar știam că mă voi încălzi cînd voi începe treaba.

Singura oglindă din toată Misiunea era cea de pe masa de toaletă din camera domnișoarei Prothero. Iarna trecută vîndusem mai toate lucrurile ce nu ne erau strict necesare. Dar pe peretele micii despărțituri în care dormeam eu, exista un scut din bronz lunguieț, care nu atîrna de cui, ci fusese înfipt direct în tencuială. Întotdeauna aveam grijă să-l lustruiesc bine pentru a-l putea utiliza drept oglindă. Înainte ca domnișoara Prothero și sora sa să înceapă să lucreze în acest sat, adică cu peste patruzeci de ani în urmă, clădirea în care se afla acum Misiunea fusese un vechi templu chinezesc abandonat, parțial ruinat. Scutul antic din bronz era singura relicvă a acelor vremuri, în rest, toate efigiile ferocelor zeități chineze fuseseră mutate de domnișoarele Prothero atunci cînd restauraseră templul pentru a-l transforma în Școală Misionară. Acest lucru se întîmplase cu mult timp înainte de nașterea mea, chiar cu mult timp înainte ca părinții mei să fie trimiși aici de Misiunea Creștină din China, pentru a da o mînă de ajutor. Nu aveam nici o amintire legată de părinții mei. Amîndoi muriseră în timpul epidemiei de holeră care izbucnise la un an după nașterea mea, ca și domnișoara Adelaide Prothero, care astfel o lăsase singură pe sora sa, Victoria.

Îmi plăcea ciudata mea oglindă. Suprafața sa curbă distorsiona totul, estompînd atît urîțenia ochilor mei mari și rotunzi, cît și hidoșenia labelor mele imense. Iar culoarea bronzului îmi ascundea albeața stranie a pielii, în special în lunile de iarnă, cînd razele soarelui nu mă ajutau să par ceva mai normală. Cînd mă priveam în scutul-oglindă, eram chiar în stare să pretind că sînt destul de frumoasă: o fată cu piele galbenă catifelată, cu ochii atrăgători, alungiți, și cu picioare

minuscule, strîns legate în fețe. Mă bucuram că domnișoara Prothero nu ne permisese niciodată să legăm picioarele copiilor, deoarece, așa, ieșeam mai puțin în evidență atunci cînd mă aflam printre ei.

După ce mi-am periat rapid părul cu un mănunchi de ace de pin fixate într-un suport de pămînt ars, am tras perdeaua și am străbătut culoarul dintre cele două rînduri de rogojini, strigîndu-i pe copii pe nume, pentru a-i trezi. Bebelușul, bine înfășat, era culcat într-un sertar pe care îl găsisem într-unul dintre birourile ce le aveam în sala de clasă. Lîngă bebeluș, stătea întinsă Yu-lan, care, la cei paisprezece ani ai ei, era cea mai mare fată care rămăsese la Misiune. În momentul în care am îngenuncheat alături de ea, Yu-lan și-a ridicat privirile, zîmbitoare.

– Micuței ăsteia i-a ieșit un dințișor, Lu-tsi. De acum, din moment ce i-a ieșit, se va simți mai bine. Nici unul dintre copii nu reușea să-mi pronunțe corect numele; Lu-tsi era cea mai apropiată variantă a lui Lucy. Vorbind în limba chineză înainte de amiază, Yu-lan încălca o regulă. Toate fetele ar fi trebuit să discute în engleză în timpul dimineții, sau măcar să se străduiască s-o facă, dar domnișoara Prothero fiind țintuită în pat de atîtea luni de zile, din cauza bolii, eu fusesem așa de ocupată, încît nu-mi putusem permite să pierd vremea ajutîndu-i pe copii să se exprime corect într-o limbă străină. Și, oricum, nu vedeam ce importanță ar putea avea un asemenea obicei. O dată plecate de la Misiune, era puțin probabil că aceste fete aveau să mai vorbească vreodată englezește.

Desfășînd fetița, am constatat cu mulțumire că aceasta părea a crește frumos. Carnea îi era tare; cel puțin, deocamdată, pentru că nu avea să rămînă așa dacă nu reușeam să umplu curînd rafturile goale ale cămării noastre.

– Schimbă-i scutecele şi hrăneşte-o, i-am spus lui Yulan, în limba chineză.

– A mai rămas lapte, Lu-tsi?

– Foarte puţin. Astăzi voi încerca să mai aduc din sat. Vezi că ai şi nişte rămăşiţe de peşte uscat. Frămîntă-le cu o bucată de turtă cu boabe de soia şi adaugă un strop de lapte, pentru a o ajuta să înghită mai uşor.

M-am ridicat şi m-am uitat de-a lungul încăperii. Copiii se îmbrăcau cu vestoanele şi pantalonii lor matlasaţi, flecărind ca nişte păsărele gureşe. Unii dintre cei mici voiau să se zbenguie şi să se joace, dar cei mai mari interveneau rapid şi-i potoleau. Era prea multă treabă de făcut. Le pusesem pe trei dintre fete, cu vîrste cuprinse între zece şi doisprezece ani, să aibă grijă, fiecare, de cîţiva dintre cei mai mici.

– Atenţie, copii, am strigat! Grupa lui Chu-yi face curat în dormitor, grupa lui Mei-lin se ocupă de şcoală, iar grupa lui Mai-chai are în grijă sala de mese şi coridoarele. Cînd terminaţi, fetele mai mari trebuie să aducă apă de la rîu pentru ca toată lumea să se poată spăla... Urmă o serie de proteste vehemente. Copiii voiau apă caldă, de la bucătărie, aşa cum era obiceiul nostru, iarna.

– Nu vă mai răsfăţaţi atîta, zăpada s-a topit de cîteva zile. Şi, oricum, astăzi n-am timp să încălzesc apă, trebuie să plec la Chengfu. După ce faceţi curat şi vă spălaţi, ne strîngem în sala de clasă pentru a cînta imnul de dimineaţă, apoi mîncăm.

Cînd cele trei fete mai mari începură să-şi organizeze grupele, în încăpere se instală din nou vacarmul. Nu mă deranja să încalc regula pe care o stabilise domnişoara Prothero în privinţa utilizării limbii engleze, dar legile de igienă, care tot.ei îi aparţineau, erau atît de bine înrădăcinate în mine, încît nici nu-mi trecuse vreodată prin cap ideea de a nu le respecta. De fapt, eram conştientă de importanţa acestora. Datorită lor scăpaserăm de-a lungul anilor de o

mulţime de infecţii şi boli. „Din punctul de vedere al însemnătăţii, curăţenia urmează imediat după cucernicie, dragă Lucy", o auzisem pe domnişoara Prothero spunînd de mii de ori, şi, ca să fiu sinceră, cred că, pentru ea, dintre cele două, curăţenia avea întîietate.

Am mai zăbovit puţin, pentru a o urmări pe Yu-lan cum schimbă scutecele. Aceasta era o fată foarte drăguţă şi foarte bună. Nu era pentru prima dată cînd gîndeam că este mare păcat că domnişoara Prothero nu mă lăsa s-o vînd pe Yu-lan ca muncitoare sau concubină. Oricum, cînd avea să plece de la Misiune, ea avea să devină ori una, ori alta. N-o mai puteam ţine mult timp alături de noi. Banii pe care i-am fi obţinut pe ea ne-ar fi soluţionat unele dintre problemele următoarelor luni. Ştiam că bătrînul domn Chuan, care locuia în casa cea mare de dincolo de rîu, ar fi cumpărat-o cu bucurie contra unei sume frumuşele; chiar el îmi spusese acest lucru.

Dar, furioasă, domnişoara Prothero refuza întotdeauna acest gen de oferte. „Este o barbarie!", ţipa ea, înroşindu-se de indignare. „Oamenii aceştia îşi închipuie că le salvăm fetiţele şi le creştem numai pentru a le vinde apoi ca sclave ori concubine?" Cu toate acestea, exact aşa ceva păţeau fetele care ne părăseau, deşi domnişoara Prothero voia întotdeauna să creadă că le găsea de lucru la o „familie drăguţă". După ce îşi petrecuse mai mult de o jumătate din viaţă printre chinezi, ea tot nu reuşea să înţeleagă multe dintre obiceiurile acestora, obiceiuri împămîntenite de mii de ani. Or, pentru mine, aceste obiceiuri erau ceva natural şi inevitabil. Probabil că eu le acceptam mai uşor deoarece mă născusem aici. În ceea ce le privea pe fete, dacă rezultatul urma să fie acelaşi fie că le vindeam, fie că nu, mi se părea păcat să le dăm drumul pe degeaba, cînd puteam obţine bani în schimbul lor. Întotdeauna apărea cîte o gură nouă de hrănit.

Coborîndu-mi privirile spre prunc, am simţit o strîngere

de inimă. Dacă această fetiță n-ar fi fost adusă la Misiune de către mama ei, soarta i-ar fi fost clară: ori ar fi fost abandonată afară, pentru a muri de frig, ori ar fi fost aruncată în rîu. Deși îi înțelegeam pe chinezi mult mai bine decît domnișoara Prothero – la drept vorbind, mă obișnuisem să mă consider chinezoaică –, nu suportam să analizez această deprindere a lor. Fiii sănătoși urmau să aibă grijă de părinții lor bătrîni, dar fetele erau considerate a fi nefolositoare, astfel încît deseori se întîmpla ca, imediat după naștere, acestea să fie lăsate să moară. Așa ceva mi se părea efectiv de neconceput.

Ridicîndu-și privirile, Yu-lan întrebă:

– Ce avem pentru micul dejun, Lu-tsi?

– Astăzi facem o mică schimbare, i-am spus, zîmbind. În loc de lapte cu boabe de soia și terci de ovăz vom avea terci de ovăz și lapte cu boabe de soia.

Yu-lan scoase un chicot cristalin. Întotdeauna speram să le pot smulge fetelor hohote sincere de rîs, chiar dacă glumele banale pe care le făceam erau repetate pentru a zecea oară.

– Dar pentru prînz, Lu-tsi? întrebă Yu-lan plină de speranță.

– Cartofi, i-am răspuns, ridicînd puțin din umeri. Se împlinea deja o săptămînă de cînd nu le puteam servi la prînz decît cartofi, așa încît nu mă lăsa inima să fac glume pe această temă.

Yu-lan se ridică în picioare, cu bebelușul în brațe. Ochii îi erau îngrijorați.

– Ce ai de gînd să faci, Lu-tsi? Celor mici le este tot timpul foame.

– Nu foame. Poftă. Am încercat să zîmbesc, dar, de data aceasta, Yu-lan nu reacționă.

– Foarte curînd le va fi foame. Tuturor ne va fi foame.

– Nu fi prostuță, am spus, pierzîndu-mi răbdarea. Pînă

acum, nici una dintre voi n-a ştiut ce este foamea. Adică, cel puţin, n-a murit de foame. În plus, pentru următoarele două zile, avem suficientă mîncare.

– Şi după aceea, de unde vei face rost de hrană, Lu-tsi?

La această întrebare, i-am dat sigurul răspuns la care m-am putut gîndi – răspunsul pe care mi-l dăduse întotdeauna domnişoara Prothero, atunci cînd mă interesasem de meniul nostru, exact ca Yu-lan.

– Bunul Dumnezeu ne va pune ceva pe masă, am spus pe un ton încrezător, după care i-am întors spatele pentru a mă duce în bucătărie. Gîndul îmi zburase la ceea ce trebuia să fac în acea zi, la Chengfu. Speram că bunul Dumnezeu va avea grijă ca măcar să nu fiu prinsă în timp ce voi încerca să fac rost de bani.

Zece minute mai tîrziu, îi duceam micul dejun domnişoarei Prothero, în cămăruţa ei cu vedere spre curte. Femeia aceasta, aşezată în capul oaselor, cu spatele sprijinit de perne, era atît de palidă şi de slăbită încît îmi venea greu să recunosc în ea pe energica, dolofana şi inimoasa misionară care jucase, pentru mine, rolul de mamă, aproape de cînd mă născusem. Cu patruzeci de ani în urmă, ea venise în Asia împreună cu Adelaide, sora sa, pentru a pune bazele unuia dintre centrele Misiunii Creştine din China. Probabil că domnişoarele Prothero fuseseră nişte femei cu totul deosebite, deoarece nici inundaţiile şi molimele, nici foametea şi războaiele, nu reuşiseră să le împiedice să-şi ducă la îndeplinire sarcinile. Celelalte ajutoare trimise de M.C.C. veniseră şi plecaseră, dar ele rămăseseră aici.

Părinţii mei, Charles şi Mary Waring, fuseseră trimişi în China în anul 1882. Domnişoara Prothero îmi spusese deseori că, dintre toate ajutoarele pe care le avusese, ei au fost cei mai buni. Pe vremea aceea, atît ea, cît şi sora ei deja depăşiseră vîrsta de cincizeci de ani, aşa încît s-au simţit uşurate cînd au constatat că la Misiune apăruseră, în sfîrşit, nişte oameni care

le puteau scăpa de o parte din greutăţile care le împovărau umerii. Dar optsprezece luni mai tîrziu, holera îmi răpunea ambii părinţi. Atunci a murit şi Adelaide Prothero. În plus, M.C.C., copleşită de numeroasele certuri iscate între el şi organizaţiile misionare ale altor grupări religioase, se retrăsese din China de Nord.

Cu toate acestea, domnişoara Prothero rămăsese. Uneori încercam să-mi imaginez prin ce situaţii trecuse bătrîna, care, pe vremea aceea, avea în îngrijire, la Misiune, douăzeci şi două de fete; zece dintre ele nu împliniseră încă vîrsta de cinci ani. Eu, Lucy Waring, eram doar un prunc de şase luni. Sora şi ajutoarele i se prăpădiseră. M.C.C. nu-i mai asigura nici un fel de sprijin – nici financiar, nici de altă natură. Şi toate aceste greutăţi se iviseră taman în momentul în care domnişoara Prothero abia începuse să spere că va mai scăpa de unele probleme. Totuşi, nu ştiu cum, ea reuşise să uite de necazuri şi de oboseală, adunîndu-şi toate puterile pentru a lua treaba de la capăt. Tatăl lor le lăsase o moştenire pe care nici ea, nici sora ei n-o atinseseră pînă atunci. Domnişoarele Prothero plănuiau să se folosească de acei bani numai pentru a-şi uşura zilele grele ale bătrîneţii, pe care ele sperau că şi-o vor petrece în Anglia. Dar în momentul acela de răscruce Victoria Prothero îşi transferase banii la o bancă din Chengfu şi începuse să-i folosească treptat, puţin cîte puţin, pentru a asigura existenţa zilnică a celor din Misiune. Trecuseră deja mulţi ani de cînd scosese prima liră din contul ei bancar.

Mi se întîmpla deseori să n-o pot înţelege pe domnişoara Prothero. Bătrîna avea multe deprinderi şi idei ciudate. Însă, pentru ceea ce făcuse, o iubeam şi o admiram mai mult decît pe oricine altcineva.

Se împlineau deja şase luni de cînd femeia din faţa mea nu mai reuşise să părăsească patul. Ştiam, de la doctorul Langdon, un medic american pe care îl adusesem din Chengfu,

că nu mai are mult de trăit. În seara zilei în care am aflat vestea, am plîns mult, iar senzaţia fusese ciudată deoarece, din vremea prunciei, nu mi se mai întîmplase niciodată să vărs lacrimi. Apoi, după ce-mi ştersesem ochii, realizasem că singurul lucru care îmi rămăsese de făcut era s-o protejez pe domnişoara Prothero de orice griji şi dificultăţi ce aveau să se ivească în scurta perioadă care îi mai rămăsese de trăit.

Ce avea să urmeze după dispariţia ei, nu-mi puteam imagina. Îmi aminteam că odată o întrebasem pe bătrînă cum reuşise să depăşească toate greutăţile teribile ce-i apăruseră în cale în decurs de numai cîteva săptămîni pe vremea epidemiei de holeră. Nu am uitat nici acum răspunsul pe care mi-l dăduse: „Dragă Lucy, ori de cîte ori nu poţi gîndi o soluţie de perspectivă, fă numai primul pas logic; abia după aceea concentrează-te la următorii".

Pe moment, pentru mine, primul pas logic era să mă duc la Chengfu pentru a fura nişte bani, dar nu îndrăzneam să-i împărtăşesc un asemenea gînd domnişoarei Prothero. Cînd i-am aşezat vechile perne de la spate, pe faţa ei a apărut un zîmbet şters, nesigur. Apoi i-am aşezat în poală tava pe care se afla o ceaşcă cu ceai, amestecat cu ultimul nostru strop de lapte, şi un bol cu mîncare. Era vorba de acelaşi gen de mîncare cu care Yu-lan o hrănea acum pe Kimi, fetiţa cea mai mică a Misiunii. Numai că, pentru domnişoara Prothero, eu adăugasem un ficat de oaie fiert, tăiat foarte mărunt, pe care îl obţinusem cu o zi în urmă de la un fermier, drept recompensă pentru că-i curăţasem un canal.

– Îţi mulţumesc, dragă Lucy. Mîncarea asta pare a fi foarte tentantă. Vocea bătrînei era slabă, dar sigură. Ridicîndu-şi privirile spre mine, ea se încruntă. Copilo, aş dori să porţi rochia aceea frumoasă, pe care o ai.

Se referea la o rochie pe care mi-o făcuse chiar ea, pe vremea cînd aveam şase ani. Era o rochie verde pal, din

bumbac, cu fusta plisată – singura rochie de modă englezească pe care o avusesem vreodată. Îmi aminteam şi acum cît de mult o urîsem pentru că, în loc să mă facă să semăn cu restul copiilor, aceasta scotea în evidenţă faptul că nu eram decît un „demon străin".

– Este la spălat, domnişoară Prothero, am spus, gîndind cu tristeţe că aceasta nu era decît prima minciună din acea zi, prima minciună pe care Îngerul Înregistrator avea să o treacă, în caietul său, pe pagina destinată lui Lucy Waring. De-a lungul anilor, domnişoara Prothero avusese destulă bătaie de cap pentru a găsi căile prin care ne putea asigura supravieţuirea pentru a mai avea timp să ne ţină predici, atîtea cîte ar fi dorit. Totuşi, reuşise să ne citească zilnic măcar cîte un paragraf din Biblie şi să facă o scurtă discuţie privitoare la el, aşa încît ajunsesem să aflu şi eu de Îngerul Înregistrator.

Întotdeauna mi-l imaginam pe acesta stînd în faţa unei catedre mari, completîndu-şi registrul cu un toc din aur. Din cine ştie ce motiv bizar, în desenele în care era reprezentat, el avea trup de albină, cu dungi galbene şi negre, şi purta ochelari. Niciodată nu îndrăznisem să mă întreb cîte pagini îmi alocase mie Îngerul Înregistrator. În afară de cele patru drumuri pe care le făcusem pînă la Chengfu pentru a fura, în ultimele cîteva luni îi spusesem multe minciuni domnişoarei Prothero.

Se împlinea aproape un an de cînd memoria acesteia din urmă începuse să slăbească. Domnişoara Prothero nu ştia că banii ei se terminaseră, deşi directorul băncii o avertizase de acest lucru, atît verbal, cît şi în scris. Slăbindu-i puterile prea mult pentru a se mai duce pînă la Chengfu, ea trimisese un bilet la bancă pentru a mă autoriza să scot banii din cont în locul ei. Domnul Wei, directorul, fusese deosebit de politicos, avînd în vedere faptul că nu eram decît o adolescentă, şi îmi explicase clar că domnişoara Prothero nu mai avea nici

un ban. De atunci începusem să fur. Nu găsisem nici o altă soluţie. De cînd mă ştiam, absolut în fiecare iarnă, făcusem foamea, aşa încît nu suportam gîndul ca şi copiii de care aveam grijă să sufere din această cauză.

– Mîine să-ţi pui rochia aceea frumoasă, îmi spuse domnişoara Prothero. Nu-mi place să te văd în permanenţă îmbrăcată în pantaloni. Trebuie să-ţi aduci aminte întotdeauna că eşti *englezoaică*, dragă. Asta nu înseamnă că ai fi *mai bună* decît ceilalţi copii, desigur, dar trebuie să fii mîndră de ţara ta. Nu-mi place să văd că te transformi într-o chinezoaică, doar ştii.

– Da, domnişoară Prothero, am spus, aşezîndu-mă pe scaunul de lîngă pat. Mîncaţi, vă rog, înainte de a se răci micul dejun.

– Micul dejun? Domnişoara Prothero îşi coborî privirile spre tavă. Ah, da, mi-e teamă că nu-s prea flămîndă, Lucy.

– Dar trebuie să mîncaţi. Domnul doctor Longdon a spus că medicamentul se ia după masă.

Domnişoara Prothero dădu din cap. Privirile îi rătăciră confuze prin încăpere.

– Într-adevăr, medicamentul acela îmi calmează durerile. Poţi să mai faci rost de aşa ceva, dragă?

– Da. Medicul mi-a zis să mai trec pe la el înainte de a se termina ultimele picături din sticluţă.

Domnişoara Prothero luă furculiţa şi începu să mănînce încet. După o clipă sau două, expresia feţei îi deveni ceva mai vioaie, amintindu-mi oarecum de energia ei de altădată.

– Păstrezi curăţenia, Lucy? mă întrebă. Şi ai grijă ca fetiţele să se spele?

– Da, domnişoară Prothero. Toate Sarcinile Zilnice sînt duse la îndeplinire, la fel ca întotdeauna.

– Şi cea mică? Cum aţi botezat-o...?

– Kimi. Îi merge foarte bine. Momentan, toți copiii o duc bine.

– N-am auzit încă imnul de dimineață, dragă.

– Va fi cîntat ceva mai tîrziu, domnișoară Prothero. După ce va fi terminată curățenia, adică exact înainte de micul dejun.

– Desigur, ce proastă sînt! Pentru o clipă, am văzut-o pe bătrînă începenind. Cu un efort, ea își stăpînește o strîmbătură de durere. Acum este momentul să-ți începi lectura, Lucy.

– Ce să alegem? Un capitol dintr-o carte scrisă de domnul Borrow, unul dintr-un roman de-al lui Trollope sau cîteva pagini din cunoscutul *In Memoriam,* al lordului Tennyson...?

– Nu, dragă, cred că ar fi frumos să citești ceva scris de-o femeie. Să ne oprim la o carte a domnișoarei Austen.

Acesta era un obicei zilnic, care data încă de pe vremea cînd învățam alfabetul. Domnișoara Prothero fusese întotdeauna hotărîtă să nu mă lase să uit limba corectă a mamei mele, așa încît în fiecare dimineață aveam datoria să mă așez lîngă ea și să-i citesc ceva timp de o jumătate de oră, urmînd ca seara să ne mai permitem să risipim o oră, pentru a ne deprinde, după cum se exprima ea, cu „arta conversației".

Îmi plăceau cărțile ei, deși, de multe ori, nu le prea înțelegeam. Știam ce înseamnă fiecare cuvînt în parte, dar povestirile se refereau la lumea bizară a demonilor străini, motiv pentru care mă derutau complet. Lumea pe care o cunoșteam eu cuprindea Misiunea și sătucul Tsin Kai-feng de la poalele dealului, un sătuc format din două sau trei sute de suflete ce-și duceau viața între zidurile sale antice, făcute din cărămizi de pămînt. Știam numele fiecărui sătean în parte, ajunsesem să mă deprind cu obiceiurile și felul lor de a gîndi. Or, lumea pe care o cunoștea cel mai bine domnișoara Prothero, deoarece își petrecuse în sînul ei primii treizeci de ani de viață, lumea pe care încerca să mi-o prezinte prin

intermediul cărţilor, nu era, pentru mine, mai reală decît un tărîm de basm.

Cu toate acestea, nu consideram că lecturile noastre zilnice ar fi fost o pierdere de vreme. Recitind de mai multe ori toate cărţile din colecţia domnişoarei Prothero, nu mai trebuia să mă concentrez la rîndurile cărora le dădeam glas în faţa ei. Astfel, în fiecare dimineaţă aveam parte de o jumătate de oră liniştită, în care mă puteam gîndi la problemele zilei şi îmi puteam face planuri.

Uneori mă simţeam foarte descurajată cînd realizam cît de rar reuşeam să-mi pun cu succes în aplicare aceste planuri. În cursul anului trecut, încercasem să cultiv peticul de pămînt din spatele misiunii, pentru a ne asigura legumele de care aveam nevoie în lunile de iarnă. Dar pămîntul acela era nefertil. Fiind situat pe vîrful dealului, soarele îl pîrjolea în săptămînile caniculare de vară. Deşi în fiecare dimineaţă, timp de două sau trei ore, cărasem cu copiii găleţi pline cu apă de la rîu, nu reuşisem să satisfacem solul setos.

Entuziasmată de ideea mea, domnişoara Prothero ne sprijinise spunînd rugăciuni speciale pentru izbînda noastră. Cu toate aceştea, pînă la Sărbătoarea Recoltei, nu reuşisem să strîngem decît cîţiva saci cu fasole şi nişte cartofi cam spongioşi. Asta fusese singura dovadă a acelor luni de muncă grea, de care avusesem parte.

Acum, în timp ce îi citeam domnişoarei Prothero, am ajuns la concluzia că anul acesta trebuia să depunem eforturi mai susţinute pentru obţinerea unei recolte proprii. Era păcat că sediul Misiunii nu se afla în sud, unde existau condiţii mai bune pentru cultivarea orezului. Aici, în nord, nu puteam planta decît orez pitic, după cum era denumit – mai exact, un gen de mei – pentru care, oricum, peticul nostru de pămînt era neadecvat.

Consideram că, dacă lucram timp de cîteva zile pe gratis

pentru domnul Hsun, un fermier foarte cumsecade, puteam primi de la el un oarecare ajutor. Mă interesa să aflu ce plante pot cultiva şi ce metode ar trebui să folosesc pentru a obţine o recoltă bună. De asemenea, îmi trecuse prin cap ideea că am putea încerca să creştem viermi de mătase şi să vindem coconii unui comerciant din Chengfu. Nu aveam duzii necesari hrănirii viermilor de „calitate superioară", dar mă gîndeam că aş putea creşte unii „inferiori", mai exact aşa-numiţii viemi tasar. Dacă reuşeam să obţin nişte ouă de tasar, le-am fi putut pune la „clocit" în bucătărie – evident, numai în cazul în care eram în stare să menţinem acolo o atmosferă suficient de caldă – apoi puteam hrăni viermii ieşiţi din ouă cu frunze de stejar, pînă cînd aceştia aveau să se înfăşoare în coconi. Din aceşti coconi nu se obţinea decît mătase „sălbatică", nu mătase cu adevărat valoroasă, ceea ce însemna că nu aveam cum să obţinem pe ei un preţ prea mare, dar, dacă totul mergea bine şi dacă eram capabile să creştem suficienţi viermi, exista posibilitatea ca banii rezultaţi din vînzarea coconilor să ne ajungă cel puţin pentru alimentele pe cîteva săptămîni. Regretam că nu ştiam prea multe amănunte despre această îndeletnicire, însă eram dispusă să încerc orice soluţie care mă putea salva de hoţie, deoarece de fiecare dată porneam spre Chengfu, la furat, mai înspăimîntată ca oricînd.

Încheind paragraful romanului *Mîndrie şi prejudecată*, am observat că domnişoara Prothero nu terminase decît jumătate din mîncarea de pe tavă şi că acum stătea tolănită pe perne, cu ochii închişi. Am crezut că adormise, dar, cînd am pus cartea înapoi, pe raft, am auzit-o spunînd:

– Ai făcut planul activităţilor de astăzi, Lucy? Sper că eşti metodică, dragă. Întotdeauna să-ţi aduci aminte că planificarea grijulie duce la o serioasă economisire de timp şi de muncă.

– Da, domnişoară Prothero, am plănuit totul pentru ziua de astăzi. După micul dejun, voi face nişte lecţii cu copiii, iar după-amiază, cînd nu va mai fi atît de frig, voi vedea dacă domnul Hsun le poate găsi fetelor mai mari ceva de lucru. O jumătate de normă... Mei-lin le va supraveghea pe cele mici pe care le voi pune să-şi peticească şi să-şi cîrpească lucrurile. Am ezitat, apoi am continuat: Eu va trebui să merg pînă în Chengfu în această după-amiază.

– De ce, Lucy?

– Mă duc la bancă, pentru a scoate nişte bani. Aceasta era a doua minciună. Şi aveau să urmeze şi altele, am gîndit cu tristeţe.

– Bani? Domnişoara Prothero îşi deschise ochii şi mă privi surprinsă. Dar abia ai fost după bani... Acum o lună sau două. Cu siguranţă, de atunci pînă acum, n-ai putut cheltui două lire întregi, din aur.

Deodată, m-am simţit slăbită. Începusem să mă agit. Domnişoara Prothero părea a-şi aduce întotdeauna aminte numai de amănuntele pe care eu voiam să le uite. În timpul ultimei mele vizite în Chengfu, reuşisem să fur cîţiva *taeli* * din argint, de la un tip care venise în oraş pentru a vinde nişte măgari. Bărbatul respectiv se îmbătase atît de tare într-una dintre cîrciumi, încît abia se mai putuse ţine pe picioare. Cînd domnişoara Prothero mă întrebase ce am făcut în Chengfu, îi spusesem că luasem de la bancă două monede de aur de cîte o liră – şi, culmea, exact acest amănunt fusese înregistrat de memoria ei slabă.

– Îmi pare rău, dar banii aceia s-au terminat, am răspuns, pe un ton cam disperat.

– Două lire întregi! Bătrîna îşi clătină capul cu tristeţe.

---

* *tael* = veche unitate monetară chineză, egală cu valoarea unui *liang* de aur (aproximativ 37 de grame de aur) *(nota trad.)*.

Sincer, dragă, este necesar să te străduieşti să fii mai cumpătată.

– Nu i-am cheltuit de pomană, credeţi-mă, domnişoară Prothero.

– Sper că nu, copilă. Dar cînd te duci în piaţa satului, trebuie să fii mai *grijulie*. Precupeţele cer mult mai mulţi bani decît speră să obţină. Sincer, erai foarte pricepută atunci cînd se punea problema să le convingi să scadă preţul pînă la limita minimă. Nu-mi pot da seama ce ţi s-a întîmplat.

– Îmi pare rău, domnişoară Prothero. Voi încerca să mă descurc mai bine.

– Perfect, Lucy. Acum, fugi. Probabil că este aproape ora la care obişnuiţi să cîntaţi imnul. În afară de asta, pînă atunci, trebuie să pregăteşti micul dejun.

– Nu-mi va lua mult timp. După masă, voi încălzi nişte apă pentru a vă putea spăla. Revin atunci.

– Îţi mulţumesc, dragă. Eşti o fată tare bună. Nu te rog decît să nu fii prea neglijentă cu banii. Doar ştii, banii nu cresc în copaci.

– Voi reţine, domnişoară Prothero.

Luînd tava, am ieşit din dormitor. O dată ajunsă în hol, am fost nevoită să mă opresc puţin. Pieptul mi se ridica şi îmi cobora ritmic, de parcă în el ar fi fost ceva care se zbătea să iasă afară. Nu ştiu de ce anume intrasem în agitaţie abia atunci, dar am reuşit să-mi stăpînesc plînsul. Şi am fost foarte mulţumită de reuşita mea. Aveam senzaţia că fetiţele vor crede că s-a sfîrşit lumea dacă mă vor vedea vreodată înlăcrimată. Domnişoara Prothero fiind atît de bolnavă, eu eram singura persoană care le purtam de grijă copiilor din Misiune, aşa încît nu-mi puteam permite să le arăt cît sînt de nelinişţită. Dacă Lu-tsi ar fi plîns, toţi s-ar fi speriat foarte rău.

În bucătărie, fiertura de mei clocotea, la fel ca apa din cratiţa de alături, cu care voiam să pregătesc ceaiul. În cursul

anului trecut, izbutisem să obţinem o mică recoltă de ceai. Frunzele culese, umezite puţin, presate într-o formă, fuseseră transformate în cubuleţe. Numărînd cubuleţele din borcan, am constatat că acestea ne mai ajungeau pentru trei zile.

De deasupra, se auzea vocea lui Yu-lan, care îi aduna pe copii în sala de clasă. Urcînd la etaj, i-am privit cum se aşază pe scaune şi cum îşi iau cartoanele pe care era scris imnul destinat dimineţii de astăzi. Luînd loc în faţa armoniului vechi şi scîrţîitor, m-am uitat la titlul cîntecului religios ales de Yu-lan. Era aria *Pîinea Cerului*. Nu ştiam să citesc notele muzicale, însă învăţasem să cînt mecanic patru imnuri. După ce am lovit o clapă, m-am întors cu faţa spre copii.

– Ridicaţi-vă cu toţii în picioare, le-am spus în limba engleză, şi cîntaţi tare, pentru a fi auziţi de domnişoara Prothero. Yu-lan, cred că ar fi mai bine s-o scoţi de aici pe Kimi; s-ar putea ca zgomotul s-o sperie. Am fost nevoită să repet această ultimă frază, traducînd cuvîntul „sperie" în chineză, pentru ca Yu-lan să mă poată înţelege în cele din urmă. Sînteţi gata, copii? Unu, doi, trei... *acum!*

Toţi începură să cînte imnul. Unul dintre motivele pentru care eram foarte conştientă că fac parte din rîndurile „demonilor străini" era faptul că puteam să urmăresc şi să înţeleg o arie la fel ca domnişoara Prothero. Pentru copiii chinezi, nici melodiile, nici măsurile muzicale nu însemnau nimic. Aceştia nu făceau decît să citească cu voci stridente cuvintele de pe cartonaşe, cît mai repede posibil, folosind acelaşi ton, de parcă n-ar fi existat decît o notă muzicală. Cum între versuri nu făceau nici un fel de pauză, eram nevoită să apăs pe clape din ce în ce mai iute, pentru a-i putea ajunge din urmă.

Chu-yi termină prima, eu a doua, imediat după ea, apoi urmară fetele mai mari, care prin nu ştiu ce întîmplare fuseseră astăzi ceva mai lente, şi, în final, fetele mici. Cînd toată lumea

a terminat de cîntat imnul, am spus Tatăl Nostru; de data aceasta, Mei-lin a fost cîştigătoarea.

– Bine, copii, acum haideţi să mîncăm. Mergeţi să vă luaţi lingurile şi aşteptaţi-mă cuminţi la masă, am spus, aşezîndu-mă lîngă uşă.

După ce toate fetiţele ieşiră, arătîndu-mi fiecare mîinile pentru a-mi demonstra că erau curate, am chemat-o pe Chu-yi în bucătărie. Aveam nevoie de ajutorul ei pentru a împărţi mîncarea în cincisprezece porţii.

Dimineaţa trecu repede, mult prea repede din punctul meu de vedere. Îmi era groază de momentul în care urma să pornesc spre Chengfu. Înainte de a începe lecţia despre tehnica utilizării abacului, am trimis-o pe Yu-lan la domnul Hsun, a cărui fermă se afla chiar lîngă drum, la o distanţă de o milă faţă de noi. Fata trebuia să-l întrebe dacă ne putea oferi ceva de lucru. Fermierul o lăsă pe Yu-lan să aştepte aproape o oră pentru a-i scoate în evidenţă neînsemnătatea, dar în cele din urmă îi spusese că, deşi astăzi nu avea de ce să ne cheme la muncă, ne putea promite ceva pentru ziua următoare, cînd avea de gînd să facă nişte cărămizi din pămînt, pentru un nou zid pe care voia să-l ridice. Se hotărîse să ne plătească cîţiva *cash* * pentru patru fete mai mărişoare, care urmau să se ducă la el pentru ca, amestecînd cantităţile corespunzătoare de pămînt umed şi paie, să pregătească materialul care, printr-o presare ulterioară, urma să fie transformat în chirpici. Eram foarte mulţumită de răspunsul primit, deoarece cu cîţiva *cash* puteam cumpăra măcar puţin lapte pentru Kimi.

La amiază, am mîncat un piure fierbinte de cartofi. Apoi m-am dus în aşa-numitul meu „dormitor" pentru a-mi schimba hainele în vederea călătoriei pe care trebuia s-o fac. Mi-am

* *cash* = denumire generică pentru orice monedă chineză din cupru, avînd valoare unică *(nota trad.)*.

tras cizmele călduroase din pîslă şi mi-am pus o haină pe care o făcusem dintr-o pătură veche, după care mi-am aşezat pe vîrful capului o pălărie conică din paie de orez. Îmi plăcea acea pălărie deoarece mă ajuta să semăn destul de bine cu cei din jurul meu. Pentru cazul în care vîntul devenea prea rece, aveam totuşi la îndemînă şi gluga ataşată gulerului hainei. Mîinile începuseră să-mi tremure deja, dar nu de frig, ci de frică. Le-am frecat cu vigoare şi mi le-am ascuns sub mîneci. Apoi, ruşinată de laşitatea de care dădeam dovadă, mi-am spus că nu avea importanţă dacă îmi mai amînam plecarea cu cinci minute. Simţeam nevoia să mă opresc puţin lîngă cutia care stătea la capul rogojinei mele, care acum era rulată.

Era vorba de o cutie mică, făcută din lemn. Pentru mine era însă deosebit de importantă deoarece conţinea toate comorile mele. Nu aveam nici un lucru cu adevărat valoros, pentru că vîndusem atît ceasul tatei, cît şi brăţara de argint a mamei, cu mult timp în urmă, înainte de a începe să fur, dar aveam cîteva obiecte cu valoare sentimentală: o fotografie destul de estompată a părinţilor mei, o cărticică de rugăciuni, nişte modele de broderie făcute de mama, şi o panglică albastră, cam decolorată. Pe aceasta din urmă o păstram pentru a-mi lega părul într-o eventuală ocazie mai deosebită, deşi nu-mi prea puteam imagina ce fel de ocazie ar putea fi aceea. De asemenea, tot în acea cutie îmi ţineam sandalele de vară, confecţionate, pentru a-mi fi oferite în dar, de două fete de zece ani. Iar lîngă ele, pusesem un mic teanc de poze şi ilustraţii îngălbenite, tăiate din rarele reviste şi ziare care ajunseseră la Misiune de-a lungul anilor. Şi... în plus, mai era şi... desenul.

Acest desen îmi reţinuse atenţia şi chiar mă obseda încă de cînd îl descoperisem, cu trei ani în urmă, sub stratul gros de praf dintr-un cotlon al pivniţei celei mari, în care ne ţineam lemnele pentru iarnă. Era făcut cu cerneală neagră, sau cu altă substanţă neagră, pe o bucată foarte grosolană de canava,

de culoare maro deschis. Ramă nu avea. Marginile bucății de cînava erau neregulate, de parcă aceasta ar fi fost tăiată de o mînă neglijentă, dintr-o fîşie mai mare. Văzînd materialul, mă gîndisem că l-aş putea folosi la peticit. Abia cînd scuturasem bine praful de pe el, descoperisem desenul. Acesta acoperea o arie dreptunghiulară, cu lungimea de aproximativ douăzeci de inci şi înălţimea de zece inci şi ceva. Iniţial, desenul mi se păruse distorsionat, dar, întinzîndu-l pe o scîndură, observasem că, deodată, pare a căpăta viaţă. Reprezenta o casă frumoasă, plasată pe o movilă sau pe un deal şi într-o parte se răspîndea un şir de pomi. De pe acoperişul cu versante abrupte se ridicau cîteva coşuri înalte. Versantele erau perfect plane, nu concave, mărginite de streşini curbate în sus, ca cele din China. Ferestrele dreptunghiulare, elegant proporţionate, erau dispuse pe două rînduri, iar intrarea era foarte frumoasă. Exact sub muchia superioară a acoperişului, pe centru, exista o singură fereastră semicirculară. În faţa versantelor laterale ale acoperişului, la baza lor, se aflau două parapete pe care erau aşezate două şiruri de coloane scurte, avînd fiecare în capăt cîte o sferă din piatră. Pereţii erau parţial acoperiţi de o plantă cătărătoare, care, după părerea mea, trebuia să fie iederă. Desenul fusese făcut din linii apăsate, sigure, aproape degajate, de parcă ar fi fost opera mîinii iuţi a unui artist talentat. Sub desen, într-un colţ, era scris un singur cuvînt: *Moonrakers*.

Domnişoara Prothero nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut proveni acest desen.

– Probabil că zace aici de dinainte de venirea mea, îmi spusese ea. Ciudat, totuşi. Asta este o casă englezească, normal.

– Cine a stat aici înainte de venirea dumneavoastră, domnişoară Prothero?

– Păi, nimeni, dragă. Presupun că doar preoţii templului.

Dar, în timpul Războaielor Opiului, clădirea aceasta a fost avariată serios. A fost lăsată în părăsire cu mulţi ani înainte de sosirea mea şi a lui Adelaide.

– Credeţi că *Moonrakers* este numele artistului?

– Dumnezeule, nu, copilă! Cine a mai auzit de un om care să aibă un asemenea nume?

– Nu ştiu, domnişoară Prothero. Nu sînt prea familiarizată cu numele englezilor. Pentru mine, toate sună la fel de ciudat.

– Da, sigur, dragă. Ce proastă pot fi. Domnişoara Prothero scosese un suspin înăbuşit. Mi-aş fi dorit să nu gîndeşti ca un copil chinez, dar nu prea pot să te învinovăţesc. Asta este numai vina mea. De mult trebuia să găsesc o cale de a te trimite acasă, în Anglia.

Îmi mai spusese acest lucru de nenumărate ori. Iniţial, ideea de a pleca mă agitase, însă acum nu-mi mai făceam probleme.

– Atunci, *Moonrakers* poate fi numele casei? o întrebasem.

– Da, cred că da, dragă.

– Şi ce înseamnă? Cuvîntul pare a se referi la un obiect foarte înalt, cu care poate fi scrijelită suprafaţa lunii, dar casa din desen este mai scundă decît unele pagode din Chengfu.

– Nu, semnificaţia este cu totul alta. Am dat peste ea pe undeva, dar asta s-a întîmplat cu foarte mulţi ani în urmă şi nu-mi mai amintesc.

Se părea că domnişoara Prothero nu dădea prea mare importanţă nici desenului, nici împrejurărilor în care fusese găsit acesta. Ca atare, de atunci, nu mai făcuse decît foarte puţine referiri la el. În schimb, pe mine mă fascina atît desenul în sine, cît şi misterul care părea a se ascunde în spatele lui. Mi se întîmplase deseori să încerc să-mi imaginez o poveste care să explice prezenţa într-un templu chinezesc a acelei ciudate bucăţi de canava pe care o mînă necunoscută schiţase, cu atîţia ani în urmă, o casă englezească.

Casa aceea exercita asupra mea o forță de atracție stranie. Încă din primul moment mă simțisem fascinată de ea. Era un fel de dor, de dorință fierbinte de a fi a mea, care nu dispăruse, în ciuda faptului că nu înțelegeam deloc ce anume mă putea lega de ea.

Într-adevăr, casa era frumoasă, însă, pentru mine, nu avea nici o însemnătate. În afară de asta, fără nici un dubiu, în lume existau o mulțime de case mult mai frumoase decît cea din desen. Poate că mă simțeam atrasă de ea numai din cauza faptului că era o construcție tipic englezească. Nu-mi cunoscusem părinții, așa încît nu avusesem șansa de a prelua de la ei măcar un strop din dragostea pe care o simțiseră aceștia față de Anglia, dar exista posibilitatea ca sîngele să păstreze amintiri necunoscute minții. Și poate că, la urma urmelor, dorința mea arzătoare nu avea nici o legătură cu casa, ci cu poporul din care mă trăgeam.

Eram sigură că desenul fusese făcut de mîna unui englez și aveam presimțirea că respectivul englez îl făcuse cu dragoste. Poate că de aceea mă simțeam reconfortată atunci cînd, confruntîndu-mă cu diverse probleme, mă uitam la el. Puteam sta mult timp cu privirile ațintite la casă, imaginîndu-mi camerele din interiorul ei sau peisajul din jur, cu farmecul adus de fiecare anotimp în parte. Iar cînd mă desprindeam de bucata de canava pentru a mă ocupa de problemele curente, constatam că puteam să le abordez mai liniștită, mai încrezătoare în șansele mele. Speranța și calmul nu durau mult timp, dar îmi dădeau, cel puțin, elanul inițial de care aveam nevoie pentru a înfrunta dificultățile care îmi apăreau în cale.

Uneori îmi era rușine că dădeam dovadă de atîta naivitate; realizam că apelam la acest desen ori de cîte ori simțeam nevoia să fiu alinată, la fel cum un copilaș își caută mîngîierea

lîngă păpuşa lui din cîrpe, atunci cînd este băgat, seara, sub pătură.

Dar de data aceasta, desenul nu avu nici un efect magic asupra mea. Deşi privirile îmi erau aţintite la el, ochii mei nu-l prea vedeau. Mintea îmi prea preocupată de sarcina pe care o aveam de dus la îndeplinire în aceea zi, în Chengfu. În momentul în care am pus însă desenul la loc, în cutie, am auzit vocea lui Yu-lan.

– Lu-tsi! A venit soţul lui Liu după tine. Zice că bebeluşul lor se va naşte foarte curînd.

Brusc, m-am simţit extrem de uşurată. Nu mai puteam să merg la Chengfu. Naşterea pruncului lui Liu avea să dureze, aşa încît, făcîndu-se prea tîrziu, nu mai aveam posibilitatea să mă duc pînă în oraş. Desigur, acest lucru însemna că ne vom mai confrunta cu o zi de foame. A doua zi tot trebuia să merg la furat, orice s-ar fi întîmplat, dar eram mulţumită de această amînare temporară.

Cinci minute mai tîrziu, încărcată cu imensa valiză din piele a domnişoarei Prothero, eram deja în drum spre sat, alături de soţul lui Liu. Lok, – acesta era numele lui – nu avusese nici măcar intenţia de a mă ajuta să duc valiza. Domnişoara Prothero l-ar fi muştruluit zdravăn pentru comportamentul său, dar eu ştiam că Lok nu voia să fie nepoliticos, ci, pur şi simplu, considera că asta era o muncă de femeie. Domnişoara Prothero învăţase ce trebuie să facă o moaşă pe cînd trăia la Londra, înainte de a veni în China. Iar cu o ajutasem să aducă pe lume copii de cînd împlinisem vîrsta de paisprezece ani. Tot de atunci, o asistam în permanenţă cînd trebuia cusută o tăietură, aplicată o atelă sau bandajată rana vreunui sătean accidentat în timpul activităţilor sale de zi cu zi. De cînd domnişoara Prothero nu-şi mai putuse părăsi patul, moşisem singură peste douăzeci de femei.

Unele dintre sătence nu voiau să ne vadă prin preajmă

în asemenea momente, deoarece, fiind „demoni străini", le era teamă că ar putea stîrni mînia zeilor lor, solicitîndu-ne ajutorul. Multe dintre femei însă, ca de altfel şi mulţi dintre soţii lor, ajunseseră să apeleze cu bucurie la domnişoara Prothero, constatînd, de-a lungul timpului, că mamele şi pruncii asistaţi de ea aveau mai multe şanse de supravieţuire. Fiind mîna ei dreaptă, acum, această aură de succes îmi fusese transmisă mie. Adevărul era că, pînă în prezent, fusesem foarte norocoasă. Pierdusem numai doi prunci din cei douăzeci şi ceva pe care îi adusesem pe lume şi eram extrem de recunoscătoare Domnului pentru reuşita mea. Cred că nici domnişoara Prothero nu i-ar fi putut salva pe cei doi. Sătenii nu izbuteau să înţeleagă faptul că „minunile" noastre se datorau în principal importanţei pe care o dădeam curăţeniei şi sterilizării.

Acesta era al treilea copil al lui Liu, dar naşterea părea a fi mai grea decît primele două, deoarece pruncul era întors în pîntece. Din fericire însă, Lok venise la timp după mine, aşa încît speram să o pot ajuta pe soţia sa. Dacă aş fi avut un răgaz cît de mic pentru a putea gîndi, m-aş fi speriat. Neavîndu-l însă, mi-am dorit doar în treacăt, cu disperare, ca domnişoara Prothero să fi fost lîngă mine, pentru a-mi prelua obligaţiile. Apoi n-am mai avut timp nici măcar pentru a-mi exprima asemenea dorinţe. După zece minute de eforturi istovitoare, eram plină de transpiraţie, la fel ca sărmana Liu, pe care o apăsam cu putere pentru a pune pruncul în poziţie normală. Totuşi, în cele din urmă, am reuşit să duc la bun sfîrşit cea mai importantă sarcină pe care o aveam: întorcerea fătului în pîntece.

Această problemă fiind rezolvată, mi-am scos hainele şi mi-am pus unul dintre halatele speciale pe care le aveam în valiză. La fel ca cearşafurile pe care le păstram pentru asemenea ocazii, acest halat fusese fiert în apă combinată cu

acid carbonic. Dar, cum travaliul începuse, abia am avut timp s-o pregătesc puțin pe Liu și să-mi iau toate măsurile igienice, de spălare și dezinfectare, pe care le învățasem de la domnișoara Prothero. În cazul lui Liu, prunctul se năștea aproape imediat după începerea primelor contracții. Totul s-a terminat în mai puțin de două ore. Am fost mulțumită să constat că bebelușul era de sex masculin, deoarece Liu și Lok aveau deja o fetiță, pe care nici n-o lăsaseră să moară, ca alți părinți, nici n-o aduseseră la Misiune. Ei erau niște oameni buni. Mă bucuram că aveau parte de încă un fiu.

După ce am făcut tot ce am putut pentru a vedea că Liu și pruncul ei se simt bine, l-am chemat pe Lok să-și vadă băiatul. Apoi m-am dus în magazia în care păstrau furajele, pentru a mă spăla din nou și pentru a-mi pune hainele. În timp ce-mi împachetam lucrurile așezîndu-le în valiză, gîndind satisfăcută că nu fusesem obligată să utilizez forcepsul și nici nu avusesem de ce să-i cos vreo ruptură clientei mele, am auzit de afară, de la o distanță destul de mică, niște voci care discutau animate. În momentul în care mi-am făcut apariția în străduța îngustă din fața casei, m-am trezit strigată de mai mulți săteni.

– Lu-tsi! Vino și vorbește cu el!

– A apărut un demon nou, cu păr auriu!

– Dacă se uită la noi, ochii lui vor aduce nenorociri asupra noastră, Lu-tsi?

O clipă mai tîrziu îl vedeam pe necunoscut. Unii dintre sătenii mai curajoși stăteau în preajma calului său, alții se retrăgeau în spate, temători. Țăranii de acolo se obișnuiseră de mult timp cu mine și cu domnișoara Prothero, dar acesta era un alt „demon străin", mult mai ciudat și, chiar, mult mai urît decît noi. Părul lui era de nuanță galben-pai, cu străluciri aurii, iar ochii îi erau albaștri ca cerul de vară. Fața nu-i era nici galbenă, nici albă, ci, fiind bătută de vînturi și luminată

de soare, căpătase o uşoară tentă arămie. Ochii săi albaştri erau rotunzi, la fel de neplăcut de rotuzi ca ai mei, numai că acum îi ţinea strînşi pentru a se uita printre pleoapele întredeschise la cei din jur. Pălărie nu avea. Era îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni bufanţi şi o manta scurtă, de culoarea nisipului. De-a curmezişul crupei calului era legat un pachet lung, înfăşurat într-o bucată de pînză impermeabilă. Străinul părea să fi călătorit multe zile la rînd, sau poate chiar multe săptămîni. De asemenea, după cum arăta, îmi dădea impresia că dormise la marginea drumului, în hainele pe care le purta. Dar, în ciuda acestui fapt, avea aerul unui om care era obişnuit mai degrabă să comande decît să se supună.

Stătea pe cal degajat, exact lîngă poarta de sud a satului, aflîndu-se nestînjenit la oamenii care se strînseseră în jurul lui. În timp ce mă apropiam de el, l-am văzut ridicînd o mînă pentru a face linişte, apoi consultîndu-şi bucata de hîrtie pe care o ţinea în cealaltă mînă. În cele din urmă, pronunţă cîteva cuvinte care ar fi trebuit să fie chinezeşti – lucru pe care nu l-aş fi putut deduce dacă n-aş fi fost obişnuită s-o aud pe domnişoara Prothero vorbind în această limbă; chiar şi după atît de mulţi ani petrecuţi în această ţară, ea avea un accent străin deosebit de pronunţat. În orice caz, cînd necunoscutul repetă cuvintele, am înţeles cîte ceva din ceea ce se străduia să spună: „Caut... loc... bărbat solid... cuţit curbat".

Terminînd de citit, bărbatul făcu o pauză şi îşi desprinse privirile de pe hîrtie. Apoi, văzînd nedumerirea întipărită pe feţele celor din jur, ridică din umeri. Buzele îi erau strînse de supărare. Mulţimea mă împinse spre el. Fără nici un dubiu, sătenii, mai temători, sperau că-l pot împăca într-un fel pe acest demon străin.

– Bună ziua, domnule. Vă pot fi de folos?

El se aplecă puţin în faţă, încercînd să-mi vadă chipul, dar, în mod clar, efortul îi fu zadarnic, deoarece trăsăturile

îmi erau umbrite de pălăria de paie tipică unui culi chinez. Atunci l-am auzit spunînd:

– Scoate-ţi pălăria, fato. O clipă mai tîrziu, după ce m-am supus, l-am văzut îndreptîndu-se în şa. Să fiu al naibii! Eşti englezoaică. Ce faci aici?

– Am venit în sat pentru a asista o femeie care a dat naştere unui copil, domnule.

Deasupra ochilor lui reci, sprîncenele se ridicară uşor.

– Da? Dar ce vîrstă ai?

– Şaptesprezece ani, domnule.

– Şi de unde ai venit?

– De la Şcoala Misionară, am răspuns, arătînd apoi cu degetul spre vechiul templu. Este acolo sus, pe deal.

– Păi, ce faci la Şcoala Misionară de pe deal?

– Acolo locuiesc dintotdeauna. Am grijă de nişte copii.

Mulţumiţi, sătenii schimbau priviri furişe, dînd aprobator din cap. Evident, ei nu înţelegeau nici un cuvînt, dar erau mîndri că găsiseră un om care putea discuta cu noul demon străin în propria lui limbă. Aşa, ieşeau cu faţa curată din această afacere.

Necunoscutul cel urît mă întrebă:

– Cum te numeşti, fato?

– Lucy Waring, domnule. Automat, am făcut o mică reverenţă, aşa cum mă învăţase domnişoara Prothero. Apoi, pe neaşteptate, am uitat complet de manierele şi obişnuinţele chinezilor, din cauza cărora eram atît de politicoasă şi supusă în faţa oricărui reprezentant al sexului opus. Probabil că sîngele meu de englezoaică mă determinase să mă înfurii şi să simt o puternică repulsie faţă de acest bărbat cu un comportament atît de necizelat. Dîndu-mi seama că obrajii mi se aprinseseră, am încercat să mă gîndesc ce atitudine ar fi adoptat tinerele eroine ale romanului *Mîndrie şi prejudecată*. Lucru deosebit de prostesc, mi-am dat seama o clipă mai tîrziu. Tinerele din

carte erau bogate şi trăiau în vile pline de servitori, pe cînd eu nu eram decît Lucy Waring, o fată sărmană, cu o cămară goală şi cincisprezece guri de hrănit. Totuşi, cînd am vorbit de data aceasta, am adoptat un ton foarte rece:

– Vă rog să nu vă obosiţi să vă prezentaţi dacă vi se pare jenant s-o faceţi în faţa mea.

Şi am fost extrem de mîndră de reacţia pe care am avut-o, deoarece mi se părea că găsisem o formulă zdrobitoare. Dar străinul cel urît nu părea a fi deloc zdrobit. Aruncîndu-mi o privire evaluatoare, după cîteva secunde, a spus:

– Falcon. Robert Falcon. Copilul este sănătos?

Neaşteptata întrebare m-a derutat complet.

– Copilul? am repetat, aproape bîlbîindu-mă. Oh... da. Adică, da, mulţumesc. Am fost nevoită să-l întorc pentrù că nu stătea în poziţie normală în pîntece, dar treaba s-a terminat cu bine. Şi el, şi mama lui sînt sănătoşi.

Spre surprinderea mea, străinul cel urît a zîmbit. Era un zîmbet sumbru, amărît, dar, în acelaşi timp, am surprins în ochii lui o foarte fugară licărire de amuzament sincer.

– Dumnezeule, Lucy Waring, mi-ar plăcea să te duc în cîteva saloane englezeşti. Cred că stilul tău de conversaţie le-ar îngenunchea pe doamnele din înalta societate – evident, dacă ar avea genunchi. Doamnele englezoaice nu există mai jos de talie.

Deşi habar n-aveam la ce se referea, am constatat surprinsă că indignarea mea de moment dispăruse. În schimb, acum mă simţeam ruşinată. Europenii pe care îi cunoscusem pînă atunci puteau fi număraţi pe degetele unei singure mîini. Şi toţi fuseseră persoane în vîrstă. Bărbatul din faţa mea era primul tînăr englez pe care îmi fusese dat să-l întîlnesc. Deşi îl consideram urît, el îmi declanşa nişte emoţii deosebite. Punîndu-mi pălăria pe cap, pentru a-mi ascunde faţa, am spus:

– Trebuie să mă întorc la Misiune. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Falcon?

Mă gîndeam că omul acesta voia să cumpere alimente din sat sau să obțină găzduire pentru noaptea următoare, dar răspunsul lui fu cu totul altul.

– Te conduc pînă în vîrful dealului, spuse, după care descălecă, îmi luă valiza din mînă și ieși pe poarta sudică, trăgîndu-și calul de dîrlogi. Din spate, am auzit exclamațiile de uimire ale sătenilor, cărora nu le venea să creadă că un bărbat poate căra valiza unei femei lipsite de importanță. Cu toate acestea, am încercat să dau senzația că mi se părea normal, că atitudinea necunoscutului era pe măsura așteptărilor mele.

În timp ce urcam pe cărarea care ducea spre vîrful dealului, mă întrebă:

– Există vreun templu prin preajmă? Unul foarte vechi?

Mi-a fost greu să nu zîmbesc auzindu-l.

– Sînt sute de temple, domnule. Și majoritatea sînt foarte vechi. Sînt temple mari și temple mici, unele abandonate, altele încă funcționează. Le puteți vedea răsărind pe lîngă fiecare sat, de-a lungul întregului drum spre Chengfu. De fapt, nu toate sînt la vedere. Destul de multe dintre ele sînt ascunse în spatele pîlcurilor de copaci de pe marginea drumului.

– Caut unul anume, îmi spuse el.

– Este un templu de-al lui Buddha, de-al lui Confucius sau de-al vreunui zeu al Chinei antice?

– Puteți satisface toate preferințele?

– Oh, da, domnule Falcon. Știți...

– Lasă asta, mă întrerupse el cu nerăbdare. Ajunsesem deja în vîrful dealului. Oprindu-se lîngă zidul Misiunii, domnul Falcon lăsă jos valiza și își deschise mantaua. O clipă mai tîrziu, scotea dintr-un buzunar interior un portofel din piele, în care avea o bucată împăturită de pergament. Întinzînd

pergamentul pe marginea şeii calului, îmi făcu semn să mă uit pe el. Era vorba de o hartă schiţată cu cerneală neagră. Desenul, care nu era făcut la scară, avea marcat pe el unul sau două dealuri, un rîu, cîteva pîlcuri de copaci şi un oraş sau un sat împrejmuit de ziduri. Nu se vedea înscrisă denumirea nici unuia dintre aceste repere.

– Lipsesc unele detalii, spuse domnul Falcon. Ele sînt trecute pe o altă hartă. Nici una dintre cele două hărţi nu poate fi citită corect decît atunci cînd se află alături de complementara ei. În orice caz, aceasta este zona în care se presupune că ar fi acel templu. Poate că, pentru tine, informaţiile de aici sînt suficiente pentru a recunoaşte locul.

Mi-am scuturat capul doar după o clipă sau două de gîndire.

– Sînt sute de zone asemănătoare cu cea schiţată pe această hartă, domnule. Satele din China seamănă între ele. Dar pot să vă spun cu siguranţă că templul nu se află aici, deoarece rîul nostru are cursul diferit de cel pe care îl văd desenat.

Domnul Falcon ridică din umeri, împături pergamentul şi îl puse la loc, după care mă întrebă:

– Ştii să dezlegi ghicitori?

– Nu cred. Nu prea am experienţă în acest domeniu, domnule Falcon. Mai devreme, aţi încercat să le spuneţi o ghicitoare oamenilor din Tsin Kai-feng?

– Da. Era o traducere fonetică, pe care o am de la un comerciant englez din Tientsin, care pretinde că ar vorbi foarte bine limba chineză. Lucru eronat, presupun. Ai înţeles ceva din ceea ce am zis în sat?

– Nu prea mult, domnule. În limba chineză, acelaşi cuvînt poate avea semnificaţii diferite, în funcţie de tonalitatea vocii, aşa încît aceasta este o limbă destul de dificilă pentru un demo... adică, pentru o persoană străină, am spus, după care

am completat în grabă: În orice caz, cred că era vorba de un bărbat solid şi de un cuţit curbat.

– Dumnezeule, asta s-a înţeles? Domnul Falcon îşi clătină capul, aruncîndu-mi un zîmbet deprimat. Bine, ascultă întreaga ghicitoare, în limba engleză:

„Deasupra cuţitului colosului curbat,
Unde zboară florile bătute de vînturi,
Stă templul ce adăposteşte norocul.

Dincolo de minunata lume răsturnată
Marcată de puiul de urs al cerurilor
Se odihnesc ochii orbi ai tigrului."

M-am întrebat dacă nu cumva străinul acesta voia să facă o glumă, dar el m-a privit cu o sprînceană ridicată, fără a da semne de amuzamet.

– Scuzaţi-mă, am spus cu părere de rău. Nu înţeleg despre ce este vorba. Deci, colosul este curbat sau respectivul colos are un cuţit curbat?

Domnul Falcon ridică din nou din umeri.

– Asta este prima dintre nenumăratele întrebări pe care mi le-ai putea pune. Dar să ştii că nu am nici un răspuns. Aş fi curios să aflu dacă printre sătenii de aici circulă vreo legendă privitoare la un colos, preferabil dotat cu o spadă sau cu un cuţit. Poate că respectivul colos a săpat un tunel printr-un munte, a reuşit să modifice cursul unui rîu sau... mă rog... ştii tu, genul acesta de legende.

– Da, oamenii din Tsin Kai-feng au legendele lor, dar nici una dintre ele nu se potriveşte cu ghicitoarea dumneavoastră, domnule.

– Mai ascult-o o dată, spuse el, după care îmi repetă

rostind rar cele două strofe. Nu te frapează nimic? Absolut nimic?

– Nu, domnule. Singurul lucru care mă frapează este calitatea deplorabilă a versificației.

– Te pricepi la poezii?

M-am înroșit.

– Nu, dar domnișoara Prothero are cîteva volume de poezii scrise de Tennyson și Wordsworth, așa încît am avut ocazia să le citesc.

– Înțeleg. Ei, bine... versurile astea au fost scrise de bunicul meu.

De data aceasta, am simțit că tot sîngele mi se scurge din obraji. Îl insultasem pe strămoșul domnului Falcon. Îmi era greu să-mi imaginez ce ofensă mai mare i-aș fi putut aduce omului din fața mea.

El continuă:

– Bunicul n-a avut intenția de a scrie un poem. Și nici măcar o simplă poezie. Este vorba numai de niște versuri neinspirate.

– Da, domnule, am bînguit. Îmi pare nespus de rău.

– Nu are sens să pari atît de distrusă, fetițo. Mă îndoiesc că bunicul meu ar fi putut scrie măcar un vers armonios fie și pentru a-și salva viața – care, oricum, a fost cam scurtă; prostul de el a fost ucis într-un duel, pe vremea cînd avea vîrsta mea.

În sinea mea, am dat drumul unui suspin adînc de ușurare. Chinezii își venerau străbunii și se închinau lor, iar eu știam bine acest lucru. Gîndisem ca o chinezoaică. Dar se vedea clar că domnul Falcon nu avea asemenea sentimente față de înaintașii săi, motiv pentru care nu se simțea ofensat. Stătea netulburat cu o mînă sprijinită de șa. Ochii săi reci erau melancolici. Privea undeva, dincolo de mine, de parcă ar fi uitat complet de prezența mea. După cîteva momente, se

îndepărtă de cal, parcurgînd cei cîțiva pași care îl despărțeau de locul în care pămîntul era însemnat cu un cerc negru. Acolo aduceam o dată pe săptămînă, atunci cînd o curățam, cenușa din marea noastră sobă de bucătărie. Curînd, cenușa era împrăștiată de vînt sau prelinsă de ploi printre fisurile pămîntului, dar în cercul cu pricina rămăseseră cîteva rămășițe de lemn, puternic carbonizat. Străinul cel urît luă o bucată de lemn și se întoarse cu fața spre zidul care înconjura Misiunea. Apoi întinse mîna și făcu pe zid o linie neagră, apăsată.

Inițial, nu mi-am putut da seama ce voia să facă. O clipă mai tîrziu însă, mi-am ținut respirația, uluită. Lemnul ars zgîria zidul, dînd naștere unui chip omenesc. N-aș fi crezut niciodată că se poate face un desen atît de clar numai din cîteva linii. Realizat la o scară mai mare decît naturalul, chipul era al unui bărbat cu fălci înguste și gură mare. Părul, des și cîrlionțat, îi încadra obrajii. Nasul îi era lung, iar buzele, ridicate numai într-un colț, schițau o jumătate de zîmbet. Apoi, din două mișcări rapide, străinul cel urît a creionat ochii, dînd viață portretului său. Două mișcări cu efect magic... Deși nu făcuse pe piatra rugoasă a zidului decît două semne negre de cărbune, ochii celui desenat păreau a avea licăriri amuzate, de-a dreptul drăcoase.

O clipă mai tîrziu, domnul Falcon aruncă bățul și își șterse mîinile. Făcînd un semn cu capul spre chipul desenat pe zid, el mă întrebă:

– Îl cunoști?

Eram prea uimită pentru a putea vorbi, așa încît mi-am clătinat capul, în sens negativ. Domnul Falcon se întoarse lîngă cal.

– Este foarte posibil să-l vezi pe aici într-o bună zi, îmi spuse. Dacă va veni, îți va pune aceleași întrebări pe care ți le-am pus eu și îți va recita versurile aceleiași ghicitori. Te-aș

sfătui să nu-i pomeneşti nimic despre întîlnirea pe care ai avut-o cu mine.

– Dar ce rău mi s-ar putea întîmpla, domnule? am întrebat, simţindu-mă din ce în ce mai derutată.

– Ce rău? Păi să-ţi spun. Ochii domnului Falcon erau înverşunaţi. Omul acesta ar putea crede că m-ai ajutat să dezleg ghicitoarea şi că te-am plătit pentru a nu-l ajuta şi pe el. Într-un asemenea caz, Lucy Waring, n-ai mai fi deloc în siguranţă, deoarece omul despre care îţi vorbesc este periculos. Este un bărbat cu minte şireată, un barbar cum este puţin probabil să mai fi întîlnit vreodată.

Uitîndu-mă la trăsăturile dure, înfricoşătoare ale chipului de pe zid, i-am dat crezare domnului Falcon, deoarece ochii celuilalt păreau a fi ai unui duh rău. Cu toate acestea, fără nici un motiv şi fără nici o logică, am presimţit că omul din desen nu avea să fie niciodată periculos pentru mine – asta, evident, în cazul în care aveam să-l întîlnesc vreodată. Dar consideram că este foarte puţin probabil ca prin Tsin Kai-feng să mai apară vreun demon străin pentru a mă pune să dezleg ghicitori.

Domnul Falcon strîngea acum chingile şeii. Privindu-l, mi-a venit o idee. Deşi nu călătorea în condiţii confortabile, omul acesta era englez şi, ca atare, trebuia să aibă nişte bani. Dacă îl rugam să-mi dea cîteva monede, puteam renunţa la furat timp de o săptămînă sau chiar mai mult. Aş fi fost recunoscătoare pentru fiecare zi de amînare a drumului spre Chengfu.

Văzusem cum acţionează cerşetorii, atît în satul de la poalele dealului, cît şi în Chengfu, aşa încît ştiam cum să procedez. Mi-am strîns umerii, mi-am coborît colţurile buzelor şi mi-am lăsat capul într-o parte, apoi m-am apropiat de el frecîndu-mi mîinile una de alta şi trăgînd un picior după mine.

– Vă rog, domnule, am spus pe un ton tînguitor, vă rog, daţi-mi nişte bani. Şefa Misiunii este foarte bolnavă, iar eu trebuie să hrănesc cincisprezece copii. Nu avem nimic de mîncare, domnule. Vă rog, ajutaţi-mă... Apoi vocea mi s-a stins. Nu pentru că aşa ar fi cerut scenariul, ci pentru că, spre surprinderea mea, m-am simţit, deodată, cumplit de ruşinată. Nu aveam nici un motiv să mă ruşinez – în definitiv, nu făceam altceva decît să cerşesc, iar cerşitul era mai lăudabil decît hoţia – dar, pur şi simplu, cuvintele mi se opriseră în gît şi nu mai reuşisem să insist a mă jelui.

În următoarea clipă, am fost pălmuită peste faţă cu o forţă atît de mare încît m-am clătinat. Pălăria mi-a zburat de pe cap.

– Cum *îndrăzneşti?* Vocea domnului Falcon era joasă, dar dură. Nu eşti una dintre ţărăncile astea leşinate de foame. Eşti o fată avantajată de soartă – tonul tău o spune, faţa, felul în care te mişti... Cum îndrăzneşti să te înjoseşti cerşind?

Strecurîndu-şi un picior în scara şeii, Falcon sări pe cal. Era clar că nu se aştepta să primească nici un fel de răspuns la întrebarea sa. De fapt, pe moment, nici n-aş fi fost în stare să-i dau un răspuns. Eram prea derutată. În timp ce stăteam cu mîna lipită de obrazul pălmuit, realizam vag, cu numai o părticică a minţii mele începătoşate, că noi doi, adică eu şi străinul cel urît, făceam parte din două lumi cu totul diferite. În lumea lui, cerşitul era o ruşine. În a mea, nu era o dezonoare. Dar eu aparţineam oarecum şi lumii lui, deoarece sîngele îmi era de englezoaică. Drept urmare, ruşinea pe care am simţit-o a fost pe măsura disprețului acestui străin. .

Întorcîndu-şi calul, domnul Falcon mă privi cu ochi goi şi spuse:

– Îmi trece prin minte gîndul că eşti o mincinoasă. Nu cred că ai în grijă nişte copii şi nici că prezinţi încrederea

necesară pentru a fi chemată să asişti la naşteri. Poate că versurile mele enigmatice ţi-au spus ceva şi m-ai minţit şi în această privinţă? Ei bine, fie şi aşa, dacă asta ţi-e dorinţa. Voi găsi singur ceea ce caut. Apoi Falcon îşi îndreptă cu bruscheţe degetul mare spre desenul de pe zid. Dar, în numele lui Dumnezeu, te rog, fato, să ai grijă ce minciuni îi debitezi *lui*, dacă îţi va apărea vreodată în cale.

Recăpătîndu-mi vocea, am deschis gura pentru a vorbi. Voiam să-mi cer scuze pentru că cerşisem. Voiam să-i spun că nu-l minţisem. Şi voiam să-l determin să vină la Misiune pentru a se uita în cămara noastră şi pentru a-mi explica apoi de ce consideră că sînt avantajată de soartă.

– Domnule Falcon, am început cu voce tremurătoare. Îmi pare foarte rău...

Dar, vorbind, l-am văzut întorcîndu-şi calul, bătîndu-l pe gît şi înfigîndu-şi călcîiele în burta lui.

– Haide, Moonraker, l-am auzit spunînd.

În clipa următoare, cei doi porneau la drum, coborînd dealul în pas de galop. I-am urmărit cum ocolesc satul, apoi cum o iau spre sud, de-a lungul drumului care ducea spre Chengfu.

Moonraker.

Numele calului îmi răsuna în minte. Domnul Falcon avea un cal care se numea Moonraker. Iar în cutia mea cu comori exista acel misterios desen care reprezenta o casă numită *Moonrakers*. Desenul, făcut cu foarte mult timp în urmă pe canavaua aspră, era opera unui om cu mînă la fel de sigură şi talentată ca cea a lui Robert Falcon, care, din numai cîteva linii, schiţase pe zid un chip de om.

Gîndind astfel, m-am simţit trecută de un frison. Aveam strania impresie că, fără să vreau, trezisem o stafie

necunoscută, care avea să mă hăituiască pînă în momentul în care aveam să fac tot ceea ce era necesar pentru a-i reda pacea.

2

Am luat valiza şi mi-am tîrît picioarele de-a lungul zidului, pînă la poarta Misiunii. Soarele asfinţea. Mă durea capul. Mă simţeam obosită, furioasă şi ruşinată, în acelaşi timp.

În seara aceea am fost ţîfnoasă cu copiii, iar noaptea am avut parte doar de visuri chinuitoare, în care m-am văzut urmărită de un chinez uriaş, ce avea în mînă un cuţit curbat. Fugeam şi l-am zărit pe străinul cel urît galopînd în paralel cu mine. L-am strigat, cerîndu-i ajutorul, dar el n-a făcut decît să-şi întoarcă privirile spre mine şi să ţipe: „Cum îndrăzneşti să *cerşeşti*, fato?". Apoi m-a depăşit, recitînd ciudatele versuri-ghicitoare. Cînd m-am uitat peste umăr, am văzut că uriaşul era cît pe ce să mă ajungă din urmă. Dar faţa lui de chinez se transformase în chipul periculosului demon străin pe care Robert Falcon mi-l desenase pe zid, pentru a mă avertiza să mă feresc de el.

Apoi m-am trezit şi am rămas cu privirile aţintite în sus, spre fereastra îngustă a încăperii. Strălucirea stelelor pălea. Cerul începea să se lumineze. Mai întîi am simţit uşurarea copleşitoare care apare întotdeauna în momentul trezirii dintr-un coşmar, dar sentimentul acesta a fost de scurtă durată, deoarece mi-am dat seama că astăzi nu mai aveam cum să am parte de o altă amînare; era clar că trebuia să merg la Chengfu şi să fur. Azi ni se terminau ultimele resturi de mîncare.

Dimineaţa, mi-am îndeplinit toate obligaţiile obişnuite, străduindu-mă să nu mă gîndesc la nimic. Domnişoara Prothero îmi păru mai puţin suferindă, dar foarte somnoroasă;

mult prea somnoroasă pentru a-mi pune vreo întrebare stingherit – lucru care m-a bucurat. După ce am prînzit, mai devreme decît de obicei, mi-am pus haina şi cizmele din piele, apoi am mai pierdut cîteva minute pentru a-i da instrucţiunile necesare lui Yu-lan, care avea să-mi ţină locul până cînd mă întorceam.

La ce oră ai să revii, Lu-tsi? mă întrebă ea, conducîndu-mă până la uşă, cu Kimi în braţe.

Abia după lăsarea serii, i-am răspuns. Deci va trebui să te ocupi de cina copiilor. Dă-le ce ne-a rămas. Am ezitat, apoi am continuat: În cazul în care întîrzii sau... sau apare vreo problemă care mă va opri să mă întorc în seara aceasta, este bine să ai chestia asta...

În tivul tunicii, aveam cusut un *tael* de argint. Îl pusesem acolo cu cîteva săptămîni în urmă, el constituind singura şi totodată preţioasa mea rezervă. Domnişoara Prothero îmi explicase neîncetat ce important era să am ceva pus deoparte, pentru zile negre, aşa încît ascunsesem moneda pentru o eventuală situaţie de urgenţă. Dacă aveam să fiu prinsă furînd în Chengfu, situaţia avea să devină, într-adevăr, critică. Ca atare, am tras cu unghiile de aţe, am scos *tael*-ul şi i l-am dat lui Yu-lan. Privindu-mă alarmată, ea m-a întrebat:

– Dar te vei *întoarce*, Lu-tsi, nu?

– Da, sigur că da. Oricum, eşti mare acum, Yu-lan, şi vei reuşi să te descurci într-un fel dacă se întîmplă ceva neaşteptat. Cu oarecare băgare de seamă, banul acesta îţi va fi suficient pentru hrana tuturor, timp de cîteva zile. După aceea... Vocea mi se stinse. După aceea, nu-mi puteam închipui ce avea să facă Yu-lan. Cum fata mă privea cu nişte ochi plini de speranţe, am completat: După aceea, nu va trebui să faci decît pasul următor, adică ceea ce consideri că ar urma, în mod logic. Şi, fără a aştepta nici o reacţie din partea ei, am

deschis uşa şi am luat-o de-a lungul aleii largi care ducea spre poartă.

Satul Tsin Kai-feng era aşezat într-o meandră amplă a rîului care curgea pe la baza dealului. Aşezarea era atît de mică, încît guvernul nu desemnase nici un funcţionar care să se ocupe de ea – nici măcar un magistrat, acesta fiind gradul cel mai mic al unui funcţionar guvernamental. Ca atare, satul intrase sub jurisdicţia mandarinului din Chengfu, care îl ignora total, cu excepţia perioadelor în care îşi trimitea strîngătorii de taxe.

Cînd am ajuns la podul de peste rîu, m-am întors pentru a arunca o privire înapoi. Pe coama dealului se înălţa Misiunea, singurul cămin pe care îl avusesem vreodată. Clădirea, făcută din cărămizi cenuşii, avea două etaje şi cuprindea între cele trei aripi ale ei o curte mică. Acoperişul etajat, de parcă ar fi fost, de fapt, două acoperişuri puse unul peste celălalt, avea streşinile curbate în sus. În colţul de vest, se ridica peste nivelul clădirii o pagodă marmorată, care făcuse parte din templul original.

Într-o parte a curţii creştea un imens cedru, care ajunsese la o vîrstă venerabilă; în partea cealaltă, era un grup compact de leandri şi doi pruni, aşezaţi exact sub fereastra mea. Prunii erau foarte bătrîni. Odinioară, îmi spusese domnişoara Prothero, fuseseră mult mai mulţi; trecuseră deja cîţiva ani de cînd nici cei rămaşi nu mai făceau fructe. Bucăţica de pămînt pe care o numeam „ferma noastră" se afla dincolo de clădire, ascunsă privirilor.

Întorcîndu-mă şi pornind cu pas vioi la drum, am încercat să-mi stăpînesc neliniştea, dar grijile nu voiau deloc să-mi dea pace. Nu aveam voie să fiu prinsă furînd. *Nu aveam voie.* Oraşul Chengfu era guvernat de o persoană foarte importantă, de un mandarin de rangul trei, pe nume Huang Kung, care era teroarea tuturor răufăcătorilor. De-a lungul anilor, mi se

întîmplase deseori să traversez piaţa din faţa Palatului Justiţiei, unde erau puse în aplicare pedepsele. Mulţi oameni se adunau acolo pentru a se distra urmărind cum are loc o biciuire sau o execuţie. Odată, din pură întîmplare, l-am zărit şi eu pe călău – un om fioros, îmbrăcat într-un veston negru din piele, cu o spadă imensă, curbată, în mînă. Simpla lui vedere mi-a fost suficientă. N-am mai zăbovit pe acolo pentru a vedea ce face.

Ştiam că nici măcar Huang Kung, acest mandarin de temut, nu m-ar fi lăsat fără cap pentru un simplu furt – cel puţin, nu la prima încălcare a legii. Acum, în vremurile moderne, aproape de debutul unui nou secol, pedepsele erau mult mai uşoare decît cele din trecut. Dacă aveam noroc, mă alegeam doar cu o bătaie zdravănă. Dacă însă mandarinul era prost dispus în momentul judecării cazului meu sau dacă se enerva văzînd că sînt un „demon străin", era chiar posibil să mă lase fără o mînă. Huang Kung era recunoscut pentru ura pe care o nutrea faţă de demonii străini. El considera că toţi sînt nişte barbari.

Pentru a nu mă mai gîndi la ce mă putea aştepta, am început să recit în sinea mea toate versurile pe care le ştiam dintr-o carte de opere dramatice, ce aparţinea unui bărbat numit William Shakespeare. Aceasta era una dintre cărţile pe care le prefera domnişoara Prothero pentru lecturile noastre matinale. Piesele scrise de respectivul autor erau destul de stupide, deoarece personajele lui aveau comportamente atît de bizare încît îmi formasem impresia că alesese drept modele numai persoane nebune sau, în cel mai bun caz, reduse mintal. Dar cuvintele erau frumoase. Chiar şi atunci cînd nu reuşeam să le înţeleg pe de-a-ntregul, îmi sunau în urechi superb... ca o muzică magnifică.

După un timp, senzaţia de greaţă pe care mi-o provocase frica a dispărut, aşa încît am reuşit să mestec cele cîteva seminţe de mei pe care le luasem pentru această călătorie. Dincolo de

valea în care era aşezat satul, drumul şerpuia printre nişte dealuri stîncoase, după care traversa o cîmpie bătută de vînturi aspre. În această perioadă a anului, drumul nu era prea folosit. De aceea, am întîlnit puţini oameni în cale şi lucrul acesta m-a bucurat, deoarece căruţele nu izbutiseră să spargă încă stratul de gheaţă de pe jos, transformînd astfel totul într-o masă imensă de noroi. Primăvara, această călătorie ar fi durat cel puţin de două ori mai mult din cauza noroiului.

După o oră de mers, mi-a surîs norocul. În apropierea unuia dintre templele cu ziduri roşii de pe marginea drumului, am dat peste o femeie din satul nostru. Şi ea mergea spre Chengfu, cu o căruţă mică, trasă de doi măgari. Se oprise acolo pentru a-şi lăsa măgarii să pască. Cînd am salutat-o, săteanca m-a invitat să urc în căruţă. Luînd în considerare faptul că era soţia numărul doi a producătorului de sandale din sat, atitudinea ei era foarte generoasă.

În timpul călătoriei, am purtat cu ea o discuţie politicoasă. Fiecare dintre noi a avut grijă să nu uite că trebuie să pretindă cît de nedemnă şi insignifiantă era în comparaţie cu ceilalţi oameni, îngăduitori şi importanţi. Femeia mi-a spus că am dat dovadă de o mare bunăvoinţă consimţind să mă urc în căruţa ei, eu i-am spus că sînt extrem de onorată că a acceptat să fie acompaniată de o fiinţă atît de neînsemnată ca mine. Pentru mine, acest gen de comportament nu făcea parte chiar din firea lucrurilor, pentru că aparţinea Chinei antice, dar nici neobişnuit nu mi se părea. Din contră, aveam senzaţia că este mult mai normal decît cel pe care trebuia să-l adopt în timpul discuţiilor de seară pe care le purtam cu domnişoara Prothero, cînd mă familiarizam cu „arta conversaţiei", în spiritul demonilor străini.

În cele din urmă, am văzut în faţă zidurile oraşului Chengfu. Întotdeauna considerasem că acesta era un oraş mare, dar domnişoara Prothero îmi spusese că Chengfu-ul

s-ar pierde în Peking sau în Tientsin. Intrînd pe poarta dinspre nord, ne-am făcut loc încet pe străzile înguste care ne conduceau spre Piaţa Palatului Justiţiei. Străzile erau pline de căruţe, ricşe, pietoni, măgari şi cîte o lectică ocazională, cu care era cărată cine ştie ce persoană importantă.

Aproape nimeni nu avea mîinile goale. Bărbaţii, femeile şi căruţele duceau alimente şi alte mărfuri fie spre piaţă, fie dinspre piaţă. Chiar în faţa noastră mergea o femeie care mîna nişte gîşte, în timp ce în spate era o alta ce căra în spinare o legătură imensă de lemne. Pătura în care erau înfăşurate lemnele se prindea de fruntea ei, aşa încît femeia mergea aplecată pentru a contrabalansa greutatea. Şi eu apelam întotdeauna la aceasta metodă. Surprinzător ce greutăţi mari puteai duce aşa.

Nu toţi oamenii erau ţărani sau muncitori. Amestecaţi printre ei pe străzi sau stînd în faţa ceainăriilor fără faţade, se zăreau diferiţi domni importanţi, comercianţi, învăţaţi sau proprietari de pămînturi. Aceştia din urmă erau îmbrăcaţi în anterie călduroase, frumos brodate, cu gulere înalte şi mîneci foarte albe. Unghiile le erau lungi, de multe ori şi de lungimea unei jumătăţi de deget, pentru a scoate în evidenţă faptul că erau bogaţi şi nu trebuiau să muncească. Unul sau doi dintre ei aveau în mînă un băţ în vîrful căruia se afla o colivie minusculă, împletită, iar în colivie era o cicadă – o insectă foarte zgomotoasă, care scotea încontinuu un ţîrîit strident, pe care chinezii îl considerau deosebit de muzical.

Cînd am ajuns în piaţă, m-am despărţit de femeia din sat, dar numai după lungul schimb de complimente exprimat în fraze înflorate, strict necesar.

Mă hotărîsem să fur din strada aurarilor. Nu avea sens să umblu după mîncare, deoarece aceasta era prea voluminosă pentru a fi cărată pe furiş. Aveam nevoie de bani sau de un obiect foarte mic, care să poată fi vîndut. Iar aurarii erau

bogaţi. Mi se părea mai bine să-i fur pe ei decît pe oamenii sărmani. Pe de altă parte însă, aurarii erau deosebit de precauţi, aşa încît sarcina pe care mi-o asumasem avea să fie periculoasă. Conştientă de acest lucru, mi-am simţit stomacul strîngîndu-se.

Presupun că, din pură laşitate, am ajuns pe neaşteptate la concluzia că trebuia să trec întîi pe la domnul doctor Langdon. Dacă acesta putea să-mi pregătească astăzi medicamentul calmant de care avea nevoie domnişoara Prothero, scăpam de încă o călătorie la Chengfu, pe care, altfel, ar fi trebuit s-o fac spre sfîrşitul acestei săptămîni. În întregul Chengfu nu mai existau decît o jumătate de duzină de demoni străini. Doctorul Langdon se număra printre ei. El era un american cu păr cărunt şi ochi obosiţi, care venise în China înainte de naşterea mea. Se zvonea că, odată, demult, în tinereţea lui, omul acesta făcuse un lucru rău în ţara sa, aşa încît nu i se mai permisese să-şi practice meseria. Cînd i-am pus domnişoarei Prothero întrebări privitoare la el, aceasta mi-a spus să nu bîrfesc. După părerea ei, doctorul Langdon îşi oferea serviciile unor oameni care aveau, poate, nevoie de ele mai mult decît oricine altcineva din lume, drept pentru care, deşi nu era creştin şi nici măcar religios, trebuia să fie respectat pentru munca pe care o presta de atîta timp.

M-am îndreptat spre *kungyu*-ul în care locuia medicul. Aceasta era o casă mare, care acum fusese împărţită în mai multe apartamente micuţe. Toate apartamentele aveau vedere spre curtea interioară şi toate erau dotate cu ferestre cu „zăbrele" din hîrtie, montate în rame lăcuite.

În momentul sosirii mele, doctorul Langdon tocmai terminase de consultat un băieţel chinez, care venise însoţit de mama lui. Iniţial, el păru surprins să mă vadă. Apoi îmi adresă un zîmbet prietenos şi spuse:

– Bună ziua, tînără Lucy. Ai dori un ceai?

Nu mă întîlnisem prea des cu doctorul Langdon – poate numai de vreo trei sau patru ori pe an, cînd venea la Misiune pentru a o vedea pe domnişoara Prothero sau pentru a examina un copil bolnav. De aceea, mi s-a părut că era foarte drăguţ din partea lui că-mi reţinuse numele. Înfrînîndu-mi pornirea de a protesta în stil chinezesc, afirmînd că o persoană insignifiantă ca mine n-ar putea concepe să deranjeze într-o asemenea măsură un om în vîrstă, atît de onorabil ca el, am spus:

– Vă mulţumesc, domnule doctor Langdon. Mi-ar plăcea foarte mult să beau un ceai.

– Dar cîteva uscăţele ai vrea?

– Nu ştiu ce sînt acelea, domnule doctor Langdon.

– Uscăţele. Cum le spuneţi în limba engleză? Biscuiţi, nu? Am cîteva bucăţi de *shaoping* pe aici, pe undeva. Langdon mă măsură cu o privire ageră, de sus pînă jos. După cum arăţi, ar trebui să bagi ceva în burtică. Scoate-ţi haina şi aşază-te.

Începusem să salivez la gîndul că voi fi servită cu sărăţelele cu susan care purtau denumirea de *shaoping*. Stînd pe unul dintre scaunele scîrţîitoare în timp ce domnul Langdon pregătea ceaiul, am întrebat dacă mai pot obţine o sticluţă cu medicamentul de care avea nevoie domnişoara Prothero. Cu un aer cam obosit, medicul îmi răspunse printr-o înclinare afirmativă a capului.

– Da, Lucy, îţi voi prepara medicamentul. Aş dori să-i pot fi mai util, dar, ca să fiu sincer, nimeni nu i-ar mai putea fi util în momentul de faţă. Singurul lucru care se poate face este să-i calmăm durerile pînă cînd... Langdon îmi aruncă o privire scurtă. Ei, bine... pînă cînd se stinge. Ştii că nu mai poate dura mult, nu?

– Da, ştiu, domnule doctor Langdon. Mă doare, dar m-am obişnuit cu gîndul că sfîrşitul ei este foarte aproape.

– Dumnezeule, copilul ăsta a crescut în spiritul

fanatismului chinezesc, bombăni medicul, clătinîndu-şi neliniştit capul. Nu-l prea înţelegeam, dar, oricum, părea să fi vorbit mai mult pentru sine, aşa încît m-am gîndit că ar fi nepoliticos să-l întreb la ce se referise.

Consideram că este ciudat să văd un bărbat pregătind ceaiul, deşi ştiam foarte bine că doctorul Langdon nu avea nici o femeie care să se ocupe în locul său de treburi de acest gen. Domnişoara Prothero îmi spusese că în Anglia soţii le permiteau soţiilor lor să mănînce şi să bea împreună cu ei, la aceeaşi masă. De asemenea, tot de la ea aflasem că englezii au o singură nevastă şi că nu obişnuiesc să-şi ia concubine. Eram convinsă de veridicitatea acestor informaţii, însă trăiam cu senzaţia că domnişoara Prothero nu-mi vorbise despre nişte oameni reali, ci despre nişte personaje de basm. Doctorul Langdon turnă ceaiul în două ceşti cu ureche. Faptul nu mă deranjă deoarece mă obişnuisem să folosesc acest gen de ceşti la Misiune, cu mai mult timp în urmă, înainte de a se sparge ultima pe care o aveam. Apoi medicul îmi puse în faţă o farfurioară cu trei bucăţi de *shaoping*, spunîndu-mi să le mănînc pe toate, şi se aşeză pe un scaun din trestie, întinzîndu-şi picioarele.

– Cum merge treaba la Misiune? mă întrebă.

– Mulţumesc, bine, doctore. Toţi copiii sînt sănătoşi.

– Asta e ceva. Dar ai destul de mulţi în grijă.

– Mda, uneori îmi este dificil, dar pînă acum m-am descurcat perfect.

El se încruntă, aproape furios.

– N-ar fi trebuit să ţi se dea o sarcină atît de grea, copilă. De ce naiba n-a fost preluată de misionarii voştri englezi?

– Au trecut mulţi ani de cînd n-am mai fost contactaţi de nici una dintre organizaţiile noastre misionare, domnule doctor. Acum cîteva luni, domnişoara Prothero a scris mai multe

scrisori unei organizații din Soochow pentru a cere ajutor, dar nu am primit nici un răspuns.

A urmat un lung răstimp de tăcere, în care medicul n-a făcut altceva decît să soarbă cîte o gură de ceai, ținîndu-și privirile ațintite într-un punct fix din spațiu. Părea a fi foarte trist. Cînd, în cele din urmă, a vorbit, am avut senzația că gîndește cu glas tare.

– China... este întotdeauna plină de viață și de moarte. Dă naștere la milioane de copii și omoară alte milioane de copii. Iar chinezii acceptă chestia asta din pură obișnuință. Așa a fost întotdeauna. Noi ne numărăm printre cei cîțiva nebuni care au venit aici pentru a le da o mînă de ajutor. Langdon mă privi, adresîndu-mi un zîmbet obosit. Cred că eu am reușit să salvez cîteva sute de vieți. O picătură într-un ocean. Bănuiesc că și domnișoara Prothero a salvat cîteva sute de fetițe. Probabil că organizațiile misionare mari se descurcă mai bine, dar scopul lor principal este convertirea religioasă. Păcat că majoritatea convertiților lor nu sînt decît niște creștini vînători de orez, după cum i-aș numi eu, niște oameni dispuși să li se alăture doar pentru a avea ce băga în burți – lucru pentru care nu-i învinovățesc. În orice caz, tot ceea ce facem pentru acest popor, luat în ansamblu, este nesemnificativ... o picătură într-un ocean. Crezi că merită, Lucy?

Discuția semăna în mare măsură cu exercițiile de conversație ale domnișoarei Prothero, numai că era mult mai interesantă. Mă trezisem că sînt nevoită să mă gîndesc la niște probleme pe care nu le luasem niciodată în considerare cu seriozitate. Era fascinant să constat ce simt, apoi să-mi exprim simțămintele prin cuvinte.

– Nu știu dacă osteneala noastră merită, domnule doctor Langdon, am spus. Nu sînt în stare să judec corect problemele la o scară atît de mare. N-am avut de-a face cu

milioanele de oameni despre care îmi vorbiți, ci numai cu copiii de la Misiune. Dar copiii aceia au nevoie de îngrijire și eu sînt singura care mă mai pot ocupa de ei. Și sînt sigură că ei nu se consideră a fi o picătură dintr-un ocean. Cred că nici oamenii pe care îi tratați nu se consideră a fi o picătură dintr-un ocean.

Doctorul Langdon mă privi curios. Apoi se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin micuța încăpere în care ne aflam.

– Nu-i în regulă, spuse el, încruntat. Eu mă aflu în China din proprie voință. Domnișoara Prothero, la fel. Apoi se întoarse. Dar tu, Lucy? Tu n-ai avut nici o posibilitate de alegere. Nimeni nu s-a îngrijit de situația ta. Oricît de mult aș respecta-o pe domnișoara Prothero, mi-e teamă că ea este principala vinovată. Dar și eu ar fi trebuit să fac ceva și asta cu mult timp în urmă. Am fost un tîmpit. Apoi Langdon își clătină capul, iritat. Ești englezoaică. Ar fi trebuit să te afli acasă, în Anglia. Ar fi trebuit să ai parte de o viață și de o educație corespunzătoare, nu să muncești ca o sclavă, pentru a nu-i lăsa să moară pe cîțiva copii chinezi.

Probabil că uluirea întipărită pe fața mea era prea evidentă pentru că, o clipă mai tîrziu, medicul continuă:

– Oh, nu zic că acei copii ar trebui să fie lăsați să moară, dar asta nu este treaba *ta*, Lucy. Dacă fondurile oferite misiunilor voastre de către guvernul britanic ar fi măcar egale cu cele care s-au cheltuit pentru ducerea Războaielor Opiului sau dacă guvernul Statelor Unite ar... Langdon se opri și ridică din umeri. Nu, nu prea e corect. Nici chinezii n-ar accepta așa ceva. Împărăteasa și Curtea Manchu n-ar îngădui niciodată „hoardelor de barbari", adică nouă, să năvălească aici pentru a le face curat în țară. Și poate că le dau dreptate. Dar mai este ceva, Lucy... ne așteaptă un bucluc mare. Nu știu cînd anume. Anul ăsta, anul viitor... Dar de venit, vine, absolut

sigur. Foarte curînd, chinezii vor ajunge la concluzia că nu mai vor nici un demon străin în ţara asta. Şi vor lua măsurile de rigoare. Se vor apuca să ne taie capetele.

Încheind această ultimă propoziţie, doctorul, care pînă acum se plimbase dintr-un capăt în altul al încăperii, se opri în faţa mea. Dar nu i-am spus nimic deoarece tocmai mă ocupam de ultima sărăţică, iar domnişoara Prothero îmi interzisese întotdeauna să vorbesc cu gura plină.

– Trebuie să mergi acasă, Lucy, îmi zise el cu hotărîre. Sînt foarte vinovat că nu m-am gîndit la acest lucru mai demult. *Trebuie* să mergi acasă, copilă.

– Sînteţi deosebit de drăguţ că vă faceţi griji pentru mine, domnule doctor, am spus imediat ce am înghiţit îmbucătura, dar aici se află casa mea. Nu am nici o altă casă. În afară de asta, cine se va ocupa de copii?

El îşi frecă ochii cu degetul arătător şi cu degetul mare.

– Da, ştiu că, în general, situaţia este foarte dificilă. În cea mai mare parte a timpului sîntem atît de preocupaţi să găsim calea prin care ne putem asigura supravieţuirea zilnică încît nu avem posibilitatea să ne gîndim la viitor. Dar problema pe care am pus-o acum în discuţie este foarte importantă, Lucy. Cînd se va sparge buboiul, va fi jale. Cunosc bine această ţară. Cunosc Chengfu-ul. Şi îl cunosc pe mandarinul Huang Kung. Omul acesta abia aşteaptă ziua în care îşi va putea trimite soldaţii împotriva demonilor străini. Am de gînd să-i scriu chiar eu ambasadorului vostru din Peking. Şi voi trimite o scrisoare şi uneia dintre organizaţiile misionare americane. Trebuie să se găsească *cineva* care să aibă grijă de copiii aceia pentru ca tu să poţi merge acasă.

– Da, domnule doctor Langdon, am spus, considerînd că aş fi dat dovadă de proastă creştere contrazicînd un om mai vîrstnic, mai ales că acesta era bărbat. În realitate însă, credeam că era absolut imposibil să fac ceea ce dorea el.

Existau momente cînd îmi doream cu ardoare să văd acea ţară ciudată care se numea Anglia, ţară căreia îi aparţineam şi ţară pe care ajunsesem s-o cunosc din desele descrieri pe care mi le făcea domnişoara Prothero, dar ştiam că nu voi ajunge niciodată acolo. Era absurd să afirmi că trebuia să se găsească o persoană care să aibă grijă de copiii Misiunii. Care persoană? Nu exista nici o altă persoană în afară de mine.

Mi-am mîncat *shaoping*-ul pe îndelete, pentru á savura din plin ultimele înghiţituri. Acum eram mai puţin agitată la gîndul că trebuia să mă duc să fur. Probabil că, înainte, foamea fusese cea care îmi provocase starea de nervozitate.

– Crezi că te poţi descurca încă vreo lună, pînă cînd reuşesc să fac un aranjament? mă întrebă doctorul Langdon acum, în timp ce amesteca nişte substanţe din şirul de sticluţe care se afla pe masa din colţul încăperii.

– Da, sînt sigură că mă pot descurca. Vă mulţumesc.

El îşi întoarse capul spre mine şi schiţă un zîmbet forţat.

– Mi-aş fi dorit să te pot ajuta cu cîţiva dolari, dar tocmai am achitat noul transport de medicamente şi sînt, după cum spun americanii, falit. Presupun că n-ai avut ocazia să înveţi acest cuvînt de la domnişoara Prothero. În orice caz, înseamnă că nu mai am nici un ban. Langdon amestecă substanţele cu o baghetă lungă, din sticlă. Majoritatea pacienţilor mei sînt prea sărmani pentru a mă plăti.

– Îmi pare rău. Nu aveţi nici un pacient bogat, domnule doctor Langdon?

Pe faţa lui apăru un surîs care îl făcu să pară mai tînăr şi mai puţin obosit.

– Am cîţiva, dar nu suficienţi. În principal, am parte doar de oameni săraci, care nu-şi pot permite să meargă la un medic chinez. Norocul lor, pentru că medicii chinezi îţi tratează durerile de stomac înfigîndu-ţi ace în braţe şi îţi pansează rănile cu fîşii de hîrtie care conţin cine ştie ce descîntece,

menite să-ţi alunge duhurile rele din sînge. Langdon turnă amestecul de medicamente în două sticluţe, pe care apoi le astupă cu cîte un dop. Gata, tînără domniţă. Ţi-am făcut o porţie dublă. Asta ar trebui să-ţi ajungă pînă la capăt.

Am simţit cum mă străbate un mic frison de teamă.

– Vreţi să ziceţi că domnişoara Prothero nu va... nu va mai avea nevoie de acest medicament?

– Foarte puţin probabil, îmi răspunse doctorul, punîndu-mi o mînă pe umăr. Pe măsură ce durerile se intensifică, măreşte-i doza. Va ajunge să doarmă aproape tot timpul, dar asta nu contează. Singurul lucru pe care îl mai putem face în faza actuală este să-i uşurăm suferinţa. Dacă nu mă vei căuta între timp, voi veni la Misiune săptămîna viitoare.

– Bine, domnule doctor. Deşi ştiam că domnişoara Prothero era pe moarte, am fost şocată cînd am realizat că sfîrşitul ei era atît de aproape. Buimăcită, am spus: Am de făcut un drum. Vă deranjează dacă mai trec o dată pe la dumneavoastră, înainte de a o porni spre casă, pentru a lua abia atunci medicamentul?

– Eşti binevenită oricînd. Dacă voi fi chemat să fac o vizită la domiciliu, îţi voi lăsa sticluţele la spălătoreasa de alături. Este o femeie vrednică de toată încrederea.

Mi-am pus haina şi pălăria, i-am mulţumit doctorului Langdon pentru ceai şi pentru sărăţele şi, în final, am vrut să-l salut. Tocmai eram pe cale să mă înclin în faţa lui, cînd mi-am amintit de uzanţele englezeşti, aşa încît, în cele din urmă, am întins mîna şi am făcut o mică reverenţă. El mi-a ţinut mîna cu delicateţe între degetele sale, privindu-mă ciudat.

– Mă întreb dacă îţi dai seama cît de drăguţă eşti, Lucy, îmi spuse.

Pentru o clipă, m-am încălzit de ruşine, crezînd că medicul rîdea de mine. Apoi, observînd că acesta era foarte serios, m-am gîndit că demonilor străini le-or place fetele cu

ochi rotunzi, picioare mari şi piele albă, ca mine, deoarece, în definitiv, toţi erau făcuţi aşa.

– Viaţa asta este pusă pe ghiduşii, continuă el pe un ton melancolic. În America şi în Anglia trebuie să existe un milion de fete de vîrsta ta, a căror principală problemă este buclarea corectă a părului. Pe neaşteptate, pe faţa lui apăru un zîmbet. Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tînăr, aş fi negociat tot milionul acela de fete pentru una ca tine, Lucy.

Nu prea ştiam ce voia să zică medicul despre buclarea părului sau despre „negocierea" acelor fete pentru una ca mine, dar înţelegeam că-mi făcuse un compliment. Iar lucrul acesta m-a întristat, deoarece, dacă ar fi ştiut ce planuri aveam pentru acea după-amiază, Langdon nici nu m-ar mai fi respectat, nici nu mi-ar mai fi făcut complimente.

Douăzeci de minute mai tîrziu, mă plimbam de-a lungul magazinelor şi dughenelor în care lucrau aurarii. În afară de ei, existau şi argintari, şi negustori de pietre preţioase, dar mă decisesem să fur un obiect din aur. Întîi, am mers prin faţa magazinelor, încercînd să-mi dau seama care dintre ele îmi putea oferi o şansă mai mare de reuşită. Ucenicii, în toate cazurile băieţi de vîrstă foarte fragedă, acţionau foalele micilor cuptoare din cărămidă, în care se aflau creuzetele. Meşterii făurari se uitau la metalul topit, urmărindu-i culoarea, ori stăteau în faţa bancurilor, lucrînd cu tot felul de ciocane acoperite cu piele, cu dălţi fine, matriţe şi cleşti avînd forme dintre cele mai ciudate. Pe nicăieri nu existau bani sau obiecte din aur, lăsate neglijent la vedere.

Cotind, am luat-o pe aleea îngustă din spatele magazinelor. Uşile dosnice ale acestora trebuiau să mă ducă în magaziile lor. Deci, dacă puteam intra nevăzută pe acolo, exista şansa de a găsi ceva de furat. Dar numai şase dintre magazine aveau uşi în spate, iar dintre ele, numai una era

descuiată – lucru constatat după ce le-am încercat pe furiş pe toate.

Uşa descuiată era cea a magazinului de la capătul şirului. Inima îmi bătea din ce în ce mai repede, iar senzaţia de greaţă, provocată de frică şi de ruşine, mi se intensifica treptat, rozîndu-mi stomacul cu forţa unei substanţe acide. După prima expediţie de acest gen, crezusem că mă voi obişnui să fur şi că nu mă voi mai speria prea tare. Dar nu era aşa. Din contră, de fiecare dată mă simţeam mai rău ca înainte. Acum, de exemplu, aş fi dat orice să pot face stînga-mprejur şi s-o iau spre casă. Dar îmi era imposibil. Nu mă puteam întoarce la copii cu mîinile goale.

Deodată, mi-a sărit inima din loc. Ceva rece şi umed îmi atinsese mîna. Coborîndu-mi privirile, am văzut un cîine mare, cu blană murdară şi coaste proeminente. Era unul dintre nenumăraţii cîini care rătăceau prin Chengfu. Scoţînd un suspin de uşurare, i-am dat cele cîteva boabe de mei care îmi rămăseseră şi l-am gonit, străduindu-mă să nu fac nici un zgomot. Timp de cîteva clipe, mi-am strîns cu putere mîinile una într-alta, pentru a le determina să nu mai tremure, apoi am deschis cu precauţie uşa şubredă a prăvăliei.

Camera de dincolo de ea nu era decît puţin mai mare decît un dulap. Pe pereţi erau atîrnate tot felul de ustensile Podeaua era acoperită cu mizerii: saci goi, bucăţi de sfoară, oale din lut şi piese ruginite din fier. Nimic nu merita să fie luat. Prin uşa întredeschisă de pe latura opusă, auzeam ciocăniturile meşterului făurar.

Am ieşit, am tras uşa după mine şi am ocolit clădirea, pentru a mă întoarce pe strada principală. În magazinul pe care îl vizasem nu se zărea nici un ucenic. Aurarul, un tip solid, cu mustaţă lungă, ce-i atîrna pînă sub bărbie, purta un şorţ din piele. Acum, tocmai făcea o broşă filigranată. Amestecîndu-mă printre trecători, l-am văzut fixînd bijuteria

între fălcile unei menghine din lemn şi luînd în mînă o sculă subţire, din oţel. Privind acum omul a început să-şi utilizeze ustensila, am simţit deodată că pielea de pe obraji mi se face ca de gîscă, de parcă tot sîngele mi s-ar fi scurs din cap. Îmi venise, brusc, o idee...

Ştiam că mi-aş fi pierdut curajul dacă mai aşteptam puţin sau dacă îmi analizam ideea cu mai multă atenţie, aşa încît am ocolit în grabă clădirea, îndreptîndu-mă din nou spre aleea dosnică. Cîinele vagabond era tot acolo. N-a trebuit decît să-mi pocnesc o dată degetele şi să-l chem în şoaptă pentru ca animalul să vină imediat, fără nici o ezitare, în speranţa că va mai primi nişte seminţe de mei. Astfel, l-am convins să mă urmeze pînă în spatele magazinului, am deschis uşa cu mare atenţie şi m-am aplecat pentru a lua de pe podeaua murdară a magaziei o bucată de frînghie. Vorbind cu cîinele în şoaptă, pentru a-l linişti, i-am legat un capăt al frînghiei de gît, făcînd un nod solid, apoi l-am împins în minuscula încăpere cu aspect de dulap şi am închis bine uşa în urma lui, astfel încît capătul liber al frînghiei să rămînă prins zdravăn între ea şi toc.

O clipă mai tîrziu, dădeam colţul în fugă, îndreptîndu-mă spre intrarea magazinului. Ajunsă în apropiere, am încetinit pasul, am trecut de el şi m-am oprit în faţa prăvăliei alăturate, prefăcîndu-mă că aş studia pieptenii şi acele de păr din argint care erau etalate acolo, pe o mică tavă aşezată lîngă bancul de lucru al argintarului. Dar cu colţul ochiului îl urmăream pe aurarul cu mustaţa pe oală, ciulindu-mi totodată urechile în speranţa că voi auzi zgomotul pe care îl aşteptam. Eram convinsă că nu va mai trece mult timp pînă cînd cîinele pe care îl legasem în magazie va începe să latre de frică.

Şi, într-adevăr, peste o clipă, din încăperea aflată chiar în spatele aurarului, se auziră scheunături şi lătrături. Luat prin surprindere, meşterul îşi ridică privirile uluit, apoi sări în

picioare, se repezi spre uşa magaziei şi o deschise cu atîta forţă încît, după dispariţia lui, aceasta se izbi de toc, rămînînd închisă.

Nu mi-au trebuit decît trei paşi pentru a ajunge lîngă bancul de lucru. Am rotit mînerul menghinei şi am înşfăcat imediat broşa din aur. Auzeam vocea ridicată a meşterului, care se chinuia să deschidă uşa dosnică pentru a scăpa de cîine. Cu broşa strînsă în pumn, m-am întors pentru a o lua la fugă. În acel moment, prin faţa magazinului nu trecea nimeni. Ca atare, eram convinsă că nu fusesem zărită de nici un trecător. Pentru a ieşi din Strada Aurarilor, trebuia s-o iau la dreapta. Cîteva secunde mai tîrziu, aveam să mă pierd în labirintul de alei din jur.

Abia cînd am ajuns la ieşirea din magazin m-am trezit faţă în faţă cu acel băiat care mi-a provocat atîtea necazuri. Era un băiat destul de gras, cu şorţ din piele, care ducea cu ambele mîini un bol cu supă sau cu tocană. Ucenicul meşterului, trimis să aducă mîncarea stăpînului său, se întorsese în cel mai nepotrivit moment posibil. Abia am avut timp să-i văd expresia uluită a chipului înainte de a ne ciocni unul de altul. Bolul a zburat din mîinile băiatului, dar el s-a ţinut bine pe picioare. În schimb, eu am fost aruncată înapoi, mi-am pierdut echilibrul şi m-am întins cît eram de lungă pe podeaua magazinului. Cotul mi s-a lovit de unul dintre picioarele bancului de lucru şi broşa mi-a căzut din mînă.

Ochii băiatului s-au mărit.

– Stăpîne! Stăpîne! O hoaţă! începu el să strige.

Am înşfăcat broşa de pe jos, m-am ridicat în grabă şi am fugit direct spre grăsan, reuşind să-i evit în ultimul moment braţul, care se întinsese pentru a mă opri. Mi-ar mai fi trebuit o singură secundă pentru a mă face nevăzută, dar, din păcate, un picior îmi nimeri exact în grămada de tocană de pe podea, alunecînd de sub mine.

M-am auzit gîfîind în efortul de a-mi recăpăta suflul. Ţinînd încă strîns broşa în pumn, am încercat să mă ridic din nou, cu mişcări extrem de nesigure, dar exact în acel moment umărul mi-a fost strîns ca într-o menghină de o mînă mare şi viguroasă. Cînd mîna m-a întors, am dat cu ochii de chipul furios al aurarului, care mă privea de sus. Agitat peste măsură, grăsanul striga, tremurînd tot:

– A luat broşa, stăpîne! O are în mînă!

Ţinîndu-mă în continuare de umăr cu atîta forţă încît îmi venea să urlu de durere, meşterul aurar m-a apucat de mînă şi mi-a forţat pumnul să se deschidă. Grăsanul a prins bijuteria din zbor, în timp ce-mi cădea din podul palmei.

– O hoaţă! spuse aurarul mînios. O hoaţă din rîndul demonilor străini! Apoi mă izbi zdravăn cu pumnul în cap. Speriată, am traversat de-a buşilea magazinul, dar, lovindu-mă cu capul de perete, m-am rostogolit pe podea. Mintea mi se înceţoşase. Capul îmi vîjîia. Aveam senzaţia că mă doare tot trupul, însă durerea nu avea nici un fel de importanţă în comparaţie cu frica turbată care pusese stăpînire pe mine. Nu-mi pierdusem complet cunoştinţa. Din cînd în cînd, aveam impresia că atît vocile estompate pe care le auzeam, cît şi disperarea mea făceau parte dintr-un vis urît, din care mă puteam smulge dacă făceam efortul de a mă trezi.

La un moment dat, cineva îmi turnă apă rece pe faţă. Apoi o mînă dură mă ridică în picioare şi mă zgîlţîi. Deschizînd ochii, am văzut că deasupra mea era aplecat unul dintre poliţiştii lui Huang Kung. Abia atunci am realizat că întîmplarea prin care treceam făcea parte din realitate. Fusesem prinsă furînd. Aurarul vorbea animat, împleticindu-şi limba din cauza grabei cu care povestea incidentul, se pare, pentru a doua oară. Spun pentru a doua oară deoarece poliţistul n-a vrut să-l asculte, reducîndu-l la tăcere cu un cuvînt rostit scurt, pe un ton autoritar. Cîţiva vînzători din vecinătate şi nişte

trecători ocazionali se strînseseră pentru a urmări scena. Grăsanul le explica vesel cum mă prinsese asupra faptului.

Poliţistul mi-a pus o întrebare, dar mintea mea era încă neclară şi absentă. N-am reuşit decît să-mi clatin capul prosteşte, într-o încercare inutilă de a-i da de înţeles că nu pricepeam ce-mi zice. Puţin mai tîrziu, m-am trezit mergînd în pas de marş pe străzi, cu mîna poliţistului pe umăr. Pe un ton furios, el îmi ţinea prelegeri privitoare la ticăloşia mea, avertizîndu-mă că mandarinul Huang Kung ştie cum trebuie să-i trateze pe barbarii care îi fură pe Oamenii Cerului.

Capul mă durea puternic, carnea îmi tremura de frică. Ca prin ceaţă, mintea mea a realizat subit că afirmaţia făcută de doctorul Langdon cu numai o oră în urmă era perfect adevărată. Ura pe care o nutreau locuitorii acestui oraş faţă de străini, de orice naţionalitate ar fi fost aceştia, era în plină creştere. Era ciudat că pînă şi cel mai sărac chinez se considera superior oricărui „barbar". Toţi se credeau copii ai Cerului şi, totodată, membri ai singurului popor civilizat din lume. Iar acum, această credinţă dăduse naştere unei uri atroce. Eu nu mă socoteam o fiică a demonilor străini, însă chinezii aşa mă vedeau. Excepţie făceau, poate, numai locuitorii micului nostru sat. În orice caz, poliţistul părea a fi foarte bucuros că mă duce la închisoare.

Străbătînd o mulţime de străduţe întortocheate, am ajuns în cele din urmă la închisoarea din spatele Palatului Justiţiei. La intrare, a fost chemat un contopist care a primit sarcina de a nota toate detaliile fărădelegii mele. Apoi am fost dată pe mîna temnicerului – un bărbat bondoc, cu faţă rotundă şi umeri enormi. Acesta purta o centură lată, din piele, cu ţinte metalice. Pe un şold, îi atîrna un mănunchi întreg de chei imense, care zornăiau la fiecare pas. Pe celălalt şold avea teaca din piele a unei spade late, curbate spre vîrf.

Văzînd că sînt fată, temnicerul s-a enervat şi, timp de cîteva minute, s-a certat cu conţopistul, afirmînd că, zidul de vest fiind în reparaţie, nu mai are locuri în aripa destinată femeilor. În cele din urmă, am fost scoasă din biroul conţopistului, am coborît cîteva trepte şi am luat-o de-a lungul unui coridor lat, cu pereţi din piatră. Cum lămpile erau stinse, coridorul era destul de întunecat. Pe una dintre laturile sale se înşiruiau o mulţime de uşi grele, cu gratii. În această zonă a închisorii toţi puşcăriaşii erau bărbaţi. Îi vedeam printre gratii, în timp ce treceam pe lîngă-ei. În unele celule era cîte unul singur, în altele, mai mulţi. Unul sau doi dintre ei se văitau de durere. Cîţiva erau complet tăcuţi. Şi nu puţini îşi umpleau timpul cu un joc de noroc improvizat, utilizînd paie sau fire de bumbac. Faptul nu mă surprindea. Chiar dacă ştiau că vor muri a doua zi, chinezii erau dispuşi întotdeauna să participe la un joc de noroc. Jocurile acestea păreau a le avea în sînge.

Celulele erau separate de ziduri din piatră. Fiecare celulă era împărţită în două, mai mici, de un şir de gratii metalice, ale căror capete erau fixate în tavan şi în podea. Unii dintre bărbaţii din celulele pereche jucau printre aceste gratii despărţitoare. În treacăt, m-am întrebat care o fi miza jocului, dar imediat, auzind clinchetul unei monede, mi-am dat seama că temnicerii nu le luau puşcăriaşilor banii atunci cînd îi închideau. Evident că nu le luau banii; rămînînd la posesorul lor, acesta îi putea oferi ca mită pentru un tratament mai omenos – dacă îşi putea permite aşa ceva. Obişnuinţa de a da mită avea rădăcini foarte adînci în China. Era o practică antică.

La capătul coridorului exista o pereche de celule mai puţin spaţioase. Temnicerul deschise uşa celei de-a doua, mă împinse înăuntru şi mă încuie, după care făcu cale întoarsă, bombănind supărat. Fără nici un dubiu, eram o puşcăriaşă nedorită. Omul acesta ar fi preferat să aibă de-a face cu un

bărbat, care să fie dispus să-i dea cîțiva bănuți pentru niște mîncare în plus și, poate, chiar pentru o cană cu vin.

În celulă nu exista decît un taburet, o rogojină murdară și un hîrdău. M-am așezat pe taburet, străduindu-mă să nu mă gîndesc la nimic. Dar disperarea nu voia să-mi dea pace. Cum avea să se descurce Yu-lan la Misiune? Avea să-și aducă aminte de toate instrucțiunile pe care i le dădusem? Ce avea să facă atunci cînd se va termina medicamentul domnișoarei Prothero? Puteau să treacă mai multe zile pînă cînd se hotăra mandarinul să-mi judece cazul. Și aveam să fiu declarată vinovată, desigur. Apoi aveam să fiu biciuită. Sau mult mai rău...

Ajungînd aici, m-am cutremurat. Drept pedeapsă, puteau să-mi taie o mînă. În satul nostru trăia un bătrîn care fusese mutilat în felul acesta. Un val de panică, asemănător unuia de greață, mi s-a ridicat, parcă, pînă în gît. Chiar dacă scăpam de aici, cum aveam să fac tot ceea ce era de făcut la Misiune? Mi se mai întîmplase să nu știu încotro s-o apuc, dar, cu o sigură mînă, situațiile prin care aveam să trec puteau fi de zece ori mai dificile.

O voce spuse într-o chineză stîlcită cîteva cuvinte incoerente. Ridicîndu-mi privirile, am văzut că lîngă gratiile care mă despărțeau de celula de alături stătea un bărbat. În fasciculul îngust de lumină care cădea piezîș peste el de la fereastra minusculă de lîngă tavan, i-am văzut fața și am tresărit violent, șocată. Nu mă mai întîlnisem niciodată cu acest om, dar, în ciuda bărbii sale nerase de două zile, l-am recunoscut. Avea exact trăsăturile pe care mi le schițase Robert Falcon pe zidul Misiunii, din numai cîteva linii apăsate și grăitoare, făcute cu o bucată de lemn carbonizat.

Necunoscutul era cu vreo trei sau patru centimetri mai înalt decît domnul Falcon, însă avea un trup ceva mai zvelt. Părul negru îi era buclat. Expresia feței se deosebea de cea

din desen, deoarece acum nu zîmbea, însă nu puteam să nu-i recunosc ochii, mandibula lungă şi forma bărbiei. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de călărie, mulaţi pe corp, ce intrau în cizmele sale lungi, şi într-o haină călduroasă, confecţionată din piele de oaie.

M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de gratii. Apoi, scoţîndu-mi pălăria, am spus cu o voce cam tremurătoare:

– Bună ziua, domnule.

El fu surprins. Poate chiar plăcut surprins, pentru că, imediat, ochii îi rîseră, iar colţul buzelor i se ridică, schiţînd o jumătate de zîmbet, exact ca în desenul de pe zid.

– Dumnezeule, o fată! Şi încă o englezoaică! spuse. Vocea îi era gravă şi domoală. Ce naiba faci îmbrăcată în felul ăsta, într-o închisoare?

– Întotdeauna m-am îmbrăcat în felul acesta, domnule. Aici trăiesc. Adică, locuiesc într-un sat din apropiere. Obrajii mi se aprinseră. Iar în închisoare mă aflu deoarece am încercat să fur o broşă din aur şi am fost prinsă.

El scoase un chicot slab.

– Ce nenoroc. Dar nu m-aş fi gîndit că eşti genul de fată care se dă în vînt după bijuterii.

– Nici nu sînt. N-am vrut să fur broşa pentru a o purta, domnule.

– Nu? Atît privirea, cît şi tonul vocii necunoscutului erau batjocoritoare. Atunci, care-i povestea ta?

Întrebarea lui mă derută.

– La ce poveste vă referiţi, domnule?

– La povestea cu broşa. De ce ai furat-o?

– Oh, pentru că am în îngrijire nişte copii de la Misiune. Am rămas fără mîncare şi fără bani. Membrii Asociaţiei m-au bătut atunci cînd am încercat să cerşesc, aşa încît nu mi-a mai rămas altă soluţie decît să fur.

Bărbatul şi-a strecurat mîna printre gratii şi, pentru o

clipă, am rămas înmărmurită. Dar, spre surprinderea mea, el n-a făcut decît să mă ia cu delicatețe de bărbie și să-mi încline puțin capul pentru a-mi vedea fața într-o rază slabă de lumină. Aș fi putut să număr încet pînă la treizeci în intervalul de timp pe care l-a pierdut pentru a mă studia. După prima clipă de șoc, nu mi-a mai fost teamă, așa încît am fost capabilă să-l privesc în ochi.

În cele din urmă, l-am auzit spunînd pe un ton vesel:

– Le recunosc dintr-o singură privire pe haimanalele de teapa mea. Tu nu ești o haimana... Acceptați scuzele mele, doamnă? Mi s-a părut atît de straniu ca un bărbat să-mi ceară scuze și, pe deasupra, să mi se adreseze cu apelativul de „doamnă", încît n-am fost în stare decît să dau din cap. Eram prea stînjenită pentru a-i răspunde. El îmi dădu drumul și spuse: A trecut un oarecare timp de cînd n-am mai auzit o voce de englez. Discuția pe care o purtăm este tonică pentru mine. Aduceți-vă taburetul lîngă gratii. Aș vrea să mai vorbim. Vă deranjează?

– Nu, sigur că nu, domnule. Dar nu sînt prea bună la arta conversației; cel puțin, așa susține domnișoara Prothero.

– Cred că domnișoara Prothero, oricine o fi ea, nu m-ar considera nici pe mine un maestru al acestei nobile arte, spuse necunoscutul pe un ton solemn. Deci vom face o pereche bună.

Amîndoi ne-am adus taburetele lîngă gratii și ne-am așezat, umăr la umăr, în încăperea din ce în ce mai întunecată. Mie, totul mi se părea complet ireal. Și voiam să rămînă așa, deoarece, avînd senzația că mă aflu în lumea visurilor, eram mai puțin înspăimîntată decît aș fi fost dacă aș fi realizat că mă aflu cu picioarele pe pămînt.

– Este cazul să ne prezentăm, spuse vecinul meu. Pe mine mă cheamă Nicholas Sabine. Am multe ocupații și n-am nici un domiciliu stabil.

– Eu sînt Lucy Waring. Locuiesc la Misiunea de lîngă satul Tsin Kai-feng.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Waring.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Sabine.

Politicoşi, ne-am scuturat mîinile printre gratii. Apoi l-am întrebat:

– Despre ce subiect doriţi să discutăm, domnule?

– Păi, să vedem... Domnul Sabine îşi frecă bărbia, gînditor. Poate că ar fi indicat să începem cu tine, Lucy. Îmi permiţi să-ţi spun Lucy?

– Oh... da, sigur. Vă rog.

– Îţi mulţumesc. Bine, atunci... Haide, vorbeşte-mi despre tine, Lucy, despre domnişoara Prothero şi despre Misiune.

Propunerea lui mă făcu să răsuflu uşurată. Mă temusem că va dori să discutăm despre piesele lui William Shakespeare sau despre romanele domnişoarei Austen. Iniţial, am avut intenţia de a-i spune povestea mea în cîteva minute, dar domnul Sabine mi-a pus o mulţime de întrebări, aşa încît am terminat de povestit aproape o oră mai tîrziu. La sfîrşit, el a rămas cu bărbia sprijinită pe mînă şi cu privirile aţintite la dalele de piatră ale podelei. Tăcerea a durat mult timp. Mi-aş fi dorit ca tovarăşul meu să spună ceva, deoarece, în această pauză, gîndurile îmi zburaseră din nou la Yu-lan, la copii, la sărmana domnişoară Prothero, şi la ce ar putea să mi se întîmple mie.

– Sper că nu dau dovadă de impolitețe punîndu-vă o asemenea întrebare, domnule Sabine, am spus, dar de ce aţi fost băgat în închisoare?

– Îm? Gîndurile lui păreau a fi în cu totul altă parte. Oh, am venit în China pentru a găsi ceva şi, tot încercînd să găsesc respectivul lucru, am făcut o mare greşeală. Mandarinul Huang Kung este profund ofensat. Dar asta nu contează. Sabine îşi întoarse capul pentru a mă privi. Acum era atît de

întuneric încît abia ne mai puteam zări. Domnişoara asta Prothero a ta se află pe patul de moarte. Copiii vor fi în curînd lihniţi de foame. Iar tu te afli în închisoare. Ce se va întîmpla?

– Sper că voi fi judecată mîine şi că mă voi alege doar cu cîteva bice. Însă... Mi-am simţit vocea tremurînd. A trebuit să fac un efort serios pentru a o menţine la un nivel constant. Însă mi-e teamă că ar putea să-mi taie o mînă.

În ciuda întunericului din încăpere, am zărit scăpărările neaşteptate ale ochilor vecinului meu şi m-am speriat. Perdeaua de amuzament din ei dispăruse, scoţînd la iveală demonul care stătuse ascuns pînă acum dincolo de ea. Am simţit furnicături pe ceafă, de parcă toţi perii mi se zbîrliseră. Domnul Falcon mă avertizase că acest om era periculos. Abia acum îmi dădeam seama că avea dreptate. Chiar şi închis între pereţi de piatră şi gratii, el era foarte periculos. Pur şi simplu, toţi porii lui păreau că emană ameninţări.

Dar cînd vorbi, vocea îi fu calmă:

– Ai vreun prieten aici? Cunoşti vreun om care te-ar putea ajuta?

– Îl cunosc pe doctorul Langdon, dar el nu mă poate ajuta. Nu are nici un ban. Este falit, aşa mi-a spus.

– Presupunînd că ar fi avut bani, cum te-ar fi putut ajuta?

– Păi... s-ar fi dus la aurar şi i-ar fi dat o sumă echivalentă cu dublul preţului broşei, pentru a susţine că a făcut o greşeală şi pentru a-şi retrage plîngerea. Apoi ar fi trebuit să-l plătească pe contopistul de la intrare, pentru a distruge hîrtiile, şi pe temnicer, pentru a uita că m-a văzut. Oh, şi pe poliţist. Asta-i tot. Nu cred că ar mai fi cineva.

Domnul Sabine păru că se relaxează.

– Aşa merg treburile pe aici? Totul depide numai de mită?

– Oh, da, domnule. Doar la Misiune nu este aşa. Domnişoara Prothero a afirmat întotdeauna că îţi strici

reputaţia procedînd astfel. Dar, oricum, noi n-am avut niciodată suficienţi bani pentru a mitui pe cineva.

– De ce sumă ar avea nevoie acest prieten al tău, doctorul Langdon, pentru a te scoate de aici?

Am stat puţin să mă gîndesc.

– Presupun că i-ar trebui trei lire de aur pentru bijutier, una pentru poliţist, una pentru conţopist şi o jumătate de liră pentru temnicer. Apoi am închis ochii, simţindu-mă brusc complet slăbită. Vorbeam ca o proastă, de parcă ar fi existat vreo rază de speranţă să se găsească cineva care să vină cu acea sumă imensă de bani de care aveam nevoie pentru a fi salvată.

– Hai să zicem de şase, spuse domnul Sabine.

Deschizînd ochii, l-am văzut pe vecinul meu aplecîndu-se pentru a-şi strecura degetele în carîmbul cizmei. De acolo, el scoase un obiect care semăna cu un băţ scurt, perfect rotund. Apoi mi-am dat seama că nu era vorba de un băţ, ci de un obiect cilindric din piele, de grosimea degetului mare al unui bărbat. Sabine roti capacul de la una dintre extremităţile cilindrului, după care înclină corpul acestuia. În clipa următoare, din podul palmei lui se zăreau sclipirile unor monede de aur.

Mi-am ţinut respiraţia. Probabil că ochii mi-au devenit mai rotunzi şi mai urîţi atunci cînd l-am privit hipnotizată cum numără cîteva monede de o liră, apoi cum îşi clatină ciudatul portofel pentru a le pune la loc pe celelalte. Cilindrul părea să fie plin de monede. Dacă impresia mea nu era eronată, el trebuia să conţină vreo sută de lire din aur.

– Avem o jumătate de liră în plus, pentru a-l convinge pe temnicer să trimită pe cineva după doctorul Langdon, îmi spuse Sabine.

M-am uitat lung la cele şase monede de aur din mîna lui.

– Nu *puteţi* face aşa ceva! am şoptit cu voce tremu-

rătoare. Eu... eu nu ştiu de ce vă aflaţi în închisoare, domnule Sabine, dar, dacă l-aţi ofensat pe mandarin, situaţia este foarte gravă şi veţi avea nevoie de toţi banii pe care îi aveţi.

– Nici dacă aş avea de zece ori pe atît, n-ar fi suficient pentru a-l determina pe Huang Kung să se răzgîndească. Pe neaşteptate, pe faţa vecinului meu apăru un zîmbet. Mandarinul şi-a făcut planuri deosebite pentru mine. Mi-a spus-o chiar el, acum cîteva zile, cînd am fost dus în faţa lui pentru a fi interogat. Acum, haide, Lucy. Cheamă-l pe temnicer şi începe tratativele.

Înainte de a-i putea răspunde, de pe coridorul pavat cu dale de piatră se auziră nişte zgomote de paşi. Treptat, un cerc de lumină galbenă începu să risipească întunericul din jurul nostru. Zăngănitul unor chei ne spuse că cel care se apropia era temnicerul. Domnul Sabine îmi puse în mînă una dintre lire şi îmi spuse încet:

– Deschide discuţia utilizînd-o pe asta. În cazul în care vine special pentru tine, le am şi pe celelalte la îndemînă.

Sunetele de paşi se intensificară şi, curînd, îl văzurăm pe temnicer apărînd. În mînă avea o lampă cu ulei. Şi nu era singur. Doctorul Langdon îl urma îndeaproape, cu o expresie încordată întipărită pe faţă. Agăţînd lampa într-un cui, temnicerul spuse:

– Uitaţi-o aici. Aveţi la dispoziţie cîteva minute.

Şi cu aceste cuvinte, temnicerul aruncă în sus moneda mică pe care o ţinea în mînă, o prinse în podul palmei, scuipă dispreţuitor şi se retrase tîrîndu-şi picioarele.

Doctorul Langdon se apropie de gratiile uşii. Avea respiraţia întretăiată, de parcă ar fi alergat.

– Oh, Dumnezeule, deci *a fost* adevărat! spuse el cu voce tremurătoare. Văzînd că nu vii după medicament, am pornit în căutarea ta..., continuă, după care se opri pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte. Am auzit de la nişte trecători

că o fată a demonilor străini ar fi fost prinsă furînd în Strada Aurarilor. Oh, Lucy,... ce-ai făcut, copilă?

Îmi era prea ruşine pentru a-i răspunde. El îşi sprijini capul de gratii şi îşi închise ochii pentru o clipă.

– Oh, Dumnezeule, repetă apoi cu disperare. Glasul îi era ca un geamăt de durere. Ştiam că se gîndea la ce putea să mi se întîmple.

Din celula de alături, se auzi vocea domnului Sabine:

– Am salvat o jumătate de liră şi o grămadă de timp, Lucy. Prezintă-mă prietenului tău.

Cred că domnul doctor Langdon era prea îngrijorat din pricina mea pentru a se arăta surprins să descopere un englez în celula de alături. În schimb, expresia care s-a întipărit pe chipul lui în momentul în care domnul Sabine i-a pus lirele în mînă avea să-mi rămînă întipărită în memorie foarte mult timp. Pentru săptămînile şi lunile următoare mi se rezerva un viitor nou, de neimaginat, un viitor pe care majoritatea oamenilor l-ar fi considerat un miracol al sorţii mele norocoase. Cu toate acestea, mie avea să mi se pară mai greu, mai ciudat şi mult mai înspăimîntător decît trecutul dificil pe care îl înfruntasem. Gîndindu-mă deseori la doctorul Langdon în acea perioadă de cumpănă ce a marcat viitorul meu, aveam să-mi amintesc în permanenţă de acest moment, cînd, primind aurul cu care mă putea salva, faţa lui obosită şi îngrijorată s-a luminat brusc de bucurie.

Uitîndu-se la englez, el spuse:

– Nu am cuvinte cu care să vă pot mulţumi.

– La naiba cu mulţumirile dumneavoastră. Vocea domnului Sabine era joasă şi severă. Se presupune că-i sînteţi prieten. De ce n-aţi ajutat-o înainte de a se apuca de furat? Şi ce fac ceilalţi europeni de aici? Ce face ambasadorul dumneavoastră? Ce face ambasadorul meu? Maimuţica asta costelivă este singură pe lume, cu un cîrd de prichindei şi o

femeie muribundă, care depind în totalitate numai de ea. Pe deasupra, riscă să-şi piardă o mînă – o *mînă*, fir-aţi voi ai naibii – pentru că vrea să-i mai poată hrăni cîteva zile pe cei de la Misiune. Şi nimănui nu-i pasă!

– Mie îmi pasă, domnule Sabine, spuse doctorul Langdon cu o voce obosită, lipsită de orice urmă de resentimente. Spre ruşinea mea, n-am ştiut cît de gravă este situaţia, dar, în orice caz, îmi pasă foarte mult.

– Dacă vă pasă, de ce n-aţi ştiut în ce situaţie se află?

– Eu sînt de vină. Nu i-am spus domnului doctor Langdon, m-am grăbit să intervin. N-am spus nimănui, domnule.

Doctorul Langdon îşi clătină capul şi zîmbi crispat.

– Nu mă apăra, Lucy. Apoi se uită la domnul Sabine. Sînteţi tînăr şi nu cunoaşteţi China. Nu ştiţi ce pot păţi oamenii în ţara asta. Cînd vezi că în fiecare an moartea seceră aproximativ un milion de înfometaţi, tinzi să devii insensibil. N-ar trebui, dar aşa se întîmplă. În ceea ce o priveşte pe Lucy, sînt vinovat. A trecut mult timp de cînd ar fi trebuit să iau măsuri. De data aceasta însă, am s-o scot din ţara asta pentru a o trimite acasă, în Anglia. Deocamdată nu ştiu cum. În orice caz, am s-o fac, chiar dacă acesta va fi ultimul meu gest.

– În primul rînd, scoateţi-o din închisoare, spuse domnul Sabine pe un ton tăios. Am înţeles că mergînd la aurar...

Doctorul Langdon ridică o mînă pentru a-l reduce la tăcere, după care vorbi, dîndu-ne senzaţia că-şi cam pierduse răbdarea.

– Nu trebuie să mă *înveţi*, tinere. Trăiesc aici de dinainte de a se fi născut Lucy. Ştiu foarte bine cine trebuie mituit.

– Bine. Domnul Sabine se întoarse pentru a arunca o privire spre fereastra minusculă de deasupra noastră. Pe peticul de cer care se zărea prin ea apăruseră primele stele. Se face tîrziu, spuse el. Puteţi rezolva treaba încă din seara asta?

– Nu vă faceţi griji. Doctorul Langdon îşi bătu buzunarul în care pusese monedele. Atunci cînd vorbesc banii, chinezii nu sînt niciodată somnoroşi. Şi cu aceste cuvinte, se întoarse pentru a pleca. Apoi se opri şi se uită înapoi, mutîndu-şi privirile de la unul la altul. Noi stăteam lipiţi, fiecare, de uşa celulei sale. Sînt convins că Lucy vă va mulţumi, dar vreau să vă spun că şi eu vă sînt deosebit de recunoscător, domnule Sabine. Mi-am cheltuit ultima jumătate de liră acum cîteva minute, cînd am fost nevoit să i-o dau temnicerului pentru a mă lăsa să intru. Dacă n-aţi fi fost atît de generos încît să-mi furnizaţi suma necesară şperţurilor, ar fi trebuit să mă apuc şi eu de furat. Şi nu cred că aş fi dat dovadă de prea multă isteţime pentru a nu fi prins.

Apoi doctorul străbătu coridorul cu paşi elastici. Ajuns la capăt, îl strigă pe temnicer cu autoritatea omului care poate plăti orice serviciu. După ce n-am mai auzit nici un zgomot, m-am dus lîngă gratiile dintre celule.

– Domnule Sabine, am spus, mi-aş dori ca mulţumirile mele să poată fi pe măsura generozităţii dumneavoastră. Cred că nici un cuvînt de recunoştinţă nu este suficient.

Pe neaşteptate, practic fără nici un avertisment, m-a podidit plînsul. Mi-am muşcat buza pentru a nu scoate nici un sunet, dar probabil că vecinul meu a auzit ceva deoarece s-a apropiat de gratii şi şi-a strecurat degetele printre ele pentru a mă prinde de mînă.

– Majoritatea femeilor plîng atunci cînd treaba nu merge bine, spuse el. Dar tu plîngi acum, cînd lucrurile sînt pe cale să se aranjeze.

– Îmi... îmi pare nespus de rău, domnule Sabine, am bîiguit. De obicei, nu plîng deloc.

– Este destul de surprinzător să verşi lacrimi doar atunci cînd îţi surîde norocul, continuă el pe un ton sarcastic. Mai

ales că n-ai avut parte de prea mult noroc. Uite, batista mea este mai mare decît a ta. Ia-o. Mai am una.

– Vă mulţumesc, domnule Sabine. Am luat bucata pătrată de pînză care mi-a fost înmînată printre gratii. Chiar... chiar consideraţi că semăn cu o maimuţică costelivă?

Urmă un moment de tăcere. Apoi Sabine mă privi cu ochii măriţi.

– Cu ce?

– Cu o maimuţică costelivă.

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Dumneavoastră, domnule. Acum cîteva minute.

– Eu? Dumnezeule, cine naiba m-a determinat să fac o afirmaţie atît de ridicolă?

– Nu ştiu, domnule.

– Ei, probabil că am fost într-o clipă de derută atunci cînd am făcut-o. Nu m-am exprimat clar. Eu mă gîndeam, de fapt, la... la Huang Kung. Astă, da, maimuţă costelivă. Dar nu afirmaţia mea te-a făcut să plîngi, nu-i aşa, Lucy?

– Oh, nu, domnule Sabine. Adică, cel puţin, nu cred... dar acum, cînd îmi puneţi această întrebare, parcă nu mai sînt chiar atît de sigură.

El rîse.

– Lucy, eşti transparentă ca un ochi de geam. Şi îţi pot spune că nu zăresc în tine nici o urmă de viclenie. Totuşi, într-un fel, pentru mine eşti un mister. Un joc de puzzle. O enigmă pe care mi-ar plăcea s-o dezleg.

– Nu mi se pare că aş fi misterioasă, domnule Sabine.

– Nu, normal... Sabine se gîndi timp de o clipă sau două, după care mă privi zîmbind ca de obicei, cu o jumătate de gură. Apropo, am venit în ţara asta pentru a dezlega o enigmă. Ascultă-mă cu atenţie, Lucy...

Cred că eram prea buimăcită din cauza şocurilor pe care le suferisem în acea zi pentru a mă mai arăta surprinsă. Ca

atare, am rămas privindu-l prosteşte printre gratii cum recită versurile pe care, la drept vorbind, mă aşteptam să le aud.

„Deasupra cuţitului colosului curbat,
Unde zboară florile bătute de vînturi,
Stă templul ce adăposteşte norocul.

Dincolo de minunata lume răsturnată
Marcată de puiul de urs al cerurilor
Se odihnesc ochii orbi ai tigrului."

În timp ce el recita, m-am întrebat dacă ar trebui să-i spun că mai auzisem o dată ciudata ghicitoare, din gura lui Robert Falcon, omul cu care mă întîlnisem cu o zi în urmă. Dar în loc de a mă hotărî să vorbesc, am rămas complet tăcută. Eram prea obosită pentru a mă lansa într-o serie interminabilă de explicaţii.

– Ei, ce zici? Ţi se pare o aberaţie? mă întrebă Sabine.

Cînd i-am răspuns afirmativ, printr-o simplă înclinare a capului, el a ridicat din umeri şi şi-a trecut degetele prin păr.

– Probabil că asta şi este; doar o aberaţie. Ah, bine, oricum ar fi, Nick Sabine şi-a jucat norocul îndeajuns de des. Apoi îmi eliberă mîna şi privi cerul. Prietenului tău, Langdon, îi va trebui un oarecare timp pentru a aranja treburile, aşa încît este cazul să încerci să dormi vreo oră, Lucy. Nu vreau să mai vorbim. Trebuie să mă gîndesc la ceva.

Şi, cu aceste cuvinte, Sabine se întoarse pentru a se întinde pe rogojina din celula sa. M-am dus şi eu la rogojina mea, deşi eram conştientă că, în ciuda oboselii, nu aveam cum să adorm. Aşteptam cu prea multă nerăbdare întoarcerea doctorului Langdon. Stînd lungită, m-am întrebat la ce se referise domnul Sabine atunci cînd afirmase că „şi-a jucat norocul îndeajuns de des". Acum, cînd mă gîndeam bine la

aceste cuvinte, aveam senzaţia că ele erau de rău augur. Nu ajunsesem să aflu de ce fusese închis acest om, dar, dacă îl ofensase pe mandarinul Huang Kung, însemna că intrase într-un mare bucluc – într-un bucluc mult mai mare decît cel în care intrasem eu. Realizînd cît de egoistă fusesem, m-am dezgustat. Nu mă gîndisem aproape deloc la ce îl aştepta pe Nicholas Sabine, a cărui viaţă putea să fie în pericol.

Ajungînd cu gîndurile aici, m-am simţit copleşită de ruşine. Dar nu numai de ruşine, ci şi de somn, pentru că, aţipind probabil chiar în acea clipă, nu-mi mai aduc aminte decît că la un moment dat am auzit ca prin vis o voce care m-a strigat: „Lucy... Lucy." Nu Lu-tsi, ci Lucy, aşa cum mă strigau doar demonii străini. Mi-am ridicat capul, buimacă, întrebîndu-mă unde mă aflu. Apoi, văzînd umbrele lungi care cădeau de-a curmezişul celulei, mi-am dat seama că mă găseam după nişte gratii şi mi-am amintit.

Domnul Sabine stătea pe vine lîngă gratii şi mă striga în şoaptă. Vocea îi era slabă, dar pătrunzătoare. Am traversat încăperea pentru a mă aşeza în faţa lui, în aceeaşi poziţie. Ajunsă acolo, mi-am frecat ochii.

– Te-ai trezit, Lucy? mă întrebă el. Te-ai trezit de-a binelea?

– Da, domnule Sabine.

– În regulă. Atunci, ascultă-mă. Din punct de vedere religios, de cine aparţii?

– De Biserica Anglicană. La fel ca domnişoara Prothero.

– Normal. În Chengfu există vreun cleric anglican?

– Nu, deoarece Misiunea de aici a fost închisă cu mulţi ani în urmă... Oh, staţi puţin. Este bătrînul domn Tattersall. El a rămas în zonă. Cred că mai trăieşte. A avut o bisericuţă în Chengfu, care a ars cu mulţi ani în urmă, în timpul unei rebeliuni. Dar n-a plecat. Doctorul Langdon ar trebui să-l cunoască.

– Bine. Acum... tu ce vîrstă ai, Lucy?

– Şaptesprezece ani şi jumătate.

– Domnişoara Prothero este tutoarea ta legală?

– Nu, nu am aşa ceva, domnule Sabine.

Sabine îşi frecă bărbia ţepoasă cu unul dintre degetele mari. Cînd vorbi din nou, în ochi îi apărură sclipirile amuzate, drăcoase pe care le observasem în portretul făcut de domnul Falcon.

– Lucy, vrei să faci ceva pentru mine?

– Da, domnule Sabine. Nu cred că voi putea să vă recompensez vreodată pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, dar voi încerca.

El îşi strecură braţele printre gratii şi mă luă cu delicateţe de mîini.

– Bine, atunci... să nu fii şocată şi să nu te temi, Lucy, pentru că nu ai de ce. În cazul în care se pot face aranjamentele necesare, vreau să te rog să te măriţi cu mine. Aş dori să ne căsătorim chiar în seara asta.

3

Eram buimăcită. Deşi îmi era frig din cauza temperaturii scăzute din celulă, obrajii îmi ardeau. Pur şi simplu, credeam că domnul Sabine îşi bătea joc de mine. Cîteva clipe mai tîrziu însă, am sesizat că în ochii lui nu se vedea nici o urmă de batjocură. Derutată complet, am avut senzaţia c-o să-mi crape capul. În minte mi se învălmăşeau o mulţime de întrebări, pe care aş fi vrut să i le pun în acelaşi timp. Alegînd-o pe cea mai stupidă dintre ele, am bînguit:

– Dar... oamenii se *pot* căsători în închisoare?

Stînd pe vine de cealaltă parte a gratiilor, fără a-mi elibera mîinile, Nicholas Sabine îmi adresă un zîmbet crispat.

– Ştiu că nu este o practică uzuală, Lucy, însă nici nu există legi care să ne interzică să facem aşa ceva.

Capul continua să-mi vîjîie. La fel de năucită, i-am pus întrebarea următoare:

– Dar *de ce*, domnule Sabine? Adică de ce ar dori un domn de origine engleză, ca dumneavoastră, să se însoare cu o tînără pe care a cunoscut-o în închisoare... cu o tînără despre care nu ştie nimic?

– Timpul pe care l-am avut la dispoziţie a fost scurt, dar cred că am aflat destul de multe amănunte despre tine, Lucy Waring, îmi răspunse el pe un ton meditativ. Oricum, chestia asta nu are prea mare importanţă. Problema este că deţin un anumit lucru care ar putea fi moştenit de soţia mea – dacă am una. Altfel, respectivul lucru ar putea ajunge în mîinile unui om care îmi este duşman, or, eu aş fi în stare să fac orice pentru a preîntîmplina o asemenea catastrofă.

Îmi era greu să-mi adun gîndurile.

– Dar soţia dumneavoastră ar intra în posesia moştenirii doar în cazul în care aţi muri, am spus. Şi, oricum, chiar dacă... chiar dacă aş fi de acord, sînt convinsă că domnul Tattersall nu va veni aici aşa, nitam-nisam, pentru a ne căsători chiar în această seară. Căsătoria trebuie anunţată la biserica parohială... Apoi mai sînt de făcut şi... şi alte lucruri, am încheiat în mod absurd, invocînd nişte scuze extrem de slabe.

– Într-o ţară ca asta, preotul trebuie să fie scutit de anumite obligaţii atunci cînd este vorba de o situaţie presantă, Lucy. Ne poate da un certificat special, de urgenţă.

– Dar nu cred că va considera că situaţia aceasta este urgentă, domnule Sabine. Vă va spune să aşteptaţi pînă cînd ieşiţi din închisoare.

Nicholas Sabine ezită, apoi vorbi, parcă, aproape cu regret.

– Lucy, problema este că nu voi ieşi de aici. Căsătoria noastră va dura cel mult douăzeci şi patru de ore.

Realizînd care era subînţelesul cuvintelor lui, am tresărit îngrozită.

– Ăsta-i motivul pentru care doriţi să vă însuraţi? Vreţi o soţie care să vă moştenească? am murmurat. O soţie care să vă moştenească pentru că... pentru că veţi fi *executat?*

– Linişteşte-te, Lucy. Sabine mă strînse mai tare de mîini, de parcă ar fi vrut să le înfrîneze tremurul. Dar mi-e teamă că este adevărat. Vezi tu... acum cîteva zile am făcut o greşeală mare. În momentul respectiv, n-am fost conştient de ea. Încercînd să găsesc un lucru care a fost ascuns cu mult timp în urmă, am scotocit o clădire, care, după părerea mea, era un mic templu. În realitate însă, n-a fost vorba de un templu, ci de un cavou.

L-am privit lung şi am simţit că tot sîngele mi se scurge din obraji.

– Dar o asemenea faptă este extrem de gravă... Mai gravă decît aproape orice altceva, domnule Sabine! Este o profanare de morminte. Chinezii îşi venerează strămoşii. Mormintele lor sînt sacre.

– Am aflat. Soldaţii mi-au explicat foarte clar acest lucru.

– Soldaţii?

– Mormîntul despre care îţi vorbesc este plasat într-o pădurice de pe creasta unui deal, care se află în sudul oraşului. Am fost prins acolo de cîţiva soldaţi.

– Este mormîntul unei familii sărace? m-am grăbit să întreb. Dacă familia ar fi foarte săracă şi dacă i-aţi da mandarinului Huang Kung suficienţi bani...

– Păi, nu, tocmai în asta constă complicaţia, mă întrerupse Sabine zîmbitor, clătinîndu-şi capul cu sarcasm. Părea a se ironiza pe sine însuşi. După cum a ieşit ulterior la iveală, era

chiar cavoul familiei lui Huang Kung. Ce zici de un asemenea ghinion?

M-am cutremurat. Mă întrebam dacă bărbatul din faţa mea era nebun de putea să vorbească cu atîta indiferenţă despre cele întîmplate. Apoi mi-am adus aminte că domnişoara Prothero mă avertizase că englezii sînt uneori foarte bizari. Din cauza unui pariu sau, pur şi simplu, din nevoia de amuzament, ei erau în stare să facă cele mai necugetate gesturi. În plus, te considerau prost crescut dacă luai pericolele prea în serios. Cînd am reuşit să gîndesc clar, am spus:

– Trebuie să-i trimiteţi o scrisoare ambasadorului dumneavoastră din Peking, domnule Sabine. El se poate prezenta cu o petiţie la împărătească. Dacă ea îi interzice mandarinului Huang Kung să vă atingă, sînteţi salvat.

– N-are sens, Lucy. Mandarinul nu-şi va asuma riscul de a crea probleme prin executarea publică a unui demon străin. Chiar el mi-a spus-o. Oficial, voi fi ucis de nişte bandiţi. Nicholas Sabine vorbise absent, de parcă s-ar fi gîndit la cu totul altceva. Înainte de a-i putea da vreo replică, de pe coridor se auziră nişte zgomote de paşi. Abia ne ridicaserăm în picioare cînd l-am zărit apărînd pe doctorul Langdon. Bătrînul medic părea a fi obosit, dar zîmbea. Temnicerul, care mergea alături de el zornăindu-şi cheile, nu mai era ursuz. Din contră, vorbea extrem de politicos. O piesă de aur fusese suficientă pentru a-i modifica rapid manierele.

– S-a rezolvat, spuse doctorul Langdon, dînd drumul unui suspin de uşurare. Eşti liberă, Lucy. Apoi, printre gratii, scrută cu privirea celula de alături. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, tinere domn.

– I-am sugerat lui Lucy o metodă de răsplată, spuse Nicholas Sabine iute. Îmi puteţi acorda o clipă pentru a o discuta, domnule doctor?

Doctorul Langdon păru derutat. Apoi ridică din umeri şi spuse:

– Păi, sigur că da.

Între timp, temnicerul îmi deschise uşa. Ieşind din celulă, i-am vorbit în limba chineză:

– Aţi fi extrem de amabil dacă ne-aţi permite să discutăm timp de cîteva minute cu demonul acesta străin, onorate domn.

Presupun că temnicerul primise o liră întreagă deoarece, zîmbind, el spuse:

– Puteţi discuta oricît doriţi. Dar discuţiile nu au cum să-l ajute. Nici tot aurul din Chengfu nu-l poate ajuta pe omul ăsta. A adus o mare ofensă nobililor strămoşi ai lui Huang Kung. Şi cu aceste cuvinte, temnicerul îşi trecu mîna de-a curmezişul gîtului, scoase un hohot scurt de rîs şi se întoarse, luînd-o spre celălalt capăt al coridorului.

– Despre ce este vorba, Lucy? mă întrebă doctorul Langdon.

M-am apropiat de uşa celulei lui Nicholas Sabine, unde se oprise medicul, şi mi-am frecat sprînceana, încercînd să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a explica cît mai simplu. Începusem să mă simt foarte obosită. Totul îmi părea a fi complet ireal.

– Acest domn doreşte să mă mărit cu el în seara asta, am spus.

Doctorul Langdon clipi, apoi se uită printre gratii, la Nicholas Sabine.

– Sînteţi nebun?

– Nu, doctore. Este o problemă foarte simplă, sincer. Mai am de trăit doar vreo douăzeci şi patru de ore. Din anumite motive personale, foarte presante, vreau să fiu cununat legal, înainte de a-mi da duhul. Lucy pare a fi, din punctul meu de vedere, singura candidată, dar, dacă aveţi alte idei, sînt dispus să le ascult.

– Mai aveţi de trăit douăzeci şi patru de ore? întrebă doctorul Langdon, pronunţînd rar şi distinct fiecare cuvînt în parte. Ar fi mai bine să-mi explicaţi.

În numai cîteva propoziţii, Nicholas Sabine repetă povestea pe care abia mi-o spusese. Cînd a pomenit de modul în care a profanat cavoul strămoşilor lui Huang Kung, l-am văzut pe doctorul Langdon crispîndu-se şi clătinîndu-şi disperat capul.

– Dumnezeule, băiete, spuse el în cele din urmă, nici n-ai fi putut să-ţi faci un duşman mai înverşunat în toată China asta. Huang Kung ne urăşte.

– Mi-a dat de înţeles destul de clar ce sentimente nutreşte faţă de noi. Ca să nu mai spun că a stăruit cu multă plăcere asupra detaliilor legate de modul în care voi părăsi această lume. Nicholas Sabine vorbea pe un ton foarte calm. Nimeni nu-i poate schimba hotărîrea, aşa încît haideţi să nu mai pierdem vremea de pomană. Vreau să mă însor cu Lucy în seara asta. Puteţi face aranjamentele necesare?

Doctorul Langdon scoase o batistă şi îşi şterse faţa.

– Nu-mi place chestia asta, îşi spuse el părerea fără menajamente. La naiba, Sabine, Lucy nu are decît şaptesprezece ani.

– Şi ce contează? Va ajunge văduvă suficient de rapid. Singura deosebire pentru ea va fi că, prin căsătorie, îmi va deveni moştenitoare. Ăsta este unicul meu scop. Oh, ba nu, va mai avea un avantaj. Mi-au mai rămas cam o sută douăzeci de lire de aur. De unele dintre ele s-ar putea să aveţi nevoie pentru a aranja cununia, dar, şi aşa, vor rămîne cel puţin o sută de lire. Acesta este cadoul de nuntă pe care i-l ofer. El ar trebui s-o ajute să-i întreţină pe sărmanii ţînci de la Misiune un timp destul de îndelungat.

În orice alt moment, aş fi rămas mută de fericire văzînd că am parte de un noroc atît de mare. Într-adevăr, banii de

care vorbea Sabine erau suficienţi pentru a putea menţine Misiunea pe linia de plutire mult timp... prea mult timp pentru a reuşi să-mi fac vreun calcul. Dar, în circumstanţele de faţă, nu eram deloc bucuroasă. Din contră, îmi era frig, îmi era greaţă şi aveam certitudinea că mă aflu la numai un pas de acea ciudată senzaţie de plîns care, de obicei, mă încerca doar atunci cînd eram foarte fericită. Doctorul Langdon îşi freca bărbia. Pe faţă avea întipărită o expresie chinuită. În cele din urmă, el mă întrebă:

– Ei, Lucy, ce zici?

Am rămas tăcută. Nici unul dintre bărbaţi n-a vorbit. Părînd că înţeleg că trebuie să-mi clarific gîndurile, amîndoi mă aşteptară cu răbdare. Îmi era greu să judec clar, mai ales cînd mă uitam la Nicholas Sabine, perfect conştientă – îngrozitor de conştientă – că acesta avea să fie foarte curînd distrus cu multă cruditate de Huang Kung. Mă simţeam presată de o tristeţe insuportabilă. Închizînd ochii, m-am străduit să-mi ordonez gîndurile. Aveam faţă de acest om o datorie imensă. Iar el îmi spusese care este singura cale pe care aş putea să-l recompensez. Şi nu mă costa nimic dacă îi satisfăceam dorinţa. Din contră, intram în posesia unei sume mari de bani. O lungă perioadă de timp – de cinci ani întregi sau, poate, chiar mai mult – aveam să scap de groaza de a mă scula în fiecare dimineaţă cu mintea chinuită de problema găsirii căii prin care aş putea asigura hrana copiilor.

Citisem Slujba de Căsătorie în cartea de rugăciuni a domnişoarei Prothero, iar acum mă gîndeam la jurămintele pe care trebuia să le fac. Urma să promit că-l voi iubi şi îl voi respecta pe Nicholas Sabine pînă cînd moartea ne va despărţi. Aceasta avea să fie o minciună, dar una cu viaţă scurtă. M-am cutremurat din nou, după care am spus:

– Dacă vreţi să mă mărit cu dumneavoastră, domnule Sabine, atunci o voi face.

– Îţi mulţumesc, spuse el cu politeţe. Îţi sînt foarte recunoscător. Apoi se uită la doctorul Langdon. Puteţi să faceţi aranjamentele necesare? Lucy mi-a pomenit de un pastor pe care îl cheamă Tattersall.

– Da. Sînt medicul lui. Aş zice că, într-adevăr, el este singura dumneavoastră speranţă; mai ales datorită faptului că, la vîrsta lui înaintată, nu mai are mintea deloc clară. Mă îndoiesc că va înţelege prea bine ce se întîmplă aici şi de ce se întîmplă.

– Dar ne va cununa, nu?

– Cred că-l pot convinge s-o facă.

– Cununia trebuie să fie făcută legal, după modelul obişnuit, doctore. Îmi trebuie aprobare, certificat, toate documentele necesare.

– Nu ştiu care sînt formalităţile, dar s-ar putea să aveţi noroc. Acum cîteva luni, cînd pastorul a fost bolnav, a trebuit să caut ceva prin biroul lui. Se pare că are formulare şi certificate pentru tot felul de situaţii urgente.

– E drăguţ să mai fii şi norocos din cînd în cînd, spuse Nicholas Sabine pe un ton grav. Vă rog ca înainte de a pleca să-i daţi contopistului de la intrare nişte bani pentru a-mi trimite o hîrtie şi un toc.

Cît despre cele petrecute în următoarele două ore am păstrat foarte puţine amintiri. Ştiu că am luat o ricşă, care ne-a dus pînă la casa domnului Tattersall. Pastorul se culcase, dar nu ne dădu senzaţia că l-ar fi deranjat venirea noastră. Mai mult decît atît, ne rugă să servim ceaiul împreună cu el, avînd senzaţia că era o după-amiază întunecoasă de iarnă. Văzînd că are mintea atît de rătăcită, am crezut că ne vor trebui ore întregi pentru a-l lămuri de ce îl vizitam. Totuşi, nu fu aşa. După ce doctorul Langdon îi explică cu precauţie care este situaţia, bătrînul pastor albit de ani spuse:

– Ah, da. Da, am mai avut un caz similar cam prin...

cînd să fi fost? În 1872, cred. Nu, probabil, în '73. Era un tînăr ofiţer care, îndreptîndu-se spre sud, a nimerit exact în iureşul bătăliei dintre doi comandanţi supremi de armată. A fost rănit grav. S-a însurat cu fata care l-a îngrijit. O fată de la Misiunea pe care o aveam pe vremea aceea aici, în Chengfu. Sau chestia asta s-o fi întîmplat în '74? Ia să mă uit. Îmi păstrez toate jurnalele, doar ştii.

Pastorul tocmai încerca să se ridice în picioare cînd doctorul Langdon l-a oprit cu delicateţe, convingîndu-l pe căi ocolite că putea să se uite altă dată în vechile lui jurnale. Deşi stăteam pe scaun cu spatele perfect drept, probabil că începusem să moţăi, deoarece eram numai vag conştientă de discuţia care se purta lîngă mine. Aceasta mai continuă un oarecare timp. De cîteva ori, l-am auzit pe domnul Tattersall spunînd: „Bine, dacă aşa zici *tu*, doctore..."

Apoi doctorul Langdon mă scutură cu delicateţe, readucîndu-mă în simţiri. Trebuia să confirm faptul că nu am nici părinţi, nici tutore şi că eram de acord să mă mărit, lucru pe care l-am şi făcut. Dar am mai pierdut o jumătate de oră înainte de a părăsi casa, deoarece domnului Tattersall îi trebui un oarecare răgaz pentru a găsi toate hîrtiile de care avea nevoie. În cele din urmă însă, am pornit-o cu nişte ricşe spre închisoare, străbătînd oraşul, acum întunecat şi tăcut.

– Şi Huang Kung chiar are de gînd să-l execute pe acest tînăr? întrebă domnul Tattersall ca prin vis în momentul în care am intrat, sprijinindu-se de braţul doctorului Langdon. Foarte trist, foarte trist. Dar n-aş putea susţine că sînt surprins. Bătrînul îşi clătină capul. Nimic din ceea ce se întîmplă în China nu mă mai surprinde.

Bărbaţii din celelalte celule adormiseră. Numai Nicholas Sabine ne aştepta lîngă uşa celulei sale. În schimbul unui mic ciubuc, temnicerul aduse un scaun pentru domnul Tattersall şi o măsuţă. Era o scenă stranie, complet ireală. Creierul

meu părea să fi aţipit. Presupun că neliniştea, frica şi oroarea din acea zi interminabilă îşi cereau birul. Doctorul Langdon i-l prezentă pastorului pe Nicholas Sabine, apoi cei trei bărbaţi discutară puţin, fără ca eu să înţeleg ce spuneau. După părerea mea, domnului Tattersall i-a trebuit foarte mult timp pentru a pune toate întrebările necesare şi pentru a consemna răspunsurile pe hîrtiile pe care le adusese de acasă. Într-un tîrziu, satisfăcut, el se declară pregătit să înceapă ceremonia.

Temnicerul refuzase să deschidă uşa lui Sabine, cu toate că îi oferisem o liră întreagă pentru a-l convinge. Viaţa lui valora mai mult decît atît, ne spusese, aşa încît nu voia să-i dea diavolului străin nici o şansă să scape. Mandarinul Huang Kung îi precizase foarte clar că avea să plătească cu capul dacă prizonierul său fugea. Ca atare, ceremonia nunţii mele se ţinu printre gratiile uşii unei celule.

La momentul potrivit, am repetat automat, după domnul Tattersall, jurămintele uzuale. Propria-mi voce îmi suna ciudat în urechi. Parcă era vocea unuia dintre copiii de la Misiune, care îngîna cuvintele unui imn englezesc, fără a înţelege ce spune.

– Oh, dragă, spuse domnul Tattersall pe neaşteptate. Inelul. Am uitat complet de inel.

– Îl putem folosi pe acesta, se auzi glasul lui Nicholas Sabine, care, imediat, îşi scoase de pe deget inelul din aur, cu sigiliu. Apoi, printre gratii, el mă luă de mîna stîngă şi îmi puse inelul, repetînd cuvintele pe care le rostea pastorul. Inelul era mult prea larg pentru mine. Am fost nevoită să-mi ţin degetul uşor îndoit pentru a nu-l pierde. În lumina galbenă, pîlpîitoare, a lămpii, am observat că Sabine îmi zîmbea în timp ce spunea jurămîntul. Era un zîmbet blînd, liniştitor. Am încercat să-i răspund în acelaşi mod, dar n-am reuşit. Mă simţeam goală, parcă chiar paralizată. Îl priveam prosteşte, neputînd să mă gîndesc decît la faptul că, foarte curînd, omul

cu care mă măritam avea să fie ucis. Ochii lui Sabine erau luminați de același zîmbet calm, dar dincolo de el vedeam zăbovind o umbră a rîsului poznaș pe care avusesem ocazia să-l observ de două ori – prima dată în desenul pe care mi-l făcuse Robert Falcon pentru a mă pune în gardă, a doua oară în realitate, cu numai cîteva ore în urmă, cînd, intrînd în celulă, fusesem abordată de vecinul meu. Undeva, într-un colț îndepărtat al minții mele, se formă imaginea chipului lui Robert Falcon. Avui o strîngere de inimă în momentul în care mi-am adus aminte de cuvintele lui. *O minte șireată... periculos... un barbar cum este puțin probabil să mai fi întîlnit vreodată.*

Cu un efort, am lăsat la o parte aceste gînduri. Afirmațiile făcute cu privire la Nicholas Sabine erau neadevărate. Nu trebuia să le dau crezare, deoarece omul din fața mea nu-mi arătase decît bunăvoință. Și chiar dacă ar fi fost adevărate, acum nu mai aveau importanță. Bărbatul cu care mă măritam nu putea să mai fie periculos pentru nimeni.

Mi-am venit în fire exact în momentul în care domnul Tattersall a ajuns la ultimele cuvinte: „...că îl voi mulțumi atît trupește cît și sufletește, și vom trăi împreună în dragoste sfîntă, pînă la sfîrșitul vieților noastre. Amin."

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care Nicholas Sabine spuse:

– Îți mulțumesc, Lucy. Acum, mi-ar place să-mi sărut mireasa. Și, trăgîndu-mi mîna printre gratii, mi-o atinse cu buzele. Barba lui aspră îmi înțepă pielea. Simțind că inelul îmi este prea larg, el adăugă: Dacă nu vrei să-l pierzi, este mai bine să-l scoți. Apoi se uită la doctorul Langdon. Toate actele sînt în ordine?

– Da. Domnul Tattersall m-a asigurat că sînt în ordine.

– Vă sînt foarte recunoscător amîndurora. Eliberîndu-mi mîna, Sabine scoase din buzunar o foaie de hîrtie. Acesta este testamentul, prin care îi las absolut toate posesiunile soției

mele, Lucy. Semnătura mea trebuie să fie confirmată de doi martori. Sînteţi atît de buni încît să semnaţi şi dumneavoastră?

Doctorul Langdon luă testamentul şi îl puse pe măsuţă. Apoi îl semnă şi îl împinse în faţa domnului Tattersall. Eu mă uitam la Nicholas Sabine, la... soţul meu, am realizat înmărmurită, nevenindu-mi să cred. El îi privea pe cei doi bărbaţi de lîngă măsuţă, cu nişte ochi care nu mai făceau efortul de a-şi ascunde diavolii batjocoritori ce sălăşluiau în ei. Acum îi vedeam clar. Era ca şi cum Sabine ar fi fost un duh rău care se bucura de obţinerea unei victorii.

– Vă rog, domnule doctor, spuse el, puteţi păstra la loc sigur acest testament pînă în momentul în care veţi face aranjamentele necesare pentru plecarea soţiei mele în Anglia? Lucy va avea nevoie şi de actele de căsătorie, desigur. Aplecîndu-se, Sabine scoase din carîmbul cizmei acel ciudat portofel, lung şi subţire. Cred că este bine să aveţi grijă şi de cadoul ei de nuntă. Este mai în siguranţă la dumneavoastră decît la Misiune. Atîta timp cît mai rămîne în China, Lucy vă poate cere bani ori de cîte ori are nevoie.

În momentul în care Sabine a strecurat portofelul cu lirele de aur printre gratiile uşii, m-am gîndit că face o mare greşeală crezînd că voi pleca în Anglia. Ştiam că doctorul Langdon avea intenţia de a face tot posibilul pentru a mă trimite acolo, dar, pur şi simplu, consideram că planul lui era irealizabil. Nimeni nu avea să vină la Tsin Kai-feng pentru a avea grijă de copii în locul meu, ori eu nu puteam să-i las aşa, singuri pe lume.

– Există vreo persoană... adică, cine ar trebui să fie informat? întrebă doctorul Langdon cu o voce joasă, tristă.

– De moartea mea? Nu este necesar să faceţi nimic. Pe spatele testamentului am scris adresa firmei de avocaţi care se ocupă de afacerile mele din Anglia. Sigurul lucru pe care va trebui să-l facă Lucy va fi să meargă la ei, să-şi spună povestea,

să arate actele şi să-şi ceară drepturile. Şi acum, doctore, vă rog, vreţi s-o luaţi de aici? Sărmana copilă este albă ca varul. Ca să nu mai pomenesc de faptul că este pe cale să adoarmă în picioare. Poate că pentru noaptea aceasta îi veţi putea asigura un pat. Dar să aveţi grijă ca mîine să părăsească Chengfu-ul la prima oră a dimineţii. Nu vreau să mai fie prin preajma oraşului atunci cînd voi fi adus de cine ştie unde, ucis de acei aşa-zişi bandiţi. Sabine ridică din umeri, zîmbind cu colţul buzelor. N-aş dori să i se ofere ocazia să mă vadă. Ăsta nu-i cu siguranţă un început frumos pentru viaţa de femeie măritată.

Stomacul mi se strînse pînă cînd, aparent, se transformă într-o mică sferă de gheaţă. Am fost nevoită să-mi încleştez fălcile pentru a-mi potoli clănţănitul dinţilor.

– Sînt convins că a fost în '73. Celălalt tînăr, vreau să spun, se auziră vorbele ambigue ale domnului Tattersall.

Nicholas Sabine îşi strecură braţul printre gratii şi îşi puse mîna pe umărul meu. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru că mă salvase şi pentru că îmi dăduse acei bani, aş fi vrut să-i spun cît de rău îmi părea că el avea să moară, dar nici un cuvînt nu mi-ar fi putut oglindi perfect sentimentele şi, oricum, nu exista nici o şansă ca gîtul meu îngheţat să poată scoate vreun sunet. În orice caz, cred că Nicholas Sabine m-a înţeles foarte bine, pentru că l-am văzut clătinîndu-şi capul.

– Nu încerca să vorbeşti, Lucy, spuse el. Nu încerca nici măcar să te mai gîndeşti la mine sau la cele întîmplate aici, decît atunci cînd vei ajunge în Anglia. De fapt, este vorba doar de un vis, sincer. La revedere, Lucy.

Apoi, adresîndu-mi încă un zîmbet, Sabine se întoarse. L-am mai văzut doar întinzîndu-se pe rogojină, cu mîinile sub cap. Asta a fost ultima lui imagine întipărită în mintea mea. O clipă mai tîrziu, străbăteam coridorul. Doctorul

Langdon mă ţinea de braţ, iar domnul Tattersall ne urma îndeaproape.

În puţinele ore care mi-au mai rămas pînă în zorii zilei următoare, am dormit pe canapeaua din cabinetul medical al doctorului Langdon. Soarele se ivise pe cer de o oră cînd, însoţită de el, am ajuns la poarta de nord a oraşului. Mă aflam într-o căruţă mică, trasă de un catîr voinic, care putea duce fără greutate nenumăratele provizii pe care le procurasem din piaţă. Mă cocoţasem chiar pe mormanul de cumpărături, pe care îl ascunsesem sub un strat de fîn. Nu mi se păruse inutil să cheltuiesc cîţiva *cash* pe un balot de fîn, deoarece nu voiam ca oamenii să vadă ce încărcătură preţioasă aveam. Luasem cu mine doar două lire de aur, pe care le băgasem în dublura hainei. Restul banilor fuseseră puşi într-un loc sigur, în casa doctorului Langdon.

Stînd lîngă căruţă, medicul se uită cam neliniştit dincolo de poartă, de-a lungul drumului pe care urma să pornesc spre Misiune.

– Eşti sigură că te vei descurca, Lucy? mă întrebă el. Drumurile astea sînt bîntuite de tîlhari chiar şi în timpul zilei.

– Vă rog, nu vă faceţi probleme, domnule doctor Langdon. M-am mai întîlnit de două ori cu tîlharii şi nu mi s-a întîmplat să fiu oprită. Toţi ştiu că sînt prea săracă. Nu-şi dau osteneala să încerce să mă fure.

El îşi trecu mîna prin părul cărunt şi oftă:

– Nu trebuie să te gîndeşti doar la furt, Lucy. Gîndeşte-te în primul rînd la tine. După standardele chinezeşti, eşti deja o femeie în toată puterea cuvîntului şi... înţelegi ce mă străduiesc să-ţi spun?

– Da, domnule Langdon, încercaţi să-mi daţi de înţeles că bărbaţii ar putea profita de mine, prin forţă. O tînără din satul nostru a păţit aşa ceva în cursul verii trecute. Dar eu nu am de ce să-mi fac griji. Sînt mult prea urîtă pentru ei.

Langdon scoase un hohot scurt de rîs, cam nervos, şi mormăi:

– Pentru ei, poate. Dar presupun că este mai bine aşa. Apoi mă bătu uşor pe mîna în care ţineam hăţurile. Haide, fugi. Voi veni să te văd imediat ce voi putea.

– Mai puteţi face ceva pentru mine, domnule doctor? Încerc să nu mă gîndesc la... la ce i se va întîmpla astăzi domnului Sabine... am spus, după care m-am oprit deoarece gîtul începuse din nou să mi se blocheze şi nu mai eram în stare să vorbesc clar. Medicul mă aşteptă cu răbdare. După cîteva clipe, am continuat în grabă: Mi-a spus că autorităţile vor înscena moartea lui, pretinzînd că ar fi fost ucis de nişte bandiţi. Dar nu ştiu ce vor face cu el cînd... adică, după ce totul se va termina. Vă rog, puteţi încerca să-i luaţi... să-i luaţi trupul şi, cu o parte din lirele acelea din aur, să aveţi grijă să fie... înmormîntat creştineşte? În pădurricea aceea din sudul oraşului, unde a fost biserica noastră, este micuţul cimitir englezesc... Poate că l-aţi putea ruga pe domnul Tattersall să...

Vocea mi se stinse din nou. Doctorul Langdon spuse:

– Lasă totul în grija mea, Lucy. Îmi voi da silinţa ca treburile să iasă bine. Uite, pe poartă iese o căruţă în care se află un bărbat şi o femeie. Ia-te după ei şi urmează-i îndeaproape.

Am dat din cap, nefiind încă în stare să vorbesc, apoi mi-am îmboldit catîrul s-o pornească în pas încet, dar constant. Cînd m-am uitat înapoi, l-am văzut pe doctorul Langdon stînd lîngă poartă, în faţa marelui zid cenuşiu care înconjura oraşul. Mă urmărea din priviri. Cînd m-a văzut întorcîndu-mă, a ridicat o mînă. I-am răspuns la fel, tot printr-o fluturare de mînă, după care m-am concentrat la noul meu catîr. Trebuia să ajung la o înţelegere cu el, fiind prima dată cînd îl mînam.

Dacă mi s-ar fi spus cu o zi în urmă că în această

dimineaţă aveam să mă întorc la Misiune cu o asemenea cantitate de alimente şi că, în plus, voi avea în păstrarea doctorului Langdon o adevărată avere, în bani, aş fi fost încercată de o bucurie copleşitoare. Dar acum sufletul îmi era greu, iar gura amară. Am încercat să-mi închipui cum va arăta cămara noastră plină şi cum mă voi trezi dimineaţa, fără griji şi fără teamă, dar prin minte continuau să-mi zboare cu totul altfel de imagini. Inelul, inelul meu de nuntă, îmi atîrna pe sub tunică, legat de gît cu un şnur. Simţind cum mi se lipeşte de piele la fiecare zdruncinătură a căruţei, n-am putut să nu-mi amintesc de Nicholas Sabine şi să nu-mi imaginez cum vor veni soldaţii mandarinului la închisoare pentru a-l lua şi a pune în aplicare planurile crude ale lui Huang Kung, oricare ar fi fost acestea.

Deşi din punctul meu de vedere călătoria a fost foarte lungă, cînd am ajuns în vîrful colinei şi am văzut zidurile satului din vale, din faţa pantei în vîrful căreia se înalţa Misiunea, soarele nu se ridicase încă prea mult deasupra orizontului. Cîteva ţărănci m-au salutat pe cînd traversam satul, îndreptîndu-mă încet spre poarta opusă.

– Ah, ai o căruţă nouă, trasă de catîr, Lu-tsi! îmi spuse una dintre ele. Te-ai întîlnit cu vreun magician pe drum?

– Cu un magician ilustru, i-am răspuns, imitîndu-i apoi chicotul înfundat. Dar nu pe drum. Magicianul ăsta stătea în banca demonilor străini din Chengfu, unde îşi ţine banii Doamna Picior de Măgar. Sătenii o supranumiseră pe domnişoara Prothero în felul acesta din cauza modului în care mergea. Urmară o serie întreagă de chicote şi rîsete înfundate. Apoi, continîndu-mi drumul, am auzit-o pe femeie repetînd prostească mea glumă privitoare la magician.

Probabil că Yu-lan îl pusese pe unul dintre copii să stea la fereastră, deoarece nu urcasem decît pînă la jumătatea

dealului cînd i-am văzut pe toți scurgîndu-se pe poartă, ciripind și strigîndu-mă entuziasmați.

– Nu-i lăsa să se apropie de căruță, am țipat la Yu-lan, fluturîndu-mi amenințător biciul. Nu-i lăsa să pună mîna pe nimic pînă nu ajung dincolo de ziduri. Nu voiam ca sătenii să vadă cu ce încărcătură prețioasă mă întorsesem acasă, deoarece, dacă ar fi știut că am bani, mi-ar fi pretins sume mai ridicate pentru orice serviciu.

Trecînd de poartă, am cotit imediat spre dreapta. Înghesuindu-se în jurul meu imediat ce am coborît, copiii au început să mă tragă de haină și de pantaloni, bucuroși peste măsură că venisem.

– Ce face domnișoara Prothero? am întrebat-o pe Yu-lan. Bebelușul o duce bine? Apoi, fără a-i da șansa să răspundă, am continuat grăbită: Îmi pare rău, n-am putut să mă întorc aseară. Am întîrziat din cauza unei probleme, dar am adus o mulțime de alimente. I-ai pe cei mici de aici și determină-i să stea liniștiți pînă cînd fetele cele mari mă vor ajuta să descarc căruța.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd tot ceea ce adusesem se afla deja depozitat într-un loc sigur, i-am strîns pe copii în sala de clasă și i-am pus să copieze un imn pe niște cartonașe noi. Apoi m-am dus în bucătărie, unde Yu-lan tocmai o punea pe Kimi în pătuțul ei, după ce îi schimbase scutecele. Imediat ce am intrat acolo, privirile mi-au căzut pe un prunc nou apărut. În vîrstă de numai cîteva zile, acesta era înfășat într-o bucată de pătură și era pus pe masă, într-o cutie umplută cu paie.

– Aseară am primit copilul. Ni l-a adus o săteancă. Lan Ping o cheamă, spuse Yu-lan, ridicînd din umeri. Este fetiță, normal. Soțul ei voia s-o arunce în rîu.

– Trebuie s-o hrănim noi? am întrebat neliniștită. Hrănirea sugarilor era veșnica noastră problemă. Mulți dintre ei nu

suportau laptele diluat de care puteam face noi rost, motiv pentru care unii mureau.

– Am vorbit cu mama ei pe un ton sever, spuse Yu-lan, aşa cum te-am auzit pe tine vorbind, Lu-tsi. Aşa că, s-a hotărît să vină de trei ori pe zi, pentru a-şi hrăni pruncul. O dată dimineaţa, înainte de a pleca la cîmp, o dată seara, cînd îşi termină munca, şi o dată în pauza de prînz. A primit permisiunea soţului ei.

Am scos un suspin de uşurare.

– Bine. Trebuie s-o determinăm să ne dea şi o cantitate suplimentară de lapte, pe care s-o păstrăm într-un castron opărit, pentru a putea hrăni fetiţa şi între aceste intervale, mai ales noaptea. Dacă femeia asta are suficient lapte, poate că îi va rămîne puţin şi lui Kimi. Am desfăşat noul prunc pentru a mă uita la el. Trupul îi era miniuscul, dar plîngea cu vigoare, aşa încît am tras concluzia că era foarte sănătos. Ducîndu-mă să iau una dintre păturile pe care abia le cumpărasem din oraş, i-am asigurat copilului o învelitoare mai călduroasă şi l-am pus la loc în cutie, dar nu pe masă, ci lîngă cuptor. Aproape imediat, fetiţa a încetat să plîngă şi a adormit. În regulă, am spus. Acum... domnişoara Prothero se simte bine? A mîncat de dimineaţă? Ce explicaţii i-ai dat atunci cînd a întrebat de mine?

Frumoşii ochi căprui ai lui Yu-lan îmi aruncară o privire plină de regret.

– N-am putut să vorbesc cu ea, Lu-tsi, şopti fata. Cînd i-am dus micul dejun, am constatat că murise. Cred că şi-a dat duhul în somn pentru că, de aseară, de cînd am culcat-o, nu şi-a modificat poziţia.

Toate gîndurile îmi fugiră din minte. În continuare am auzit vocea lui Yu-lan ca prin vis, de parcă ar fi venit de la mare distanţă.

– Nu le-am spus copiilor, Lu-tsi. Din moment ce ai lipsit,

n-am ştiut ce să fac. Mi-a fost foarte frică. M-am tot rugat să te întorci.

Făcînd un mare efort, mi-am concentrat din nou atenţia la realitate şi am văzut că pe obrajii lui Yu-lan se rostogoleau încet cîteva lacrimi. Îmi puteam imagina cu uşurinţă prin ce momente de teroare trecuse fata aceasta, crezînd că s-ar putea întîmpla să nu mă întorc. Fără mine şi fără domnişoara Prothero, acum moartă, toată responsabilitatea creşterii copiilor ar fi căzut pe umerii ei.

– Eşti o fată bună, Yu-lan, am spus. Te-ai descurcat minunat.

Ea îmi zîmbi printre lacrimi.

– I-am pus pe copii să cînte imnul de dimineaţă, cu toate că era moartă. M-am gîndit că aşa ar fi vrut.

– Ar fi fost foarte mîndră de tine, am spus. Îngerul Înregistrator va consemna fapta ta cu litere mari, în paginile destinate conduitelor frumoase. Acum rămîi aici şi ai grijă de pruncii ăştia. Eu am multă treabă.

M-am dus în camera domnişoarei Prothero, cu prosteasca speranţă că Yu-lan se înşelase. Dar, ca şi mine, fata aceasta avusese prea des de-a face cu moartea pentru a se păcăli. Am aranjat părul domnişoarei Prothero, apoi am îmbrăcat-o cu o cămaşă de noapte curată. Trupul nu-i era rigid, lucru care m-a făcut să ajung la concluzia că murise în primele ore ale serii anterioare. Slăbise atît de mult încît acum era foarte uşoară. Nu mi-a fost greu s-o înfăşor strîns într-o pătură, lăsîndu-i afară numai faţa. Apoi am coborît pentru a vorbi din nou cu Yu-lan.

– I-ai pe copii din calea noastră. Vom lua o targă pentru a o duce jos, în capelă. Mă refeream la o încăpere micuţă, aflată în spatele clădirii vechiului templu, căreia noi îi spuneam „capelă". Astăzi îi voi ruga pe cei din sat să-mi facă un coşciug, iar mîine voi pleca devreme cu căruţa, pentru a o duce în

Chengfu. Doctorul Langdon şi domnul Tattersall mă vor ajuta să fac toate aranjamentele necesare pentru înmormîntare. Dar copiilor nu le vom spune nimic pînă cînd nu se va termina totul.

Yu-lan mă aprobă printr-o înclinare a capului.

– Ăştia mici nu se vor întreba ce-i cu ea. N-au mai văzut-o de prea mult timp.

– Adevărat. Şi astăzi îi vom pune să se ocupe de curăţenia de primăvară. Toată Misiunea trebuie să fie lună. Nu vom avea timp să le ţinem lecţiile.

Mi se părea o adevărată binecuvîntare să am atît de multă treabă, deoarece activitatea nu-mi permitea să mă gîndesc la durerea pe care mi-o pricinuise moartea domnişoarei Prothero. De asemenea, munca mă ajuta să nu-mi concentrez atenţia la ceea ce se întîmpla în oraş – un lucru nu numai trist, dar şi oribil, pentru mine. Toată ziua fusesem nevoită să lupt împotriva propriei imaginaţii. Absolut în fiecare moment, indiferent de ocupaţia pe care o aveam, vedeam cu ochii minţii tablouri care mai de care mai înspăimîntătoare, în centrul cărora se afla Nicholas Sabine şi reprezentanţii autorităţilor, care îl chinuiau.

În seara aceea am fost atît de obosită, încît am rugat-o pe Yu-lan să-i culce pe copii întrucît sarcina aceasta era întotdeauna istovitoare. În schimb, am coborît în bucătărie pentru a-i face o baie noului nostru prunc şi pentru a-l hrăni. Abia pusesem fetiţa în cutia ei, cînd am auzit scîrţîitul puternic, imposibil de nerecunoscut, al masivei porţi din lemn a Misiunii. Cineva o deschisese. Ieşind în fugă din bucătărie, m-am uitat pe furiş afară, prin micuţul orificiu-vizor al uşii noastre solide.

Un car cu boi – unul dintre cele mai mari care pe care le văzusem vreodată – intra încet pe poartă. Cei doi boi se opinteau să urce cărarea, îndemnaţi de un om care mergea călare, pe lîngă ei. Omul era îmbrăcat într-o pelerină groasă

şi avea pe cap o pălărie rotundă, din blană neagră. În lumina puternică a lunii, puteam observa fiecare detaliu, aşa încît am sesizat că era vorba de un demon străin pe care nu-l mai întîlnisem niciodată. Bărbatul care mîna boii era chinez, dar, lîngă el, pe capră, mai era un demon străin – mai exact, o femeie înaltă, înfăşurată bine într-o pelerină largă care o ferea de frigul de afară. Aceasta avea pe cap o pălărie, cum eu nu mai văzusem decît în fotografii sau în ziarele şi revistele care, odinioară, ne erau trimise cu regularitate la Misiune.

În momentul în care am deschis uşa, călăreţul mi s-a adresat pe un ton ridicat, într-o chineză defectuoasă.

– Nu-ţi fie teamă. Sîntem prieteni. Am făcut cîţiva paşi înainte. Probabil că, apropiindu-se de mine, străinul mi-a văzut mai clar faţa, deoarece, de data aceasta, a vorbit în limba engleză. Sîntem de la Misiunea Anglicană din Tientsin. Numele meu este Stanley Fenshaw.

– Oh! Bună seara, domnule Fenshaw, am spus cu o voce care mi-a trădat uluirea.

El se întoarse şi strigă:

– Acesta este locul pe care îl căutam, Margaret. Apoi sări din şa şi se apropie de mine. Mişcările îi erau atît de viguroase, încît am avut senzaţia că omul acesta are prea multă energie pentru a avea răbdare să se mişte încet. Cînd şi-a scos pălăria, am văzut că avea în jur de patruzeci de ani. Faţa îi era pătrăţoasă, pielea maronie, brăzdată de cute adînci în jurul ochilor. Dacă nu ar fi fost ochii aceia, foarte luminoşi şi zîmbitori, chipul i-ar fi fost extrem de sever.

– Trebuie să fii Lucy Waring, îmi spuse.

– Da, domnule. Sînt Lucy Waring.

El îşi scoase o mănuşă şi îşi puse mîna pe umărul meu.

– Bine, Lucy, cred că domnişoara Prothero a avut parte de multe greutăţi, dar acum toate problemele ei sînt ca şi rezolvate. La fel ca şi ale tale, desigur. Mi-e teamă că ne-aţi

aşteptat prea mult timp ajutorul, însă, în sfîrşit, iată-ne aici.

Nu ştiam dacă trebuia să rîd sau să plîng. Nu-mi dădeam seama dacă mă bucur sau dacă regret. După atîţia ani de zbateri, ni se întinsese, în fine, o mînă de ajutor, o mînă de ajutor pe care o primisem la mai puţin de o zi de la moartea domnişoarei Prothero, o mînă de ajutor pe care o primisem într-un moment în care aveam nevoie de ea mai puţin ca oricînd. Deschizînd uşa larg, am spus:

– Vă rog, intraţi, domnule. Probabil că aţi îngheţat cu toţii pe drum. Am să vă fac un ceai.

Doamna cea înaltă coborîse din car fără a aştepta ajutorul cuiva. În timp ce se îndrepta cu paşi mari spre noi, am presupus că era englezoaică. Avea părul roşcat. Vizitiul chinez se dusese în spatele carului pentru a-le ajuta să coboare de acolo pe cele două tinere de aceeaşi naţionalitate cu el. În hol, roşcata şi-a aruncat pelerina de pe umeri, şi-a pus mîinile în şolduri şi s-a uitat de jur-împrejur, cu ochi fioroşi. Nu mai văzusem niciodată un păr cu o asemenea nuanţă, aşa că o priveam fascinată; la fel cum îi priveam şi ochii, care erau, după cum constatam abia acum, verzi. Cînd a vorbit însă, a trebuit s-o ascult cu atenţie, deoarece avea un accent foarte ciudat din punctul meu de vedere.

– O droaie de ţînci în dărăpănătura asta şi numai o domnişoară de şaptezeci de ani care să aibă grijă de ei. Avem multă treabă, Stanley!

– Da, într-adevăr. Domnul Fenshaw mă privi zîmbitor. Poate că binevoieşti s-o anunţi pe domnişoara Prothero de sosirea noastră, Lucy.

– Regret, domnule, am spus. Domnişoara Prothero... a fost imobilizată la pat din cauza bolii cu multe luni în urmă şi... a murit aseară.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Domnul Fenshaw şi

roşcata se uitară unul la celălalt, după care îşi aţintiră privirile asupra mea.

– Era bolnavă de mai multe luni? întrebă domnul Fenshaw. Vrei să spui că de luni de zile te descurci singură?

– Da, domnule. Nu s-a găsit nimeni care să dorească să se ocupe de Misiune.

Roşcata se apropie de mine şi mă luă cu un braţ pe după umeri. Cînd vorbi, de data aceasta, vocea îi fu mai joasă şi mult mai puţin fioroasă.

– Acum s-a găsit, copilă.

O oră mai tîrziu, stăteam cu cei doi musafiri în camera domnişoarei Prothero. Eram tot derutată, deşi aflasem unele amănunte despre vizita lor neaşteptată. Reverendul Stanley Fenshaw şi soţia lui lucrau de cinci ani la Misiunea din Tientsin. Ea era de origine scoţiană – presupun că acesta era motivul pentru care avea un accent atît de ciudat şi pentru care folosea nişte cuvinte mai curioase. Vizitiul era un convertit, ca şi cele două tinere chinezoaice, care primiseră o educaţie specială, de asistente medicale. Mormanul de haine, pături, medicamente şi provizii din imensul car cu care veniseră minimalizau extrem de mult importanţa puţinelor alimente cu care îmi umplusem eu căruţa în cursul dimineţii.

În ora ce trecuse, le arătasem soţilor Fenshaw întreaga Misiune, pe care o străbătusem ducînd fiecare în mînă cîte una dintre splendidele lămpi cu ulei aduse de ei. Flăcările acestor lămpi erau atît de puternice, încît încăperile păreau a fi aproape la fel de luminate ca ziua. Doamna Fenshaw avea la fel de multă energie ca soţul ei. Stăpînind limba chineză foarte bine, ea vorbise cu toţi copiii din dormitorul mare. Apoi îi examinase pe cei doi prunci, pusese sute de întrebări şi le dăduse celor două tinere asistente de origine chineză o listă întreagă de instrucţiuni. Înainte de a face turul Misiunii,

îi dusesem în mica noastră capelă, în care zăcea domnişoara Prothero. Acolo, domnul Fenshaw spusese cîteva rugăciuni pentru sufletul ei.

– Curată ca o picătură de apă, zise doamna Fenshaw, stînd acum cu mîinile pe genunchi şi ţintuindu-mă cu privirile. Avea un aer surprins. Toată clădirea asta este curată ca o picătură de apă. În plus, ţîncii au un oarecare strat de cărniţă pe coaste. Eşti o fată pe cinste, Lucy Waring.

Vocabularul meu nu conţinea expresia „pe cinste", aşa încît n-am făcut decît să-i adresez un zîmbet politicos, rămînînd tăcută. Începuse să-mi fie teamă – nu de aceşti oameni, deoarece era clar că ei nu-mi doreau răul şi că aveau să se descurce cu treburile de la Misiune mult mai bine decît reuşisem eu vreodată. Dar tocmai asta era problema. Nu mai eram necesară, motiv pentru care mă simţeam pierdută.

Domnul Fenshaw îşi ridică privirile de pe actele pe care le cerceta, în biroul domnişoarei Prothero.

– După cum văd, contul ei din bancă este epuizat de mult timp, Lucy. Cum te-ai descurcat?

– Ne-am mai plantat cîte ceva, am spus. În plus, ori de cîte ori am găsit o ofertă de muncă la cîmp, le-am luat pe fetele mai mari pentru a cîştiga cîţiva *cash*. Apoi, cum nu m-am putut hotărî să-i vorbesc despre incursiunile pe care le făcusem în Chengfu pentru a fura sau despre întîmplarea prin care trecusem cu numai o zi în urmă, am tăcut. Domnul Fenshaw s-a ridicat brusc în picioare şi a început să se plimbe de colo-colo, cu mîinile împreunate la spate.

– Mă trec fiorii cînd mă gîndesc că umerii tăi tineri au fost împovăraţi de o asemenea responsabilitate, draga mea, spuse el aproape furios. Dar acum totul s-a terminat. Poate că ar trebui să-ţi explic cum am ajuns aici. În ultimii doi ani, domnişoara Prothero a trimis mai multe scrisori Misiunii Anglicane, pentru a cere ajutoare. Din nefericire însă, cei de

acolo n-au putut să-i răspundă. Reverendul făcu o grimasă. Lipsă de fonduri, spuse. Niciodată nu sînt suficienţi bani pentru a acoperi toate necesităţile.

Ajuns aici cu explicaţiile, reverendul se opri în faţa mea.

– Lăsînd asta la o parte, pe scurt, s-a petrecut un eveniment de-a dreptul miraculos. Un domn englez, care trăieşte în regiunea Kent, s-a prezentat la şefii noştri din Londra cu o cerere extrem de neobişnuită. Pe acest domn îl cheamă Charles Gresham. Omul a spus că este interesat să primească în sînul familiei sale o chinezoaică tînără, vorbitoare de limbă engleză. Fata trebuie să provină din China de Nord. Se pare că domnul Gresham şi-a petrecut mulţi ani făcînd un studiu ştiinţific, foarte detaliat, al acestei regiuni. Un studiu istoric şi geografic. În orice caz, domnul acesta a promis că Misiunea Anglicană va primi o donaţie substanţială din partea lui dacă îi poate recomanda o tînără corespunzătoare. Ei, bine... iniţial, ni s-a părut imposibil să-i satisfacem pretenţiile. După cum ştii, există foarte puţini chinezi care cunosc limba engleză... Ca să nu mai spun că şi mai puţini s-ar arăta dornici să meargă în ţara demonilor străini.

La aceste ultime cuvinte, pe faţa domnului Fenshaw apăru un zîmbet luminos.

– Sînt sigur că ştii ce sentimente nutresc chinezii faţă de noi, Lucy. Mă rog... directorul nostru din Tientsin şi-a amintit de scrisorile domnişoarei Prothero, în care aceasta îi vorbise pe larg despre tine. Drept urmare, a telegrafiat la Londra, pentru a întreba dacă domnul Gresham ar accepta o englezoaică. Nu una obişnuită, ci una care şi-a petrecut toată viaţa aici. Şi domnul Gresham a fost încîntat de idee.

Frica punea stăpînire pe mine din ce în ce mai tare. Faţa mi se înţepenise. Ori de cîte ori îmi era teamă, faţa îmi devenea rigidă şi îşi pierdea orice expresie. Ştiam lucrul acesta deoarece mi-o văzusem mai demult, cînd se îmbolnăvise domnişoara

Prothero. Atunci, aflîndu-mă în camera ei, mă uitasem în oglinda de pe masa de toaletă şi sesizasem ce figură puteam să fac în asemenea momente.

– Trebuie să-ţi spun, continuă domnul Fenshaw, că oamenii noştri de acasă au făcut investigaţii complete privitoare la domnul Gresham şi au ajuns la concluzia că reputaţia lui este nepătată. Este însurat, are copii şi se bucură de un mare respect. Deci, de acum înainte, vei avea parte de o soartă de invidiat, Lucy. Vei merge în Anglia, vei locui alături de o familie bună şi vei fi îngrijită aşa cum trebuie.

Reverendul îmi zîmbi, aşteptînd să mă arăt încîntată.

– Este... foarte drăguţ din partea dumneavoastră, am spus cu voce tremurătoare. Dar eu... eu nu vreau să merg, domnule Fenshaw. Prefer să rămîn aici.

Doamna Fenshaw se întinse spre mine şi mă privi fix.

– Ce-i cu mutra asta căzută, copilă? mă întrebă ea pe un ton tăios. N-aş fi crezut niciodată că poţi face asemenea figuri.

– Scuzaţi-mă. N-am vrut să fac figuri urîte, doamnă Fenshaw, am spus automat, deşi faţa îmi era în continuare rigidă şi nu puteam face nimic pentru a-i modifica expresia. Vă rog să nu credeţi că sînt o nerecunoscătoare, dar... n-aş putea rămîne aici pentru a vă ajuta? Vă rog... Sînt convinsă că vă pot fi utilă.

Domnul Fenshaw fu cel care îmi răspunse. Aparent, reacţia mea îl cam întristase, dar în voce avea o vagă nuanţă de simpatie pentru mine.

– Mă tem că nu se poate, draga mea. Domnul Gresham furnizează Misiunii noastre fondurile iniţiale, necesare preluării sarcinilor domnişoarei Prothero, dar generozitatea lui ulterioară va depinde numai de acceptul tău de a pleca în Anglia, pentru a trăi în casa lui, ca membru al familiei sale. Aceasta a fost înţelegerea. Deci tu hotărăşti. Vrei să dispărem

de aici şi să te lăsăm să te zbaţi singură cu aceşti copii? Dacă îi iubeşti, sigur nu vrei.

Speranţele mele muriră. Acum realizam că dădusem dovadă de laşitate întrebîndu-i dacă pot rămîne. Întotdeauna considerasem că domnişoara Prothero greşeşte refuzînd să-şi vîndă fetele ca muncitoare sau concubine atunci cînd acestea ajungeau la o vîrstă prea înaintată pentru a mai fi ţinute la Misiune. În definitiv, perspectivele lor erau aceleaşi, indiferent dacă noi încasam sau nu bani pe ele. Trecuseră abia două zile de cînd mă gîndisem că-i mare păcat că nu pot s-o vînd pe Yu-lan. Iar acum, eu eram cea care urma să fie vîndută şi nici măcar nu mă puteam plînge, deoarece, după cum dedusesem, banii daţi în schimbul meu aveau să asigure întreţinerea Misiunii pe o perioadă de cel puţin cîţiva ani. În treacăt, m-am întrebat cum o fi arătînd domnul Gresham. Apoi, grăbită, mi-am închis porţile minţii pentru orice alt gînd privitor la el. Încercînd să zîmbesc, am spus:

– Da. Înţeleg, domnule. Cînd trebuie să plec?

– Peste cîteva zile. Te voi conduce chiar eu pînă la gara din Yang-su. Misiunea noastră va trimite pe cineva acolo pentru a te lua în primire şi a te conduce cu trenul pînă în Tientsin. Reverendul îmi adresă un zîmbet încurajator. Ai văzut vreodată marea? Mi-am scuturat capul. Ei, bine, Lucy, înseamnă că asta va fi o adevărată aventură pentru tine. Vei merge pînă acasă cu vaporul. Pînă se va definitiva acea minunată cale ferată transsiberiană, va mai trece un an sau doi. Pe vas, vei fi însoţită de doi dintre oamenii noştri, care se retrag de la Misiune şi pleacă în Anglia. Sînt convins că te vei simţi foarte bine.

– Vă mulţumesc, domnule, am spus, după care m-am ridicat în picioare. Mă simţeam foarte ciudat. Parcă mintea mi s-ar fi încolăcit în cap şi ar fi adormit, dornică să-şi găsească pacea. Voiam să uit de toate – măcar un timp, cît de scurt.

Cu un efort, mi-am adus totuşi aminte de regulile de conduită şi am spus: Veţi avea nevoie de un loc în care să dormiţi – atît dumneavoastră, cît şi prietenii dumneavoastră. Aveţi la dispoziţie camera domnişoarei Prothero. Am schimbat toată lenjeria de pat. Din nefericire, este foarte uzată şi peticită, dar este curată. Apoi mai există cîteva camere libere, pentru care nu avem nici rogojini, nici lenjerie, dar ştiu că aţi adus aşa ceva. Să vă arăt camerele?

– Nu-i nevoie, copilă, spuse doamna Fenshaw cu fermitate în glas. Am vizitat întreaga clădire. De acum, poţi să laşi totul în seama mea.

– Foarte bine, doamnă Fenshaw. O s-o iau la mine pe fetiţa care ne-a fost adusă ieri. Trebuie să fie hrănită şi în timpul nopţii. În bucătărie am nişte lapte lăsat de mama ei.

– Ba n-ai să faci aşa ceva, Lucy! spuse soţia reverendului, nu fără o oarecare bunăvoinţă. De asta se va ocupa una dintre chinezoaicele care au venit cu noi. Hai, fugi în pat, fetiţo. Trebuie să fii obosită.

În acea noapte am avut parte de un somn adînc, dar nu odihnitor, deoarece visele au fost atît de chinuitoare, încît am fost bucuroasă să mă trezesc a doua zi dimineaţă. De fapt, a fost vorba de o adevărată învălmăşeală de vise înfricoşătoare. Vise în care am văzut-o pe domnişoara Prothero ridicîndu-se din coşciug pentru a cînta ca o nebună la armoniu. Vise în care Robert Falcon, urcat pe cal, cu părul său auriu strălucind ca o aură în jurul capului, mă urmărea cu o spadă lungă în mînă prin nişte păduri interminabile, pînă cînd am reuşit să mă ascund într-un imens cavou din piatră roşie. Dar în loc să fiu în siguranţă acolo, am constatat că drumul îmi este barat de un mandarin îmbrăcat într-un anteriu strălucitor din mătase albastră. Mandarinul era mascat. Iniţial, am crezut că este Huang Kung, dar, cînd necunoscutul şi-a dat jos masca, am văzut chipul lui Nicholas Sabine, omul cu care mă măritasem,

omul care, acum, era cu siguranță mort. Sabine rîse și demonii din ochi îi dansară în momentul în care rosti: „Ai fost avertizată, Lucy! Ai fost avertizată!". M-am întors și am luat-o din nou la fugă, dar peste tot se lăsase o ceață densă, din care venea o voce fantomatică ce cînta subțire, pe un ton plîngăreț: *„Dincolo de minunata lume răsturnată, Marcată de puiul de urs al cerurilor..."* Vocea s-a stins, ceața a dispărut, iar eu m-am trezit în cabinetul medical al doctorului Langdon, urmărindu-l cum dizolvă niște lire de aur într-un recipient din sticlă, în care era un lichid verde. Apoi, în acest vălmășag de vise, s-a ivit casa pe care o știam numai din acel misterios desen găsit cu mult timp în urmă, în pivniță – casa numită *Moonrakers*. Am intrat și m-am plimbat printre o mulțime de demoni străini, care nu puteau nici să mă vadă, nici să mă audă, care, de aceea, treceau prin mine, de parcă aș fi fost stafie.

Dimineața am scos bucata de canava aspră pe care era desenată casa *Moonrakers*. Înainte mi se întîmplase destul de des ca, uitîndu-mă la ea, să simt o oarecare alinare, deși n-aș fi putut preciza de ce anume. Astăzi însă, ea mi-a creat o senzație de neliniște aproape de teamă. Mi-am spus că explicația consta în faptul că desenul îmi amintea de tărîmul străin pe care aveam să ajung în curînd, pentru a începe o viață nouă. Ca atare, am pus canavaua la loc.

În următoarele două zile am avut ciudata impresie că sînt o stafie – exact ca în vis – deoarece, deodată, m-am trezit că nu mai am nimic de făcut. Sub conducerea doamnei Fenshaw, treburile de la Misiune începuseră să se rezolve atît de ușor și de bine, încît am realizat cu groază că eu mă descurcasem foarte prost. Mă simțeam mizerabil. A doua zi domnișoara Prothero a fost îngropată sub unul dintre bătrînii pruni de lîngă zidul Misiunii. Domnul Fenshaw a fost cel care a ținut slujba religioasă. Deasupra mormîntului a fost pusă o

cruce din lemn, care avea să rămînă acolo pînă cînd reverendul reuşea să obţină o piatră funerară corespunzătoare, cu inscripţiile uzuale. Înmormîntarea n-a făcut decît să-mi scoată în evidenţă lipsa de discernămînt, deoarece mi-am dat seama că era să fac o greşeală plănuind s-o duc pe domnişoara Prothero la Chengfu. În definitiv, era mult mai bine ca ea să-şi doarmă somnul de veci aici, lîngă Misiunea în care muncise atîţia ani, salvînd atît de multe vieţi.

A treia zi m-am trezit devreme şi am luat-o pe jos spre Chengfu. Aş fi putut merge cu mica mea căruţă trasă de catîr, dar aveam senzaţia că nu mai am dreptul să o folosesc. Două ore mai tîrziu, eram în faţa casei doctorului Langdon. Cînd mi s-a deschis uşa, am observat că faţa medicului era trasă. Sub ochii, el avea cearcăne mari. Iniţial, văzîndu-mă, Langdon păru a fi luat prin surprindere. Apoi mă luă de mînă şi mă trase înăuntru.

– Intră, Lucy. Nu mă aşteptam să te revăd atît de curînd. Aveam de gînd să trec pe la Misiune peste o zi sau două, dar am fost foarte ocupat.

Apoi medicul începu să pregătească ceaiul. Avînd impresia că îmi evită privirile, am spus:

– Am venit cît de repede am putut, domnule doctor Langdon. Vă rog... ce s-a întîmplat? Mă refer la... domnul Sabine. Mîinile începuseră să-mi tremure.

– Am reuşit să fac ceea ce m-ai rugat, spuse doctorul Langdon încet, uitîndu-se la ceainicul în care apa ajunsese la temperatura de fierbere. Faţa îi era descompusă. Ceva mai tîrziu, am să te duc la cimitir, Lucy.

Îmi era greu să vorbesc. Totuşi, am reuşit să îngîn:

– Ce s-a întîmplat? Ce i-au făcut?

El îşi clătină capul.

– Nu are sens să pui întrebări. Oricum, nu mai contează. Doar ţi-a zis să nu te gîndeşti la chestia asta... să nu te gîndeşti

deloc la el. Spune-mi ce veşti ai de la Misiune. Cum se simte domnişoara Prothero? Ai fost nevoită să-i măreşti doza de calmante?

Mi-au trebuit cîteva clipe de răgaz pentru a-mi putea controla vocea. Apoi am început să-i povestesc ce se întîmplase, vorbindu-i atît de moartea domnişoarei Prothero, cît şi de sosirea soților Fenshaw şi a ajutoarelor lor. Povestirea fiind lungă, pînă am terminat, ceaiul ni se răcise suficient şi era bun de băut. Doctorul Langdon nu se arătă surprins de vestea morții domnişoarei Prothero, dar ascultă restul poveştii la început foarte gînditor, apoi cu o plăcere din ce în ce mai mare.

– Deci vei merge să trăieşti alături de o familie bună din Anglia, spuse el, coborîndu-şi privirile spre ceaşca de ceai pe care o ţinea în mînă. Păi, chestia asta rezolvă o groază de probleme. Dar nu eşti entuziasmată, Lucy, nu? Dumnezeule, vorbeşti de parcă ai citi o listă de cumpărături.

– Presupun că explicaţia constă în faptul că n-aş prea vrea să plec. Dar sînt nevoită din cauza banilor pe care îi va primi Misiunea de la acest domn. Nu pot refuza.

– Este mai bine pentru tine, Lucy. Langdon dădu încet din cap, uitîndu-se absent în depărtare. Foarte curînd, aici, în China, vor fi mari tulburări... mari pericole. Dacă aş fi fost mai tînăr, poate că aş fi plecat şi eu... dacă aş fi avut unde să mă duc. Ridicîndu-se de pe scaun, medicul descuie uşa unui dulăpior şi scoase de acolo un plic lung, de culoare maro, şi o foaie de hîrtie împăturită în două. Dacă pleci peste cîteva zile, s-ar putea să nu te mai văd, aşa încît este mai bine să-ţi dau acestea acum. Luînd plicul din mîna lui, am observat că pe el se afla o amprentă. Aici se găsesc toate actele tale de căsătorie, plus testamentul.

Normal, am bănuit că amprenta fusese lăsată de mîna murdară a lui Nicholas Sabine. Pentru o clipă, ea mi l-a readus

în memorie pe soţul meu şi am simţit că mă străbate un frison.

– În afară de astea, mai am ceva, spuse doctorul Langdon încet. Mi-a lăsat şi un mesaj pentru tine.

– Un mesaj? am repetat, uitîndu-mă lung la el.

– Da. În acea dimineaţă, imediat după ce ai plecat din Chengfu, m-am dus să-l vizitez din nou. Doctorul Langdon învîrti agitat foaia pe care o scosese o dată cu plicul. Am vrut să-i spun că te afli deja pe drum şi să-l întreb dacă... ei, dacă aş mai putea face ceva pentru el. Iar el a scris acest bilet şi m-a rugat să ţi-l înmînez. Ştiu ce ţi-a scris pentru că mi-a arătat.

Am luat foaia şi am despăturit-o. Mesajul era scurt, iar scrisul apăsat.

Dragă Lucy,

Nu ştiu cînd pleci spre Anglia, dar aş vrea să amîni vizita pe care urmează s-o faci avocaţilor mei pînă cînd vor trece şase luni din momentul în care vei primi această scrisoare de la domnul doctor Langdon. Pînă atunci, să nu vorbeşti nimănui despre mariajul nostru. Pe de altă parte, i-ai putea lăsa medicului o anumită sumă din banii pe care i-ai primit ca dar de nuntă? Mie nu mi-a mai rămas nimic şi vreau totuşi să-l răsplătesc într-un fel pentru ajutorul şi bunăvoinţa sa.

Nu te schimba niciodată,
Cu toată dragostea de la soţul tău devotat,
Nick.

Am simţit o presiune în piept şi nişte înţepături sub pleoape. Aş fi vrut să pot plînge. Ştiam că ultima frază nu era decît o glumă, dar nu credeam că Nicholas Sabine se exprimase în acest mod pentru a-şi bate joc de mine. Mai

degrabă, îşi bătuse joc de sine însuşi. Parcă îl şi vedeam zîmbind în timp ce scria.

– Ce o fi vrut să spună prin „nu te schimba niciodată"? am murmurat.

– Exact ce a spus, presupun. Te-a plăcut aşa cum eşti. Dar ce părere ai despre restul scrisorii, Lucy?

Am citit mesajul din nou, după care mi-am ridicat privirile.

– Voi face exact ce-mi cere, domnule doctor Langdon. Nu mă interesează nici o moştenire. Presupun că aş fi mers la avocat dacă aş fi putut, pentru că asta a fost dorinţa domnului Sabine, dar se pare că va mai trebui să aştept puţin pînă cînd să fie necesar să încep să-mi fac probleme din pricina asta.

Doctorul Langdon păru a fi foarte stînjenit. Dîndu-mi seama că starea lui se datora faptului că nu abordasem subiectul care îl interesa, adică faptului că nu făcusem nici o referire la bani, m-am grăbit să continuu:

– M-aş bucura să păstraţi toate lirele. Dacă aş lua o parte dintre ele cu mine, s-ar putea să fiu pusă în situaţia neplăcută de a explica de unde le am. La fel s-ar întîmpla şi dacă i le-aş da domnului Fenshaw. Deci, vă rog, păstraţi-le, domnule doctor. Cred că, în momentul de faţă, dumneavoastră aveţi nevoie de mai mulţi bani pentru a vă putea desfăşura activitatea, decît cei de la Misiune.

El ezită, apoi dădu din cap fără tragere de inimă.

– Bine... îţi sînt profund recunoscător, Lucy. Crede-mă, banii aceştia nu vor fi risipiţi.

După ce ne-am terminat ceaiul, am traversat oraşul, am ieşit pe poarta sudică şi, de acolo, am urcat dealul pe care se afla cimitirul englezesc. Doctorul Langdon mă conduse spre o grămăjoară proaspătă de pămînt, pe care era pusă o cruce din lemn. Pe braţul orizontal al crucii, cu litere înnegrite,

inscripționate cu un fier înroșit, nu era trecut decît numele lui: Nicholas Sabine.

N-am schimbat nici un cuvînt. Mă durea inima cînd mă uitam la acel mormînt. Aproape că ajunsesem să mă bucur că plec din China, din țara aceasta în care era posibil ca un om atît de crud și înfricoșător ca Huang Kung să aibă puterea de a face asemenea lucruri. Mi-am pierdut zece minute pentru a culege cîteva floricele albe care începuseră să se ivească acum, la sfîrșitul iernii. Erau niște flori micuțe, despre care domnișoara Prothero îmi spusese că ar semăna cu ghioceii din Anglia. Cînd am avut suficient de multe, am făcut un buchet delicat și l-am pus pe mormînt. Știam că ar fi trebuit să rostesc o rugăciune, dar în minte nu-mi venea nici un cuvînt. Pînă la urmă, am spus un simplu „Dormi în pace, domnule Sabine", după care am luat-o la vale mergînd tăcută alături de doctor.

Traversînd orașul, am trecut pe lîngă un grup restrîns de conducători de catîri care, așezați pe vine lîngă un zid, se uitau la doi colegi de-ai lor cum, folosind niște bețe crestate și cîteva zaruri, jucau *liu-po*. La un moment dat, unul dintre spectatori făcu un cocoloș de noroi și îl aruncă spre doctorul Langdon, împroșcîndu-i cu stropi o mînecă a hainei. Văzînd ce ispravă a făcut prietenul lor, toți conducătorii de catîri începură să rîdă și să-l ia pe sus pe medic, legîndu-se de faptul că era un demon străin. Dar Langdon nu-i luă în seamă, ci își continuă drumul. Eram, pur și simplu, uluită.

– Asta este o prevestire a evenimentelor care vor urma, îmi spuse el. Tu vei scăpa de ele, Lucy.

La capătul străzii care ducea spre casa lui, ne-am luat rămas-bun unul de la altul. El se aplecă pentru a mă săruta pe obraz și spuse:

– Ai grijă de tine, Lucy. Dacă se va întîmpla vreodată să-ți amintești de mine, încearcă să te gîndești că-ți sînt prieten.

Nu-mi imaginam de ce, dar medicul avea întipărită pe față aceeași expresie îngrijorată și nesigură pe care o remarcasem mai devreme.

– Evident că vă voi considera prieten, domnule doctor Langdon, am zis. Cum altfel v-aș putea considera?

El își frecă sprînceana, îmi adresă un zîmbet obosit și spuse:

– Păi, nu poți ști niciodată.

Mai tîrziu, ajunsă pe drumul care ducea spre Tsin Kai-feng, m-am trezit că gîndurile îmi zboară cu insistență la ultimele cuvinte rostite de doctor. Încercam să-mi dau seama ce fusese în mintea lui. N-am găsit nici un răspuns. În schimb, problema aceasta m-a împiedicat să mă gîndesc la viitor. Foarte curînd aveam să plec într-o călătorie lungă, la capătul căreia mă așteptau niște oameni străini și o țară străină. Încercasem să-mi spun că aceasta nu era decît o nouă experiență, minunată, senzațională, care ar fi trebuit să mă entuziasmeze, dar, în realitate, îmi era foarte teamă de ea, așa încît, acum, mă străduiam să o neglijez complet.

Mergeam de numai o oră cînd am ajuns într-un loc în care drumul urca pe un deal lin, apoi cobora șerpuitor prin inima unui grup de copaci răzleți. În momentul în care am ajuns în vîrful lui, am văzut un călăreț care venea spre mine. Deocamdată, acesta se afla la o oarecare distanță. Calul mergea în pas lejer. Călărețul stătea cu capul lăsat pe piept, de parcă ar fi fost cufundat în gînduri sau ar fi adormit în șa.

L-am recunoscut imediat. De fapt, i-am recunoscut imediat hainele, calul și, mai ales, părul auriu care îi stătea ca un nimb în jurul capului. Era Robert Falcon, demonul străin de origine engleză, care mă pusese să-i dezleg acea ciudată ghicitoare și care mă avertizase să mă feresc de un bărbat pe care nu-l văzusem niciodată, de un bărbat care, între timp,

mă întîlnise, îmi devenise soţ şi murise. Nu voiam să mă mai întîlnesc cu Robert Falcon, deoarece ştiam că-mi va pune anumite întrebări. Cum acesta îşi ţinea capul aplecat şi nu mă zărise încă, am avut intenţia de a mă ascunde printre copacii de lîngă drum. Dar exact în momentul în care am vrut s-o iau la fugă spre ei, am surprins cu coada ochiului o mişcare neaşteptată şi am îngheţat.

În vale, trei bărbaţi se năpustiră dintre copaci pe urmele lui Robert Falcon. Unul dintre ei aruncă un ciot de lemn spre călăreţul care, lovit în cap, se clătină în şa. Altul fugi înaintea calului pentru a-l prinde de dîrlogi, iar al treilea sări înşfăcîndu-l pe Robert Falcon de braţ şi îl trase jos. Probabil că băţul aruncat de primul atacator îl năucise pe englez, pentru că acesta căzu brusc fără a opune nici un fel de rezistenţă. Totul durase numai cîteva secunde. Îmi mai ţineam încă respiraţia, buimăcită de şocul iniţial, cînd am văzut că unul dintre cei trei bărbaţi îngenunchează lîngă trupul lipsit de vlagă al englezului, în timp ce primul atacator era ocupat să-şi recupereze reteveiul.

Înainte de a avea timp să mă gîndesc ce aş putea face, m-am trezit luînd-o la fugă spre ei, pe panta descendentă a dealului, şi ţipînd din toţi rărunchii. *„Vin soldaţii lui Huang Kung! Soldaţii mandarinului sînt aici! Fugiţi repede! Fugiţi!"*

Trei feţe uluite se întoarseră spre mine. Ştiam că, din cauza coamei dealului, hoţii nu puteau să vadă drumul care se întindea în spatele meu. De aceea, am strigat din nou. Doi dintre ei dispărură imediat printre copaci. Bărbatul care ţinea dîrlogii calului încercă să se urce în şa, dar fu aruncat de animalul nărăvaş, scăpînd ca prin urechile acului de o lovitură zdravănă de copite. În clipa următoare, se făcu şi el nevăzut.

Robert Falcon continua să zacă nemişcat. Am alergat spre el. Cînd nu mai aveam de făcut decît vreo cincizeci de paşi, l-am văzut mişcînd un picior, apoi un braţ, iar cînd am

ajuns la el, şi-a ridicat puţin capul, privindu-mă nedumerit.

– Staţi, domnule Falcon, am spus. Mă întorc într-o clipă. Şi m-am întors pentru a străbate în grabă mica lizieră de lîngă drum. Cînd m-am uitat în josul pantei ce cobora din spatele copacilor, i-am zărit pe cei trei hoţi fugind de mama focului, ultimul dintre ei încercînd din răsputeri să-şi ajungă prietenii. Îmi fusese teamă că le va da prin gînd să se întoarcă, dar era clar că luaseră hotărîrea să se îndepărteze cît mai mult posibil. Uşurată, m-am întors pe drum. *Moonraker*, calul, se dusese lîngă stăpînul lui, care acum stătea în picioare, ţinîndu-se de oblîncul şeii pentru a-şi reveni. Pe partea laterală a capului avea deja o umflătură negricioasă. Uitîndu-se la mine cu ochi total inexpresivi, el spuse cu o voce răguşită:

– Lucy Waring... deci tu mi-ai vorbit acum cîteva clipe. Am crezut că doar mi s-a părut că-ţi aud glasul.

– Da, eu sînt, domnule Falcon. Eram în drum spre casă cînd i-am văzut pe acei hoţi atacîndu-vă. Vă simţiţi bine?

El se uită de-a lungul drumului, întîi în sus, apoi în jos, după care scrută cu privirea păduricea din jur. Abia atunci am observat că, în mîna liberă, avea un pistol.

– Nu, nu mă simt bine deloc, bombăni el, dar se putea şi mai rău. Cum de s-au speriat?

– Am strigat că soldaţii mandarinului vin de dincolo de coama dealului. Ăsta este motivul pentru care s-au speriat.

– Dumnezeule! Uluit, Falcon mă privi lung. Apoi îşi băgă pistolul într-un buzunar interior al hainei, îşi conduse calul la marginea drumului, lîngă un bolovan scund ieşit din pămînt şi se aşeză, pipăindu-şi cu precauţie capul. Ochii lui albaştri spălăciţi mă cercetau curioşi. Ai o viteză de gîndire remarcabilă, Lucy.

– Ba nu gîndeam deloc, domnule.

El scoase un hohot scurt de rîs.

– Fie cum zici tu, dar am impresia că mi-ai salvat viaţa.

Tipul ăla avea de gînd să mă mai altoiască o dată cu bîta. Zici că eşti în drum spre casă? Nu-i o recompensă prea mare, însă aş putea să mă întorc pentru a te duce pînă în Tsin Kai-feng. Sînt convins că *Moonraker* nu va avea obiecţii.

– Nu, domnule Falcon, nu este nevoie, am spus în grabă. Ultimul lucru pe care îl doream în acel moment era să mă duc acasă împreună cu el. Sînteţi foarte amabil, dar... dar nu am haine suficient de călduroase pentru o plimbare călare. Adică... trebuie să merg pe jos pentru a mă încălzi. Evident, aceasta era numai o scuză, deşi, întîmplător, ceea ce afirmasem era perfect adevărat.

După ce mă privi fix timp de o clipă sau două, Robert Falcon dădu din cap. Apoi, băgîndu-şi mîna în buzunar, spuse:

– Păi, nu prea pot să-ţi ofer o răsplată generoasă, însă sînt convins că ţi-ar prii cîteva monede.

– Nu, domnule Falcon, nu este nevoie, am repetat, mergînd de-a-ndăratelea. Mă bucur că am putut să vă ajut. Acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

Surprins de reacţia mea, el se ridică de pe bolovan. Culoarea îi revenise în obraji, iar picioarele îi erau din nou sigure pe ele.

La fel de grăbită, eu am continuat:

– Au venit nişte oameni care au preluat conducerea Misiunii, aşa încît acum avem absolut tot ce ne trebuie. Şi, oricum, voi pleca foarte curînd în Anglia.

Falcon ridică din umeri, de parcă l-aş fi deconcertat de tot.

– Bine... dacă nu te pot convinge, presupun că trebuie să renunţ şi să-mi văd de drum. Urmă o pauză, după care, deodată, îmi puse întrebarea pe care sperasem s-o pot evita. Apropo, nu l-ai văzut pe tipul acela despre care ţi-am spus că este periculos?

Eram conştientă că, fiind sinceră, aveam să fiu asaltată

cu alte întrebări, din ce în ce mai dificile. De aceea, am spus:

– Unicul străin care a apărut în satul nostru aţi fost dumneavoastră, domnule Falcon.

El dădu din cap. Expresia îi era sumbră.

– Bine. Oricum, să te aştepţi să-l vezi. Nu m-ar surprinde să aflu că el a fost cel care i-a plătit pe hoţii ăia pentru a mă ataca.

Am fost pe cale să protestez indignată, dar mi-am ţinut limba în frîu la timp. Era ciudat că voiam să sar în apărarea lui Nicholas Sabine deoarece nu-l cunoşteam aproape deloc. Şi, totuşi, acuzaţia ce-i fusese adusă mă făcuse să mă încălzesc brusc de furie. L-am urmărit pe Robert Falcon cum îşi pune piciorul în scară şi cum îşi face vînt în şa. Strecurîndu-şi mîna pe sub haină, în zona în care îşi ascunsese pistolul, el spuse:

– În viitor, n-am să mai visez cu ochii deschişi, mergînd pe drum. Îmi storceam creierii încercînd să descifrez ghicitoarea pe care ţi-am spus-o, Lucy. Tu te-ai mai gîndit la ea?

Mi-am scuturat capul.

– Nu. Am fost destul de ocupată. La revedere, domnule Falcon.

– La revedere, Lucy. Şi îţi mulţumesc încă o dată.

M-am întors şi mi-am văzut de drum. După un minut sau două, ajungînd pe coama dealului, m-am uitat înapoi. Robert Falcon nu se mişcase din loc. Stătea cu mîinile sprijinite de oblîncul şeii şi mă urmărea. Văzînd că mă uit, şi-a ridicat braţul. I-am răspuns, fluturîndu-mi mîna o singură dată, apoi mi-am continuat drumul.

O oră mai tîrziu, cînd am ajuns la Misiune, am fost întîmpinată de doamna Fenshaw, care a năvălit speriată în holul de la intrare, cu poalele fîlfîind în jurul ei.

– Lucy Waring! ţipă ea. Unde naiba ai fost?

– Numai pînă în Chengfu, am răspuns uimită. Scuzaţi-mă, doamnă Fenshaw, voiaţi să mă puneţi să fac ceva?

– Să faci? Evident că nu, copilă. Totul este în ordine. *Numai* pînă în Chengfu, ai zis? Cerule mare, ai mai multă energie decît minte umblînd prin toată China asta de una singură!

– Dar am vrut să-mi iau rămas-bun de la doctorul Langdon. Am mai făcut drumul acesta de o mulţime de ori, doamnă Fenshaw. A trebuit să-l fac.

Glasul ei se înmuie.

– Da, a trebuit să-l faci. Ei, asta este. Dar să ştii că ai sosit cu bine acasă pentru ultima dată, fetiţo, spuse ea, după care mă luă pe după umeri. Haide să mănînci. Trebuie să fii leşinată de foame şi nu-i bine. Ziua de mîine va fi foarte lungă pentru tine.

– Mîine? am spus cu inima strînsă.

Ea îşi coborî privirile spre mine şi zîmbi.

– Da. Am primit un mesaj de la Tientsin, de la şefii Misiunii. Vor trimite mîine pe cineva care să te ducă acolo, Lucy. Acesta va fi primul tău pas pe lungul drum care te va duce acasă. Nu eşti o fată norocoasă? Îţi dai seama ce înseamnă să fii dorită în sînul familiei unui englez atît de amabil ca domnul Gresham?

Am înghiţit în sec, încercînd să scap de nodul care mi se ridicase în gît din cauza fricii de necunoscut.

– Da, doamnă Fenshaw, am spus. Sînt foarte norocoasă.

4

În dimineaţa următoare, cînd mi-am luat rămas-bun de la cei de la Misiune, copiii au vărsat multe lacrimi. Eu n-am plîns pentru că n-am putut, dar aş fi vrut deoarece mi se frîngea inima şi avem senzaţia că lacrimile îmi puteau alina durerea.

Doamna Fenshaw îmi dăduse o valiză mare, foarte uzată, în care îmi pusesem cele cîteva comori şi unicul set de haine

de schimb pe care îl aveam, însă, şi aşa, valiza rămăsese pe trei sferturi goală. Cea mai apropiată gară era cea de la Yang-su, unde puteam să ajung cu căruţa trasă de catîr în patru ore. Domnul Fenshaw fu cel care mă conduse pînă acolo, iar în gară am fost întîmpinaţi de un englez energic, venit din Tientsin pentru a mă lua. Numele lui era Courtney.

Nu mai văzusem niciodată un tren, aşa încît am fost foarte înspăimîntată atunci cînd l-am zărit apropiindu-se de peron, ca un monstru pufăitor şi zăngănitor. Totuşi, am strîns din dinţi şi l-am privit inexpresiv, hotărîtă să nu-mi dau în vileag frica. Cred că domnul Courtney era un tip deosebit de drăguţ, dar am prea puţine amintiri legate de el, deoarece, în momentele respective, mintea mea a fost blocată pentru orice informaţie exterioară; tot timpul călătoriei cu trenul n-am făcut decît să stau mută, cu privirile aţintite pe geam, fără a vedea absolut nimic.

În Tientsin, un oraş mult mai mare decît Chengfu, am petrecut zece zile. Am stat la Misiunea de acolo, într-o cămăruţă care mi-a aparţinut numai mie. Şi am avut un pat adevărat! De asemenea, am primit o serie de haine cu croială englezească, care fuseseră ale misionarelor de acolo şi care, ajustate, mi se potriviră. Prima dată cînd am îmbrăcat un set complet de haine englezeşti a trebuit să fiu ajutată de doamna care primise sarcina să se ocupe de garderoba mea. Pînă să termine respectiva doamnă să mă îmbrace, ajunsesem să mă fac stacojie la faţă. Mă simţeam umilită. Niciodată în viaţă nu mi se mai întîmplase să fiu atît de stînjenită sau să am senzaţia că sînt atît de proastă.

Mi se părea imposibil să mă pot mişca în voie cu poalele acelea lungi, ce-mi fîlfîiau prin jurul gleznelor. Şi nici nu puteam înţelege de ce trebuia să port pe dedesubt tot acel ansamblu de lenjerie de bumbac, plin de volănaşe. În ceea ce priveşte partea de sus a rochiei – care se numea corsaj, după

cum am înțeles –, pot afirma că era prea strîmtă, la fel ca și mînecile ei lungi. Era suficientă o jumătate de zi de muncă pe cîmp, la săparea unui canal, și întreaga rochie s-ar fi transformat în zdrențe. Cînd i-am împărtășit această părere doamnei care mă ajuta, ea m-a privit șocată și a spus: „Dar nu te va pune nimeni să sapi canale, Lucy. De acum ești o tînără domnișoară englezoaică, așa încît va trebui să te îmbraci și să te comporți corespunzător. Nu, nu mărșălui așa, dragă. Nu ești bărbat. O tînără domnișoară nu trebuie să se grăbească niciodată. Fă pașii mici și poalele nu-ți vor mai sta în cale."

Numai pantofii au reușit să-mi facă plăcere, dar asta abia după ce m-am obișnuit cu ei. Explicația era simplă: acest gen de încălțăminte crea impresia că am labele picioarelor foarte mici comparativ cu cele ale altor femei de naționalitatea mea. În orice caz, ajunsesem să fiu un fel de curiozitate pentru cei de la Misiune. Toată lumea a fost însă deosebit de amabilă cu mine. Călătoria spre casă avea să dureze, după cum mi s-a spus, zece săptămîni, dar mie mi se părea că timpul era foarte scurt pentru parcurgerea unei distanțe de douăsprezece mii de mile. Făcînd niște calcule simple, ajunsesem la concluzia că, luînd-o pe jos, n-aș fi ajuns la destinație în mai puțin de un an deoarece n-aș fi fost în stare să fac mai mult de treizeci de mile pe zi.

În a zecea zi, m-am urcat la bordul unui cargou englezesc, care avea cabine pentru treizeci de pasageri. Însoțitorii mei erau doctorul Colby și soția sa, un cuplu vîrstnic, care servise Misiunea o viață întreagă și care, acum, se retrăgeau din activitate. De fapt, domnul Colby nu era un medic adevărat, ci o față bisericească. Vasul se numea *Formosa*. De obicei, cel mai nordic port în care ajungea el era Shanghai-ul, dar, de data aceasta, *Formosa* venise cu marfă pentru Tientsin. Niciodată nu-mi închipuisem că un vas poate fi atît de frumos. Salonul pasagerilor, cu superbele lui scaune, canapele și

covoare, părea a face parte dintr-un mare palat. Sala de mese era la fel de uluitoare, reuşind chiar să-ţi taie respiraţia atunci cînd pe feţele de mese albe, din pînzeturi fine, erau puse tacîmurile şi porţelanurile sclipitoare.

Deşi în cabina mea erau două paturi suprapuse, nu mi se repartizase nici o tovarăşă de cameră deoarece, printre pasageri, nu se mai afla nici o altă tînără singură. Oricum, efectivul de pasageri nefiind complet, nu apăruseră probleme privitoare la împărţirea cabinelor. Aici, fixată de perete, exista o chiuvetă mare, cu fundul găurit. Dacă scoteai dopul din gaură, apa chiuvetei se scurgea pe o ţeavă. De asemenea, deasupra chiuvetei existau două robinete. Nu mi-a venit să cred ochilor cînd am descoperit că, învîrtindu-l pe unul dintre ele, curge apă fierbinte.

Şi asta nu era tot. Lămpile de pe vas erau electrice. Nu trebuia decît să apăs pe comutatorul de lîngă uşa cabinei mele pentru ca marele glob de sticlă de pe tavan să emită o lumină albă, strălucitoare. Astfel de globuri se găseau presărate prin tot vasul şi multe dintre cele de pe coridoare erau lăsate aprinse toată noaptea. Niciodată nu-mi imaginasem că putea exista o asemenea extravaganţă. O extravaganţă minunată, din punctul meu de vedere. Totuşi, în ciuda tuturor acestor miracole, doctorul Colby îmi spusese că vasul nostru era destul de mic şi de prost echipat în comparaţie cu unele dintre navele de pasageri de acum. Mie mi se părea imposibil, dar trebuia să-i dau crezare, din moment ce era cleric.

Dintre aceste minunăţii, două mă încîntau în mod deosebit. Pe coridorul pe care se afla cabina mea, la o distanţă destul de mică, se găsea o baie, în care exista o cadă imensă, cu robinete pentru apă rece şi apă caldă. Pe vas erau mai multe băi de acest gen – cîte una pentru fiecare zece pasageri –, care puteau fi utilizate după pofta inimii. În plus, lîngă baia noastră existau trei cămăruţe dotate cu closete moderne, care

se curățau prin tragerea apei. Aceasta era, pentru mine, cea de-a doua minunăție. Nu mai văzusem așa ceva și eram entuziasmată la maximum. Aducîndu-mi aminte de nenumăratele ore de muncă istovitoare pe care le petrecusem la Misiune încălzind apa pe sobă pentru a spăla copiii, săpînd latrinele și cărînd gălețile cu mizerii, am decis, într-unul dintre rarele mele momente de visare, ca imediat ce mă voi îmbogăți să cumpăr, pentru a trimite la Misiunea din Tsin Kai-feng, o cadă și cîteva closete cu sistem de tragere a apei.

Am ridicat ancora la amiază, luînd-o în josul rîului Pei Ho, spre gurile de vărsare ale acestuia. Și o dată trecuți de Forturile Taku, am ieșit în larg. Pentru mine, priveliștea oferită de mare era o altă minune. O oră întreagă am stat lîngă balustradă cu privirile ațintite spre imensitatea de apă care se întindea pînă la orizont. Apoi m-am trezit deodată că gura mi se usucă și că stomacul mi se întoarce pe dos, așa încît restul zilei a trebuit să-l petrec pe patul din cabina mea, incapabilă să suport ideea de a mînca, ferm convinsă că sînt pe cale să mor.

Încet, încet, răul de mare mi-a trecut. Două zile mai tîrziu mă simțeam din nou perfect și eram în stare să mănînc cu poftă. La masă ni se servea atîta mîncare încît doar resturile care rămîneau ar fi fost suficiente pentru a-i hrăni pe copiii de la Misiune timp de două zile. Majoritatea celorlalți pasageri erau comercianți, veniți în China cu interese de afaceri. Dar pe lîngă ei mai erau două misionare pe care nu le cunoșteam și doi ofițeri englezi. În orice caz, toți mă considerau oarecum ieșită din comun, motiv pentru care încercau să-mi smulgă informații privitoare la anii pe care îi petrecusem în China. Însă eu, deși eram întotdeauna politicoasă, le dădeam răspunsuri cît mai scurte, nespunînd decît atît cît era necesar să spun.

Portul Hong Kong a fost primul în care ne-am oprit.

Aproape că am avut senzaţia că vizitez un furnicar uman. Pe micuţa insulă erau îngrămădiţi atîţia oameni, încît mulţi dintre ei – poate chiar mii – erau nevoiţi să doarmă pe şampanele şi joncile acostate în port sau în golfurile mai ferite de vînturi. Deşi urma să stăm acolo numai douăsprezece ore, am avut posibilitatea să facem o mică excursie pe uscat. Mi-a făcut plăcere să mă plimb pe străzile mărginite de magazine şi dughene şi să trag cu urechea la discuţiile trecătorilor. Înţelegeam uşor dialectele Ning-po şi Wu, dar dialectul cantonez al sudului, foarte diferit de celelalte, îmi era inaccesibil. Doctorul Colby mi-a cumpărat şi mi-a dăruit o frumoasă eşarfă din mătase verde, apoi ne-am întors pe vas. Începuse să se întunece. Despărţindu-mă de domnul şi doamna Colby, m-am dus în cabina mea pentru a mă bucura de binefacerea apei calde şi pentru a-mi aranja părul.

Cheia mea fusese luată de la locul ei, din şirul de cîrlige de pe peretele culoarului. Văzînd-o băgată în uşă, m-am gîndit că stewardul intrase pentru a-mi face patul – un obicei pe care continuam să-l consider ciudat şi, totodată, amuzant. Dar cînd am deschis uşa, mi-am ţinut răsuflarea, şocată. Lumina era aprinsă, iar în cabină era o harababură de nedescris. Hainele îmi fuseseră scoase din dulap şi împrăştiate pe podea. Toate sertarele noptierei de lîngă paturi zăceau pe jos, răsturnate. Rogojinile şi cearşafurile celor două paturi stăteau îngrămădite într-un colţ. Valiza îmi fusese trasă de sub patul de jos şi toate comorile mele scoase de acolo şi răspîndite prin întreaga cabină.

Am făcut un pas, dar chiar în acel moment mi-am simţit nervii întinzîndu-se la maximum, alarmaţi. Din păcate însă, am intuit prezenţa omului de după uşă mult prea tîrziu. O mînă puternică mă apucă pe la spate şi mi se încleştă peste gură. Aproape în aceeaşi clipă, uşa a fost trîntită la loc şi lumina s-a stins. Necunoscutul mă ţinea cu ceafa lipită de

pieptul lui. Acum, celălalt braţ al său mi se încolăcise în jurul taliei, prinzîndu-mi o mînă. De frică, inima îmi bătea atît de tare, încît aveam senzaţia că bubuiturile ei îmi răsunau în cap, ameţindu-mă.

Cînd m-a ridicat pentru a mă duce spre peretele opus al cabinei, am încercat să-l muşc de mînă, dar n-am reuşit deoarece bărbatul şi-a ferit-o, sporind totodată apăsarea. Atunci, am început să mă zbat pentru a-l lovi cu călcîiele, dar nu i-am nimerit fluierele picioarelor deoarece m-a întors într-o parte. Neputincioasă, am făcut o ultimă încercare. Folosindu-mi mîna liberă, am încercat să-i zgîrîi faţa, dar necunoscutul şi-a ferit capul şi unghiile mele i-au alunecat prin păr. În clipa următoare, aterizam lîngă un perete şi auzeam pocnitura unei uşi care se închidea cu bruscheţe foarte aproape de capul meu. Fusesem aruncată în dulap.

Chinuindu-mă să mă ridic în genunchi în spaţiul strîmt, cu respiraţia întretăiată, am împins cu putere în uşă; fusese încuiată. A trebuit să fac un mare efort, chiar să-mi muşc buza pînă la sînge, pentru a-mi înăbuşi ţipetele ce dădeau să-mi iasă din gîtlej. Cînd momentul de isterie a trecut, am reuşit să stau puţin liniştită, sprijinită în mîini şi în genunchi, pentru a-mi reveni. Am luat cîteva guri mari de aer, care m-au ajutat să mă liniştesc, după care mi-am lipit urechea de uşă. Nu se auzea nici un sunet. Întorcîndu-mă cu spatele spre uşă, mi-am rezemat genunchii şi palmele de peretele cabinei, apoi mi-am adunat toate puterile şi am împins. Încuietoarea şubredă a cedat. În clipa următoare, mă rostogoleam în încăperea întunecoasă. Ridicîndu-mă în picioare, am ocolit pe bîjbîiie obstacolele de pe podea şi am aprins lumina. În cabină nu mai era nimeni. Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată pe dinafară. Necunoscutul întorsese cheia în broască în momentul în care plecase. Atunci, am început să bat cu putere şi să strig. N-a trecut mai mult de un minut pînă cînd am auzit

nişte zgomote de paşi, urmate de ţăcănitul broaştei. Deschizînd larg uşa, cu un gest precipitat, m-am trezit faţă în faţă cu doamna Colby, care mă privea uluită.

– Dumnezeule, dar ce se întîmplă, copilă?! exclamă ea. Cerule mare, buzele îţi sîngerează, iar părul îţi este... Doamna Colby tăcu brusc. Ochii i se opriseră asupra haosului din spatele meu.

– Am dat peste un bărbat în cabină, doamnă Colby, am spus, încercînd să-mi stăpînesc tremurul vocii. A răscolit toate lucrurile astea. Cînd am intrat, l-am găsit aşteptîndu-mă în spatele uşii.

– Peste un bărbat? *Ce* bărbat? Vocea doamnei Colby se ascuţise de groază.

– Nu l-am văzut. A stins lumina şi m-a băgat în dulap. Cred... cred că l-am surprins în timp ce îmi cerceta cabina.

– S-o cerceteze? De ce?

– Nu ştiu, doamnă Colby, am spus, simţindu-mă deodată foartă obosită. Nici un lucru de-al meu nu merită să fie furat, dar poate că el nu ştia acest lucru.

Următoarea oră a fost un adevărat coşmar pentru mine. Am fost nevoită să-i spun întreaga poveste, întîi doctorului Colby, apoi ofiţerului secund, apoi medicului de pe vas şi, în final, căpitanului. Acesta din urmă era un bărbat robust, cu barbă, care semăna în mare măsură cu Prinţul de Wales – pe care eu îl văzusem doar în tablouri. Medicul îmi luă pulsul şi îmi pipăi capul, după care vru să mă determine să iau o doctorie pe care o făcuse special pentru mine, cu intenţia de a mă calma. Dar l-am refuzat cu încăpăţînare, dînd dovadă de o mare impolitete. Dacă aş fi fost în apele mele, n-aş fi făcut nici în ruptul capului aşa ceva. Pe doamna Colby o supără îndărătnicia mea, însă eu cred că enervarea ei se datora în special stării de nervozitate în care ajunsese şi ea. Cert este

că, pînă la urmă, medicul a fost nevoit să-i dea ei medicamentul calmant pe care îl pregătise pentru mine.

Mi s-au pus o mulțime de întrebări, pentru care nu aveam răspunsuri. Toată lumea era epuizată. Vasul fusese inspectat în amănunțime, pentru a fi detectată orice persoană care nu avea ce căuta la bordul lui, însă fără nici un rezultat.

– Urîtă afacere, spuse căpitanul la sfîrșit, așezîndu-se în spatele marelui birou din cabina sa. Îmi pare foarte rău, domnișoară Waring. Apoi își întoarse privirile spre doctorul Colby, care se afla lîngă mine. Scuzele mele, domnule doctor. Pungașul trebuie să fi fost un chinez, vă asigur, care a găsit un mijloc de a se strecura la bord. Fiecare port își are clica lui de hoți. Noi ținem sub supraveghere atentă atît schelele de coborîre, cît și trapele de încărcare, dar oamenii ăștia sînt diavoli curați. Sînt în stare să intre și prin hublouri. De fapt, mi-e teamă că acesta este și cazul nostru; s-a furișat înăuntru imediat după căderea serii și această tînără domnișoară l-a surprins. Căpitanul se întoarse spre mine. V-a furat ceva, draga mea domnișoară?

– Deocamdată, nu știu, domnule. Dacă-mi permiteți, am să plec chiar acum să verific.

– Desigur. Și, normal, vă vom despăgubi pentru orice pierdere. Căpitanul se încruntă, lucru care îl făcu să capete o expresie deosebit de sumbră. Văd că bruta v-a făcut o rană la buză. Credeți-mă, dacă-l prindem, voi avea grijă să-i tăbăcim puțin pielea înainte de a-i face vînt pe mal. În orice caz, mi-ar plăcea să vă spun că, după opinia mea, sînteți o fată foarte curajoasă, foarte stăpînă pe sine.

– Nu mi-a făcut nici o rană la buză, domnule, am spus. Eu... eu mi-am mușcat-o ca să nu țip. Mi-a fost teamă că, dacă încep să țip, n-o să mă mai pot opri. N-am fost curajoasă deloc.

Căpitanul mă privi curios, apoi zîmbi.

– Domnişoară Waring, fie că vă daţi seama, fie că nu, tocmai aţi dat un exemplu de un adevărat curaj.

Neputînd să-mi dau seama ce voia să zică, am fost bucuroasă că pot pleca. Doamna Colby s-a oferit să mă ajute să-mi fac curat în cabină, dar am convins-o să se ducă la ea în cameră pentru a se întinde în pat; era încă albă, iar nervii ei păreau a fi tot zdruncinaţi. După ce stewardul a făcut paturile, l-am rugat să mă lase singură, am închis uşa cabinei şi am început să fac ordine. În ciuda afirmaţiilor căpitanului, nu credeam că fusesem atacată de un chinez. Bărbatul cu care avusesem de-a face fusese prea solid pentru un chinez de statură medie şi, cu siguranţă, mult prea solid pentru a se strecura printr-un hublou. Şi, în orice caz, individul ieşise pe uşă. Or, dacă ar fi fost chinez, ar fi fost remarcat imediat, înainte de a reuşi să părăsească vasul. Mi se părea mult mai probabil ca el să facă parte din echipaj – să fie, eventual, unul dintre marinari –, dar nu-mi exprimasem această părere în faţa căpitanului, deoarece nu mi se părea corect să formulez acuzaţii de acest gen fără a avea nici o dovadă.

După ce mi-am atîrnat hainele în dulap şi după ce am pus toate celelalte lucruri în sertarele noptierei, am rămas în mijlocul încăperii numai cu valiza şi cu suvenirurile mele de preţ. Unul cîte unul, le-am regăsit şi le-am pus în cutia lor. Toate păreau să fie acolo: cărticica de rugăciuni, modelele de broderie, fotografia înrămată a părinţilor mei, bucata de panglică albastră, sandalele şi cele cîteva micuţe cadouri pe care le primisem de la copii în momentul în care mă despărţisem de ei – o piatră frumoasă, o pană colorată în nuanţe vii, un desen naiv făcut pe un petic de hîrtie. Pînă şi vechea bucată de canava pe care era schiţată casa *Moonrakers* se afla acolo, încă rulată, aşa cum o pusesem eu.

Am îngenuncheat lîngă valiză, încercînd să-mi dau seama dacă lipsea ceva. Şi am avut un şoc cînd, brusc, mi-am adus

aminte. Şocul a fost atît de mare încît mi-am ţinut respiraţia şi mi-am lipit palmele de obraji. Lipsea plicul pe care mi-l dăduse doctorul Langdon, plicul care conţinea actele mele de căsătorie şi testamentul lui Nicholas Sabine.

Am controlat cabina milimetru cu milimetru, dar n-am găsit nimic. Aşezîndu-mă pe patul de jos, cu privirile aţintite la mîinile pe care mi le ţineam în poală, am încercat să hotărăsc ce trebuie să fac. Niciodată nu fusesem pe deplin convinsă că mă voi duce la avocatul lui Nicholas Sabine pentru a-mi cere drepturile în calitate de soţie a decedatului. Mi se părea că momentul şi zona în care trebuia să aibă loc respectivul eveniment erau prea îndepărtate pentru a face parte din realitate. Dar acum, cu siguranţă, nu aveam să mai ajung la avocat. Şi nu puteam spune nimănui ce mi se furase deoarece dorinţa lui Nicholas Sabine fusese ca timp de şase luni să nu pomenesc nimic despre căsătoria noastră. Iar după scurgerea celor şase luni, cine avea să mai dea crezare nebuneştii mele poveşti, cînd nu aveam nici o dovadă care s-o susţină?

M-am simţit copleşită de o tristeţe adîncă. Abia acum, cînd îmi era imposibil să mai satisfac dorinţa lui Nicholas Sabine, realizam că, la momentul potrivit, aş fi mers cu siguranţă la avocat, indiferent de simţămintele mele. Nicholas Sabine fusese bun cu mine şi mă salvase de mutilare, aşa încît eram datoare să-l răsplătesc făcînd ceea ce-mi ceruse. Dar, fără acte, nu mai aveam cum să-l răsplătesc.

La un moment dat, ceva îmi atrase privirile. Eram îmbrăcată într-o rochie maro, cu mîneci lungi, strîmte, alc căror manşete erau încheiate cu nasturi. Pe manşeta dreaptă, surprinsesem o sclipire. Mi-am ridicat mîna, uitîndu-mă lung la ea. Între unul din nasturi şi manşetă erau prinse cîteva fire de păr auriu. Aceasta era mîna cu care încercasem să zgîrii obrajii atacatorului meu. El îşi ferise capul, dar cîteva dintre firele lui de păr rămăseseră agăţate de nasturele meu.

Pe *Formosa* existau mai mulţi oameni blonzi, atît printre pasageri, cît şi printre membrii echipajului, dar nici unul dintre ei nu era chiar atît de blond. De fapt, cunoşteam un sigur ins al cărui păr avea o asemenea culoare, iar acela era Robert Falcon. M-am simţit cuprinsă de un fior. Robert Falcon nu era la bordul vasului... Dar, să se fi aflat în Hong Kong în momentul sosirii noastre? Oare cum se putea?

Am pierdut mult timp încercînd să gîndesc cu creierul meu obosit, care judeca atît de încet. Bănuiam că în Hong Kong existau mulţi englezi. Dintre aceştia, era posibil ca unii să fi avut parte de zile negre – nişte marinari, de exemplu, lăsaţi la mal de căpitanii vaselor lor sau... da, de ce nu, nişte emigranţi. Îl auzisem pe doctorul Colby discutînd cu un alt pasager despre aceşti emigranţi; era vorba, de fapt, de nişte ticăloşi, care, nemaiavînd dreptul să rămînă în ţara natală, erau trimişi în străinătate de către familiile lor de la care primeau şi un mic sprijin bănesc. În orice caz, poate că şi în Hong Kong existau oameni la fel de sărmani şi de disperaţi precum fusesem eu în Tsin Kai-feng, cînd mă dusesem să fur. Şi poate că unul dintre ei avea părul la fel de sclipitor ca Robert Falcon. Îl surprinsesem pe hoţ exact în momentul în care îmi golise valiza, împrăştiind totul pe podea. Probabil că, dînd cu ochii de plic, el îl luase în mare grabă, crezînd că ar putea conţine bani.

Da... aşa trebuie să se fi întîmplat, mi-am spus. Nu putea să existe nici o altă explicaţie.

Clopotul care ne chema la cină începu să sune. Îmi era groază să merg în sala de mese, deoarece ştiam că toată lumea avea să discute despre întîmplarea prin care trecusem. Aş fi dat orice să mă pot urca în pat şi să cer să-mi fie adusă mîncarea în cabină, dar asta mi se părea a fi o dovadă de laşitate. „Fă numai primul pas logic; abia după aceea concentrează-te la următorii", am gîndit. Apoi am scos firele

de păr aurii de pe manşetă, le-am aruncat afară, prin hublou, mi-am spălat buza şi faţa, m-am pieptănat şi am rămas în faţa oglinzii. Înainte de a o porni spre sala de mese, m-am străduit timp de cîteva clipe să-mi iau o figură calmă.

Incidentul a rămas în centrul atenţiei mai puţin de nouă zile, lucru pentru care am fost recunoscătoare. Cînd ne-am oprit la Singapore şi la Penang, au fost luate măsuri de precauţie deosebite, pentru ca nici un tîlhar să nu poată urca la bord, iar doctorul Colby m-a ţinut aproape în permanenţă sub observaţie. Dar, în rest, incidentul n-a avut nici un fel de repercusiuni. Probabil că şi din cauza faptului că nu voiam să discut despre el, n-a trecut mult timp pînă cînd să fie uitat.

Pe măsură ce zilele treceau, oglinda îmi spunea că aspectul meu se schimba tot mai mult. Mi se recomandase să-mi las părul să crească, deoarece tinerele englezoaice nu obişnuiau să-l poarte ca mine, tuns rotund, gen castron. De asemenea, obrajii mi se rotunjiseră şi căpătaseră o oarecare culoare, iar unghiile, care fuseseră zgîriate şi crăpate, deveneau la fel de netede ca unghiile mandarinului – dar nu şi la fel de lungi, pentru că nu aveam de gînd să le las să crească peste măsură de mult.

Ne-am oprit la Colombo, apoi la Aden. Deşi niciodată nu mai trăisem atît de confortabil şi nu mîncasem atît de bine ca pe acest vas, mă simţeam mult mai puţin fericită decît ar fi fost normal să fiu. După trecerea primelor zile pline de surprindere faţă de noutăţile şi miracolele pe care mi le oferise această călătorie, am constatat că mă plictisesc deoarece nu aveam ce face. Este adevărat, îmi petreceam ore întregi plimbîndu-mă pe punte, altele citind diferite cărţi din micuţa bibliotecă a vasului şi alte ore stînd cu soţii Colby, pentru a asculta conversaţiile pe care le purtau aceştia cu alţi pasageri. Dar toate astea le făceam numai pentru a-mi consuma timpul

liber. Poate că sînt absurdă, dar cred că începusem să duc lipsa grijilor şi a dificultăţilor zilnice cu care mă confruntasem atît de mulţi ani.

Cele mai fericite momente ale mele erau cele de după apusul soarelui, cînd îmi puteam găsi pe punte un colţ retras pentru a fi singură sub cerul înstelat. Atunci mă puteam gîndi la copiii de la Misiune – la fiecare în parte – şi îmi puteam aminti de lucrurile pe care le făcusem împreună, de zbaterile legate de sărăcăciosul nostru petic de pămînt, de bucuria obţinerii primilor cartofi, de grijile îngrozitoare pe care mi le făcusem împreună cu Yu-lan, timp de trei nopţi, crezînd că micuţa noastră Kimi va fi răpusă de febră...

Cîteodată mă gîndeam la Nicholas Sabine şi la noaptea pe care o petrecusem în închisoare. Noaptea aceea mi se părea la fel de îndepărtată ca stelele de deasupra mea. Parcă prin întreg acel episod ar fi trecut o altă Lucy Waring, din altă lume. Aveam încă vii în memorie ultimele cuvinte rostite de Sabine: „Nu încerca nici măcar să te mai gîndeşti la cele întîmplate aici... este vorba doar de-un vis, sincer". Şi exact aşa mi se părea: un simplu vis. Dar niciodată nu reuşisem să mă gîndesc la Sabine fără să mi se strîngă inima de tristeţe. Poate că fusese un om periculos, aşa cum afirmase Robert Falcon, însă mie îmi păruse a fi un om plin de viaţă, care, pe deasupra, avusese calitatea salutară de a putea rîde în orice împrejurare – chiar şi de sfîrşitul lui fatal.

De la Aden, am navigat prin zona caldă, cu aer înăbuşitor, a Mării Roşii, apoi am intrat în Canalul Suez. Pe măsură ce punctul terminus al călătoriei noastre se apropia, îmi simţeam sufletul tot mai greu. La bordul vasului mă aflam într-un mic univers pe care ajunsesem să-l cunosc şi îmi era groază să-l părăsesc pentru a mă arunca într-o imensă lume nouă, care îmi era complet străină. Deşi acum purtam haine englezeşti, eram conştientă că, din foarte multe puncte de vedere, nu

gîndeam ca o tînără englezoaică, mintea mea fiind modelată de stilul de viaţă chinezesc.

Mi-am văzut pentru prima dată ţara într-o seară de iunie, chiar înainte de apusul soarelui, în timp ce vasul naviga pe Canalul Mînecii. Toţi pasagerii, strînşi lîngă balustradă, se uitau spre coastele îndepărtate ale Angliei. Cei plecaţi demult de acolo erau peste măsură de emoţionaţi. Numai sentimentele mele păreau a fi confuze. Eram curioasă şi, totodată, puţin mişcată ştiind că, foarte curînd, aveam să calc pe pămîntul ţării poporului din care mă trăgeam, dar aceste simţăminte nu dominau nervozitatea care pusese stăpînire pe mine.

A doua zi am intrat cu viteză mică pe Tamisa, iar după-amiaza devreme am ancorat lîngă docul Royal Albert. Între momentul ancorării şi momentul în care, în sfîrşit, ni s-a spus că putem debarca, a trecut un timp aparent interminabil. Temerile mele se intensificau cu fiecare minut ce trecea. În final, am coborît scara ţinîndu-mă bine de braţul doamnei Colby. Peste tot în jurul nostru, oamenii se îmbrăţişau şi se salutau cu entuziasm. La un moment dat, am văzut că dintr-un mic grup de femei se desprinde un bărbat, care se îndreaptă spre noi. Acesta avea faţa subţirică şi palidă, iar părul negru, foarte des. După aprecierile mele, din punct de vedere al vîrstei, trebuia să se apropie de şaizeci de ani. Mişcările îi erau rapide şi bruşte. Ochii îi clipeau cu iuţeală în timp ce se apropia de noi, ţinîndu-şi jobenul într-o mînă şi balansînd un baston elegant în cealaltă, de parcă ar fi vrut să atragă atenţia celor din jur. O dată ajuns la noi, el zîmbi scurt, energic, după care spuse:

– Bună ziua, domnule. Umilul dumneavoastră servitor, doamnă. Îmi permiteţi să vă întreb dacă sînteţi domnul şi doamna Colby?

– Da, sîntem, răspunse doctorul Colby. Dumneavoastră

trebuie să fiţi Gresham. Ce spirit de observaţie aveţi de aţi reuşit să ne vedeţi, dragă domnule.

– Oh, nu, nu, protestă domnul Gresham, scoţînd un hohot de rîs. Apoi îşi prinse bastonul sub braţ pentru a putea da mîna cu noi. Sînteţi singurul cuplu însoţit de o domnişoară. Gresham se întoarse pentru a-mi adresa un zîmbet; un zîmbet parcă prea larg pentru el, pentru că îi scoase la iveală toţi dinţii. Am fost convins că aceasta este micuţa noastră musafiră. Ei, ei, ei, deci n-am greşit; dînsa este Lucy Waring. Ce drăguţă eşti, draga mea. Bine ai venit în Anglia, în sînul familiei mele!

El şi-a întins mîna, iar eu i-am luat-o, făcînd o mică reverenţă. Din nefericire însă, am realizat prea tîrziu că Gresham se înclinase, trăgîndu-mă puţin spre el pentru a mă săruta pe obraz. Drept consecinţă, în momentul în care m-am ridicat, l-am lovit uşor exact în faţă.

– Oh, scuzaţi-mă! am strigat, după care mi-am îndreptat pălăria, înroşindu-mă toată de ruşine.

Gresham scoase un alt hohot scurt de rîs, de data aceasta cam derutat.

– Este numai vina mea, spuse, după care se întoarse spre soţii Colby. Veniţi să vi-i prezint pe membrii familiei mele?

Eram numai vag conştientă de prezenţa celor trei persoane de sex feminin, îmbrăcate în rochii de vară. Două erau fetiţe, a treia, o doamnă mai în vîrstă care trebuia să fie soţia domnului Gresham. Dar pe mine mă supărase atît de mult stîngăcia de care dădusem dovadă, încît totul mi se părea a fi înceţoşat şi confuz. Îmi era teamă să întind mîna sau să fac reverenţe pentru a nu mai face vreo gafă. Am uitat numele fetelor imediat după ce le-am auzit rostite de domnul Gresham. Şi singurele cuvinte de salut care mi-au venit în minte au fost chinezeşti.

Ca atare, doamna Gresham şi fiicele sale au fost prezentate unei creaturi derutate, roşie pînă în vîrfurile

urechilor, care le privea nelămurită, bolborosind numai un cuvînt sau două, într-o limbă complet străină. Faţa parcă îmi înţepenise. Ştiam că acum aveam o figură „căzută", după cum se exprimase doamna Fenshaw. Domnul Gresham continua să rîdă şi să vorbească, încercînd să mă facă să mă simt în largul meu, dar eu eram atît de buimăcită din cauza ruşinii încît, la un moment dat, cînd mi s-a pus o întrebare, n-am reuşit să înţeleg despre ce era vorba şi, drept răspuns, n-am făcut decît să-mi ţintesc privirile goale la persoana care mi se adresase. După o eternitate, cît mi s-a părut a fi timpul scurs de cînd coborîsem de pe vas, doctorul Colby şi soţia sa şi-au luat rămas-bun de la noi. Zece minute mai tîrziu, mă aflam împreună cu ceilalţi într-un vaporaş cu motor, care ne ducea în susul Tamisei.

– Aceasta este calea cea mai scurtă spre Charing Cross, spuse domnul Gresham, jucîndu-se nervos cu bastonul şi întorcîndu-şi rapid capul ba într-o parte, ba în alta, pentru a arunca priviri iuţi în jur. În ziua de astăzi problema traficului stradal a devenit îngrozitoare.

Deşi mi se părea a fi puţin probabil, mă întrebam dacă nervozitatea domnului Gresham se datora întîlnirii cu mine. Abia mai tîrziu am ajuns să aflu că acesta era comportamentul lui obişnuit. Domnul Gresham era un om impulsiv şi oarecum emotiv, foarte diferit de ceilalţi cîţiva englezi pe care avusesem ocazia să-i cunosc în ultimul timp. Zîmbetul bizar, mecanic, îi apărea brusc pe faţă, acompaniat de o privire fixă, rece; apoi dispărea cu aceeaşi rapiditate, de parcă ar fi fost o lumină electrică stinsă de la un comutator.

Din cauza zgomotului făcut de motorul vaporaşului, ne era dificil să întreţinem o conversaţie, dar îmi convenea. Eram chiar recunoscătoare pentru acest noroc. Mă uitam în jurul meu, prefăcîndu-mă că aş fi interesată de peisaj, deşi, în realitate, nu prea reuşeam să percep nici o informaţie. Singurul

lucru pe care l-am remarcat a fost faptul că Londra era deosebit de mare – şi asta numai pentru că timpul care ne-a fost necesar pentru a ajunge la Charing Cross a fost foarte lung. Din punctul în care am debarcat, am fost luaţi de o trăsură care ne-a dus pînă în faţa curţii exterioare a gării, aflată la maximum două sute de iarzi de chei. Străzile erau pline de oameni care mergeau la serviciu sau acasă. Nu mai văzusem niciodată atîţia demoni străini laolaltă. Un hamal mi-a luat valiza. Apoi noi ne-am urcat în trenul oprit lîngă peron, în timp ce domnul Gresham s-a dus să cumpere un ziar. În compartimentul nostru nu era nici un alt călător. În momentul în care ne-am aşezat, am realizat că trenul acesta era splendid în comparaţie cu cel cu care călătorisem pînă în Tientsin. Şi, de aici, gîndurile mi-au zburat în altă parte. Eram îmbrăcată cu cea mai bună rochie pe care o aveam – cea mai bună dintre cele trei care îmi fuseseră date –, însă acum îmi dădeam seama că păream jerpelită în comparaţie cu fiicele doamnei Gresham, care aveau rochii frumoase, din mătăsuri grele, şi pălării foarte drăguţe, decorate cu pene mari, superb colorate. Pînă atunci nu dădusem importanţă hainelor, dar, pe neaşteptate, devenisem perfect conştientă de lipsa mea de atracţie şi lucrul acesta mă făcuse să mă crispez şi mai mult.

În compartiment se lăsase o linişte deplină, întreruptă numai cînd şi cînd de şoaptele celor două fete. Realizam că discutau despre mine, însă, încercînd să mă gîndesc ce aş putea spune, am constatat că mintea continua să-mi fie goală. Parcă aş fi fost vrăjită de o fiinţă rea. Stăteam cu capul lăsat în piept, aruncînd priviri rapide cu coada ochiului. Doamna Gresham îşi făcea vînt cu un mic evantai. Părul frumos, de culoarea lemnului de santal, îi era prins cu agrafe sub o pălărie, care îi era legată cu panglici pe sub bărbie. Avea ochii albaştri, pielea rozalie, iar trupul scund şi îndesat. La un moment dat, am văzut-o închizînd ochii, scăpînd un suspin şi clătinîndu-şi

capul de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă pe care nu ştia cum s-o soluţioneze. Problema eram eu, îmi dădeam bine seama. Gîndindu-mă la impresia pe care o făcusem, nici nu puteam s-o învinuiesc că dădea semne de enervare.

Pe cele două fete am putut să le studiez datorită imaginii lor reflectate în geam. Abia acum observam că una avea vreo optsprezece ani, iar cealaltă – cu cîţiva ani mai puţin. Fata mai mare era scundă şi îndesată, ca mama ei. Fata mai mică, aproape la fel de înaltă ca sora sa, semăna mai degrabă cu domnul Gresham. Amîndouă şuşoteau, chicoteau şi îmi aruncau priviri fugare. Văzîndu-le, am fost cît pe ce să-mi doresc să nu mă aflu acolo, ci în drum spre Chengfu, mînată de nevoia de a mai fura ceva.

Pe neaşteptate, părînd să-şi vină în fire, doamna Gresham spuse pe un ton tăios:

– Terminaţi imediat cu şuşoteala! Emily, tu ar trebui să ştii că nu este frumos aşa ceva, nu s-o încurajezi pe Amanda, care, şi aşa, este suficient de prost crescută. Întreptaţi-vă spatele şi discutaţi cu Lucy. Aşa procedează nişte fete de familie bună.

Fetele se uitară una la alta, complet neajutorate. După o clipă, fata cea mare, adică Emily, mi se adresă:

– Tata ne-a dus să vedem o operă comică a domnilor Gilbert şi Sullivan. Este o operă privitoare la China. Se numeşte *Mikado*. Ăsta este un fel de rege pe acolo... L-ai văzut vreodată? Adică, l-ai văzut pe adevăratul Mikado?

Mi-am scuturat capul. Nu auzisem niciodată de el.

Atunci, Amanda îi spuse surorii sale:

– Acţiunea nu se petrecea în China, ci în Japonia, proasto! Mikado este împăratul Japoniei.

– Nu vorbi urît cu sora ta, dragă, interveni doamna Gresham, agitîndu-şi evantaiul. În definitiv, China şi Japonia sînt cam acelaşi lucru, sînt sigură.

– Scuză-mă, mamă, spuse Amanda fără nici o nuanţă de regret în voce. Apoi se întoarse spre mine. Dar pe cine ai *văzut* în China, Lucy?

Reuşind să-mi recapăt graiul, am răspuns în şoaptă:

– Am văzut tot felul de oameni de naţionalitate chineză. Şi, o dată, l-am văzut pe mandarinul Huang Kung. Este o persoană foarte importantă...

– Uite! Vezi? zise doamna Gresham cu speranţă în glas. Lucy a văzut un mandarin. Nu este frumos?

– În *Mikado*, a apărut şi Marele Călău Şef, se auzi vocea lui Emily. Tu ai văzut vreodată un călău?

Am dat din cap, afirmativ. Părînd satisfăcută, doamna Gresham spuse:

– Vezi, Amanda? Doar ţi-am zis că japonezii şi chinezii sînt, în mare măsură, la fel.

– Şi cum era? Avea o spadă mare, cu care reteza capetele oamenilor? mă întrebă Amanda, chicotind.

– Nu întotdeauna, am răspuns, cu o voce ceva mai sigură. Dacă eşti hoţ, călăul nu face decît să-ţi însemne braţul cu un fier înroşit. Dar Huang Kung este foarte sever, aşa încît, în Chengfu, hoţilor li se taie mîna.

Ambele fete se uitară la mine cu ochii măriţi de uimire. Emily îşi privi mîna albă, catifelată şi scoase un miorlăit oripilat. Din gîtul doamnei Gresham ieşi un sunet gutural. În clipa următoare, o vedeam lăsîndu-se pe spate cu ochii închişi, agitîndu-şi mai repede evantaiul.

– Destul, Lucy! spuse ea cu o voce agitată. Nu avem nevoie de poveşti prosteşti, de genul acesta. Îţi mulţumim.

M-am închis din nou în sinea mea, întrebîndu-mă cu ce greşisem. Exact în acel moment, uşa compartimentului se deschise, permiţîndu-i domnului Gresham să urce în tren.

– Putem porni la drum din clipă în clipă, spuse el cu entuziasm, aruncîndu-şi pălăria şi bastonul pe grătarul pentru

bagaje. Apoi se aşează, frecîndu-şi mîinile cu putere, şi ne măsură pe toate cu privirea, clipind des. Deci, despre ce doriţi să discutăm?

– Cred că Lucy este foarte obosită, Charles, îi zise soţia sa cu subînţeles. Doar nu vrem s-o istovim cu discuţiile încă din primul moment al sosirii. În plus, mie mi s-a părut întotdeauna dificil să întreţin o conversaţie plăcută într-un tren zgomotos, ca acesta. N-ar fi mai bine să-ţi citeşti ziarul, dragă? Mai tîrziu, vom avea timp suficient pentru a vorbi cu Lucy.

Pentru o clipă, domnul Gresham păru a fi cam stingherit. Apoi se sprijini de spătarul scaunului şi dădu din cap, aprobator, de mai multe ori la rînd.

– Poate că ai dreptate, Becky. Trebuie să-i dăm răgazul să se acomodeze. Întorcîndu-se spre mine, el schiţă apoi unul din luminoasele, dar foarte neaşteptatele lui zîmbete. În afară de asta, presupun că vei dori să te uiţi pe fereastră în timpul călătoriei. Este pentru prima dată cînd vezi Anglia, aşa încît n-am vrea să te tulburăm.

Cred că am reuşit să-i răspund printr-un surîs firav. În orice caz, mă simţeam uşurată şi puteam spune cu certitudine că şi ceilalţi se simţeau la fel.

– Vă mulţumesc, domnule Gresham, am bolborosit, după care mi-am întors capul mulţumită, pentru a mă uita pe fereastră. Dar au mai trecut cîteva minute pînă cînd să pot vedea ceva, pentru că, iniţial, n-am făcut decît să-mi aţintesc privirile goale în depărtare, întrebîndu-mă cum naiba voi repara începutul îngrozitor al relaţiei mele cu familia Gresham. Absolut tot ceea ce spusesem şi făcusem fusese greşit. Iar cînd nu spusesem şi nu făcusem nimic, ca de exemplu atunci cînd se făcuseră prezentările, fusese tot rău, deoarece stătusem inertă, ca o bovină lipsită de minte.

Gradat, am început să observ priveliştea care mi se oferea.

La începutul călătoriei n-am trecut decît printre două şiruri lungi de case înghesuite, foarte afumate. Au urmat cîteva clădiri cu coşuri înalte, despre care ştiam că ar fi trebuit să fie fabrici şi, în final, zonele deschise din afara oraşului...

Era atît de frumos, încît îmi era greu să cred că poate fi adevărat. Nu existau şesuri perfect plane, ca cele cu care eram obişnuită. Aici, terenul urca şi cobora, de fiecare dată în pante line. Munţi nu existau. Cîmpiile formau un imens covor mozaicat, care părea a se undui peste întreg pămîntul, amintindu-mi de covorul zburător al unei vrăjitoare dintr-o poveste. Am văzut cai gigantici cu picioare păroase, care munceau pe cîmp sau trăgeau căruţele, pe drum. Am văzut vaci frumoase şi oi păscînd pe coaste mănoase, verzi ca smaraldul. Şi peste tot existau copaci: copaci singuratici, grupuri de copaci, păduri întregi... Pînă şi drumurile erau mărginite de şiruri interminabile de copaci.

În China, drumul nu era decît o fîşie bătătorită de pămînt, pe care trebuia s-o urmezi pentru a ajunge dintr-o localitate în alta. O fîşie lungă, fără nimic pe margini, pe care dacă mergeai nu întîlneai nimic în cale. Pe cînd aici, întîlneai tot felul de intersecţii. Drumurile formau un adevărat labirint prin care nu ştiu cum se orientau călătorii. Şi toate erau limitate într-un fel sau altul. În localităţi ele erau mărginite de şiruri lungi de case şi magazine. Spaţiile verzi dintre clădiri aveau pe margini garduri vii sau parcele de iarbă. De-a lungul gardurilor vii creşteau flori sălbatice, iar pe pereţii micuţelor vilişoare se ridicau trandafiri agăţători. Dar poate că cel mai mult m-a surprins faptul că nici satele, nici oraşele nu erau împrejmuite de ziduri. În China, pînă şi cel mai neînsemnat cătun era protejat de un zid din chirpici. Iar oraşele erau înconjurate, în general, de ziduri din piatră, în interiorul cărora existau alte ziduri, ridicate în jurul caselor celor bogaţi, apoi

alte ziduri, destinate a împărți domeniile private în curți, și așa mai departe.

Dar, deși în Anglia spațiile erau complet deschise, dînd senzația că ar fi nepăzite, simțeam că deasupra ei plutea o atmosferă pașnică, de deplină siguranță, care părea a se întinde peste acest teritoriu de la un punct cardinal la altul, ca un baldachin invizibil. Poate că pînă la urmă exista acea memorie a sîngelui care se transmitea din străbuni, deoarece, fără să mai fi văzut vreodată Anglia, mi-am dat seama brusc că făceam parte din ea, chiar dacă deocamdată, pînă cînd aveam s-o cunosc mai bine, mi se părea a fi o țară bizară. Pe neașteptate, am simțit că ochii mi se umezesc.

Întorcînd capul, am fost surprinsă să constat că nu eram singură în compartiment; fusesem atît de absorbită de gînduri încît uitasem complet de însoțitorii mei. Emily mă privea cu insistență. Strîmbîndu-și nasul, ea îi șopti Amandei:

– Uite, e plîngăcioasă.

Dar șoapta fu suficient de tare pentru a fi auzită. Domnul Gresham își ridică brusc privirile de la ziarul pe care îl citea, aruncîndu-și totodată capul pe spate, și aținti asupra fiicei sale niște ochi scăpărători de furie.

– Cum îndrăznești, Emily?! se răsti el, clipind cu rapiditate. Remarca asta a fost răutăcioasă. Așa ceva nu se face. Pur și simplu, nu se face, tînără domnișoară. Să fii sigură că n-ai să obții pălăria aceea nouă pentru care o tot bați la cap pe mama ta.

Emily își țuguie buzele, de parcă ar fi fost cît pe ce să izbucnească și ea în plîns. Amanda își înăbuși un chicot. Doamna Gresham deschise ochii și spuse indignată:

– Haide, Charles! Cum poți fi atît de dur cu sărmana copiliță? Uite în ce hal ai întristat-o. Evident că va trebui să-i iau pălăria aceea...

– Ba nu-i deloc evident, o întrerupse domnul Gresham

iritat. Şi Emily nu este o „sărmană copiliţă", ci o domnişoară care ar trebui să cunoască regulile de comportare. Din nefericire însă, tu o răsfeţi, draga mea, şi ăsta-i un mare păcat. Să ştiţi că nu am intenţia să-mi retrag cuvintele. Şi, cu asta, pun punct acestei discuţii.

Scuturîndu-şi ziarul cu vigoare, domnul Gresham îi aruncă o privire încruntată fiicei sale, apoi îmi adresă un zîmbet, care presupun că ar fi trebuit să fie liniştitor, şi reîncepu să citească. Doamna Gresham îşi puse frîu la limbă, iar fata lor mai mare rămase îmbufnată. Numai Amanda părea a fi foarte mulţumită, deşi se străduia să nu-şi trădeze sentimentele. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Fericirea de scurtă durată pe care o cunoscusem cu numai cîteva clipe în urmă se risipise. Fără a scoate nici un cuvînt, reuşisem să creez animozităţi cel puţin între trei dintre membrii acestei familii. Mi-am îndreptat în grabă privirile către geam, simţindu-mă extrem de vinovată. Aproape că nici nu mai îndrăzneam să respir.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cît de mult timp urma să dureze călătoria şi nici nu mă puteam hotărî să întrerup liniştea încordată pentru a mă interesa. În orice caz, după încă o jumătate de oră de mers, în care am mai oprit în cîteva gări, am ajuns într-o localitate numită Chislehurst. Acolo am coborît din tren. Valiza mi-a fost luată de un hamal, iar domnul Gresham ne-a condus de-a lungul peronului, încăpăţînîndu-se să flecărească pe un ton foarte vioi, de parcă ar fi încercat să risipească atmosfera tensionată a acestei călătorii.

Eram aşteptaţi de un vizitiu care venise cu o trăsură mare, deschisă, ce se numea, după cum aveam să aflu ulterior, landou. Cu acest landou am pornit-o pe un drum de ţară, care urca şerpuind pe o colină cu vîrf plat, împădurit. O dată ajunşi sus, am luat-o printre copaci. Amanda stătea lîngă mine. Puteam vedea cu coada ochiului că mă privea. Deodată, ea îşi strecură mîna pe sub braţul meu şi spuse:

– Trebuie să fie foarte dificil să vii într-o țară străină. Tocmai mă întrebam cum m-aș simți dacă aș fi trimisă pe neașteptate în China, singură-singurică. Cred că aș fi groaznic de înspăimîntată.

Îi eram atît de recunoscătoare, că-mi venea să izbucnesc în plîns. Mi-am întors capul și i-am adresat un zîmbet extrem de cordial; toată inima mea era în acel zîmbet. Apoi m-am uitat la domnul Gresham, care stătea cu fața spre mine. Soția lui era alături de el.

– Îmi pare rău, domnule Gresham, am spus repede, mirată de potopul de cuvinte care îmi ieșea de pe buze. Știu că am fost absurdă și nepoliticoasă, dar n-am avut intenția să mă comport așa. Am fost nervoasă și... și totul a părut a merge de-a-ndoaselea.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, se grăbi el să-mi răspundă. Perfect de înțeles, draga mea. Foarte curînd ai să te liniștești și ai să te simți ca acasă, sînt sigur.

Domnul Gresham se lăsă pe spătar, aparent foarte ușurat, renunțînd pentru cîteva clipe să se mai joace cu bastonul. Emily continua să fie ursuză, doamna Gresham era încă destul de îndoită în sinea ei, dar Amanda săltă exaltată pe banchetă și spuse:

– Poftim, am știut eu că numai nervozitatea este de vină. Eu mă comport la fel atunci cînd mă duceți în vizită la niște oameni pe care nu-i cunosc. Oh, Lucy, îmi pare bine că ai venit la noi. Vom avea multe subiecte comune de discuție. De cînd a împlinit optsprezece ani, Emily a devenit groaznic de fudulă.

– Amanda! exclamă mama ei îngrozită. Unde ai învățat cuvinte atît de vulgare? Să nu îndrăznești să vorbești cu sora ta în felul acesta!

– Foarte bine, mamă, spuse Amanda, docilă. Dar să știi

că le-am învățat de la Emily. Ea a afirmat că băiatul lui Marchant-Yates este fudul.

– Ooh, ba nu! a țipat Emily, indignată. Mamă, n-am făcut așa ceva.

Domnul Gresham lovi brusc cu bastonul în podea.

– Nu vă mai certați, domnișoricilor. Nu uitați că avem o musafiră printre noi. Apoi îmi adresă unul dintre zîmbetele lui mecanice, care fu, de data aceasta, ceva mai cald. Și deodată, deși Emily se bosumflă cufundîndu-se într-o tăcere adîncă, atmosfera se detensionă sensibil de mult. Îmi venea s-o îmbrățișez pe Amanda.

Călătoria cu landoul dură mai puțin de cincisprezece minute. Oarecum destinsă, am reușit, în sfîrșit, să mă uit în jur și să sesizez amănuntele peisajului. Numărul și varietatea copacilor mă uimeau. În singura zonă pe care o cunoșteam, cea în care trăisem toată viața, nu existau prea mulți copaci. Dar aici erau din abundență și frunzișul lor bogat, împreună cu verdele pajiștilor, părea a avea un ciudat efect tămăduitor asupra mea. Era ca și cum moștenisem, prin sînge, o nevoie indefinibilă de care devenisem conștientă abia acum, după atîția ani, cînd dădusem cu ochii de această minunăție verde a Angliei. Voiam să sorb totul din priviri și să învăț denumirile tuturor copacilor și ale florilor pe lîngă care treceam.

Casa domnului Gresham, care se numea *High Coppice* *, se afla la marginea sătucului Hawkfield. Cînd am cotit, intrînd printre stîlpii solizi ai porții pe aleea de acces, am văzut că locuința familiei Gresham se afla pe o creastă de deal. Dincolo de ea, terenul cobora spre o vale largă, care era mărginită pe cealaltă parte de un alt deal, aflat la aproximativ o milă distanță.

Casa era mare și urîtă, după cum am socotit-o în acel moment, din cauza liniilor ei drepte. Mă obișnuisem cu

* Crîngul Înalt? (Crîngul de Sus) *(nota trad.)*.

pagodele înalte şi cu acoperişurile concave din Chengfu. *High Coppice* mi se părea prea scundă, prea lată, prea lipsită de armonie. Cînd îşi construiau locuinţele, oamenii bogaţi din China urmăreau ca acestea să se armonizeze cu spiritele pămîntului, apei şi aerului. Ori la *High Coppice*, singura armonie pe care reuşeam s-o văd era cea datorată frumuseţii naturale a iederei care se căţăra pe zidurile din cărămizi galbene, îndulcindu-le liniile şi înveselindu-le.

În momentul în care landoul se opri în faţa portalului impresionant al casei, uşile se deschiseră brusc. Un servitor foarte distins, un majordom, mai exact, ieşi să-şi salute stăpînul. Apoi apăru şi un servitor mai puţin important, un tînăr fără haină, peste a cărui vestă era agăţat un şorţ, care îmi luă valiza şi o duse înăuntru.

Ajunsă în marele hol de la intrare, din care se putea urca la etaj pe o scară impozantă, m-am uitat în jur uluită. Unele dintre uşile încăperilor de la parter erau deschise, aşa încît am avut prilejul să zăresc ce se găsea dincolo de ele. În viaţa mea nu mai văzusem atîta mobilier, atîtea tablouri, atîtea covoare, atîtea vaze, atîtea oglinzi, atîtea ornamente, atîtea statuete. Pentru o clipă, gîndurile mi-au zburat la Misiunea domnişoarei Prothero. În afară de pictura din capelă, singurul ornament de care îmi puteam aduce aminte era frumosul scut din bronz fixat pe peretele despărţiturii în care dormisem eu. De fapt, acela rezistase trecerii vremii doar din cauza faptului că nu mă simţisem în stare să iau hotărîrea de a-l desprinde din tencuială pentru a-l vinde.

Doamna Gresham spuse:

– Ah, Edmund dragă, eşti aici.

Întorcîndu-mi privirile, am văzut că un bărbat cobora scara. Acesta era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, de sub care ieşea un guler înalt de cămaşă, foarte bine apretat. Fără nici un dubiu, trebuia să fie fiul domnului Gresham. În

vîrstă de douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, după aprecierile mele, el avea faţa subţirică şi palidă ca cea a tatălui său. În schimb, modul de a se comporta al celor doi diferea complet. Dacă domnul Gresham făcea mişcări rapide, aproape nervoase, fiul său era sobru şi sigur pe sine, adoptînd o atitudine care s-ar fi potrivit mai degrabă unui om mai vîrstnic. Privirile îi erau reci, dar după numai o clipă am sesizat că ele nu erau şi ostile. Şi, oricum, nu-mi erau destinate numai mie. Îmi făcea impresia că este genul de om care studiază şi evaluează absolut totul, că, pur şi simplu, acesta era comportamentul lui natural.

– Bună seara, mamă, spuse el, politicos. Aţi avut parte de o călătorie plăcută? Văd că aţi adus acasă cu bine ultima achiziţie a tatălui meu. Apoi fiul lui Gresham îmi adresă un zîmbet măsurat, dar faptul că se referise la mine numindu-mă „ultima achiziţie" a părintelui său mă făcu să mă simt din nou stingherită, deoarece îmi amintise că fusesem cumpărată de domnul Gresham de la misionari.

– Da, ea este Lucy Waring, spuse doamna Gresham. Lucy, el este fiul nostru, Edmund.

– Bine ai venit la *High Coppice*, Lucy, mă salută Edmund, întinzînd mîna.

I-am dat-o pe a mea, spunînd „Încîntată de cunoştinţă", şi am făcut o mică reverenţă, amintindu-mi la timp că trebuie să fiu atentă pentru a nu repeta gafa de pe chei.

– Edmund trăieşte şi munceşte în Londra, îmi explică doamna Gresham. Astăzi a venit aici special pentru a te întîmpina.

– Sînteţi foarte amabil, domnule Gresham, am zis.

– Cred c-ar fi mai bine să-mi spui Edmund. Urmă încă un zîmbet abia schiţat. Altfel, s-ar putea face unele confuzii, adăugă, aruncînd o privire spre tatăl său, care se oprise la baza scărilor pentru a discuta cu majordomul şi cu o servitoare

îmbrăcată în rochie neagră, care avea pe cap o scufie albă, plină de volănaşe.

– Edmund este avocat. Este un tip foarte deştept, interveni Amanda în discuţie, balansîndu-şi săculeţul de mînă. Mamă, pot s-o duc pe Lucy sus pentru a-i arăta care este camera ei?

– Nu „pot", ci „îmi permiţi să", o corectă doamna Gresham, scoţînd un suspin. Da, dragă, du-o.

Mă bucuram că mi se oferea ocazia să scap de cei din hol. Alături de Amanda mă simţeam mai bine decît cu oricine altcineva. Fetiţa mă conduse la etaj, de-a lungul unui culoar larg, deschizîndu-mi uşa unei încăperi care avea vedere spre frumoasele grădini ale casei şi spre valea împădurită care se găsea dincolo de ele. Era o cameră mare – de două ori mai mare decît cea pe care o avusese domnişoara Prothero la Misiune –, iar dimensiunile mobilierului erau proporţionale cu dimensiunile ei. Cu o oarecare invidie, am gîndit că imensul, foarte solidul şifonier de acolo ar fi furnizat lemnul necesar pentru funcţionarea sobei noastre de bucătărie timp de o săptămînă întreagă.

– Scoate-ţi pălăria şi aşază-te. Îţi despachetez eu lucrurile, spuse Amanda, chinuindu-se să desfacă încuietorile valizei. Oh, dragă, nu-i aşa că am avut parte de o călătorie *groaznică?* Îmi pare rău că Emily a fost urîcioasă cu tine, dar, sincer, nu este în stare să se stăpînească. În parte, de vină este firea ei detestabilă, în parte, prostia. Eu n-o iau în seamă. Amanda începu să-mi scoată hainele din valiză şi să le înşiruie pe pat. Între timp, continua să pălăvrăgească preocupată. Cred că şi eu am fost cam urîcioasă şi, crede-mă, îmi pare *nespus* de rău, dar am simţit nevoia să mă hlizesc pentru că n-am mai întîlnit niciodată o chinezoaică... adică, o fată venită din China, ca tine. Chiar ai vorbit serios atunci cînd ai afirmat că Marele Călău Şef le taie oamenilor mîinile? Nu se poate... Este ridicol,

nu-i aşa? Presupun că ai citit chestia asta într-o carte de poveşti. Ai văzut ce figură a făcut mama? Şi Emily... Era să mor tot încercînd să-mi stăpînesc rîsul. Oh, dragă, nu ai prea multe haine, nu crezi? Iar astea pe care le ai nu sînt foarte frumoase.

Stînd lîngă ea, m-am uitat lung la hainele de pe pat.

– Astea sînt singurele haine pe care mi le-au găsit cei de la Misiunea din Tientsin, am spus.

Amanda luă o rochie şi, punîndu-şi-o în faţă, se uită în oglinda de pe şifonier.

– Cred că sînt genul de haine pe care le poartă misionarii, concluzionă ea. Voi discuta cu tata pentru a-l convinge să-ţi ia nişte rochii noi, mai frumoase.

– Ale tale sînt foarte frumoase, am spus. Eu nu m-am deprins să port haine englezeşti. De fapt, nu m-am obişnuit nici măcar să le văd pe alte fete îmbrăcate în ele, aşa încît n-am avut cum să-mi dau seama că rochiile pe care le am nu sînt prea drăguţe.

– Dar în China în ce te îmbrăcai? mă întrebă Amanda, aruncîndu-mi o privire nelămurită.

– Într-o pereche de pantaloni, o tunică şi o scurtă matlasată. Iar în picioare îmi puneam sandale sau cizme. Acolo toată lumea se îmbracă aşa. Excepţie fac numai bogătaşii, care poartă *anterie* din mătase.

– Purtai *pantaloni?*

– Da. Sînt mult mai comozi decît rochiile.

– Şi Emily s-a îmbrăcat odată în pantaloni, cînd am jucat Şarade, dar mi-a zis că nu sînt confortabili. Presupun că a spus aşa din cauza faptului că este prea grasă pentru a intra în ei. În orice caz, n-am mai auzit să existe o fată care să se îmbrace *numai* în pantaloni. Ce ţară ciudată trebuie să fie China asta. Amalia se uită din nou în oglindă, pipăind mătasea bleu a poalelor rochiei în care era îmbrăcată. Da, rochia asta

este frumoasă. Este cea mai bună rochie de călătorie pe care o am. Dar Emily are lucruri mult mai frumoase pentru că ea este favorita mamei.

– Vrei să zici că este favorită, neţinînd cont de primul ei născut, adică de domnul Edmund, nu?

– Dumnezeule, nu! Cred că mamei nu-i prea plac băieţii. Presupun că ar fi fost mai mulţumită dacă avea numai fete.

Mi-am clătinat capul, nedumerită. În China, venirea pe lume a unui prunc de sex feminin era considerată a fi, de cele mai multe ori, un adevărat dezastru. Se vedea clar că îmi trebuia foarte mult timp pentru a reuşi să-i înţeleg pe locuitorii acestei ţări noi şi ciudate, după cum mi se păreau mie. Cu toate că domnişoara Prothero îmi vorbise uneori despre obiceiurile şi felul de-a fi al englezilor şi cu toate că citisem cărţi privitoare la viaţa lor, nu fusesem niciodată capabilă să realizez pe deplin că existau oameni care puteau gîndi atît de diferit faţă de noi.

Se auzi o ciocănitură în uşă. Cînd Amanda strigă „intră", în cameră îşi făcu apariţia o servitoare care adusese o cană mare din cupru, cu toartă. Înăuntru era apă fierbinte, iar deasupra cănii fusese pus un capac din lemn, care menţinea temperatura conţinutului.

– Toarn-o în lighean, Beattie, spuse Amanda. Ai adus un săpun şi un prosop? Domnişoara Lucy are tot ce-i trebuie? Foarte bine, eşti liberă.

După ce turnă o parte din apă în marele lighean de porţelan al lavoarului, servitoarea se retrase. Amanda spuse:

– Mama şi tata au propria lor baie, dar nouă nu ni se permite s-o utilizăm. Uite, în cabina asta există o cădiţă în care poţi sta pe vine pentru a te spăla. Dimineaţa, cînd te trezeşti, tragi de şnurul clopoţelului pentru a o chema pe servitoare. Cînd vine, îi spui că vrei apă caldă pentru baie. Ea va avea grijă de tot. Presupun că trebuie să-ţi explic multe

lucruri, dar avem timp suficient. Acum mă duc să-mi schimb ținuta. Nu voi întîrzia mult.

După ce Amanda a ieşit săltînd din încăpere, m-am aşezat pe pat şi m-am uitat în jur, uluită. Se vedea clar că domnul Gresham era un om extrem de bogat. Iar asta îmi lămurea o problemă care mă frămîntase în ultimul timp. Încă de la începutul acestei poveşti îmi trecuse prin cap ideea că este ciudat ca un om să facă atîtea eforturi şi să cheltuiască atîția bani pentru a lua o fată din China, dar acum realizam că avuția domnului Gresham era atît de mare încît îi permitea să-şi satisfacă orice capriciu.

Mi-am scos rochia, mi-am spălat mîinile şi fața, apoi m-am pieptănat. Acum, cînd părul îmi crescuse suficient de lung, începusem să-l port strîns la spate într-o coadă groasă, care îmi ajungea pînă la nivelul umerilor. În fine, mi-am pus o altă rochie, care era peticită la un cot, dar îmi părea a fi mai puțin anostă decît celelalte două. Abia terminasem de încheiat nasturii cînd s-a întors Amanda.

– Haide să-ți arăt casa, spuse ea cu înflăcărare. Tata susține că este mult prea mare şi că nu ne putem permite s-o păstrăm pentru că sîntem săraci ca şoarecii din biserică, dar, de cînd mă ştiu eu, face încontinuu afirmații dintr-astea. Oricum, el nu va renunța nici în ruptul capului la *High Coppice* atîta vreme cît creaturile acelea oribile vor rămîne dincolo de vale.

Domnul Gresham era sărac? După prima clipă de consternare, mi-am spus că aceasta trebuia să fie o glumă englezească. În final, am întrebat:

– Ce creaturi oribile?

– Vino să vezi. Amanda se duse la fereastră, pentru ca, în momentul în care m-am apropiat de ea, să-mi arate cu degetul spre un punct aflat la un anumit unghi față de noi, dincolo de vale. Uite acolo. Acolo locuiesc.

Uitîndu-mă în direcţia respectivă, am simţit că mintea începe să mi se învîrtească. Imaginea din faţa ochilor mei licări scurt şi se înceţoşă. Expirînd încet, am făcut un efort serios pentru a-mi concentra atenţia, dar tabloul pe care l-am văzut înaintea ochilor n-a vrut să se schimbe. Pe coasta opusă a văii se înălţa o casă pe care o ştiam foarte bine. Pe vechea mea bucată de canava, acum rulată şi pusă în siguranţă într-un sertar al comodei din camera care mi se dăduse, se afla schiţa acelei case – o schiţă perfectă. Casa, cu un etaj, avea cîteva coşuri foarte înalte şi un acoperiş lung, cu versante care se ridicau mult deasupra micilor parapete care le mărgineau în partea inferioară. Ferestrele erau dreptunghiulare, iar parapetele laterale ale acoperişului erau ornate cu cîte un şir de stîlpi scunzi şi groşi, în vîrful cărora se găseau nişte bile ornamentale din piatră. Cu mult timp în urmă, cînd îi arătasem desenul meu domnişoarei Prothero, aceasta îmi spusese că faţada era georgiană, dar proporţiile casei nu, diferenţa de stil putînd fi explicată prin faptul că această clădire, deosebit de veche, fusese reconstruită în secolul al şaptesprezecelea. Am numărat ferestrele. Am studiat coşurile, observînd că în total erau cinci: două înalte, la fiecare capăt, şi trei scunde, care abia se zăreau de după muchia acoperişului. Şi am văzut fereastra semicirculară plasată într-o adîncitură a versantului frontal al acoperişului, pe care întotdeauna o considerasem a fi fereastra unei camere de mansardă. Totul era exact la fel ca în desen.

Deodată, am devenit conştientă de faptul că Amanda mă luase de braţ, spunîndu-mi:

– Te simţi bine? Lucy, te simţi bine? Arăţi atît de ciudat... Ce brusc te-ai schimbat la faţă.

Am dat din cap, incapabilă să-mi desprind privirile de la casa de pe partea cealaltă a văii.

– Mă simt bine. Sînt... sînt puţin ameţită, atîta tot.

– Poate că ţi-ai strîns prea tare corsetul?

– Nu... nu port aşa ceva. Mă sufocă. Dar, te rog, nu-i spune mamei tale. Se pare că englezoaicele consideră că este rău să nu-ţi pui corset. Cel puţin, doamna Colby aşa considera.

– Nu-i voi spune. Oricum, *arăţi* de parcă ai purta corset, aşa încît nu cred că mama va ghici care este adevărul.

Continuînd să mă uit spre coasta opusă a văii, am întrebat:

– Cum i se spune acelei case, Amanda?

– *Moonrakers*. Amanda chicoti. Familia Falcon locuieşte acolo. Mama susţine că numele casei li se potriveşte perfect. Ştii ce înseamnă „moonraker"?

– Nu. Deci nu greşisem. Aceasta era casa pe care o ştiam de atîta vreme... Are vreun înţeles deosebit?

– Da; tata mi-a spus. Este un cuvînt utilizat în Wiltshire. La ei, un om care nu este prea sănătos la cap se numeşte „moonraker". Se zice că, văzînd luna reflectată într-un eleşteu, „moonraker"-ul o confundă cu o roată mare de brînză, aşa încît ia o greblă şi încearcă s-o aducă la mal. De aceea se numeşte „moonraker", adică „cel care greblează luna".

– Oh! am exclamat uimită. Şi zici că denumirea asta se potriveşte celor din familia Falcon?

– Da. Oamenii ăştia fac tot felul de lucruri bizare. Edmund afirmă că sînt nişte boemi, dar eu nu prea ştiu la ce se referă.

– Domnul Falcon este tînăr? am întrebat.

– Evident că nu, prostuţo. Cum ar putea fi tînăr? Este cam de vîrsta lui tata. Dar soţia lui este mai tînără decît mama; şi, pe deasupra, este şi foarte frumoasă. Apoi din familie mai fac parte Robert, care acum este plecat nu ştiu pe unde, peste graniţă, două fete, care s-au măritat şi s-au mutat de aici, şi un băieţel – fiul cel mai mic –, care n-a terminat şcoala.

M-am îndepărtat de fereastră. Îmi era foarte greu să admit că *Moonrakers* se afla la o distanţă de numai o milă faţă

de mine. Tocmai *Moonrakers*, casa care fusese schițată de o mînă necunoscută pe o bucată de canava, lăsată în sediul Misiunii din Tsin Kai-feng cu cine știe cîți ani în urmă. Robert Falcon, cel mai mare copil al familiei Falcon, părăsise această casă pentru a ajunge în China, cu o hartă inutilă în mînă și cu o ghicitoare fără sens pe buze. Mă întrebam dacă ar fi fost cazul să-i spun acum Amandei că mă întîlnisem cu el în China, dar am renunțat, considerînd că, înainte de a face așa ceva, am nevoie de un oarecare timp de gîndire.

– Cînd te-ai referit la ei, i-ai numit „creaturi oribile", am spus.

Amanda chicoti din nou.

– Ah, așa îi numim întotdeauna cînd vorbim despre ei. Îi urîm. De fapt, este o ură reciprocă, care supraviețuiește de ani și ani... Tata îi zice vrajbă.

– Presupun că trebuie să fi existat un motiv care o declanșat-o.

– Da, sigur că da. Totul a început cu foarte mulți ani în urmă, pe vremea cînd tatăl domnului Falcon și tata lui tata, adică bunicul meu, erau tineri. Mai exact, pe vremea cînd erau militari, în India, într-un loc numit Ferozepur. Pe vremea aceea, ei erau prieteni foarte buni. Însă apoi s-au certat și s-au duelat, împușcîndu-se reciproc. Tata și domnul Falcon erau pe atunci bebeluși, dar mamele lor și restul membrilor celor două familii au declanșat o vrajbă care n-a murit nici în ziua de astăzi.

– Vrei să zici că mamele au transmis-o fiilor lor?

– Da. Mi-o amintesc bine pe bunica Gresham. Îmi era teamă de ea. Avea un aspect înfricoșător, de parcă ar fi fost o vrăjitoare care este gata în orice moment să blesteme pe cineva. Ea și mama domnului Falcon – asta era a doua soție a militarului – s-au urît toată viața. Cînd a murit bătrîna doamnă Falcon, bunica era foarte plăpîndă; nu mai ieșise din

camera ei de mai multe luni. Dar a insistat să fie dusă la funeralii, pentru a le urmări. În sat s-a spus că *asta* a ucis-o. Cică ar fi răcit. Oricum, a murit după numai trei săptămîni.

Amanda făcu o pauză, pentru a-şi recăpăta suflul, după care ridică din umeri.

– Cred că acum vrajba dintre noi nu mai este atît de aprigă. A devenit mai degrabă un fel de obişnuinţă. Pur şi simplu, ni se pare normal să nu ne placem reciproc şi să nu ne vorbim.

Aveam în minte atîtea întrebări fără răspuns încît începuse să mă doară capul. Ce căuta Robert Falcon în China? Ce căuta Nicholas Sabine în China? Probabil că amîndoi căutau acelaşi lucru, deoarece amîndoi mă puseseră să dezleg aceeaşi ghicitoare. Şi, cu siguranţă, trebuia să fie vorba de un lucru valoros, deoarece, după cum constatase Nicholas Sabine pe propria lui piele, China putea fi o ţară foarte periculoasă pentru demonii străini care n-o cunoşteau. Sabine îşi pierduse viaţa din cauza cercetărilor sale, iar căutările lui Robert Falcon fuseseră la numai un pas de a avea acelaşi deznodămînt. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva cei doi plecaseră pe urmele desenului din comoda mea, dar era absurd; aceea nu era decît o schiţă simplă, care nu putea avea nici o valoare.

Amanda se afla deja lîngă uşă.

– Haide, îmi spuse. Vreau să-ţi arăt toată casa.

Am dat din cap, încercînd să-mi îndepărtez din minte toate întrebările şi toate speculaţiile. Acum mă aflam în Anglia. Domnul Gresham dăduse foarte mulţi bani pentru mine. Trăind sub acoperişul lui, urma să am suficiente probleme la care să mă gîndesc şi fără a-mi frămînta creierii cu dezlegarea unei enigme a cărei soluţionare nu-mi stătea, oricum, la îndemînă. Mă aflam la un început de viaţă nouă şi speram cu ardoare că voi fi capabilă să mă ridic la nivelul pretenţiilor impuse de cei cinci Gresham.

Mi se părea încurajator să ştiu că încercarea grea prin care trecusem în momentul întîlnirii cu noua mea familie era deja de domeniul trecutului. Şi eram convinsă că, avînd puţină grijă, puteam evita săvîrşirea altor gafe. În momentul respectiv, nu ştiam că înainte de sfîrşitul acelei seri aveam să fac cea mai mare greşeală posibilă.

5

Casa era formată din parter şi două etaje, etajul cel mai de sus adăpostind camerele servitorilor. O scară dosnică ducea spre subsol, unde se afla bucătăria spaţioasă şi sala de mese a personalului de serviciu. Numărul servitorilor depăşea numărul persoanelor care trebuiau să fie servite, deoarece domnul Gresham angajase un bucătar, un majordom, un lacheu tinerel şi patru slujnice, dintre care două se ocupau de toată casa, una o servea numai pe doamna Gresham, iar ultima era subordonată în totalitate primelor trei, îndeplinind sarcini dintre cele mai variate.

– Păstrarea unui număr suficient de servitori a devenit teribil de costisitoare, spuse Amanda. Tata susţine că salariile lor îi consumă peste două sute de lire pe an. Suma asta include şi banii pe care îi datorăm vizitiului. Dar avem noroc că vizitiul nostru, ajutat de un băiat din sat, se ocupă şi de grădinărit. Mama zice că ne-ar fi imposibil să ne descurcăm cu un personal mai restrîns.

Observasem că slujnicele noastre purtau pantofi sau ghetuţe cu feţele laterale dintr-un material elastic, iar Amanda îmi explicase că toţi servitorii erau obligaţi să aibă astfel de încălţări, pentru a nu face zgomot la fiecare pas. După un scurt tur al grădinilor, ne-am întors în casă pe uşile cu sticlă transparentă ale terasei, care făceau legătura între curte şi sufragerie. Prezent acolo, majordomul îi supraveghea pe

lacheu şi pe servitoarea mai tînără – adică pe unica subalternă a celorlalte servitoare – cum aranjează masa pentru cină.

Cînd îl văzusem prima dată pe acest majordom, în prima clipă a sosirii mele, avusesem senzaţia că era un ins destul de vîrstnic. Abia acum îmi dădeam seama că greşisem. Părul lui des, tuns scurt, era, într-adevăr, alb, dar faţa părea a fi a unui om mult mai tînăr decît îmi închipuisem. Şi nici mişcările domoale, dar degajate, nu păreau a aparţine deloc unui om înaintat în vîrstă. După aprecierile mele, acest majordom putea fi chiar mai tînăr decît domnul Gresham. El purta o pereche de pantaloni negri şi un frac, iar comportametul îi era politicos şi, totodată, autoritar. Lacheul, în schimb, avea o toaletă simplă. Abia mai tîrziu aveam să aflu că în unele case se obişnuia ca lacheii să fie îmbrăcaţi în livrele.

Intrînd în sufragerie, Amanda întrebă:

– Marsh, doamna Trowbridge a pregătit cumva ceva deosebit pentru cină?

Maniera ei necuviincioasă de adresare, pe numele mic, mă şocă. Însă majordomul păru să accepte situaţia, ca pe ceva foarte natural, şi îi răspunse schiţînd un zîmbet grav:

– Am înţeles că a ales excelenta ei supă de fasole, urmată de nişte momiţe de viţel înăbuşite şi, în final, de muşchi prăjit de berbec, domnişoară Amanda. Apoi majordomul îşi întoarse puţin capul pentru a se uita la mine. Cum vi se pare, domnişoară Lucy? Sînteţi satisfăcută de ce-aţi văzut?

Neştiind prea bine cum să-i răspund unui om mai vîrstnic, de sex masculin, care, pe deasupra, mai era şi atît de demn, am ezitat. Dar Amanda spuse simplu:

– Da, totul este în regulă. Haide, Lucy, mergem în salon. Vreau să-ţi arăt fotografiile din album. Anul trecut ne-am petrecut vacanţa la Frinton. Ai să vezi. Sînt fotografiată în mare, cu apa pînă la talie!

O dată ajunse în salon, îmbujorîndu-mă puţin, am întrebat:

– Amanda, pentru ce sînt toate acele furculiţe şi toate acele cuţite de pe masa din sufragerie?

Ea mă privi lung.

– Pentru diferitele feluri de mîncare ce ni se vor servi. Oh, Dumnezeule, în China ai folosit beţişoare?

– Nu. De obicei, numai linguri.

– Păi, cum naiba ai mîncat carnea cu lingura? Presupun că ai tocat-o. Mă rog, nu-i nici o problemă cu tacîmurile. Nu ai altceva de făcut decît să începi dinspre exterior spre interior. Dacă nu eşti sigură pe care să le alegi, uită-te la mine.

Ne-am petrecut o jumătate de oră uitîndu-ne în albumul cu fotografii. Apoi în salon intrară domnul Gresham şi Edmund, urmaţi la puţin timp de doamna Gresham şi Emily. Toţi se îmbrăcaseră frumos. Aşezîndu-se degajat pe un fotoliu, Edmund îşi uni vîrfurile degetelor şi spuse:

– Arăţi foarte bine, Lucy. Ce rochie drăguţă...

Amanda oftă.

– Bărbaţii sînt atît de proşti! Nu vezi că nici nu i se potriveşte ca lumea, nici nu este nouă? A fost făcută pentru altcineva, apoi ajustată, spuse ea, după care se întoarse către tatăl ei. Lucy trebuie să aibă nişte haine corespunzătoare, tată. Nu are nici o rochie potrivită pentru vizite.

– Vom vedea ce poate fi făcut, spuse domnul Gresham din toată inima. Becky, draga mea, cred că problema asta îţi revine ţie.

– Desigur, fu de acord soţia sa, fără prea mult entuziasm. Dar, crede-mă, preţurile pe care le practică doamna Collins în ziua de astăzi pentru confecţionarea unei rochii sînt exorbitante.

Urmă o discuţie de cîteva minute între Emily şi mama sa, privitoare la croitorese şi croitorie, la care domnul Gresham

şi Edmund nu participară aproape deloc. Deşi pe parcursul călătoriei mă obişnuisem într-o oarecare măsură cu felul de-a fi al englezilor, continuam să consider că atitudinile femeilor erau uluitoare. Acestea se trezeau vorbind fără ca nimeni să li se adreseze, îşi arătau nemulţumirea ori de cîte ori nu le convenea ceva, şi îşi susţineau părerile în faţa bărbaţilor, contrazicîndu-se sau chiar certîndu-se cu ei.

În China, femeile nu mîncau împreună cu bărbaţii lor, ci le serveau masa. Iar de o dispută între soţi nu se auzise niciodată. Ca să nu mai pomenesc de faptul că chinezoaicele nu aveau voie să trăncănească aşa, aiurea, ca englezoaicele. Legea chinezească le permitea bărbaţilor chiar să divorţeze în cazul în care aveau parte de soţii prea guralive.

Emily stătea pe o canapea mare şi se juca cu o pisicuţă albă pe care o adusese cu ea din altă încăpere. Într-un moment de stagnare a discuţiilor, doamna Gresham mă privi zîmbitoare – se părea că depusese un efort destul de mare pentru a reuşi să schiţeze acest zîmbet – şi mă întrebă:

– În Japonia există pisici, Lucy?

Fiind luată prin surprindere de neaşteptata întrebare, am răspuns cam derutată:

– Da, cred că da, doamnă Gresham. În orice caz, în China există pisici.

– La asta m-am referit şi eu, dragă. Cred că n-ar fi cazul să te grăbeşti *prea* mult să-i corectezi pe cei vîrstnici. Dar, pe moment, punem punct acestui subiect. Deci, aveaţi pisici în China. Îţi plac pisicile?

– Păi, în cazul în care n-ai nici un strop de carne, sînt bune şi ele, doamnă Gresham. Dar iepurii sînt mult mai gustoşi.

Ochii doamnei Gresham deveniră sticloşi. Uitîndu-mă în jur, am observat că toată lumea mă privea şocată. Emily îşi strîngea pisica la piept, protector.

– Oh, vă cer scuze, m-am grăbit să spun. N-am realizat că întrebarea dumneavoastră s-a referit la pisici, ca animale de casă, doamnă Gresham. În China doar oamenii bogaţi le ţin pe lîngă casă. Dar există şi o groază de pisici vagaboande şi cînd este foamete...

– Îţi *mulţumesc!* mă întrerupse doamna Gresham pe un ton glacial. Ajunge, Lucy.

Mi-am coborît privirile, aţintindu-le asupra mîinilor pe care le ţineam în poală. Sîngele îmi năvălise în obraji. Mă întrebam ce afirmaţie făcusem de reuşisem să-i şochez pe toţi. Chiar domnişoara Prothero mă învăţase care este diferenţa dintre un iepure şi o pisică, atunci cînd animalele erau jupuite, deoarece, fără blană, ele semănau foarte mult şi vînzătorii de carne puteau încerca să-ţi vîndă o pisică în loc de un iepure. Astfel, mă obişnuisem să mă uit la rinichi, cei ai iepurelui fiind aşezaţi mai jos, unul lîngă altul, în timp ce ai pisicii erau aşezaţi mai sus, cu o oarecare distanţă între ei. Din moment ce domnişoara Prothero ştia aceste amănunte, nu însemna oare că englezii mîncau pisici atunci cînd le era foame? Poate că nu. Abia acum îmi trecea prin minte gîndul că, după patruzeci de ani petrecuţi în China, pînă şi domnişoara Prothero se putea familiariza cu nişte obiceiuri care, în Anglia, ar fi şocat-o.

Îmi dădeam seama că mai făcusem o gafă. A fost o adevărată uşurare atunci cînd domnul Gresham a spart tăcerea ca de gheaţă, iniţiind o discuţie destul de bombastică cu soţia sa. Iar uşurarea a fost şi mai mare atunci cînd în salon şi-a făcut apariţia domnul Marsh, pentru a anunţa că cina ne era servită. Deşi soarele nu apusese încă, aplicele cu gaz din sufragerie, în formă de gît de lebădă, fuseseră aprinse şi cînd am luat loc toţi şase la masa lungă din lemn de stejar, tacîmurile au sclipit pe fondul alb al feţei de masă. Domnul Gresham spuse rugăciunea. O clipă mai tîrziu, una dintre servitoare,

ajutată de tînărul lacheu, începu să ne servească cina, sub privirile atente ale domnului Marsh.

Încă o dată, Amanda fu cea care detensionă atmosfera.

– Mamă, *de ce* este necesar să ne fie servită masa în felul acesta? se interesă ea. Era mult mai bine atunci cînd ni se puneau tăvile în față și ne luam singuri mîncarea. Lui Albert și lui Maggie le trebuie *ani* de zile pentru a se fîțîi cu platourile prin jurul nostru.

– Asta este metoda modernă, dragă, spuse mama ei pe un ton ferm. Am aflat de ea dintr-o revistă a femeilor. Se numește *service à la russe*. Corespunde întru totul oamenilor de vază din ziua de astăzi.

Chiar dacă n-aș fi fost prea nervoasă pentru a-mi fi foame, tot n-aș fi putut mînca toate felurile care mi s-au pus în față. În orice caz, mîncarea era minunată; mai bună chiar și decît cea care ni se servise la bordul vasului cu care venisem în Anglia. De aceea, calmîndu-mă gradat, am început să savurez din plin gustoasa cină.

N-am fost atrasă în nici o discuție, lucru care m-a bucurat. Nici domnul Gresham n-a vorbit prea mult. Acesta avea o privire distantă, de parcă s-ar fi gîndit la o problemă dificilă. Cînd Albert și Maggie au vrut să se retragă pentru ultima dată, după ce ne serviseră un desert delicios – mai exact, piersici însiropate, cu frișcă –, domnul Gresham a spus că preferă să ni se aducă ceștile de cafea acolo, la masă, nu în salon, ca de obicei. Însuși domnul Marsh, majordomul, a fost cel care ne-a adus tava de argint cu cești și farfurioare, punînd-o pe un bufet lateral, pe care exista o mică lampă cu spirt ce era utilizată pentru încălzirea cafelei.

După ce am fost serviți, domnul Gresham a părut a ieși din starea de reverie în care se cufundase. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, el își tamponă gura cu un șervet și îmi adresă unul dintre obișnuitele lui zîmbete scurte, glaciale.

– Ei bine, Lucy... fără nici o îndoială, ai fost foarte surprinsă atunci cînd ai aflat că vei intra într-o familie engleză, nu?

– Da, domnule, am spus pe un ton umil. Fusesem mai degrabă îndurerată decît surprinsă, însă nu voiam să-l ofensez făcînd o astfel de afirmaţie.

– Nu vei ghici în vecii vecilor de ce te-a adus tata aici, interveni Amanda, aruncînd o privire jucăuşă spre Edmund, care ridică din umeri cu un aer destul de plictisit şi murmură:

– Îmi imaginez că nu.

Nu puteam înţelege de ce oamenii aceştia credeau că scopul aducerii mele în Anglia era atît de misterios pentru mine. Pînă acum refuzasem să mă gîndesc la viitor deoarece, ori de cîte ori făceam acest lucru, mă agitam, însă situaţiile de acest gen îmi erau foarte familiare.

– Haide, încearcă să ghiceşti, spuse Amanda.

Am ezitat, ştiind că într-o casă chinezească scopurile capului de familie nu erau niciodată puse în discuţie. Dar acum mă aflam în Anglia, unde regulile erau cu totul altele. Toată lumea mă aştepta să răspund, aşa încît mi-am înclinat capul politicoasă spre domnul Gresham şi am spus:

– Ştiu că aţi oferit mulţi bani Misiunii, domnule... Trebuia să vorbesc rar, deoarece în minte nu-mi veneau decît formulele chinezeşti pe care le-aş fi utilizat dacă aş fi fost pusă acolo într-o asemenea situaţie şi eram nevoită să fac traducerea lor în limba engleză. Sînt deosebit de onorată că aţi ales o persoană atît de nesemnificativă ca mine pentru a vă fi concubină, acum, cînd soţia dumneavoastră a ajuns la o etate mai avansată.

Cuvintele mele fură urmate de o tăcere îngrozită. Parcă toată lumea ar fi încetat să respire, parcă toate inimile ar fi încetat să bată. Faţa mi se rigidiză, şi sîngele îmi îngheţă în vene. Îmi dădeam seama că făcusem o greşeală imensă. Îi

priveam pe toți, fără a-mi putea întoarce capul; doar ochii mi se roteau de la unul la altul. Familia Gresham era încremenită; parcă ar fi făcut parte dintr-un tablou.

Doamna Gresham, albă la față, avea gura deschisă și ochii ieșiți din orbite din cauza șocului și a indignării. Emily arăta cam la fel, numai că în privirile ei fixe, îngrozite, se vedea o urmă de satisfacție. Sprîncenele lui Edmund se ridicaseră atît de sus încît nu mai aveau mult pînă cînd să-i atingă bretonul. Amanda avea ochii rotunjiți, dar părea a fi mai degrabă nedumerită decît surprinsă; deși nu-și prea dădea seama care era motivul acestui șoc, fetița era conștientă de enormitatea lui.

Cu fața aproape vînătă de furie, domnul Gresham se ridică în picioare.

– *Cum îndrăznești?* mă întrebă el cu o voce coborîtă, dar înspăimîntătoare. Cum *îndrăznești* să vorbești în felul acesta în fața soției și a familiei mele? N-ai nici un pic de rușine? Apoi întinse o mînă tremurătoare spre ușă. Du-te în camera ta, domnișoară! *Imediat!*

Mintea mi s-a luminat brusc și am rămas ca străfulgerată. Fusesem o proastă. Extraordinar de proastă. Englezii *nu* aveau concubine. Doar știam foarte bine. Dacă aș fi gîndit puțin, mi-aș fi amintit. Dar în prostia mea, cînd aflasem că fusesem cumpărată de un bogătaș englez, presupusesem imediat că motivul era același pentru care aș fi fost cumpărată de un bogătaș chinez. Iar de atunci, refuzasem să mai reflectez asupra acestei situații.

Eram atît de buimăcită din cauza exploziei de furie a domnului Gresham încît nu-mi puteam aduna puterile pentru a mă ridica. Aruncînd o privire scurtă spre Amanda, am observat că și ea era alarmată de mînia părintelui său. Edmund își tamponă fruntea cu o batistă și spuse:

– Tată, poate că ar trebui să mai analizezi...

– Taci, Edmund! se răsti domnul Gresham. La masa mea n-ai dreptul să aperi limbile afurisite! Aici, sub acoperişul meu, în prezenţa mamei tale, acest... acest copil al corupţiei a sugerat că l-aş fi *cumpărat* în scopuri abominabile!

Vocea mea, atunci cînd am reuşit să mi-o regăsesc, nu era mai puternică decît o şoaptă slabă.

– Vă cer scuze, domnule Gresham. Singurul motiv este că sînt obişnuită cu deprinderile chinezilor şi...

– Ajunge! ţipă el. Nu admit s-o faci pe inocenta cu mine, domnişoară! Treci în camera ta *imediat!*

Din spatele meu, se auzi vocea domnului Marsh:

– Îmi permiteţi, domnişoară Lucy? spuse el, trăgîndu-mi scaunul. M-am ridicat. Cînd m-am întors, am văzut că faţa majordomului era la fel de calmă ca întotdeauna. Acesta mă conduse spre ieşire şi îmi deschise uşa. Domnul Gresham strigă după noi, cu o voce aspră:

– Lasă-ne singuri, Marsh. Te voi suna dacă voi avea nevoie de tine.

– Foarte bine, domnule, spuse majordomul, după care veni după mine, pe hol.

Cu o clipă înainte ca uşa să se închidă, am auzit glasul doamnei Gresham, subţiat şi tînguitor de supărare:

– Dumnezeule, Charles, ce *ai făcut?* Te-am *implorat* să nu fii atît de impulsiv! Cu ce fel de creatură ne-ai împovărat viaţa?

Am traversat încet holul, îndreptîndu-mă spre scara impozantă. Mă simţeam zdrobită de disperare. Deşi acum realizam ce greşeală făcusem, dimensiunile şocului provocat de afirmaţia mea mă uluiau. De ce dorinţa de a avea o concubină era atît de abominabilă? Tinerele chinezoaice care părăseau Misiunea se bucurau dacă li se oferea posibilitatea să devină concubine. Dacă aş fi fost în locul lor, eu aş fi preferat să ajung muncitoare la o fermă, deşi nu-mi dădeam seama

care era justificarea acestei opţiuni. Probabil că era vorba de un instinct născut din sîngele meu străin.

Ajunsesem la baza scării cînd am auzit o voce vorbindu-mi din spate.

– Domnişoară Lucy...

M-am întors. Domnul Marsh mă urmase îndeaproape, iar acum mă privea de sus, cu o expresie ciudată întipărită pe chip; o expresie în care, sub perdeaua de solemnitate, vedeam o oarecare simpatie, mirare şi chiar amuzament.

– Nu vă faceţi prea multe probleme, domnişoară Lucy, spuse el. Bănuiesc că domnul Edmund a înţeles că ofensa pe care le-aţi adus-o n-a fost intenţionată, ci s-a datorat provenienţei dumneavoastră. Cu siguranţă, după ce furia domnului Gresham se va potoli puţin, el va susţine acest punct de vedere în faţa stăpînului.

M-am simţit străbătută de un val de recunoştinţă atît de puternic încît mi-au dat lacrimile.

– Sînteţi foarte amabil, domnule Marsh.

El îmi zîmbi.

– Numai ceilalţi servitori mi se adresează în felul acesta. Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi simplu: Marsh.

– Oh, dar n-aş putea, domnule. Sînteţi bărbat şi sînteţi mai în vîrstă ca mine...

– Domnişoară Lucy, nu vă mai aflaţi în China. Pentru binele dumneavoastră, trebuie să adoptaţi un comportament corespunzător cu poziţia socială pe care o aveţi aici.

– Da. Îmi pare rău. Este atît de dificil... Dîndu-mi seama că vocea îmi tremură, am inspirat adînc pentru a mi-o calma. Realizez că am dat dovadă de o mare prostie, dar, pur şi simplu, nu prea ştiu ce trebuie să fac. Se pare că orice aş spune, reuşesc să-i enervez; în special pe doamna Gresham. Dînsa, cel puţin, are impresia că-i zic numai minciuni.

– Ce minciuni, domnişoară Lucy?

– Păi... Emily m-a întrebat dacă am văzut vreodată un călău şi, cînd i-am spus adevărul, doamna Gresham s-a supărat. A afirmat că spun poveşti stupide. Iar în seara asta, s-au supărat cu toţii pe mine din cauza faptului că am susţinut că iepurele este mai gustos decît pisica.

– Nu mă surprinde faptul că au impresia că toate acestea sînt simple scorneli, domnişoară Lucy.

– Dar *dumneavoastră* mă credeţi, domnule Marsh? am întrebat îngrijorată. Pardon... Marsh.

– Aşa-i mai bine. Da, sigur că vă cred, domnişoară Lucy. Dar eu am trecut prin Hong Kong, Shanghai, Port Said, Bombay şi printr-o mulţime de alte locuri din toată lumea. Probabil că surprinderea din ochii mei fu prea evidentă, deoarece Marsh adăugă: N-am fost întotdeauna majordom, domnişoară Lucy. Timp de foarte mulţi ani am fost în armată, ca ordonanţă a unui ofiţer, şi am călătorit peste mări şi ţări. Apoi îşi scutură o scamă minusculă de pe mînecă. Îmi permiteţi să vă dau un sfat?

– Oh, te rog.

– Aţi ajuns în sînul unei familii engleze din clasa superioară. Oamenii aceştia au calităţile şi defectele lor. Unul dintre defecte este dorinţa de a rămîne orbi faţă de tot ce se află în afara graniţelor micului univers în care trăiesc. Sînt convinşi pînă în străfundul sufletului că Dumnezeu este un gentleman englez, motiv pentru care au senzaţia că datinile şi obişnuinţele lor au pecetea recunoştinţei divine.

Eram uimită de modul în care se exprima domnul Marsh. Felul lui de a vorbi era mai degrabă caracteristic unui om bine educat, decît unui servitor. Şi, aparent, el îmi ghici din nou gîndurile deoarece, după o scurtă pauză, spuse:

– Vă miraţi că un majordom se poate exprima în felul acesta, domnişoară Lucy? Am avut norocul de a servi un ofiţer care, totodată, era şi un mare erudit – o combinaţie rară, aş

putea sublinia. Luîndu-l drept model, am căpătat abilitatea de a purta conversaţii destul de fluente. În timp, el mi-a făcut onoarea de a-mi oferi într-o oarecare măsură prietenia sa, aşa încît, de-a lungul anilor, am petrecut multe ore împreună, discutînd despre diverse lucruri.

Amintindu-mi de dorinţa domnişoarei Prothero de a mă pune să exersez arta conversaţiei, am spus:

– Da, înţeleg, domnule Marsh.

– Marsh, se grăbi el să mă atenţioneze.

– Oh, scuză-mă. Marsh.

El îmi zîmbi aprobator, după care continuă:

– Cuvîntul „concubină" nu trebuie pronunţat niciodată în faţa doamnelor din Anglia. Dumneavoastră aţi trăit toată viaţa în China şi sînt ferm convis că aţi purtat pantaloni, ca toţi cei de acolo. Aici însă, apariţia unei femei în pantaloni ar şoca aproape pe toată lumea. Pînă şi picioarele marelui nostru pian, după cum s-ar putea să fi sesizat, sînt drapate deoarece toate picioarele sînt considerate a fi oarecum indecente. Dacă vreţi să faceţi vreo referire la picioare, domnişoară Lucy, trebuie să le spuneţi „membre inferioare". Marsh mă privi amuzat. Cred că explicaţiile mele vă formează cît de cît o idee privitoare la mărimea şocului pe care l-aţi provocat sugerînd că domnul Gresham v-ar fi adus pentru a-i deveni concubină, nu?

– Da. Oh, da, am spus pe un ton vlăguit, presîndu-mi fruntea cu ambele palme, fără a-mi desprinde privirile de la majordom. Dar... dar chestia cu picioarele pianului a fost o glumă, cu siguranţă, nu?

– Mi-e teamă că nu, domnişoară Lucy. Sînt convins că vă vine greu să credeţi, dar poate că povestea asta vă va ajuta să înţelegeţi de ce nu aţi fost luată în serios atunci cînd aţi vorbit despre călău şi despre consumarea cărnii de pisică. Marsh îmi aruncă o privire sobră. În India, i-am văzut pe

săraci mîncînd pămînt pentru a-şi domoli foamea. Iar în Arabia, la Jiddah, am văzut că hoţii sînt pedepsiţi prin mutilare. La fel ca dumneavoastră, domnişoară Lucy, am văzut o mulţime de lucruri care depăşesc imaginaţia domnului Gresham şi a familiei sale. Oamenii aceştia nu vor înţelege niciodată ce fel de viaţă aţi dus pînă acum. Abia dacă reuşesc să priceapă cum pot să-şi ducă zilele oamenii sărmani de aici, din Anglia. Încercaţi să nu uitaţi ce v-am spus. Apoi aruncă o privire spre celălalt capăt al holului. Haideţi, trebuie să mergeţi în camera dumneavoastră, domnişoară Lucy. Voi avea grijă să vi se trimită nişte lapte cald. Dacă îmi permiteţi să vă dau un sfat, mîine încercaţi să vă comportaţi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. La ora opt, chemaţi servitoarea pentru a vă aduce apa de spălat. La ora nouă, coborîţi la micul dejun. Sînt convins că veţi constata că situaţia s-a ameliorat. Evitaţi să mai vorbiţi despre viaţa pe care aţi dus-o în China şi dedicaţi-vă în totalitate învăţării regulilor de comportament din această ţară. Făcînd un pas înapoi, Marsh se înclină politicos în faţa mea. Acum, vă urez noapte bună, domnişoară Lucy.

Eram atît de mişcată de bunăvoinţa lui, încît abia puteam să vorbesc. Totuşi, am reuşit să bîigui:

– Vă mulţumesc, domnule... îţi mulţumesc, Marsh, din toată inima.

– A fost plăcerea mea, spuse el, după care se îndepărtă fără zgomot, plin de demnitate.

Am urcat la etaj. Aplicele de pe pereţii camerei mele fuseseră aprinse, dar duzele de gaz nu erau deschise la maximum. Mi-a trebuit puţin timp pentru a descoperi că puteam să măresc intensitatea luminii trăgînd de unul dintre cele două lănţişoare care atîrnau pe lîngă fiecare suport în parte. Curînd veni şi servitoarea numită Beattie, pentru a-mi aduce o tavă pe care se afla un pahar cu lapte cald. Următoarea oră mi-am

petrecut-o stînd pe scaunul de lîngă pat şi gîndindu-mă la tot ce se întîmplase în cele cîteva ore scurse de la sosirea mea în Anglia. Nu mă descurcasem deloc bine. Dar mîine, am hotărît, aveam s-o iau de la capăt, cu ochii în patru pentru a evita orice altă neplăcere.

Somnul n-a vrut să vină prea repede la mine. Iar în zorii zilei următoare, la puţin timp după răsăritul soarelui, deşi m-am trezit fără să-mi aduc aminte de nimic, am ştiut că toată noaptea nu avusesem parte decît de vise agitate. Pe la ora şapte şi jumătate, am început să mă enervez şi să mă frămînt din cauza faptului că nu aveam altceva de făcut decît să aştept pînă la ora la care aveam dreptul s-o sun pe slujnică pentru a-mi aduce apa caldă. De aceea, am luat trusa de cusut în voiaj, pe care mi-o cumpărase doamna Colby, şi m-am apucat să verific dacă toţi nasturii şi toate tivurile hainelor mele erau în perfectă ordine.

La un moment dat, se auzi o ciocănitură. Înainte de a putea răspunde, uşa se deschise rapid, pentru ca aproape imediat după aceea să se închidă la loc. În încăpere năvălise Amanda, îmbrăcată în capot. Fetiţa era în plină vervă.

– Oh, te-ai trezit! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Lucy, ce *groaznică* ai fost aseară! Emily mi-a zis că o concubină este... este un fel de altă soţie. Nu-i de mirare că tata a fost atît de furios!

– N-am avut intenţia să-i insult pe părinţii tăi, am spus neliniştită. Sincer, Amanda. Sînt atît de obişnuită cu felul de viaţă al chinezilor, încît am vorbit fără să gîndesc.

– Aşa a zis şi Edmund. El este avocat, înţelegi, aşa încît este nevoit să se gîndească la tot felul de lucruri. În orice caz, a fost mare agitaţie, dar, în final, tata a luat hotărîrea să uite de chestia asta. Amanda chicoti. Nici n-ar fi putut să facă altceva, nu-i aşa? Adică, nu te-ar putea trimite înapoi, în China.

– Presupun că nu, am spus încet, încercînd să-mi ascund

regretul. Apoi mi-a trecut prin minte o anumită întrebare; chiar m-am mirat că nu mi-am pus-o mai înainte. Amanda, de fapt, *de ce* m-a adus tatăl tău în Anglia?

– Oh, ăsta a fost unul dintre planurile lui. El își face încontinuu tot felul de planuri care ar trebui să ne îmbogățească, dar nici unul nu-i reușește. Mama a susținut că ăsta a fost de-a dreptul absurd, la fel cum a spus și Edmund, însă tata se înfurie dacă îndrăznește cineva să-i critice planurile. Fetița se întoarse spre ușă. Să nu sufli nici o vorbă despre faptul că ți-am spus chestia asta, Lucy.

– Dar nu mi-ai spus nimic, i-am replicat nedumerită. Mi-ai spus?

– Nu, nu chiar. Tata vrea ca explicațiile necesare să-ți fie date chiar de el. După micul dejun, are de gînd să te oprească la o mică discuție.

Apoi Amanda deschise puțin ușa, se uită pe furiș afară și fugi.

Poate că m-aș fi putut bucura de confortul băii mele fierbinți dacă mintea nu mi-ar fi vîjîit din cauza atîtor întrebări. În momentul în care pendula de pe hol a bătut ora nouă, am coborît în sufragerie, la micul dejun. Edmund se afla deja acolo. Aproape că terminase de mîncat.

– Bună dimineața, am spus cu timiditate.

– Bună dimineața, Lucy, îmi răspunse el, studiindu-mă într-o manieră care nu putea fi numită nici prietenoasă, nici neprietenoasă. În Anglia, la micul dejun, obișnuim să ne luăm singuri mîncarea, de pe platourile puse pe comoda de lîngă perete, adăugă apoi, fluturîndu-și mîna în direcția respectivă. Vei găsi rinichi, slănină, budincă de orez cu ouă și ceapă, ouă etc. Ia o farfurie și servește-te.

I-am mulțumit, întrebîndu-mă ce se întîmpla cu toată mîncarea care rămînea, mai mult ca sigur, după fiecare masă. Abia luasem niște slănină și unul sau doi rinichi, cînd Edmund și-a împăturit ziarul, ridicîndu-se în picioare.

– Te rog să mă scuzi, îmi spuse în stilul lui pedant. Trebuie să fiu la serviciu pe la ora zece şi cincisprezece minute. Şi trebuie să prind trenul. Îţi sugerez să nu faci nici o referire la... ah, neînţelegerea de aseară, Lucy. Este mai bine să uităm de ea. Fără nici un dubiu, te voi revedea la sfîrşitul săptămînii, atunci cînd voi reveni. La revedere.

I-am mulţumit din nou şi i-am urat o zi bună. La numai cîteva minute după plecarea lui, în sufragerie şi-au făcut apariţia domnul Gresham şi Amanda. Atmosfera din timpul micului dejun n-a fost destinsă, dar a fost mult mai plăcută decît aş fi îndrăznit să sper. M-am simţit uşurată atunci cînd am aflat că doamna Gresham şi Emily nu aveau să coboare. Dimineaţa, ele obişnuiau să mănînce în camerele lor, lucru care se întîmpla, oricum, mai tîrziu, deoarece rareori se trezeau înainte de ora unsprezece. N-am prea luat parte la conversaţia destul de rigidă din timpul micului dejun. Excepţie au făcut numai răspunsurile foarte politicoase şi prudente pe care le-am dat ori de cîte ori am fost luată în seamă. Cînd Amanda m-a întrebat ce mîncam în China de dimineaţă, m-am rezumat să spun:

– De obicei, terci de mei.

Şi cu toate că nu credeam că un asemenea răspuns poate fi periculos, timp de cîteva clipe am fost neliniştită.

După terminarea micului dejun, domnul Gresham spuse:

– A sosit momentul începerii orei tale de pian, Amanda. Haide, fugi. Eu am de discutat nişte probleme cu Lucy, în birou.

În biroul spaţios se aflau înghesuite o mulţime de obiecte ciudate. Mă aşteptasem, şi chiar sperasem, ca domnul Gresham să aibă un număr mare de cărţi, dar aici erau o groază de volume, puse nu numai pe rafturi, ci şi în teancuri, pe jos şi pe mesele de lîngă pereţi. Iar acestea nu reprezentau decît o mică parte din imensa colecţie care umplea încăperea.

Într-un colţ se afla un birou plin de vrafuri de hîrtii. Printre ele se găsea un mare glob pămîntesc, iar lîngă el, un vas de sticlă paralelipipedic, care adăpostea un peştişor ciudat, foarte mic, colorat în nuanţe uluitoare. De un cîrlig înfipt în perete atîrna un schelet uman. De-a lungul altui perete erau înşirate o serie de cutii acoperite cu geam, care conţineau, aparent, un strat de nisip din care răsăriseră cîteva firicele verzi, minuscule. Un telescop prăfuit era montat pe trepiedul de lîngă fereastră. Pe un scaun din colţ se afla un aparat de proiecţie, iar pe un raft fusese pus un model de motor cu abur.

Nu toate aceste dispozitive îmi erau cunoscute pe atunci. Cu cît mă uitam mai mult, cu atît privirile mele descopereau mai multe obiecte, mari şi mici, familiare şi nefamiliare, în orice caz toate de sine stătătoare, fără nici o legătură între ele. Domnul Gresham se plimba de colo-colo, făcînd obişnuitele mişcări rapide, spasmodice, care îl caracterizau. Trăgînd de mînerul unui sertar al biroului, el scoase o cutiuţă încrustată cu modele orientale.

– Ei bine, spuse entuziasmat, prezentîndu-mi încăperea printr-o rotire amplă a braţului. După cum vezi, sînt un cercetător înflăcărat al Orientului, draga mea.

Neputînd să mă gîndesc la nici o replică, m-am uitat din nou prin birou în speranţa că voi găsi un ajutor. Şi abia acum privirile mi-au fost atrase în mod deosebit de unul sau două obiecte. Pe globul pămîntesc fusese încercuită cu un creion roşu regiunea Jehol din China. Pe perete, lîngă schelet, erau mai multe hărţi executate de mînă, la scară mare. Pe una dintre ele am recunoscut forma Golfului Liaotung, pe care îl văzusem în atlasul domnişoarei Prothero. Ţărmul lui era cel mai apropiat ţărm de mare pentru noi, cei de la Misiunea din Tsin Kai-feng.

– Vezi? spuse domnul Gresham pe ton exclamativ,

întinzînd degetul spre o masă de lîngă şemineu. Pe ea se afla un vraf de cărţi. Apropiindu-mă, mi-am dat seama după titluri că toate erau referitoare la diferite călătorii făcute în China. Lîngă ele se afla o tavă metalică mare, care conţinea macheta unei zone geografice, realizată dintr-un fel de lut. Relieful reprezentat era format din văi de rîuri, cîmpii, coline şi lanţuri deluroase. Bucăţelele mici de lemn, presărate ici şi colo, simbolizau localităţile. Haide, spuse domnul Gresham cu o oarecare nerăbdare. Sînt sigur că-ţi dai seama că macheta aceasta reprezintă provincia Shansi, nu?

– Mi-e teamă că n-am fost niciodată acolo, i-am răspuns amărîtă.

– Oh! Domnul Gresham îmi aruncă o privire complet inexpresivă. Bine, nu face nimic. Sînt convins că eşti familiarizată cu multe alte lucruri.

– Recunosc unele detalii ale hărţii aceleia, de pe perete, am spus, dorind din tot sufletul să-i fiu pe plac. Şi văd că aţi marcat provincia Jehol pe glob, dar multe obiecte de aici nu au nici o legătură cu China, domnule Gresham. Chinezii n-ar expune niciodată un schelet pentru că acesta ar aparţine strămoşului cuiva şi...

– Nu, nu, scheletul nu are de-a face cu treaba asta, mă întrerupse domnul Gresham pe un ton morocănos. Prezenţa este datorată unuia dintre subiectele mele anterioare de interes, subiect la care am renunţat, mă lămuri, după care se uită de jur-împrejurul biroului, clipind de parcă ar fi fost oarecum surprins. Se pare că mai am pe aici unul sau două obiecte care amintesc de îndeletnicirile mele mai vechi, dar ignoră-le, Lucy, ignoră-le. Noi vrem să ne concentrăm atenţia numai la *China*, nu? Gresham scoase un chicot. Tu eşti o expertă în acest domeniu, sînt sigur. Apoi ridică cutiuţa orientală, bătu în ea cu vîrful degetului şi îmi aruncă o privire semnificativă. Treaba asta este mai dificilă decît căutarea unui ac într-o claie

cu fîn. Într-adevăr, noi trebuie să căutăm *ceva* într-o claie cu fîn, ca să spunem aşa, însă nu ştim nici ce este acel *ceva*, nici care este claia în care trebuie să căutăm. Oricum, tu te-ai născut în China şi cunoşti limba, oamenii, obiceiurile, aşa încît eşti cea mai indicată persoană pentru primirea sarcinii de a mă asista la aceste cercetări. Oh, nu mă aştept la miracole, Lucy. Probabil că ne va trebui multă răbdare, probabil că deducţiile ne vor mînca luni întregi, dar vom persevera.

Complet deconcertată, am spus pe un ton şovăitor:

– Vreţi să ziceţi că veţi pleca în China şi doriţi să vă însoţesc pentru a vă ajuta să găsiţi un anumit lucru, domnule Gresham?

– Să merg acolo? Dumnezeule mare, nu, copilă! Gresham părea a fi foarte surprins. De partea practică a acestei probleme, adică de călătorie şi de restul, se va ocupa altcineva. Sarcina mea este de a contribui cu *intelectul* la această afacere. Pe faţă îi apăru un zîmbet infatuat. Ca şi tine, Edmund crede că trebuie găsit un om corespunzător, care să facă cercetările pe teren, dar asta ar fi o căutare haotică. Ori înainte de toate trebuie aplicată deducţia logică. Şi eu am metodele mele, Lucy. Da, am metodele mele. Ai citit romanele domnului Conan Doyle, sînt sigur. Cele despre Sherlock Holmes... Nu? Bine, n-are importanţă. Holmes este un detectiv care rezolvă tot felul de cazuri misterioase, datorită puterii sale de observaţie şi deducţie. Ei, mintea mea este croită cam după acelaşi tipar, aşa încît aceasta va fi calea pe care o voi adopta pentru rezolvarea problemei. Iar tu, Lucy, cu toate cunoştinţele tale privitoare la Estul Enigmatic, vei furniza cadrul în care va putea opera forţa intelectului meu. Înţelegi?

Acesta a fost momentul în care am spus prima mea minciună din Anglia, răspunzîndu-i afirmativ, printr-o înclinare a capului. Îmi era teamă că m-ar deruta şi mai mult dacă s-ar apuca să-mi explice totul de la capăt. În afară de

asta, Gresham plătise Misiunii o mare sumă de bani pentru mine, şi avea dreptul să vadă că-l înţelegeam.

– Îţi voi cere să te gîndeşti la o ciudată poezie cu înţeles enigmatic, spuse el, deschizînd cutia pentru a scoate din ea o bucată de hîrtie galbenă. Ascultă.

Mi-am dat seama ce cuvinte aveam să aud ieşind de pe buzele lui cu o fracţiune de secundă înainte ca el să înceapă să citească. Totuşi, această previziune nu-mi diminuă şocul.

„Deasupra cuţitului colosului curbat..."

Ştiam ghicitoarea pe de rost. Domnul Gresham era al treilea englez care mi-o recita. Robert Falcon mi-o spusese cînd ne oprisem lîngă zidul Misiunii. Nicholas Sabine în Chengfu...

Amintiri nedorite scăpară brusc din cămăruţa în care le încuiasem în creier, purtîndu-mă în trecut. Îl vedeam cu ochii minţii pe Sabine cum se lăsase pe vine, ţinîndu-mă de mîini printre gratiile celulei de la închisoare... Omul acela mă scăpase de mutilare şi, drept răsplată, eu îi devenisem soţie; soţie pentru numai cîteva ore, ultimele ore de viaţă care îi rămăseseră. Aceasta fusese dorinţa lui... şi, cînd nefericita şi modesta ceremonie de căsătorie luase sfîrşit, plecase pentru totdeauna. Nu-l mai văzusem de atunci... Îi pusesem un buchet de flori de cîmp pe mormînt şi atît. Mai aveam inelul pe care mi-l dăduse, dar preferam să uit de el pentru că mă cuprindea o tristeţe chinuitoare.

„...Se odihnesc ochii orbi ai tigrului."

Domnul Gresham încheiase ultima strofă. Apoi probabil că îşi ridicase privirile şi îmi văzuse chipul, pentru că vocea i se schimbă imediat, spunînd pe un ton tăios:

– Lucy! Ce s-a întîmplat?

Am inspirat adînc.

– Scuzaţi-mă, am spus. M-aţi luat prin surprindere, domnule Gresham. Cunosc ghicitoarea. Am mai auzit-o.

– *Ce?* Cum adică, fată? Cînd ai auzit-o?

– În China. M-am întîlnit acolo cu domnul Robert Falcon.

– *Ce?*

– Sincer, domnule Gresham. Amanda mi-a vorbit ieri despre familia care locuieşte dincolo de vale şi mi-a spus că fiul lor mai mare, Robert Falcon, este plecat peste graniţă. Ei bine, l-am întîlnit în China. Sînt sigură că trebuie să fie una şi aceeaşi persoană. Cert este că mi-a recitat aceeaşi poezie, întrebîndu-mă dacă pot s-o descifrez.

– L-ai *întîlnit?* Dumnezeule, şi l-ai ajutat? I-ai spus care este răspunsul? Vocea domnului Gresham trăda în aceeaşi măsură şi alarma, şi furia care puseseră stăpînire pe el.

– Nu, domnule, nu, m-am grăbit să zic. Nu l-am putut ajuta. Habar n-am ce semnificaţie pot avea aceste versuri.

El scoase un suspin profund de uşurare, după care începu să se plimbe prin încăpere, trecîndu-şi degetele prin păr.

– Extraordinar! Aşa ceva este greu de crezut... dar nu, poate că nu este chiar atît de bizar. Dacă mica haimana a plecat acolo pentru a face cercetări ample, pe întregul teritoriu, întîlnirea voastră nu este chiar întîmplătoare. Gresham se întoarse spre mine. Ce s-a întîmplat? Povesteşte-mi totul.

I-am vorbit pe scurt despre modul în care ne-am cunoscut şi despre tot ce s-a petrecut atunci, nepomenindu-i nimic despre Nicholas Sabine şi despre desenul pe care îl făcuse Robert Falcon pe zid pentru a mă avertiza că trebuie să mă feresc de Sabine.

– Şi l-am mai întîlnit o dată pe domnul Falcon, am încheiat. Am trecut întîmplător unul pe lîngă altul pe drumul

care duce spre Chengfu. Mi-a pomenit şi atunci de ghicitoare, dar tot n-am putut să-l ajut.

Domnul Gresham îşi frecă bărbia.

– Bine, în acest caz, întîlnirea voastră nu are nici o repercusiune nefavorabilă, spuse el, agitat. Ţi-a arătat cumva vreo hartă?

– Da, numai că harta respectivă avea multe lipsuri. Domnul Falcon susţinea că amănuntele inexistente ar fi trecute pe o altă hartă.

– Ştiu, ştiu. El are harta Falcon. Harta Gresham, care se află la noi, o completează. Cele două hărţi nu pot fi citite decît împreună. Gresham trase cu bruscheţe un sertar din care scoase o bucată dreptunghiulară de pergament. Pe geamăna ei o văzusem în China. Uite, Lucy. Acum... poţi să-ţi aminteşti harta pe care ţi-a arătat-o tînărul Falcon?

M-am uitat lung la liniile desenate cu cerneală neagră pe bucata de pergament şi mi-am scuturat capul:

– Îmi pare rău, domnule Gresham. N-am memorat nimic. Şi, oricum, cred că nici cu ambele hărţi n-aţi face prea mare lucru. Foarte multe locuri din China arată cam la fel – doar un sat, cîteva pîlcuri de copaci şi un rîu...

El se încruntă.

– Oh, prostii. O hartă întreagă trebuie să fie mai bună decît o jumătate de hartă. Gîndeşte-te şi înceacă să-ţi aminteşti. Gresham îşi flutură mîna pentru a-mi arăta globul, cărţile şi macheta miniaturală, grijuliu întocmită. Adun informaţiile gradat, Lucy. Sînt convins că, perseverînd, vom reuşi să deducem adevărul, să restrîngem cercetările la o zonă mică, bine definită. Apoi pe faţa lui apăru unul dintre acele surîsuri ciudat de fugare. Metodele mele se vor dovedi a fi superioare celor ale lui Robert Falcon, nu-ţi fie teamă de asta. Cunoşti povestea care se ascunde în *spatele* acestor investigaţii, Lucy? Ai aflat-o cumva de la Falcon?

– Nu, domnule Gresham. Dar Amanda mi-a spus că treaba aceasta are de-a face cu o întîmplare veche, petrecută pe vremea cînd bunicul ei şi bunicul lui Robert Falcon erau în armată, împreună.

– Corect. Ia loc, Lucy. Cred că este mai bine să cunoşti întreaga poveste, pentru a putea înţelege ce încerc să fac. Ai auzit de Războaiele Opiului din China?

– Da. Domnişoara Prothero mi-a vorbit despre ele, deşi a venit aproape imediat după încheierea lor.

– Ei, bine... Tatăl meu, William Gresham, şi John Falcon de la *Moonrakers* erau pe vremea acelor războaie doi tineri ofiţeri care îşi făceau serviciul militar în China, în Armata Britanică. Amîndoi se căsătoriseră cu numai un an înainte de a pleca acolo; adică în 1841. În timpul campaniei, au fost trimişi pe post de curieri într-o misiune specială, strict secretă, care le-a purtat paşii pe un teritoriu a cărui conducere era disputată de doi conducători de armate. Înţelegi?

I-am răspuns afirmativ. În China existau şi în prezent mai mulţi conducători de armate, care, pur şi simplu, îşi strîngeau oameni şi îşi impuneau voinţa asupra populaţiilor unor teritorii vaste, cîteodată a unor provincii întregi, pînă cînd erau înfrînţi de alţi conducători de armate sau pînă cînd, ofensînd-o pe împărătească, erau nimiciţi de oştirile imperiale.

– Aceşti doi tineri ofiţeri au trecut de hotarul cîmpului de bătaie pe care se luptau soldaţii conducătorilor rivali de armată, continuă domnul Gresham. În amurg, au dat peste un muribund care reuşise să iasă tîrîş din zona de foc. N-au reuşit să înţeleagă nici unul dintre cuvintele bîiguite de rănit, desigur, dar, acesta fiind îmbrăcat într-o uniformă frumoasă, au ajuns la concluzia că aveau de-a face cu unul dintre conducătorii de armate – cu cel înfrînt, mai exact. În timp ce se străduiau să-i oblojească rănile, omul a murit. Ducîndu-se spre biroul lui arhiplin, domnul Gresham se aşeză. Multe dintre

detaliile acestei poveşti nu le vom şti niciodată, adăugă el pe un ton solemn. Cert este că ei au găsit asupra mortului... un anumit lucru... un pachet, o geantă, o cutie, nu ştim încă. Însă respectivul lucru conţinea o mare valoare – comoara comandantului ucis. Gresham îşi întinse mîinile. Indiferent care o fi această comoară, William Gresham şi John Falcon s-au hotărît s-o ia; era mai bine aşa, decît s-o lase la discreţia următorului trecător. Apoi şi-au continuat drumul, înnoptînd... undeva. Gresham ridică din umeri. Toată călătoria a durat o săptămînă. Nu ştim exact care a fost ruta lor, dar eu cred că în acea noapte s-au adăpostit într-un templu abandonat deoarece templul respectiv este menţionat în ghicitoare. În orice caz, în cursul nopţii sau în dimineaţa următoare, au constatat că prezenţa le fusese descoperită de patrulele inamice ale Armatei Chineze. Pericolul de a fi prinşi a fost atît de mare, încît au ascuns comoara pentru ca, în cazul în care sînt prinşi şi scapă totuşi cu viaţă, să se poată întoarce, într-o perioadă mai calmă, şi să-şi recupereze valorile.

Domnul Gresham atinse vechea hartă desenată de mînă care se afla pe birou.

– Cele două hărţi, continuă el, trebuie să fi fost desenate mai tîrziu, probabil după nişte schiţe făcute în momentul respectiv. Noi nu ştim decît că, după ascunderea comorii, ei şi-au continuat misiunea, avînd norocul de a o duce cu bine la capăt. Două luni mai tîrziu, regimentul lor a fost retras din China pentru a fi trimis în India. Apoi mă privi, clipind cu rapiditate. Nu li s-a mai oferit şansa de a recupera „lucrul" pe care îl ascunseseră. Fără nici un dubiu, plănuiseră să-şi ia o lungă permisie cu prima ocazie ivită, pentru a se întoarce în China în acest scop. Între timp, pentru a descrie zona în care se află ascunzătoarea comorii lor, John Falcon s-a distrat compunînd o poezioară criptică, de proastă calitate. Şi ambii bărbaţi şi-au făcut testamentele, pe care le-au dat în grijă

comandantului lor. Ataşată fiecărui testament, era cîte o descriere succintă a isprăvii lor, cîte o copie a poezioarei-ghicitoare şi una dintre cele două hărţi complementare. Domnul Gresham făcu o grimasă. Este o aventură foarte romantică, fără nici un dubiu. Pe vremea aceea, ei voiau să se asigure că, chiar în cazul în care unul dintre ei păţea ceva, ambele lor familii aveau să profite de comoară – dacă aceasta putea fi regăsită.

Apoi l-am văzut clătinîndu-şi capul cu tristeţe.

– După aceea, s-au certat din cauza cine ştie cărei prostii. Din cauza unei insulte neintenţionate, poate. Nu vom şti niciodată, deşi sînt sigur că Falcon a fost ofensatorul. Deznodămîntul a fost un duel, purtat în secret, normal, deoarece duelurile sînt interzise de multă vreme. Şi amîndoi au fost răniţi mortal. Amîndoi şi-au dat sufletul la aceeaşi oră. Soţiile lor au fost informate – mama aici, în această casă, mama lui Harry Falcon la *Moonrakers*. Pe vremea aceea, noi doi, adică eu şi Harry, eram bebeluşi.

Urmară cîteva secunde de tăcere, în care domnul Gresham se încruntă, se ridică în picioare şi reîncepu să se plimbe prin birou.

– Acum, cele două familii sînt rivale din cauza acelei comori, spuse el. Nici nu se mai poate pune problema împărţirii ei, deoarece nici unul dintre noi n-o deţine de drept. Ea va parveni celui care ajunge să descopere primul ascunzătoarea. Se pare că prostul şi exaltatul ăla de Robert Falcon orbecăie prin China în căutarea ei. Bine, nu are decît să-şi piardă vremea de pomană! Această bătălie va fi cîştigată de *inteligenţă*, Lucy, încheie el, ciocănindu-şi tîmpla cu un deget.

Mă nedumerea ceva. Ca atare, am întrebat:

– De ce a trebuit să treacă atîta timp pînă cînd a început cineva s-o caute, domnule Gresham? Adică, de ce nu aţi

pornit, dumneavoastră sau domnul Falcon, mai devreme în căutarea ei?

– Pentru că am aflat de ea cu mai puțin de doi ani în urmă! a exclamat Gresham, întrepătrunzîndu-și degetele și frecîndu-și mîinile cu putere. Povestea asta a ieșit recent la lumină.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg.

– Este foarte simplu. La puțin timp după duel, indienii din Ferozepur s-au răsculat. Acolo era staționat regimentul. Rebeliunea a fost înăbușită rapid, însă comandantul a murit. Efectele lui au fost strînse de un servitor, care le-a expediat în țară, văduvei ofițerului. Accidental, testamentele și documentele atașate, care îi fuseseră încredințate de William Gresham și John Falcon, au fost incluse printre actele ofițerului. Și văduva lui nu s-a putut hotărî niciodată să se uite printre efectele primite din India. Ca atare, acestea au fost depozitate într-un cufăr din pod. Abia șaizeci de ani mai tîrziu, făcînd o curățenie generală prin casă, nepotul ei a descoperit cele două plicuri sigilate, pe care erau trecute numele străbunilor noștri. El le-a predat la Ministerul de Război, iar cei de acolo le-au trimis urmașilor lor – adică mie, respectiv lui Harry Falcon. Pînă atunci nici unul dintre noi nu aflase nimic despre aventurile din China ale bunicilor noștri; iar de atunci încoace, poți fi sigură, ambele familii au avut grijă să păstreze secretul.

Mi-a trecut prin minte gîndul că Gresham greșea dintr-un anumit punct de vedere. Existase o anumită persoană, neînrudită cu cele două familii, care știuse de existența comorii. Era vorba de Nicholas Sabine, care, ca și ei, căutase marea avere ascunsă.

– Măcar dacă am avea o oarecare idee privitoare la conținutul acelei comori, spunea domnul Gresham, uitîndu-se visător la una dintre hărțile de pe perete. Este mare sau mică?

Putem deduce care este limita superioară a greutății sale știind că a fost cărată de un singur om. De ce pari a fi atît de surprinsă, Lucy?

– Tocmai mă gîndeam că nu poate fi foarte mare, domnule Gresham. Adică... smaraldele nu sînt voluminoase; chiar și un portofel poate conține o avere întreagă.

Pentru o clipă, am crezut că ochii domnului Gresham vor ieși din orbite. Acesta trebui să încerce de două ori să vorbească înainte ca de pe buze să-i iasă primul cuvînt.

– *Smaralde?* țipă el. De unde știi? I-ai spus chestia asta și tînărului Falcon? M-ai mințit cînd mi-ai vorbit de întîlnirea voastră? Răspunde-mi imediat!

Eram complet derutată. În plus, aproape că mă cuprinsese disperarea văzînd că-l înfuriasem din nou.

– Dar... dar chiar ghicitoarea pomenește de smaralde, am bînguit. Am crezut că știți. Am crezut că domnul Falcon știe, am crezut că *toată lumea* știe. Ăsta-i motivul pentru care n-am spus nimic.

– *Ce* să știm? În ghicitoare nu apare cuvîntul „smaralde"!

– Dar apar „ochii tigrului", domnule. Așa li se spune smaraldelor în China. Sau, cel puțin, în Chengfu și în preajma lui. Nu pot vorbi despre alte regiuni. Apoi, trecîndu-mi prin minte ideea că dădusem dovadă de multă stupiditate, am adăugat: Îmi... îmi pare foarte rău. Fiindu-mi clar despre ce este vorba, am crezut că tuturor le este clar. Dar acum îmi dau seama că am greșit. Presupun că tînărul ofițer care a scris versurile a aflat denumirea locală a smaraldelor și a utilizat-o în poezie. Vă rog să mă scuzați că am fost atît de ignorantă, domnule Gresham.

El își aruncă brațele în sus, scoțînd un țipăt de plăcere. Zîmbetul rece îi rămase întipărit pe față timp de cîteva secunde, cît dură și privirea lungă pe care mi-o adresă.

– Slavă Domnului că ai fost ignorantă! Am avut dreptate,

vezi? Nici nu realizezi cît de multe lucruri ştii, Lucy. Dar eu îţi voi scoate informaţiile din minte, una cîte una. Ştiinţa ta şi inteligenţa mea vor reuşi să-i vină de hac acestui mister. Sînt încîntat de tine!

La cină, domnul Gresham anunţă mîndru că, datorită ajutorului meu, descoperise în ce consta comoara. Doamna Gresham nu fu însă prea impresionată de nesemnificativa informaţie pe care le-o furnizasem. Şi, la drept vorbind, nici pe mine nu mă prea impresiona propria-mi ispravă, deoarece realitatea era că nu reuşisem să aflăm unde fusese ascunsă comoara. Cu toate acestea, entuziasmul domnului Gresham nu slăbi. Rămînînd convins că se afla deja pe drumul care avea să-l ducă spre succes, el păru a mă privi cu ceva mai multă bunăvoinţă decît în trecut.

Cea mai importantă preocupare a mea era să le determin pe doamna Gresham şi pe Emily să mă placă, dar, în următoarele două zile, am ajuns la concluzia că nu-mi puteam face speranţe prea mari în acest sens. Edmund s-a întors vineri seara pentru a-şi petrece sfîrşitul de săptămînă acasă, iar eu m-am bucurat să-l revăd deoarece simţeam că măcar el nu mă displăcea în mod categoric. Iar duminică dimineaţa am plecat la biserica din sat, pentru a participa la utrenie. Abia aşteptasem această ocazie, convinsă că în biserică voi reuşi să-mi recapăt puţin liniştea, scăpînd de permanenta grijă de a nu face gafe.

Acolo i-am văzut pentru prima dată pe membrii familiei Falcon. Se părea că domnul Falcon şi domnul Gresham erau cele mai importante persoane din sat deoarece stranele lor erau plasate între băncile enoriaşilor de rînd şi amvon, faţă în faţă, lîngă cei doi pereţi laterali ai bisericii. Domnul Falcon avea părul blond strălucitor, exact ca fiul său, Robert, însă purta barbă. O barbă tunsă scurt. Chipul lui părea desprins dintr-un portret al lui Richard Inimă de Leu, unul dintre regii

Angliei. Soția sa era tot blondă. Fața ovală, frumoasă, îi era încadrată de un păr de nuanța mierii. Subțirică și grațioasă, ea îmi dădea senzația că ar fi o femeie fericită.

Alături de soții Falcon mai erau trei inși – doi bărbați și o femeie, toți îmbrăcați mai izbitor decît majoritatea oamenilor pe care îi văzusem pînă atunci. Părînd a fi niște indivizi foarte siguri de sine, ei așteptau începerea slujbei șușotind suficient de tare pentru a fi auziți. Cele două familii nu se salutară nici din priviri, nici prin înclinări ale capului. La un moment dat, urechile mele au surprins șoaptele doamnei Gresham.

– După cum văd, îi spuse ea soțului ei, le-au venit în week-end unii dintre poeții și pictorii aceia frivoli cu care sînt prieteni. Cum de pot aduce la biserică niște oameni atît de scandaloși?

Orga, care cîntase pînă atunci în surdină, amuți. Vicarul spuse o rugăciune, după care ne anunță care este titlul primului imn. Apoi foile cărticelelor de cîntări religioase foșniră. Cu mare plăcere, am constatat că era vorba de *Cei Dintîi Soldați Creștini*, unul dintre imnurile favorite ale celor de la Misiune. De aceea, am inspirat adînc, plină de înflăcărare, temîndu-mă ca nu cumva să rămîn în urma celorlalți. Și, la început, am avut un avans de numai un cuvînt față de cor. După aceea, însă, cîntînd din toată inima, i-am depășit tot mai mult pe credincioșii din biserică.

Am fost surprinsă să constat că atît corul de aici cît și enoriașii erau foarte lenți; pînă și fetițele de patru ani de la Misiune i-ar fi întrecut cu succes. Nevrînd, în mod clar, să piardă ritmul, organistul își întoarse capul pentru a-mi arunca o privire uimită și începu să cînte mai repede. Totuși, și așa, la sfîrșitul primei strofe am avut un avans de aproape un vers. Nefericită, m-am uitat spre doamna Gresham, care stătea lîngă mine, sperînd că voi fi răsplătită cu o privire aprobatoare.

Cu obrajii îmbujorați și buzele strînse, aceasta mă privea

de sus, dintr-o parte. Dincolo de ea, domnul Gresham se aplecase înainte pentru a aținti asupra mea niște ochi scăpărători. Iar de cealaltă parte, Amanda mă înghiontea agitată, cu cotul în coaste.

– Cum *îndrăznești* să faci așa ceva! murmură doamna Gresham printre buzele ei înțepenite. Ține-te după cor!

Mi-a venit să intru în pământ de rușine. Stomacul mi s-a contractat, provocîndu-mi o senzație de greață. În toți anii pe care îi petrecusem la Misiune, imnul cîntat de dimineață fusese, de fapt, o adevărată cursă contracronometru. Abia acum îmi aminteam că, pe vremea cînd fusesem mică, domnișoara Prothero încercase să-i determine pe copii să cînte mai lent, în stilul englezesc, așa cum cînta uneori cu mine. Însă renunțase curînd la încercările ei zadarnice.

Îmi doream cu disperare să-mi fi amintit mai demult acest amănunt.

Imnul a continuat, iar eu l-am cîntat de data aceasta rar, ținîndu-mă cu strictețe după organist și după cor. De fapt, mi-am dat seama la un moment dat că acesta era chiar modul în care îmi plăcea să-l cînt, modul în care îl cîntasem întotdeauna în clipele de singurătate, în timp ce mă ocupam de treburile de la Misiune. Cînd am ajuns la ultima strofă, am început să sper că doamna Gresham avea să-mi treacă cu vederea prostească greșeală. Oricum, am evitat să mă mai las copleșită de entuziasm, avînd grijă ca vocea mea să n-o depășească pe cea a Amandei.

Dar în timpul acelei slujbe am mai avut parte de un moment stînjenitor. La *Te Deum*, am fost luată complet pe nepregătite atunci cînd toți membrii familiei Gresham, împreună cu mulți alți enoriași, au tăcut brusc, exact la începutul versului „*Tu nu disprețuiești pîntecele Fecioarei...*". Din cauza reducerii substanțiale a numărului vocilor care au cîntat, glasul meu a răsunat mult prea puternic. Aceasta a fost

a doua ocazie în care m-am simţit săgetată de privirile furioase ale doamnei Gresham.

După slujbă, cînd am ieşit din biserică, i-am găsit pe ceilalţi enoriaşi opriţi în curte, pentru a se saluta şi a schimba cîteva cuvinte. Pe parcursul celor cîteva minute petrecute acolo, i-am fost prezentată vicarului. Total absorbită de expresiile supărate ale membrilor familiei Gresham, n-am prea înţeles ce mi-a spus acesta. Pînă şi Amanda îmi aruncase o privire încruntată, iar ochii lui Edmund erau reci. Ceilalţi oameni se uitau la mine fie amuzaţi şi binevoitori, fie dezaprobatori. I-am văzut în treacăt şi pe cei din familia Falcon, însoţiţi de prietenii lor. Ei erau extrem de bine dispuşi, de parcă ar fi savurat din plin deosebita ocazie de distracţie care li se oferise.

Nu mi s-a spus nimic pînă în momentul în care ne-am suit în trăsură. Abia atunci cînd caii au pornit pe drumul care urma să ne ducă acasă, doamna Gresham a scos o şuierătură prelungă, dîndu-ne senzaţia că şi-ar fi ţinut respiraţia pe toată durata utreniei.

– I-ai văzut? Ai văzut ce mutre au făcut creaturile alea oribile, Charles? întrebă ea cu voce tremurătoare. Copilul ăsta a vrut să ne dezonoreze tocmai în faţa *lor!* N-am mai văzut un gest atît de deliberat în viaţa mea!

– Ne-a făcut de rîs în faţa întregului sat, interveni Emily, aruncîndu-mi o privire veninoasă.

– N-ai nici o dovadă că gestul a fost deliberat, mamă, spuse Edmund. În schimb, cu siguranţă, a fost cel mai deplasat comportament posibil.

Faţa mi se rigidizase. Ştiam că pe ea se întipărise expresia pe care doamna Gresham o considera „căzută". Cu un efort, am spus:

– Îmi pare rău. La Misiune, obişnuiam să cîntăm repede din cauza copiilor. N-am... n-am realizat că aici ar trebui să cînt altfel.

– Prostii! se răsti domnul Gresham. Oh, şi mai este ceva. Pe viitor, să nu mai cînţi versul acela din *Te Deum*. Cuvintele respective nu sînt adecvate pentru buzele doamnelor.

Chinul sufletesc îmi fu sporit de o nedumerire serioasă, deşi nu-mi era greu să-mi imaginez că pîntecele, la fel ca picioarele, trebuia să fie considerat un cuvînt impudic. Domnul Gresham nu-mi dădu însă nici o lămurire, ci îşi sprijini mîinile în capul bastonului şi începu să arunce priviri scăpărătoare în jur.

Trecură cîteva zile pînă cînd relaţiile dintre familia lui şi mine se relaxară. Mă îndoiesc că doamna Gresham şi Emily aveau să uite întîmplarea sau să mă ierte, dar, din moment ce trăiam sub acoperişul lor, nu mă puteau trata la nesfîrşit ca pe o leproasă. Ca atare, o dată cu trecerea timpului, începură să mi se adreseze. Numai Amanda îmi vorbea rareori fără a strecura o urmă de maliţiozitate.

În prima săptămînă pe care am petrecut-o la *High Coppice* s-a stabilit care urma să fie tiparul vieţii pe care aveam s-o duc acolo. În fiecare dimineaţă, petreceam o oră în biroul domnului Gresham, repetînd de nenumărate ori aceleaşi subiecte, în încercările mele de a-l ajuta să tragă concluzii din disparatele informaţii pe care le deţinea. Apoi eram liberă pînă la prînz, după care mai urma cel puţin o oră de libertate – de obicei, două. Restul după-amiezei era destinat efectuării sau primirii de „vizite matinale" – o denumire ciudată pentru vizitele din cursul după-amiezei, dar agreată de toată lumea. În orice caz, uram aceste vizite. Toate erau la fel. Stînd în salonul nostru sau în casa uneia dintre prietenele doamnei Gresham, făceam conversaţie, bîndu-ne pe îndelete ceaiul şi mîncînd sandvişuri cu castraveţi.

Iniţial, am stîrnit curiozitatea tuturor. Mi s-au pus multe întrebări privitoare la viaţa pe care o dusesem în China, unele dintre ele pur şi simplu prosteşti. Dar îmi învăţasem bine lecţia,

aşa încît n-am mai dat decît răspunsuri succinte, de maximum un cuvînt sau două. Uneori am spus chiar şi minciuni, ştiind că adevărul i-ar fi ofensat pe englezi. Curînd însă, am ajuns să fiu considerată un „şoricel fad şi timid", după cum am auzit-o pe o doamnă descriindu-mă. Iar lucrul acesta m-a făcut să răsuflu uşurată, deoarece era clar că nu avea să mai treacă mult timp pînă cînd toată lumea avea să tragă concluzia că sînt complet neinteresantă.

În fiecare seară, înainte şi după cină, stăteam în salon. Domnul Gresham ni se alătura rareori, preferînd să se retragă în birou. Acelea erau momentele cînd, concentrîndu-şi atenţia la o mică broderie sau la un alt gen de lucru de mînă, femeile din familie obişnuiau să bîrfească. Amanda mi-a arătat care sînt regulile jocului de dame, iar eu le-am învăţat repede, dar, constatînd că ei nu-i plăcea să piardă, curînd am început să mă las bătută. Uneori ea ne cînta la pian; îmi plăceau acele seri deoarece cînta foarte bine. Ocazional, după cină, înainte ca femeile să se ducă la culcare, ne luam cîte un creion şi o hîrtie pentru a ne lăsa absorbiţi, o perioadă relativ redusă de timp, de un joc al minţii. Mie îmi plăceau cel mai mult anagramele. Cînd îi venea rîndul, fiecare dintre noi trebuia să le propună celorlalţi două sau trei cuvinte scurte, din care trebuia constituit un singur cuvînt lung, care să conţină exact aceleaşi litere.

Dar nu aveam parte de prea multe clipe de bucurie, deoarece zilele treceau una după alta, fără să-mi pot găsi o ocupaţie utilă. Toată viaţa mă trezisem dimineaţă de dimineaţă ştiind că am de rezolvat o serie întreagă de probleme urgente şi că trebuie să muncesc dacă nu am de gînd să-i las muritori de foame pe copiii de la Misiune. Acum însă, nu mai aveam nimic de făcut. Odată am întrebat-o pe doamna Gresham dacă aş putea să dau o mînă de ajutor la bucătărie sau dacă m-aş putea ocupa de curăţenie, dar am fost refuzată pe un ton

foarte categoric. „De bine, de rău, domnul Gresham te-a adus aici cu intenţia de a-ţi face onoarea să te considere membră a familiei noastre, o tînără lady, îmi spuse ea pe un ton aspru, în care se strecurase o notă de regret. Or, tinerele domnişoare de neam nu-şi mînjesc mîinile preluînd sarcini de-ale servitorilor, Lucy."

După cum am constatat, jocul de teņis ajunsese în ultimii ani să fie considerat o ocupaţie decentă pentru tinerele domnişoare de neam. De aceea, în grădina casei noastre fusese montat un fileu. Nu aveam teren adecvat pentru acest joc, dar puteam trimite mingea de pe o parte pe alta a fileului, de la una la alta. Îmi plăcea tenisul. Dar asta nu însemna că nu m-a pus şi el într-o serie întreagă de situaţii dificile. Lui Emily îi plăcea să joace stînd complet nemişcată. Încerca să lovească mingea doar dacă îi era dată la o lungime de braţ; în caz contrar, se plîngea în gura mare, făcînd multă larmă. Amanda ţopăia cu eleganţă, scoţînd chiţăituri entuziaste ori de cîte ori reuşea să trimită mingea dincolo de fileu. În schimb, eu alergam ca în trecut, cînd mă jucam cu fetiţele de la Misiune, cu poalele rochiei şi ale combinezonului adunate într-o mînă. Surprinzîndu-mă într-o asemenea postură, cu picioarele expuse pînă la nivelul genunchilor, doamna Gresham îmi mai trase un perdaf sever, privitor la modul în care trebuie să se comporte o tînără de neam.

Mersul pe bicicletă era permis. Amanda şi Emily aveau biciclete, cu care se plimbau uneori pe cărăruile de ţară sau pe care le foloseau pentru ocazionalele drumuri pînă în sat. Eu am învăţat să merg pe bicicletă în grădină, datorită Amandei, care a avut bunăvoinţa de a-mi împrumuta bicicleta ei. Plăcerea aceasta îmi mai consuma cîteva ore din zi. Aş fi preferat să plec singură la plimbare, pentru a explora ţinutul, dar doamna Gresham n-ar fi admis aşa ceva. Cred că îi era

teamă că, nefiind ţinută sub observaţie, aş putea face altă boacănă, prin care să le dezonorez familia.

Edmund venea acasă în fiecare week-end. Deşi nu prea avea ce-mi spune, nu adopta un comportament neprietenos faţă de mine. Din punctul meu de vedere, el era un om lipsit de căldură şi emoţii, dotat, în schimb, cu un accentuat simţ al dreptăţii; presupun că avocatura i-l insuflase.

Dacă făceam o comparaţie între viaţa pe care o duceam la *High Coppice* şi viaţa mea anterioară, mi se părea că dau dovadă de incorectitudine nefiind fericită. Acum nu eram niciodată înfometată, aveam cîteva rochii noi, foarte frumoase, dispuneam de tot confortul posibil şi nu aveam nici o responsabilitate. Cu toate acestea, stăteam cîteodată seara în pat, întrebîndu-mă cum voi putea îndura lunile şi anii următori. Trăiam alături de nişte oameni care nu aveau nevoie de mine şi care, pe deasupra, nici nu mă prea plăceau – cu excepţia Amandei, poate. Or, înainte fusesem utilă şi iubită de toţi copiii de la Misiune. Asta îmi lipsea.

Pe la mijlocul lunii iulie, domnul Gresham şi-a pierdut brusc interesul faţă de încercările noastre zilnice de a deduce care ar fi zona în care se găsea „comoara Gresham", după cum o denumea el. Dispariţia entuziasmului său nu mă surprindea, deoarece nu făcusem nici un fel de progres, iar Amanda mă avertizase că tatăl ei era un om cu trăiri emoţionale intense, dar trecătoare. De-a lungul anilor, el iniţiase mai multe planuri de îmbogăţire rapidă, fără a reuşi să-l pună pe nici unul în aplicare pînă la capăt. Cutiile cu seminţe din biroul lui erau relicvele ultimului plan, care vizase punerea la punct a unui sistem de cultivare a cerealelor în zonele de deşert, prin amestecarea nisipului cu o serie de substanţe chimice.

Ştiam că familiile Gresham şi Falcon urmăreau refacerea averilor lor, deoarece acesta era unul dintre subiectele de

conversație des abordate. Inițial, n-am putut crede așa ceva, dar, gradat, am ajuns să înțeleg că domnul Gresham trăia din rentă. Asta însemna că nu muncea pentru a cîștiga bani, motiv pentru care capitalul său se diminua treptat, cu fiecare sumă scoasă din bancă anual, pentru cheltuielile curente. Domnul Falcon proceda la fel, numai că, potrivit afirmațiilor familiei Gresham, el și soția lui își risipeau banii cu niște boemi din Londra, unde se duceau deseori pentru cîteva săptămîni, amestecîndu-se printre pictorii, scriitorii și artiștii de acolo.

Neplăcerile mele fură sporite de eșecul suferit în ceea ce privește găsirea răspunsului ghicitorii ce indica locul în care se găsea comoara comandantului de oști chinez. Ajunsesem să fiu o gură în plus la masă, care nu dădea nimic în schimb. Cînd mă gîndeam cît de mult trebuia să-i dezamăgesc pe cei din familia Gresham, ajungeam la concluzia că, indiferent de circumstanțe, ei erau mai amabili cu mine decît aș fi meritat. Tare mi-aș fi dorit ca domnul Gresham să nu mă fi luat din China.

Într-o noapte de pe la sfîrșitul lunii iulie, m-am trezit subit. Nu știam ce anume mă deranjase. Încăperea era cufundată într-un întuneric adînc. Nu aveam cum să văd ce oră indica ceasornicul, dar eram convinsă că miezul nopții nu trecuse de mult. Și, totuși, ceva îmi perturbase somnul... da, acum era complet întuneric, dar cînd mă trezisem avusesem impresia că văd o rază palidă de lumină reflectată pe tavan, o rază care dispăruse brusc în momentul în care mă mișcasem în pat și îmi ridicasem capul.

Un miros aproape imperceptibil a ajuns pînă la nările mele. Într-o clipă, m-am așezat în capul oaselor. Acum știam că în camera mea era cineva.

– Amanda! am murmurat. Tu ești?

Din întuneric nu mi-a venit nici un răspuns. Totuși, cunoșteam mirosul acela deosebit. El trebuia să provină de la

o lampă cu acetilenă. Amanda şi Emily aveau astfel de lămpi montate pe ghidoanele bicicletelor, deşi nici una dintre ele nu ieşea la plimbare după lăsarea serii. Scrutînd cu atenţie întunericul, am zărit un firicel plăpînd de lumină ce rătăcea prin aer. Văzîndu-l, am simţit furnicături pe piele. Asta era o lampă de bicicletă, cu lumină oarbă... o lampă cu obturator de camuflare. Cine putea să intre în camera mea, la o asemenea oră a nopţii, cu un asemenea obiect în mînă?

O scîndură a duşumelei scîrţîi, amintindu-mi de cabina neluminată de pe vas, în care o mînă viguroasă îmi astupase gura, fiind cît pe-aci să mă sufoce. Mi-am muşcat buza pentru a-mi stăpîni respiraţia sacadată. Ciudat, nu mă gîndeam să ţip după ajutor – probabil, din cauza faptului că pe parcursul ultimului an pe care îl petrecusem la Misiune nu avusesem cui să mă adresez, indiferent de gravitatea problemei sau a pericolului care mă ameninţau.

Firicelul de lumină care scăpa de după obturator păru că se mişcă. Am întins mîna, căutînd pe dibuite, cu mare grijă, sfeşnicul pe care îl ţineam pe noptieră. Degetele mele l-au atins... l-au înşfăcat. Apoi am îngenuncheat în pat, ţinînd sfeşnicul greu din alamă în echilibru deasupra capului, şi am aşteptat ca firicelul de lumină să se apropie.

6

– Cine este acolo? am întrebat pe un ton tăios, în întuneric.

Dar numai liniştea mi-a răspuns. Firicelul de lumină a dispărut, făcîndu-mă să presupun că intrusul îşi ascunsese lanterna oarbă la spate. Cu sfeşnicul greu ridicat deasupra capului, mi-am încordat privirea şi mi-am ciulit urechile.

Întîi se auzi un uşor ţăcănit al clanţei, apoi o scîrţîitură foarte slabă a unei balamale. Urmă o pauză... alt ţăcănit, mai

puternic, al clanței, apoi se lăsă o tăcere deplină. Curînd, mi-am dat seama că rămăsesem singură. Intrusul se afla deja pe hol.

Am căutat cu degete tremurătoare cutia cu chibrituri, am întors invers sfeşnicul şi, constatînd că lumînarea nu căzuse din suportul ei, am aprins fitilul. Sărind din pat, m-am repezit spre uşă, am deschis-o şi am ridicat lumînarea pentru ca flacăra să arunce în jur un cerc mai mare de lumină. Pe culoar nu era nimeni. M-am dus pînă în capul scărilor, apoi m-am întors şi am verificat celelalte două holuri, care duceau spre dormitoarele membrilor familiei Gresham. Nu se auzea nici un zgomot. Se vedea doar umbra mea, proiectată pe pereți de flacăra lumînării.

M-am întors încet în cameră, am închis uşa şi m-am aşezat pe pat. Trebuia să bat la uşa domnului Gresham pentru a-i spune ce se întîmplase? Aceasta mi se părea a fi cea mai logică atitudine, dar am renunțat la ea, ştiind că doamna Gresham avea cu siguranță să creadă că mințeam din nou şi că soțul ei avea să fie cel puțin pe jumătate înclinat să-i dea dreptate.

Eram convinsă că nu visasem. Mirosul de acetilenă mai persista în încăpere. M-am uitat în jur, întrebîndu-mă de ce intrusul alesese tocmai camera mea. Verificînd şifonierul, pentru a vedea dacă îmi scotocise sertarele şi geamantanul, n-am găsit nici un semn care să indice vreo intervenție străină.

În cele din urmă, m-am întors în pat şi am suflat în flacăra lumînării. Căldura aşternuturilor n-a reuşit mult timp să-mi risipească frigul interior. Probabil că în momentele respective mintea mea a funcționat mai bine decît de obicei, deoarece am simțit primul semnal al unui pericol imprecis ce se contura amenințător. În restul nopții n-am avut parte de un somn odihnitor. Mi-au apărut din nou în vis, pentru prima dată

după foarte multe zile, închisoarea din Chengfu, Nicholas Sabine şi Robert Falcon.

În zori, am realizat că peste numai două luni ar fi trebuit să mă prezint la avocaţii lui Nicholas Sabine pentru a declara că sînt soţia acestuia. Dar, avînd în vedere situaţia de acum, îmi era imposibil să fac aşa ceva: nici nu mai aveam actele de căsătorie, nici nu reţinusem numele avocaţilor, deoarece nu reuşisem niciodată să mă hotărăsc să mă uit cu mai multă atenţie la testament şi la celelalte hîrtii. Citisem numai scrisoarea pe care mi-o trimisese Sabine. Şi, cu toate că îmi repetam încontinuu că nu eram responsabilă pentru pierderea actelor, mă simţeam vinovată, considerînd că i-am amăgit aşteptările.

La micul dejun, doamna Gresham şi Emily ni se alăturară la masa din sufragerie – lucru care nu se întîmpla foarte des. În afară de asta însă, totul a decurs ca de obicei. La lumina zilei şi, în special, după coşmarurile pe care le avusesem spre dimineaţă, începusem să mă îndoiesc serios că trecusem cu adevărat printr-o peripeţie atît de ciudată ca cea de la miezul nopţii. La urma urmelor, poate că episodul respectiv nu fusese decît un alt vis urît, care mă surprinsese într-o stare de semiadormire. Nici un om din această casă nu s-ar fi furişat în camera mea la o asemenea oră, iar un străin ar fi trebuit să spargă un geam sau o uşă de la parter, pentru a pătrunde acolo. Ori dacă intrusul ar fi lăsat urme de acest gen, Marsh ne-ar fi informat pînă acum.

În timp ce gîndeam astfel, în sufragerie îşi făcu apariţia chiar Marsh, care se îndreptă spre capul mesei. Din moment ce el nu era niciodată prezent la micul dejun, am dedus că venise cu un mesaj. Domnul Gresham îşi ridică privirile.

– Da, Marsh. Ce este?

– Bună dimineaţa, domnule. Tocmai am aflat de la Maggie că ieri după-amiază domnul Robert Falcon a fost

văzut trecînd prin sat cu o trăsură. Am considerat că doriți să fiți informat.

– Ah! Deci tînărul ăla nebun s-a întors din China, nu? Domnul Gresham se trase de bărbie, aruncîndu-i lui Marsh o privire cam neliniştită. Maggie ţi-a spus cum arăta? Era mulţumit de sine însuşi? La naiba, omule, doar ştii ce caută. Servitorii ştiu întotdeauna mai bine ca noi ce afaceri învîrtim. După aspect, dădea senzaţia că ar fi avut *succes?*

– Am interogat-o pe Maggie cu multă stăruinţă, domnule. Folosind cuvintele ei, domnul Falcon părea a fi „dus cu pluta". Iar cînd o altă trăsură i-a ieşit în cale, „s-a înnegrit ca Newgate's Knocker"*.

– Perfect! Perfect! Domnul Gresham scoase un chicot satisfăcut. Nici nu mă aşteptam la altceva, desigur. Nimeni nu a găsit vreodată un ac într-o căpiţă cu fîn umblînd pe orbecăite. Lucy, trebuie să ne apucăm iar de treabă; în ultima vreme ne-am cam neglijat cercetările. Foarte bine, Marsh. Asta-i tot.

După plecarea lui Marsh, doamna Gresham se uită de-a lungul mesei, spre locul în care stăteam, şi spuse:

– Întîlnirea care a avut loc în China între tine şi creatura aceea oribilă este regretabilă, Lucy. Evident, nu te învinovăţesc; afirm numai că este un mare păcat. Oricum, îţi dai seama că noi nu-i acceptăm pe cei din neamul Falcon, aşa încît, dacă te întîlneşti cu Robert Falcon trebuie să-ţi continui drumul fără a da semne că l-ai recunoaşte.

Am ezitat, apoi am spus:

– N-aş putea să-i dau măcar un bună ziua, doamnă Gresham? Dacă l-aş ignora complet, aş avea senzaţia că sînt foarte nepoliticoasă.

* Vestită închisoare din Londra, acum desfiinţată *(nota trad.)*.

Ea îşi îndreptă spatele.

– Mă *desfizi*, Lucy? Îţi arogi cumva dreptul de a mă învăţa care sînt bunele maniere?

– Nu, m-am grăbit să-i răspund. Evident că nu. Îmi pare rău, doamnă Gresham. Voi face cum doriţi. În ciuda acestor cuvinte însă, mă cam înfuriasem. Eu nu aveam nici o legătură cu cearta dintre cele două familii şi, oricum, indiferent ce s-ar fi spus, consideram că era greşit, complet prostesc, să păstrezi o duşmănie atîţia zeci de ani. Pe de altă parte, mă întristasem deoarece mi-ar fi făcut plăcere să pot discuta cu Robert Falcon. Aflarea veştii întoarcerii lui mă afectase destul de profund. El era una dintre verigile mele de legătură cu trecutul. Nu nutream resentimente pentru palma pe care mi-o dăduse peste faţă; mai mult decît atît, îmi simţeam obrajii arzînd de ruşine ori de cîte ori îmi aduceam aminte cum încercasem să-l determin să-mi dea nişte bani, văitîndu-mă şi linguşindu-l exact ca o cerşetoare. Abia acum realizam cît de şocat trebuie să fi fost el, întîlnind într-o ţară străină o fată de origine engleză care se comporta într-o asemenea manieră.

Cînd am reuşit să-mi scot din minte aceste gînduri, am constatat că atmosfera din sufragerie devenise entuziastă. Domnul Gresham ţinea în mînă o scrisoare. Pe faţa lui era întipărit un zîmbet glumeţ. Amanda şi mama sa vorbeau simultan.

– Ce *spune*, tată? Nu glumi!

– Charles, a fost acceptată?

– Toate la timpul lor, spuse domnul Gresham pe un ton satisfăcut. Lucy pare a fi derutată, aşa încît este mai bine să încep prin a-i da explicaţiile necesare. Apoi îşi întoarse privirile spre mine. În luna aprilie, Amanda a împlinit o vîrstă prea înaintată pentru a mai continua cursurile şcolii private din Chislehurst, aşa încît am căutat să-i găsim un loc la extraordinarul colegiu de fete din Cheltenham. Gresham

flutură scrisoarea. A fost acceptată! Va începe să frecventeze cursurile colegiului de la începutul noului trimestru, adică din septembrie.

Amanda aplaudă, țipînd de plăcere. Doamna Gresham, la fel de satisfăcută ca soțul ei, o bătea ușor pe creștet.

– Doar Dumnezeu știe cum ne vom putea permite s-o ținem acolo, continuă domnul Gresham pe un ton bine dispus, dar, dacă Lucy va depune un efort real pentru a mă ajuta să deduc în ce zonă este ascunsă comoara Gresham, atunci toate problemele vor fi rezolvate.

Cu inima strînsă, am întrebat:

– Vei locui la colegiu, Amanda?

– Da, sigur că da, prostuțo. Nu pot călători în fiecare zi pînă la Cheltenham și înapoi, nu crezi? Oh, va fi atît de emoționant! Lottie Fletcher a fost la același colegiu și mi-a povestit totul despre el.

Mă bucuram pentru Amanda, dar nu și pentru mine. Ea era singura mea prietenă din această familie; în lipsa ei, aveam să mă simt mai singură ca niciodată. Aproape cu febrilitate, am început să-mi fac diferite planuri menite să mă ajute să trec peste zilele nesfîrșite care păreau să se întindă pînă la infinit înaintea mea. Zilnic, cîteva ore erau destinate lecturii. În biroul domnului Gresham nu existau decît cîteva romane, majoritatea lor fiindu-mi deja cunoscute de pe vremea cînd citisem cărțile din micuța bibliotecă a domnișoarei Prothero. În schimb, domnul Gresham avea și un set de enciclopedii și îmi permisese să împrumut cîte un volum ori de cîte ori doream. Pînă în prezent, nu făcusem decît să răsfoiesc aceste volume și să aleg subiectele care mi se păreau mai interesante, dar acum mă hotărîsem să încerc să fac o selecție temeinică a lor, pentru a mă autoeduca. De exemplu, nu știam aproape nimic despre istoria Angliei, ori acesta putea fi un subiect bun pentru început. Apoi, presupunînd că, în timp, mi se va permite

să iau bicicleta Amandei pentru a mă plimba prin jurul satului, puteam studia florile sălbatice şi copacii, aflînd amănunte privitoare la ele din articolele enciclopediei.

N-a trecut mult timp pînă mi s-a ivit prilejul să simt gustul zilelor de toamnă, cînd Amanda avea să plece. Cei de la colegiu îi ceruseră să se iniţieze în anumite domenii, pentru a se ridica la nivelul celorlalte eleve. Asta însemna că trebuia să petreacă cîte o oră în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază în camera ei pentru a învăţa, timp în care eu eram liberă.

În următoarea săptămînă, domnul Gresham mă chemă în fiecare dimineaţă la el în birou, ferm hotărît să ne reluăm munca istovitoare de cercetare a hărţilor, cărţilor şi a acelei înnebunitoare poezii-ghicitoare, în căutarea unor chei care ne-ar putea ajuta să deducem unde se afla comoara comandantului chinez. Citism deja un roman în care erau descrise aventurile lui Sherlock Holmes, aşa încît acum înţelegeam ce anume încerca să facă domnul Gresham. Totuşi, aveam impresia că şansele de a avea succes erau foarte mici. Ne aflam la mii de kilometri distanţă faţă de China şi deţineam numai informaţii limitate şi nesigure. În plus, ajunsesem să cred că inteligenţa domnului Gresham nu era chiar atît de dezvoltată pe cît credea el.

– Aceasta este zona, îmi spuse domnul Gresham într-o zi, întinzîndu-şi palma peste una dintre hărţile de pe perete. Falcon s-a dus prea spre sud. Dar băiatul ăsta este un prost, desigur.

– Nu prea văd de ce a greşit, i-am replicat politicoasă, dar, probabil, imprudentă. Este posibil să fi coborît prea mult spre sud, dar nu avem cum să fim siguri, domnule Gresham.

– Nu avem cum să fim siguri? Dumnezeule, copilă, tu nu eşti atentă la nici un cuvînt pe care îl rostesc? Domnul Gresham scoase o listă a cheilor extrase din raportul Misiunii

avute cu ani în urmă de cei doi tineri ofiţeri, raport pe care îl obţinuse de la Ministerul de Război. N-am putut să-i urmăresc firul logicii. În orice caz, în final, a spus: Vezi? Indiciile sînt destul de convingătoare. Zona Chengfu iese din discuţie.

Deodată, am simţit nevoia să-mi susţin cu încăpăţînare punctul de vedere. Pe moment, n-am putut să-mi dau seama de ce, dar, o clipă mai tîrziu, motivul acestei atitudini ieşea la iveală cu atîta forţă încît am avut senzaţia că în minte mi se aprinsese un reflector. Trecusem cu vederea un amănunt foarte bătător la ochi; nici nu-mi venea să cred că dădusem dovadă de atîta prostie neluîndu-l în seamă. Probabil că şocul pe care l-am suferit în momentul respectiv m-a făcut să rămîn cu gura căscată, pentru că domnul Gresham m-a întrebat pe un ton tăios:

– Ce s-a întîmplat? De ce te uiţi aşa?

– Tocmai mi-a venit o idee! am exclamat. Scuzaţi-mă un minut, domnule Gresham.

Şi ieşind în grabă din birou, am luat-o la fugă pe scări în sus, urcînd treptele două cîte două. Dacă m-ar fi văzut doamna Gresham, m-ar fi admonestat cu severitate. Cel mult două minute mai tîrziu, îmi făceam din nou apariţia în birou.

– Uitaţi-vă la chestia asta, am spus cu înflăcărare, gîfîind, în timp ce întindeam pe masă vechea bucată de canava mototolită. O am de foarte mulţi ani, domnule Gresham. Am găsit-o la Misiune, cînd eram mai mică. În ziua sosirii mele în casa dumneavoastră, am avut un şoc uitîndu-mă spre cealaltă parte a văii. Vedeţi? Aici este desenat chiar *Moonrakers*.

El atinse canavaua cu prudenţă.

– Cerule mare! Asta este o bucată de material tăiată dintr-o raniţă militară, presupun. De ce pînă acum nu mi-ai pomenit nimic despre ea?

– Am uitat. Mi-am pus mîna pe cap, încercînd să-mi imaginez cum de fusesem în stare să uit de aşa ceva. Bănuiesc

că mi-am făcut prea multe probleme din cauza greşelilor mele permanente şi n-am mai reuşit să mă concentrez la altceva. Dar nu înţelegeţi, domnule Gresham? Această bucată de canava este mărturia faptului că John Falcon a fost acolo, la Misiunea noastră. Acolo a stat şi a schiţat casa *Moonrakers*. Deci, cu siguranţă, clădirea Misiunii trebuie să fie vechiul templu în care au ascuns smaraldele!

Domnul Gresham se uită lung la desen, apoi îşi ţuguie buzele şi îşi clătină încet capul.

– Interesant, foarte interesant. Asta este opera lui John Falcon, fără nici un dubiu. Avea simţ artistic; toată familia lor are. Dar facem o deducţie greşită, Lucy.

– Oh, ba sînt sigură că nu, domnule Gresham! Adică... ştim cu certitudine că John Falcon a trecut pe *acolo*.

– Nu mă contrazice, copilă, susţinu el cu încăpăţînare. Soldaţii noştri au stat în China timp de cîteva luni şi s-au perindat prin multe zone. Falcon trebuie să fi avut o mulţime de ocazii, mult mai uşor de acceptat, de a face această schiţă. Ţi-l poţi imagina desenînd în toiul unei misiuni periculoase, într-un moment în care el şi tatăl meu erau împresuraţi de forţe ostile? Ipoteza aceasta este complet exclusă. În schimb, este posibil să fi fost încartiruit în Misiunea voastră într-o altă perioadă sau să fi realizat acest desen în altă parte, el ajungînd la Misiune ulterior, cu totul întîmplător, dus de alte mîini – înfăşurat în jurul unei bucăţi de pîine, de exemplu, ori ceva de genul acesta. Prima dovadă a faptului că împrejurimile satului Tsin Kai-feng trebuie scoase din discuţie este modul de reprezentare a rîului pe hartă. Cursul lui nu corespunde cu cel al rîului de lîngă Misiune, Lucy. Chiar tu ai văzut rîul de pe harta tînărului Falcon şi mi-ai spus că are un curs diferit faţă de cel din Tsin Kai-feng.

Aproape că începusem să mă simt rău din cauza deza-

măgirii. Dar îmi dădeam seama că logica domnului Gresham era corectă.

– Regret, am bolborosit. Ideea mi-a venit atît de brusc şi m-a entuziasmat atît de mult, încît nu m-am gîndit că...

– Nu-i nimic, nu s-a întîmplat nici o nenorocire. Domnul Gresham ridică din umeri. Dar mă tem că n-am avut parte de nici o realizare. Mă rog, nu contează. Luînd bucata de canava cu dezgust, între degetul mare şi degetul arătător, el o întinse spre mine. Mai bine arunci chestia asta, Lucy. Nu-i o relicvă pe care să mi-o doresc în casă. Haide, fugi. Vom mai încerca mîine să ne punem mințile la contribuție. Cred că ar fi necesară încă o examinare minuțioasă, cuvînt cu cuvînt, a ghicitorii. Vom vedea.

Din birou, m-am dus direct în camera mea. Deşi acest lucru mă făcea să mă simt într-un fel vinovată, eram hotărîtă să nu arunc desenul. Doar era al meu; era un suvenir pe care îl prețuiam deosebit de mult. Rulîndu-l cu grijă, mi-am scos valiza din şifonier şi l-am pus la loc sigur. Dar, exact în momentul în care eram pe cale să închid valiza, atenția mi-a fost atrasă de o cusătură de pe latura din fund a acesteia, care se rupsese. Era un tighel care prindea căptuşeala de peretele din piele. Rupîndu-se ața, acum materialul stătea puțin desprins de pielea rigidă. Ultima dată cînd umblasem în valiză nu sesizasem acest amănunt.

Întrebîndu-mă dacă aş putea coase căptuşeala de peretele din piele fără să am la dispoziție o sulă, adică folosindu-mă de urmele vechii cusături, m-am aplecat pentru a verifica dacă tivul căptuşelii era întreg. Dar, atingînd căptuşeala, am auzit un foşnet uşor. Între aceasta şi peretele din piele se afla un obiect dreptunghiular, de grosime redusă. În clipa următoare, țineam în mînă plicul lung, care conținea actele mele de căsătorie.

L-am recunoscut imediat din cauza amprentei negri-

cioase din colţ, lăsate, după părerea mea, de Nicholas Sabine, care avusese degetele murdare în momentul în care atinsese acest plic, în închisoarea din Chengfu. Mîinile mi-au tremurat cînd am scos hîrtiile din el. Toate actele erau acolo, inclusiv scrisoarea pe care mi-o dăduse doctorul Langdon după moartea lui Nicholas Sabine. Privirile mi-au rămas aţintite asupra ultimelor cuvinte ale scrisorii: „... *cu toată dragostea de la soţul tău devotat, Nick.*"

Mi-am reţinut tristeţea care tindea să mă copleşească, străduindu-mă să-mi pun gîndurile în ordine. Plicul îmi fusese furat din cabina cargoului *Formosa*, cînd acesta ancorase în portul Hong Kong. Acum îmi fusese returnat. Dar cum? Mi-am adus aminte de firele aurii de păr agăţate de nasturii manşetei mele în timpul luptei din cabină şi de intrusul care mi se strecurase în dormitor cu cîteva nopţi în urmă.

Să fi fost vorba de Robert Falcon? Dar el nu putea să fie la curent cu căsătoria mea şi, implicit, nu putea şti de existenţa acelor acte. Şi chiar dacă ar fi aflat de cele petrecute în Chengfu, cum m-ar fi putut aştepta în Hong Kong? Iar dacă, totuşi, el fusese cel care îmi furase atunci actele, cum de reuşise să intre în *High Coppice* pentru a mi le pune la loc, în valiză?

Şi *de ce* ar fi făcut aşa ceva? Totul mi se părea complet absurd.

M-am uitat din nou în valiza rămasă deschisă. Poate că în Tientsin, cînd îmi împachetasem lucrurile, fusesem neatentă şi băgasem plicul din greşeală în spatele căptuşelii. Sau poate că fusesem distrată atunci cînd, urcîndu-mă la bordul vasului, mă dusesem în cabină pentru a-mi despacheta hainele. În momentul respectiv fusesem, cu siguranţă, foarte nervoasă şi, de aceea, destul de zăpăcită. Poate că bucata aceea de căptuşeală se rupsese chiar atunci, iar eu împinsesem plicul, fără să vreau, în spatele ei. În acest caz, însemna că nu fusesem furată.

Am inspirat adînc şi m-am simţit ceva mai calmă. Asta era cea mai acceptabilă explicaţie. Toate celelalte îmi păreau ilogice. Uitîndu-mă la hîrtiile din mînă, m-am bucurat. Acum puteam să îndeplinesc dorinţa lui Nicholas Sabine, deşi îmi era teamă să fac ceea ce-mi ceruse. Am citit numele şi adresa avocaţilor, toate înscrise pe spatele testamentului. *Domnii Girling, Chinnery şi Brand, Grays Inn nr. 128 a, Londra.* Pentru a putea trece pe la ei la termenul stabilit, trebuia mai întîi să-i explic domnului Gresham că mă măritasem cu un bărbat condamnat la moarte şi că rămăsesem văduvă la numai cîteva ore după cununie. M-am cutremurat gîndindu-mă prin ce încercare dificilă aveam să trec. Domnul Gresham avea să creadă că-l mînţeam. Dar, cel puţin, dispuneam de o dovadă scrisă a căsătoriei mele, aşa încît măcar asupra acestei părţi a poveştii nu avea cum să existe nici un dubiu.

Un singur lucru era cert. Familia Gresham avea să fie revoltată descoperind că îi ascunsesem acest secret. Brusc înfuriată, am ridicat din umeri. Nu-mi păsa de reacţia lor. Secretul nu era al meu, ci al lui Nicholas Sabine, şi nu voiam să-mi calc cuvîntul pe care i-l dădusem. Era posibil ca acest om să fi fost neîndurător şi periculos, cum afirmase Robert Falcon, dar eu nu ştiam decît că dăduse dovadă de curaj în faţa morţii şi că mă salvase de la o mare nenorocire. Mă măritasem cu el şi îi făcusem nişte promisiuni şi aveam de gînd să le respect.

În acea zi, după masa de prînz, cînd Amanda s-a retras în camera ei pentru a învăţa, am ieşit pe terasă. Întîmplător, acolo m-am întîlnit cu Marsh, care se întorcea în casă, după ce discutase nu ştiu ce problemă cu băiatul grădinarului. Aceasta era una dintre cele mai liniştite perioade ale zilei. Doamna Gresham şi Emily se odihneau în dormitoarele lor. Domnul Gresham îşi petrecea majoritatea după-amiezelor moţăind în fotoliul din biroul său – cel puţin, aşa credeam eu.

coborît privirile, ațintindu-le spre poale pentru a-mi ascunde speranța din ochi, și am răspuns fără tragere de inimă:

– Păi... am crezut că am ajuns să mă comport așa cum trebuie, doamnă Gresham. N-am impresia că aș avea nevoie de niște lecții suplimentare.

– Pfuu! exclamă Emily. Încă n-a reușit să se urce în trăsură fără să-și arate picioarele, mamă, iar cînd mergem în vizită, le zîmbește servitorilor și le mulțumește. Tu n-ai auzit-o?

– Trebuie să fim îngăduitori cu ignoranții, dragă Emily, spuse mama sa, afectuoasă. Presupun că Lucy își dă toată sîrguința, dar, fără nici un dubiu, mai are de învățat o mulțime de lucruri. Marsh îi va fi un profesor excelent. Eu sînt sigură că voi fi mult prea ocupată pentru a-i dedica o oră din timpul meu. Foarte bine, Marsh, s-a hotărît. Propunerea ta a fost aprobată. Acum, poți să pleci.

– Prea bine, doamnă.

În ziua următoare, cînd Marsh și-a făcut apariția în cămăruța destinată orelor de lucru manual, m-am dus direct la el și, spre consternarea lui, l-am strîns în brațe.

– Domnișoară Lucy, aveți grijă cum vă comportați!

– Da, Marsh, voi avea grijă, îți promit. Dar îți mulțumesc din toată inima. Ești atît de drăguț...

De atunci, ora petrecută împreună cu Marsh a fost pentru mine cea mai plăcută oră a zilei. Îl ascultam cu atenție cum îmi explică regulile de neînțeles ale etichetei și exersam modul corect de amestecare a ceaiului, de exemplu, sau stilul de întindere a mîinii astfel încît persoana cu care mă întîlnesc să-mi prindă numai vîrfurile degetelor. Cînd Marsh juca rolul de mare doamnă sau de gentleman, pentru a-mi da posibilitatea să mă familiarizez cu diferitele formalități, ni se întîmpla deseori să fim nevoiți să ne oprim și să ne înăbușim rîsetele. Dar aveam grijă să învăț repede, deoarece știam că, cu cît eram o elevă mai bună, cu atît aveam la dispoziție mai mult

timp pentru a practica arta conversației. Or, asta însemna să pot purta discuții lejere cu Marsh, despre tot felul de lucruri. Acesta îmi vorbea despre anii petrecuți în rîndurile Armatei Britanice și mă asculta cu interes atunci cînd îi povesteam despre viața pe care o dusesem în China.

I-am vorbit de domnișoara Prothero și de doctorul Langdon. Uneori am simțit și impulsul de a-i pomeni de Nicholas Sabine, dar m-am abținut. Deși aveam deplină încredere în el, consideram că povestea lui Sabine era un secret care nu-mi aparținea. Dacă aveam de gînd să duc la îndeplinire dorințele omului cu care mă măritasem în niște circumstanțe atît de ciudate, nu trebuia să scot nici o vorbă privitoare la acest subiect pînă în momentul în care mă întîlneam cu avocații lui.

Dar această întîlnire ridica o mare problemă. Cele șase luni de răgaz cerute de Nicholas Sabine erau pe sfîrșite și începusem să am nopți albe tot gîndindu-mă cum voi putea ajunge la Londra, la avocați, fără a-i explica în prealabil domnului Gresham despre ce este vorba. Oricum, știam că momentul destăinuirilor avea să fie foarte neplăcut, dar voiam să pot amîna acest moment pînă după satisfacerea dorinței lui Nicholas Sabine, deoarece, altfel, exista posibilitatea ca domnul Gresham să-mi interzică să merg la Londra.

Cum nu aveam bani pentru biletul de tren, mă gîndisem să plec pe jos. Dacă porneam la drum devreme – pe la ora șapte dimineața, să zicem – și dacă îmi puneam vechile mele cizme din pîslă, pe care le adusesem din China, puteam ajunge la Londra, aflată la o distanță de șaisprezece mile de noi, înainte de amiază. Alocînd două ore vizitei la firma de avocatură, însemna că mă puteam întoarce acasă pe la ora șase sau șapte seara. Dar nu puteam lipsi atît de mult timp de la *High Coppice* fără să dau nici o explicație. De fapt, gîndindu-mă bine, am constatat că aș fi lipsit prea mult chiar

dacă împrumutam bani de la Marsh pentru a-mi plăti biletul de tren.

Pe la mijlocul lunii octombrie, avînd în vedere faptul că deznodămîntul acestei aventuri avea să fie oricum rău pentru mine, am luat hotărîrea de a pleca la Londra în cursul săptămînii următoare, lăsîndu-i domnului Gresham un bilet prin care să-l anunț că îmi voi justifica absența mai tîrziu, cînd mă voi întoarce acasă. Dar Marsh îmi mai veni o dată în ajutor, de data aceasta printr-o pură întîmplare. În fiecare lună el avea cîte o zi liberă. Şi în acel octombrie, el îi sugeră domnului Gresham ideea că mi-aş perfecționa educația dacă aş fi dusă la Londra, pentru că, văzînd-o, aş avea mai multe subiecte de conversație.

Ca de obicei, ideea i-a fost transmisă doamnei Gresham, răspunsul fiind lăsat în seama ei. Iar ea a stat la îndoială neştiind dacă este cazul să mă lase escortată de un majordom, dar, din moment ce era mulțumită de rezultatele lecțiilor predate de Marsh în ultima săptămînă, a ajuns pînă la urmă la concluzia că mi-ar prinde bine o vizită la Londra. Şi ne-a spus că domnul Gresham îi va da lui Marsh atît banii necesari pentru tren şi trăsuri, cît şi pentru masa de prînz, pe care trebuia s-o servim într-un restaurant modest.

Ziua liberă a lui Marsh a căzut într-o zi de miercuri. Am avut grijă să-mi pun în poşetă plicul cu acte şi am plecat împreună să prindem trenul de ora zece. Compartimentul ne aparținea în totalitate. Am aşteptat ca trenul să pornească din gara Chislehurst, după care am întrebat:

– Marsh, vrei să faci ceva pentru mine? Ceva foarte deosebit...

– Dacă pot, sigur că da, domnişoară Lucy. Vreți să vizitați un loc anumit? Aveam de gînd să vă arăt în primul rînd Turnul Londrei...

– Nu, trebuie să fac ceva, am spus. Apoi m-am oprit,

agitată. Îmi este groaznic de greu să-ţi explic, pentru că este vorba despre un secret pe care nu pot să ţi-l dezvălui decît după aceea... Dar vreau să ajung la o adresă din Grays Inn, la o firmă de avocatură.

– La o firmă de avocatură? Marsh îmi aruncă o privire foarte pătrunzătoare. Ochii îi erau nedumeriţi. Nu vreau să mă bag în treburile dumneavoastră, domnişoară Lucy, dar sînt sigur că stăpînul ştie ce intenţii aveţi, nu?

– Va şti diseară. Voi fi nevoită să-i spun ce-am făcut. Dar înainte *n-am putut* să vorbesc. Nu ştiu cum să-ţi explic. În China s-a întîmplat ceva. Drept urmare, am promis că la şase luni după plecarea mea de acolo voi... duce nişte hîrtii la o firmă de avocatură şi că nu voi sufla nici o vorbă, absolut nimănui, despre această afacere înainte de a ajunge la firmă.

Marsh îşi clătină capul, încruntat.

– Promisiunile trebuie întotdeauna respectate. Dar asta n-a fost cumva una cam nesăbuită? Sînteţi sigură că nu este vorba de o problemă ilegală?

– Ştiu că nu este ilegală. Oh, te rog, crede-mă. Omul căruia i-am făcut această promisiune m-a salvat de o soartă oribilă. N-am... n-am vrut să-ţi povestesc episodul acesta din viaţa mea, însă acum mă văd nevoită s-o fac. Cum nu aveam mîncare la Misiune, am încercat să fur din Chengfu. Mai făcusem aşa ceva, dar, de data aceasta, am fost prinsă. Mi s-ar fi tăiat o mînă dacă omul despre care îţi vorbesc nu i-ar fi dat doctorului Langdon banii necesari mituirii oficialităţilor.

– Oh, Dumnezeule, copilă! spuse Marsh cu voce joasă. Apoi îşi frecă ochii simultan, cu degetul mare şi degetul arătător, şi mă luă de mînă cu delicateţe. Deci aţi făcut o promisiune. Îmi închipui că cel care se aşteaptă s-o onoraţi este englez din moment ce v-a cerut să mergeţi la un avocat englez. În prezent, se mai află în China?

– Nu... adică da, într-un fel. Gîtul mi s-a contractat. A

trebuit să înghit în sec, cu greu, pentru a reuşi să continuu. Omul acela a profanat un mormînt şi mandarinul l-a ucis în ziua următoare. I-am văzut mormîntul mai tîrziu, cînd m-am dus să-mi iau rămas-bun de la doctorul Langdon.

– Înseamnă că vreţi să satisfaceţi rugămintea unui om condamnat la moarte, spuse Marsh încet, după care îşi ridică bărbia. Este evident că nu aveţi voie să-i înşelaţi aşteptările, domnişoară Lucy. Vom merge în Grays Inn. Dacă domnul Gresham va fi nemulţumit, lucru de care nu mă îndoiesc, îi vom înfrunta supărarea împreună.

Ultima afirmaţie a majordomului m-a luat prin surprindere.

– Oh, Marsh! Vei avea şi tu parte de necazuri! Îmi pare rău, nu m-am gîndit.

– Nu vă faceţi probleme din cauza mea, domnişoară Lucy. Marsh mă strînse de mînă pentru o clipă, după care mi-o eliberă. Credeţi-mă, dacă domnul Gresham hotărăşte să mă demită pentru faptul că v-am ajutat să onoraţi o promisiune făcută unui om condamnat la moarte, nu regret. Prefer să servesc un alt fel de stăpîn.

Urmă o perioadă de tăcere. Se auzea numai zăngănitul ritmic al roţilor de tren. Pe de o parte mă simţeam uşurată, pe de alta, profund ruşinată deoarece, acum, Marsh ştia că eram o hoaţă. În cele din urmă, am spus pe un ton jalnic:

– Ştiu că am greşit furînd, dar eram prea îngrijorată din pricina copiilor. Te rog, nu-ţi forma păreri prea urîte despre mine.

El se smulse din starea de reverie în care se cufundase şi îşi întoarse capul spre mine, pentru a mă privi lung, de parcă l-aş fi şocat.

– Să-mi formez păreri urîte despre *dumneavoastră*, domnişoară Lucy? Să nu vă temeţi niciodată de aşa ceva. Eu am văzut ce înseamnă foametea, aşa încît nu-mi este greu

să-mi imaginez în ce situaţie v-aţi aflat. Doar v-aţi riscat mîna pentru binele copiilor pe care i-aţi avut în grijă! Muşchii mandibulei lui se contractară. Iar cei de aici vă consideră vinovată pentru că nu ştiţi să amestecaţi corect ceaiul!

De data aceasta am început să plîng. Lăsîndu-mi lacrimile să curgă în voie, mi-am strecurat mîna pe sub braţul lui şi mi-am lipit obrazul de umărul lui. Fericirea care mă cuprinsese în momentul în care realizasem că-mi mai este prieten, în ciuda dezvăluirii mele, era copleşitoare.

Din gara Charing Cross nu ne-am închiriat o trăsură, ci am luat-o pe jos pentru a ajunge în Grays Inn. Eu am optat pentru această scurtă plimbare, parţial din cauza faptului că voiam să studiez mai pe îndelete străzile, traficul şi trecătorii din Londra, dar şi pentru că, fiind agitată, doream să amîn momentul întîlnirii cu avocaţii. Nimeni nu-şi putea da seama că Marsh era majordom. Acesta se îmbrăcase într-un costum închis la culoare, destul de demodat, dar bine întreţinut, pe care îl asortase cu o cravată gri. Acul de cravată avea o perlă minusculă. Pe cap îşi pusese o gambetă neagră, iar în mînă ţinea o umbrelă strînsă. În timp ce mergeam, am observat că paşii îi erau elastici, spatele drept, fruntea ridicată. Acum îmi venea greu să cred că la prima noastră întîlnire mă lăsasem păcălită atît de rău de părul său albit prematur.

Plimbarea noastră a durat mai puţin de o jumătate de oră. Ne alesesem ruta care trecea prin Covent Garden, marea piaţă de fructe şi legume, în care o mulţime de căruţe încărcate pînă la refuz se înghesuiau una în alta, creînd un adevărat haos. Şi aceasta nu era o oră de vîrf, mă atenţionă Marsh. Activitatea din piaţă era în toi în zorii zilei.

În Holborn am văzut un omnibuz cu abur. În afară de scaunele din interior, pline de pasageri, mai existau cinci locuri pe o banchetă aflată deasupra cabinei şoferului, plus încă două dispuse pe cele două părţi ale volanului. În orice alt moment,

m-aş fi entuziasmat peste măsură văzînd cîte surprize îmi poate oferi acest mare oraş. Acum însă, sufletul îmi era prea îngreuiat din cauza încercării dificile prin care aveam să trec foarte curînd. Grays Inn era o piaţă spaţioasă, mărginită de clădiri înalte pe trei dintre laturile sale şi de un gard metalic solid, pe a patra latură. În mijloc avea un scuar mare, rectangular, plin de iarbă şi de pomi.

– Vreţi să merg cu dumneavoastră, domnişoară Lucy? mă întrebă Marsh în momentul în care ne oprirăm într-un colţ al pieţii. Aş putea sta în sala de aşteptare a firmei.

Am ezitat, deoarece mi se părea foarte binevenită compania şi suportul lui, apoi mi-am adunat tot curajul şi am spus:

– Cred c-ar trebui s-o fac singură.

– Foarte bine. Marsh dădu din cap, aprobator. Vă voi aştepta pe banca aceea, hotărî, îndreptîndu-şi umbrela spre banca la care se referise. Vă rog să înţelegeţi că nu este necesar să-mi mai daţi nici o altă explicaţie cu privire la această problemă, domnişoară Lucy. Nu sînt indiscret. Cînd veţi reveni, nu vă voi pune nici o întrebare. Vă recomand să acţionaţi în conformitate cu sfaturile pe care vi le va da avocatul. Aşa este cel mai bine.

Două minute mai tîrziu, mă aflam în faţa unei clădiri pe care se afla o placă din bronz. Pe ea, erau scrise cuvintele: *Girling, Chinnery şi Brand, Avocaţi şi Comisari pentru jurăminte*. Mi-am îndreptat privirile spre capătul opus al scuarului şi l-am văzut pe Marsh aşezîndu-se pe banca de sub platan. Cînd am sunat la uşă, mi-a răspuns un bătrînel slăbuţ, îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă albă, cu guler rigid, foarte înalt. Omul m-a invitat să intru, m-a condus de-a lungul unui culoar lung, pînă într-o încăpere demodată pe a cărei masă erau răspîndite cîteva numere ale revistei *Punch*, m-a rugat să iau loc şi m-a întrebat ce problemă mă adusese la ei.

Am inspirat adînc, apoi am turuit cuvintele învățate pe de rost, pregătite special pentru acest moment.

– Sînt doamna Nicholas Sabine. Soțul meu a murit cu șase luni în urmă, în afara granițelor țării. Înainte de a muri, mi-a cerut să vin aici, acum, pentru a mă întîlni cu avocatul lui. Am adus niște acte, inclusiv testamentul soțului meu.

Micuțul bărbat cărunt dădu din cap solemn, fără a părea deloc surprins.

– Bine, doamnă Sabine. Vă rog, acceptați condoleanțele mele. Sînt șeful cancelariei acestei firme. Însă să știți că soțul dumneavoastră ne-a vizitat rareori, așa încît trebuie să vă mărturisesc că nu mi-l aduc aminte. Îmi permiteți să vă întreb care dintre parteneri se ocupă de afacerile lui?

– Oh! Mă întrebați dacă vreau să-l văd pe domnul Girling sau pe ceilalți...?

Pe fața bătrînului apăru un zîmbet trist.

– Nu-l mai avem nici pe domnul Girling, nici pe domnul Brand. De pe vremea lor, la conducerea firmei noastre au venit alți cîțiva noi parteneri, doamnă Sabine.

– Nu știu cu cine a luat legătura soțul meu. Regret.

– Nu contează, doamnă Sabine. Fiți atît de bună și așteptați cîteva clipe. Mă duc să mă interesez. Dacă doriți să citiți ceva, aveți la dispoziție cîteva reviste. Deși mi-e teamă că *Punch* nu mai este ce-a fost. A devenit mult prea radical. În orice caz...

Vocea șefului de cancelarie se stinse. Vorbind, el ieșise încet din cameră, lăsîndu-mă singură. M-am uitat lung la o revistă, fără să văd nimic. Cinci minute mai tîrziu, bătrînul se întoarse pentru a mă conduce de-a lungul unui culoar larg, mărginit de mai multe uși. Ne oprirăm la ultima. El ciocăni, apăsă pe clanță și îmi deschise ușa larg, făcîndu-mi loc să intru.

– Doamna Nicholas Sabine, mă anunță.

I-am adresat un zîmbet de mulţumire, apoi am intrat.

Edmund Gresham se ridică din faţa biroului mare la care stătea şi spuse:

– Bună dimineaţa, doamnă Sab... Apoi se opri brusc, rămînînd cu ochii aţintiţi la mine. Din spate, am auzit zgomotul uşii, care fu închisă încet.

Edmund? Din momentul în care intrasem în clădirea aceasta, începusem să mă calmez, dar acum şocul mă îngheţă. Edmund era la fel de uluit ca mine. Ne-am uitat unul la altul, cu ochi goi. Lui Edmund nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era adevărat. Dar în ciuda luptei sale interioare, perfect vizibile, tot el fu cel care reuşi să-şi revină primul.

– *Tu*, Lucy? Ce naiba înseamnă asta?

– Îmi pare rău, n-am avut nici cea mai vagă idee că... Domnul Sabine nu mi-a spus că tu eşti avocatul lui. Adică nu mi-a scris decît numele... numele firmei. Iar eu n-am ştiut că este a ta. Adică n-am ştiut că este aceeaşi firmă... adică aceeaşi firmă pentru care lucrezi tu...

M-am oprit, complet derutată. Edmund mă privea cu asprime. Ocolind biroul, el îmi oferi un scaun.

– Haide, ia loc, Lucy. Vom aştepta să-ţi recapeţi suflul. Această problemă trebuie abordată cu calm. Apoi, întorcîndu-se la scaunul lui, se aşeză cu braţele încolăcite pe birou şi rămase cu privirile aţintite la mine. După expresia feţei, era foarte îngîndurat.

Treptat, ieşind oarecum din starea de şoc, am fost capabilă să-mi adun puţin gîndurile. Ştiusem că Edmund era partenerul unei firme de avocatură, dar la *High Coppice* se vorbea rareori despre activitatea lui, aşa încît nu avusesem ocazia să-i aud pe membrii familiei menţionînd numele acesteia. Ce coincidenţă uluitoare că era tocmai avocatul lui Nicholas Sabine... sau nu era o simplă coincidenţă? Iniţial, cînd devenisem vecina lui Robert Falcon, crezusem că era

vorba tot de o coincidență, dar, ulterior, constatasem că între cele două familii exista o legătură, și anume comoara comandantului chinez de oști. Nicholas Sabine plecase în China pentru a dezlega același mister. Deci, exista posibilitatea ca relația dintre el și Edmund Gresham să nu fie chiar atît de ciudată.

Tocmai încercam să mă hotărăsc de unde trebuie să-mi încep povestea, cînd l-am auzit pe Edmund spunînd:

– Cred că, mai întîi, ar fi bine să-ți pun cîteva întrebări preliminare, Lucy. Apoi vom aborda problema metodic. Deci, ai venit singură aici?

Mi-am scuturat capul.

– Nu. Asta este ziua liberă a lui Marsh. Profitînd de ea, el a cerut permisiunea de a mă lua la Londra pentru a-mi arăta cîteva obiective de interes. Abia în tren l-am rugat să mă aducă aici. Mă așteaptă afară, pe o bancă.

– Înseamnă că părinții mei nu știu că ai venit la mine?

– Nu. Le voi spune cînd voi ajunge acasă. N-am putut să le spun înainte, pentru că am făcut o promisiune. Înțelegi...

– O clipă, Lucy. Vom ajunge puțin mai tîrziu la motivele care te-au determinat să procedezi așa. În primul rînd, vreau să mă lămuresc care sînt ideile de bază. Edmund îmi aruncă o privire curioasă. Deci susții că ești doamna Nicholas Sabine?

– Da.

– Și că soțul tău a murit?

– Da.

– Îți poți dovedi afirmațiile?

– Da, Edmund. Am scos plicul din poșetă și l-am împins spre celălalt capăt al biroului. Edmund a scos actele. Au urmat cinci sau șase minute de tăcere, în care el a studiat cu atenție fiecare hîrtie în parte.

– Hmm! bolborosi în cele din urmă. Astea vor fi valabile la tribunal, dacă se va ajunge acolo. Lasă-te în grija lui Nick

şi poţi fi sigură că totul iese bine. Apoi ridică scrisoarea pe care mi-o trimisese Nicholas Sabine înainte de a muri. Ştii de ce a vrut să aştepţi şase luni înainte de a te prezenta la mine?

– Nu.

– Înţeleg. Acum... ai vorbit cuiva despre această afacere? Mă refer în special la Robert Falcon.

– Nu. Lui Marsh i-am spus că vreau să vin aici din cauza unei promisiuni pe care i-am făcut-o în China unui om care era pe cale să fie executat. În orice caz, n-am pomenit numele domnului Sabine.

– Executat? Sprîncenele lui Edmund se ridicară. Era pentru prima dată cînd auzeam că în vocea lui rece se strecura o urmă de simţămînt. Aşa a murit? Dumnezeule... sărmanul Nick! Deci şi-a jucat norocul prea mult. Cred că este mai bine să-mi spui întreaga poveste, de la cap la coadă, Lucy.

Mă calmasem din nou. Cum Edmund nu mă intimida niciodată, am simţit că venise rîndul meu să-i pun o întrebare. Ca atare, am spus:

– După modul în care vorbeşti despre domnul Sabine, se pare că l-ai cunoscut destul de bine. Ştiai că a plecat în China?

– Să ştiu? Edmund aranjă cu grijă hîrtiile din faţa lui. Buzele îi schiţară un zîmbet şters, foarte trist. Eu l-am trimis acolo, Lucy. Aceasta a fost modalitatea *mea* de a scoate la lumină comoara Gresham. Am fost convins că, dintre toţi oamenii, Nick Sabine avea cele mai mari şanse de reuşită. I-am oferit o cincime din valoarea obiectelor pe care le va aduce, oricare ar fi fost acestea. Apoi îşi coborî privirile spre acte. Dar se pare că am greşit. Nick nu se va mai întoarce.

Mi-am stăpînit durerea pe care o resimţeam ori de cîte ori în minte îmi revenea imaginea modestului mormînt, cu micul meu buchet de flori de cîmp pus pe el.

– L-ai cunoscut bine, Edmund?

El îşi ţuguie buzele.

– Mă îndoiesc că există vreun om care poate pretinde că l-a cunoscut bine pe Nick. Poate doar cîteva femei, dar bărbaţi în nici un caz. Oricum, am fost colegi de şcoală – Nick, eu şi Robert Falcon.

– *Robert Falcon?*

– Da, spre regretul meu. Eu n-am fost niciodată o fiinţă prea dinamică. În plus, după cum îţi poţi închipui cu uşurinţă, Falcon mă ura pentru simplul motiv că sînt un Gresham. Drept urmare, a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-mi amărî viaţa. Iar Nick s-a amuzat protejîndu-mă. Edmund ridică din umeri. Dar astea sînt lucruri petrecute cu foarte mult timp în urmă. Eu m-am dus să studiez dreptul. Nick a preferat să-şi satisfacă toate capriciile de moment. A fost un aventurier, Lucy. S-a ocupat cu contrabanda de arme în America de Sud, a făcut braconaj în Africa, unde s-a dus după fildeş, şi-a riscat viaţa pe plutele de pe Mississippi. Şi astea sînt doar cîteva dintre ocupaţiile lui. Doar Dumnezeu ştie ce a mai făcut.

– Robert Falcon a afirmat că a fost un om rău, foarte brutal şi periculos.

Edmund se încruntă.

– Mi-ai spus că n-ai vorbit despre el cu Robert Falcon.

– N-am vorbit, am zis, după care i-am explicat cum mă pusese în gardă Robert Falcon, avertizîndu-mă să mă feresc de Nicholas Sabine, încă de pe vremea cînd eu nici nu-l întîlnisem.

Gînditor, Edmund dădu din cap.

– Păi, probabil că afirmaţiile lui Falcon nu sînt greşite. Brutal şi periculos, da, cu siguranţă, aş spune. Dar rău? Nu prea cred. În orice caz, în mod categoric, a fost exact genul de om de care aveam nevoie pentru această afacere. Regret că n-a reuşit şi, în special, regret că a murit. Rău sau nu, Nick a fost unul dintre puţinii inşi pe care i-am plăcut. Apoi Edmund

bătu cu degetul în teancul de hîrtii din fața lui. Și acum, Lucy, ți-aș rămîne îndatorat dacă mi-ai explica cum s-a ajuns aici.

Cred că mi-a trebuit aproape un sfert de oră pentru a-i istorisi toată povestea, chiar dacă am sărit peste unele detalii neesențiale. În acea zi, era pentru a doua oară cînd mă vedeam obligată să mărturisesc că furasem. Dar expresia lui Edmund nu se schimbă absolut deloc, nici măcar la acest pasaj al poveștii. El mă ascultă cu atenție, făcîndu-și cîte o însemnare ocazională. Și nu mă întrerupse cu nici o întrebare. Acesta era Edmund-avocatul, care nu-și arătă sentimentele decît în momentul în care văzu că nu mai am nimic de adăugat. Abia atunci, își puse la loc tocul cu gesturi lente și expiră prelung.

– Trebuia să mă aștept ca Nick să intre la apă ținînd stindardul ridicat, zise cu sarcasm. Mort sau viu, el nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului pe Falcon să triumfe.

– Domnul Sabine mi-a spus că vrea să se însoare pentru ca soția lui să primească o moștenire care, altfel, ar fi intrat pe mîna dușmanului său. M-am gîndit că poate fi vorba de un fel de drept de proprietate asupra „lucrului" pe care îl căuta în China. Dar, acum, știind că acel lucru este comoara comandantului de oști, presupun că moștenirea lăsată de el este alta...

– Într-adevăr. Nick ți-a explicat în termeni simpli o afacere destul de complexă.

– Însă dușmanul de care mi-a pomenit este Robert Falcon?

– Da. Edmund se ridică de pe scaun și se îndreptă cu pași lenți spre fereastră. Nick și Falcon au fost întotdeauna rivali. Toată treaba a început încă din anii de școală. Fiind foarte sărac, Nick era bursier. Cred că tatăl i-a murit încă din vremea pruncîei lui, pentru că Nick nu vorbea niciodată despre el. Mama lui era dădacă. Am văzut-o o singură dată. A murit și ea, înainte să plec la Cambridge. Cred că știi, viața de bursier

nu este uşoară. Nick era privit cu dispreţ, cîteodată de nătărăi grei de cap, care n-au creier, dar au părinţi bogaţi. Dar Nick nu-i lua în seamă... Doar pe Robert Falcon l-a luat în seamă.

Edmund se întoarse la birou.

– Falcon avea ceva care îl irita peste măsură pe Nick, şi viceversa. Nu-mi dau seama ce anume. În orice caz, se băteau încontinuu, indiferent dacă se aflau pe terenul de joacă sau în clasă. Iar Nick ieşea întotdeauna învingător, în special din cauza faptului că lui îi păsa mai puţin de repercusiuni. Pentru el, totul era un joc, la fel cum un simplu joc a fost şi această vînătoare de comori din China, chiar dacă ea l-a costat viaţa. Nick avea un demon în el – i-l puteai vedea în ochi.

Apoi îşi coborî din nou privirile spre hîrtiile de pe birou.

– Să înţeleg că i-ai studiat testamentul cu atenţie? mă întrebă.

– Nu. M-am uitat la el o singură dată, fără a-l citi cu atenţie.

Edmund mă privi lung.

– De ce naiba?

– Nu ştiu, Edmund. Probabil că mă întristam dacă mă gîndeam la ceea ce s-a întîmplat.

– Bine, atunci ar trebui să-l citeşti acum, cu ceva mai multă atenţie, îmi spuse el, întinzîndu-mi testamentul. După cum vezi, conform dorinţei lui Nick, de executarea acestui testament trebuie să se ocupe partenerul junior al firmei noastre, cu alte cuvinte, eu. Făcînd referire numai la partenerul junior, el a asigurat continuitatea derulării procedurilor, în cazul morţii sau îmbolăvirii mele neaşteptate. După cum se pare, Nick al nostru avea totuşi un strop de prudenţă în el. Dacă citeşti mai departe, vei vedea că ţi-a lăsat toată averea lui. Edmund schiţă un zîmbet scurt şi mă privi cu aerul unui om care este pe cale să îmi facă o mare surpriză. În termeni

simpli, asta înseamnă că, printre altele, peste aproximativ un an, vei intra în posesiunea vilei *Moonrakers*.

Am simțit că amețesc.

– *Moonrakers*? Dar... nu-l văd menționat aici, Edmund.

– Nu. El este inclus în instrucțiunile pe care i le-a dat Nick executorului care se ocupă de ipotecarea proprietăților.

– Dar tot nu înțeleg! Vila *Moonrakers* aparține familiei Falcon, nu?

– În prezent, da. Însă Harry Falcon nu este un tip grijuliu. Mai degrabă, se poate spune că este un individ nepăsător și imprudent, un individ dintre aceia care cred, ca domnul Micawber, că în orice moment poate interveni o răsturnare neașteptată de situație. De aceea, el a împrumutat o sumă substanțială de bani de la unul dintre cei mai bogați prieteni pe care îi are în cercul lui de boemi, contra unei ipoteci pe termen scurt, de cinci ani, puse pe *Moonrakers*.

– Asta înseamnă că trebuie să returneze banii în decurs de maximum cinci ani?

– Da. Dacă nu reușește, *Moonrakers* intră în posesiunea celui care i-a împrumutat banii.

– Dar domnul Sabine cum a ajuns să fie implicat în afacerea asta?

– Soțul tău... Pe fața lui Edmund apăru un zîmbet vag. Apoi el repetă cuvintele. Soțul tău, Lucy, era înscris la același club cu prietenul cel bogat al lui Falcon. Clubul se află în Whitehall *, iar pe prieten îl cheamă Ramsey. Ei bine, acest Ramsey își închipuia că este un mare cartofor. De aceea, Nick l-a provocat la un joc care a ajuns la mize foarte mari, joc care a demonstrat că Ramsey nu era chiar atît de priceput la

* Stradă și cartier din Londra, unde se află sediul mai multor ministere *(nota trad.)*.

cărți pe cît îşi imagina. Povestea acelei seri dramatice este istorisită şi în prezent, cu teamă şi veneraţie, de membrii clubului. Pe scurt însă, deznodămîntul a fost că Nick a cîştigat actul de ipotecare al domeniului *Moonrakers*. Deci, dacă Harry Falcon nu va putea să-şi achite datoria peste un an, la termenul limită stabilit de act, *Moonrakers* va intra în posesia lui Nick – sau, în condiţiile de faţă, în posesia văduvei sale, adică a ta, Lucy.

Edmund îşi clătină capul cu admiraţie, apoi continuă:

– Oh, Nick n-a făcut nici o greşeală. Ar fi putut, pur şi simplu, să redacteze un testament prin care să-ţi cedeze toate drepturile, fără a se căsători cu tine. Dar exista posibilitatea ca un asemenea act să fie atacat în instanţă, mai ales că martorii se află în China. În plus, se poate să aibă vreo rudă îndepărtată, care ar fi complicat problemele. Ca atare, te-a luat de soţie. Edmund bătu în birou cu vîrfurile degetelor. În calitate de executor testamentar, eu am primit instrucţiunea de a vinde proprietatea obţinută ca urmare a ipotecii Ramsey, în cazul în care debitorul nu reuşeşte să-şi onoreze obligaţiile. Beneficiile rezultate din vînzarea *domeniului Moonrakers* îţi vor reveni ţie, evident, Lucy. Suma va fi deosebit de substanţială, fără nici un dubiu.

Nu simţeam decît, cel mult, o goliciune interioară. Faptul că eram pe cale să mă îmbogăţesc mi se părea atît de ireal încît nu eram încă în stare să-l înţeleg. Pe moment, mă întrista doar gîndul că Nicholas Sabine mă luase în căsătorie doar pentru a-şi nimici adversarul. Cu un efort, am încercat să mă concentrez la ceea ce-mi spunea Edmund.

– Desigur, mai trebuie să discutăm şi despre restul averii lui Nick. El avea tendinţa de a-şi cheltui banii imediat ce-i cîştiga, aşa încît mă îndoiesc că a reuşit să economisească mai mult de o mie sau două mii de lire. Dar nici mai puţine nu poate avea, pentru că întotdeauna îşi făcea o mică rezervă,

destinată aventurilor sale. Mă voi consulta cu cei de la banca lui şi te voi informa la ce trebuie să te aştepţi. În orice caz, prima urgenţă este să obţinem autentificarea testamentului, la Somerset House. Mă voi ocupa de asta imediat. Mă asculţi, Lucy?

– Încerc, Edmund, dar îmi este destul de greu să percep atîtea informaţii odată.

– Normal. Nu contează, putem s-o luăm de la capăt, pe îndelete. Din moment ce te afli în grija părinţilor mei, cred că eşti obligată să le vorbeşti despre povestea asta. De acord?

– Da, sînt obligată. Crezi că se vor supăra?

– Din contră. Vor fi uluiţi, evident, dar, cînd vor auzi povestea pînă la capăt, se vor simţi satisfăcuţi deoarece imediat ce vei intra în posesia moştenirii tale substanţiale, vor scăpa atît de responsabilitatea pe care o au faţă de tine, cît şi de o serioasă povară financiară. Te sfătuiesc să-ţi continui plimbarea pe care ţi-a propus-o Marsh pentru ziua de astăzi şi să te întorci aici la ora patru, pentru a pleca acasă împreună. Aşa, le voi putea da eu părinţilor mei toate explicaţiile necesare.

– Oh, ţi-aş fi atît de recunoscătoare, Edmund... Mi-e groază de explicaţii.

– Atunci, nu mai trebuie să-ţi faci griji. Te rog să nu vorbeşti despre treaba asta nici cu Marsh, nici cu altcineva. Pe moment, vom păstra secretul chiar şi faţă de Emily, care *n-ar* fi încîntată să afle de moştenirea ta. Şi nici Amandei nu trebuie să-i spui nimic, atunci cînd se va întoarce acasă, pentru a-şi petrece vacanţa mică, de la mijlocul trimestrului. Cu cît sîntem mai discreţi, cu atît mai bine. Dacă vestea ajunge la urechile lui Robert Falcon, s-ar putea ca acesta să încerce să întîrzie derularea procedurilor pentru a cîştiga timp. Nick lipsind de atîta vreme, Falcon speră, fără nici un dubiu, că a avut parte de un accident în China – după cum s-a şi întîmplat

– şi că, în consecinţă, încetele proceduri legale vor fi mult amînate pînă ca autorităţile să ceară ca *Moonrakers* să-i fie cedat lui Nick. Deci, nici un cuvînt, Lucy. Edmund îmi adresă un firav zîmbet conspirativ. S-o luăm pe familia Falcon prin surprindere, la momentul potrivit.

Nu-i puteam împărtăşi plăcerea. Simţind aceeaşi senzaţie de goliciune, am spus:

– Bine, Edmund, dacă aşa mă sfătuieşti...

Cinci minute mai tîrziu, mă aflam din nou în compania lui Marsh. I-am destăinut acestuia faptul că avocatul se dovedise a fi chiar domnul Edmund şi că în acea după-amiază aveam să mergem acasă toţi trei, dar l-am anunţat tristă că nu am voie să-i spun nici un cuvînt în plus.

– Atunci, încercaţi să vă scoateţi din minte această problemă, domnişoară Lucy, îmi zise el cu blîndeţe în glas. Sînt sigur că domnul Edmund este un avocat foarte bun şi că va acţiona numai spre binele dumneavoastră.

În următoarele cîteva ore, pentru a-i face pe plac lui Marsh, m-am prefăcut a fi foarte bine dispusă, deşi, în interior, simţeam o serioasă oboseală spirituală. Nu voiam să le iau celor din familia Falcon domeniul *Moonrakers*, nu voiam să fac pe nimeni nefericit, însă nu găseam nici o cale de a opri „tăvălugul" pus în mişcare de Nicholas Sabine. Şi nu puteam refuza moştenirea pe care mi-o lăsase acesta, deşi motivele care îl determinaseră să mi-o dea mă întristau.

În acea seară, după ce eu şi Emily ne-am dus la culcare, Edmund le-a spus părinţilor săi ciudata mea poveste. În dimineaţa următoare, la micul dejun, am observat că domnul Gresham abia îşi putea stăpîni entuziasmul. Oricum, el reuşi să nu-mi spună nimic decît după-masă, cînd mă invită în birou.

– Nu i-ai pomenit nimic lui Marsh despre treaba asta? mă întrebă în şoaptă, tensionat, imediat ce închise uşa.

– Nu, domnule Gresham. Îmi pare rău că n-am putut să

vă pun la curent cu cele întîmplate înainte de a pleca la Londra. Edmund v-a dat toate explicaţiile?

– Da, da, vom fi discreţi, spuse el, clipind, frecîndu-şi mîinile şi aruncîndu-mi o serie întreagă de zîmbete fugare, ciudate, care dispăreau cu aceeaşi rapiditate cu care apăreau. Lasă totul în seama lui Edmund şi anul viitor vei fi capabilă să-i trimiţi pe toţi din familia Falcon la plimbare. Natural, am reanalizat cu soţia mea cererea lui Robert Falcon. Avînd în vedere faptul că circumstanţele s-au schimbat, nu-i vom mai permite să te viziteze. Acum nu mai avem nevoie de aşa ceva şi, oricum, ar fi indecent să-ţi mai facă curte, deoarece, formal, eşti văduvă de numai şase luni, aşa încît posibilitatea încurajării unui curtezan iese complet din discuţie. Îi voi scrie pentru a-i cere să nu mai treacă pe aici.

Am simţit o neaşteptată senzaţie de dezamăgire. Vizitele lui Robert Falcon fuseseră chinuitoare, dar, exceptîndu-i pe Marsh şi pe micul Matthew, el fusese mai prietenos cu mine decît oricine altcineva.

– După ce testamentul va fi omologat, spunea domnul Gresham, vei intra în posesiunea unor bani şi a actului de ipotecare a *domeniului Moonrakers*. Aşa mi-a zis Edmund. Sabine ar fi trebuit să găsească un curator care să se ocupe de averea ta. Din moment ce n-a făcut-o, la momentul oportun, îţi voi da bucuros sfaturi privitoare la modalităţile în care trebuie să-ţi administrezi banii.

Cum n-am avut nici o reacţie faţă de această ultimă afirmaţie, domnul Gresham s-a încruntat, făcînd o mutră aproape îmbufnată. Dar nu mi-am bătut capul prea mult din cauza nemulţumirii lui. De altfel, mi-am şi cerut scuze, imediat ce am găsit o ocazie potrivită. În următoarele cîteva săptămîni, am ajuns să urăsc bucuria răutăcioasă pe care o surprindeam uneori întipărită pe feţele domnului şi doamnei Gresham. Aceştia erau peste măsură de încîntaţi de apropiata decădere

a duşmanilor lor, or, mie, atitudinea lor îmi lăsa un gust amar, deoarece ştiam că eu urma să fiu instrumentul care avea să provoace acea decădere.

Amanda reveni în prima săptămînă a lunii noiembrie, pentru a petrece acasă vacanţa mică, de la mijlocul trimestrului întîi. Bucuria iniţială pe care am resimţit-o la sosirea ei s-a risipit curînd, deoarece Amanda se schimbase serios, căpătînd un aer de superioritate îngăduitoare. Ştiam că va scăpa de el imediat ce va trece de această primă etapă a adolescenţei, cînd noutatea vieţii de domnişoară va dispărea, pentru că, în esenţă, Amanda era o fată bună, dar, pe moment, atitudinea ei ne-a transformat în două străine.

Prin intermediul servitorilor, am aflat, spre întristarea mea, că Matthew Falcon se îmbolnăvise de varicelă, drept pentru care fusese reţinut la infirmeria şcolii. Ca atare, n-am mai avut parte de mult aşteptatele întîlniri de la casa lui secretă, fiind nevoită să merg acolo tot sigură, pentru a avea grijă de mica lui grădină zoologică.

Pe data de cinci noiembrie, englezii îşi aminteau, ca în fiecare an, de Complotul Prafului de Puşcă *. În China, festivalurile sau zilele importante erau celebrate de obicei prin aprinderea de artificii. Ştiam bine acest lucru, deşi nu avusesem ocazia să văd artificii decît o singură dată, cînd sătenii din Tsin Kai-feng avuseseră parte de o recoltă deosebit de bogată şi îşi permiseseră să arunce cîţiva bănuţi pe o astfel de sărbătoare. Evenimentul se petrecuse pe vremea cînd eu aveam treisprezece ani. Împreună cu domnişoara Prothero,

* Un complot ratat, pus la cale pe data de 5 noiembrie 1605, de Guy Fawkes, cu intenţia îndepărtării regelui James I şi a membrilor Parlamentului, care adoptaseră o serie de legi îndreptate contra Bisericii Romano-Catolice; în ziua de 5 noiembrie, numită Ziua Guy Fawkes, este sărbătorită aniversarea capturării căpeteniei acestui complot *(nota trad.)*.

le strînsesem pe toate fetiţele de la Misiune şi coborîsem în sat, pentru a privi spectacolul de lumini.

Aici, înAnglia, oamenii făceau o efigie a lui Guy Fawkes, pe care o ardeau pe rug. Amanda afirma că Ziua Guy Fawkes era o sărbătoare copilărească, dar, cînd domnul Gresham sugeră ca în acest an să n-o marcăm în nici un fel, ea se supără, susţinînd că nu se poate aşa ceva deoarece toţi servitorii de la *High Coppice* o agreează.

Rugul fu ridicat cu o zi înainte, pe un teren plan, asemănător unei platforme largi, aflate cam la jumătatea pantei care cobora spre vale. Majoritatea servitorilor avură libertatea să participe la această sărbătoare, iar Marsh, ajutat de Albert, lacheul, primi sarcina de a se ocupa de toate cele necesare derulării corecte a ceremoniei. Doamna Trowbridge ne pregătise cîte un pachet cu sandvişuri cu unt, pe care urma să le mîncăm mai tîrziu, cu cîrnaţii care aveau să fie pregătiţi pe grătarul cu mangal de lîngă rug.

Pe la ora şase, cînd fu aprins rugul, se întunecase deja. Toată familia era prezentă, pentru că, în acea după-amiază, venise şi Edmund de la Londra. Bine îmbrăcaţi din cauza frigului, stăturăm împrăştiaţi la o oarecare distanţă faţă de rug pînă în momentul în care lemnele trosniră, flăcările ridicîndu-se pînă sus, pentru a înghiţi urîta efigie. Apoi Marsh ne aduse nişte artificii care puteau fi ţinute fără nici un risc în mînă şi, foarte curînd, Amanda începu să ţipe entuziasmată, uitînd complet de aerele ei de domnişoară.

Rachetele se ridicau spre cer, lăsînd în urmă dîre aurii. Alte artificii formau sfere strălucitoare, colorate în verde, roşu şi albastru. La un moment dat, în grupul servitorilor se iscă o mare zarvă. Unii se agitau, alţii rîdeau în hohote. Băiatul grădinarului aruncase o pocnitoare exact printre slujnice, faptă pentru care se alese cu o dojană aspră din partea lui Marsh şi cu o palmă peste cap din partea lui Albert.

De-a lungul văii şi pe coasta opusă vedeam o mulţime de alte ruguri. Şi de peste tot se auzeau trosnetele lemnelor şi pocnetele artificiilor trimise la fiecare cîteva secunde spre înaltul cerului de oamenii din sat.

Fumul se îngroşa treptat. Curînd, întreaga vale se cufundă sub o pătură de negură. CîndAlbert înviora focul cu alte cîteva braţe de lemne, vălătucii de fum produşi fură atît de mari încît ochii începură să-mi lăcrimeze. De aceea, m-am dat cu cîţiva paşi mai în spate. Şi stînd acolo singură şi privind, m-am simţit cuprinsă de o senzaţie ciudată. Parcă aş fi visat. Vedeam siluete negre apărînd ici şi colo, din fumul întunecat, unele proiectîndu-se chiar pe fondul strălucitor al flăcărilor, dar toate păreau a fi doar nişte umbre, lipsite de substanţă. Auzeam voci şi rîsete, dar nici unele dintre acestea nu păreau a proveni de la o fiinţă vie. Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, însă numai pentru mine, restul omenirii continuîndu-şi drumul firesc. Nu ştiu cîtă vreme am stat pierdută în această stare de semiadormire. Cert este numai faptul că, deodată, m-am trezit că nu mai eram singură. Printre vălătucii de fum înainta, direct spre mine, un bărbat... un bărbat care nu era altul decît Robert Falcon.

Robert era îmbrăcat într-un pardesiu. Nu purta pălărie. Faţa îi exprima duritate şi hotărîre, iar ochii lui albaştri păreau că sclipesc din întuneric. N-am făcut nici o mişcare. Cred că nu m-aş fi mişcat nici dacă aş fi vrut, deoarece aveam impresia că sînt suspendată în vid. El se opri în faţa mea, privindu-mă lung cu acei ochi fioroşi, a căror expresie n-o puteam ghici. Apoi îşi ridică încet braţele, le întinse spre mine, ezită şi, în cele din urmă, mă prinse de umeri. M-am simţit trasă spre el. Nu i-am opus rezistenţă. Braţele lui mă înconjurară, strîngîndu-mă puternic. După o îmbrăţişare ce dură cîteva clipe, ridică o mînă şi, luîndu-mă de sub bărbie, îmi înclină capul. Apoi faţa îi coborî şi buzele i se lipiră de ale mele.

Gestul m-a făcut să simt o oarecare agitație interioară, un fel de trezire la realitate, și, deodată, mi-am dat seama că-l îmbrățișasem și eu, răspunzîndu-i la sărut. O secundă mai tîrziu, Robert se desprindea de mine aproape cu brutalitate, pentru a mă ține la o distanță de o lungime de braț și a mă privi derutat, de parcă s-ar fi întrebat cum de îndrăznise să facă așa ceva. Strînsoarea mîinilor lui era atît de puternică încît mă dureau umerii. Voiam să vorbesc, dar nu știam deocamdată ce vreau să spun. Mai bîjbîiam încă în căutarea unor cuvinte în momentul în care Robert își lăsă brațele să cadă, se întoarse pe călcîie și se îndepărtă în grabă.

În numai cîteva clipe el ieși din raza mea vizuală, pierzîndu-se în fum și întuneric. Mi-am scuturat capul, încercînd să scap de starea de toropeală care pusese stăpînire pe mine, după care am luat-o pe urmele lui, poticnindu-mă de smocurile de iarbă ce-mi dădeau senzația că vor să mă înhațe de picioare. Robert nu putea pleca așa, pur și simplu. Ceva trebuia spus. Nu aveam nici o idee clară cu privire la sentimentele pe care le nutream față de el, dar omul acesta se materializase din întuneric pentru a mă lua în brațe și a mă săruta. Cu siguranță, după o asemenea scenă, nu putea să plece fără a-mi adresa nici un cuvînt, nu?"

Vocile din jurul rugului se îndepărtară și mai mult, deoarece fumul tot mai gros părea a înăbuși toate sunetele. Ciocnindu-mă de un arbust, m-am întors pentru a-l ocoli și atunci am zărit silueta lui Robert. Nu mă așteptasem să-l văd acolo. Era ciudat. Abia acum mă depășea, îndreptîndu-se exact spre coasta opusă celei pe care se afla *Moonrakers*. Am luat-o în grabă după el și am făcut, probabil, un anumit zgomot, deoarece l-am văzut oprindu-se și întorcîndu-și capul pentru a privi atent printre rotocoalele de fum din spate. La un moment dat, o adiere de vînt dădu rotocoalele cenușii la o parte. Acela a fost momentul în care starea de visare ce pusese

stăpînire pe mine s-a spulberat instantaneu, de parcă ar fi fost un obiect fragil, spart cu o singură lovitură de ciocan. Picioarele au fost cît pe ce să-mi cedeze. Nu mă aflam în faţa lui Robert Falcon... Mă aflam în faţa unui om care zăcea îngropat pe cealaltă parte a globului pămîntesc... în faţa lui Nicholas Sabine.

M-am trezit lăsîndu-mă pe vine, ghemuindu-mă, acoperindu-mi ochii cu mîinile şi întrebîndu-mă dacă nu cumva înnebunisem. Dar nu... Imaginea chipului lui îmi era încă foarte vie în minte. Îi văzusem părul negru, căzîndu-i în bucle dese pe frunte, mandibula îngustă şi gura mare. Un singur amănunt era diferit. Lipsea rîsul pervers al demonilor din ochii lui. Lipseau demonii... În locul lor, era numai goliciune.

Încet, mi-am ridicat capul, mi-am lăsat mîinile să alunece în jos, de-a lungul obrajilor, şi m-am uitat din nou.

Nimic. Doar întuneric şi vălătuci de fum. Nimic mai mult.

Dinţii îmi erau încleştaţi cu atîta putere încît mă dureau fălcile. Şi am făcut un gest pe care nu-l mai făcusem niciodată, un gest despre care citisem în cărţi. Mi-am prins pielea obrazului între unghii şi am strîns. Durerea ascuţită m-a făcut să realizez că eram, totuşi, trează. Deci îl văzusem pe Nicholas Sabine. Sau zărisem un om care îi semăna perfect. Sau avusesem de-a face cu fantoma lui... Sau, brusc, îmi pierdusem minţile.

De fapt, am avut senzaţia că şi eu sînt doar o fantomă atunci cînd m-am întors, îndreptîndu-mă cu paşi lenţi spre rugul aprins, aflat la vreo o sută de paşi distanţă de mine. Acum n-aş fi suportat să mă întîlnesc cu cineva, n-aş fi îndrăznit să mă întîlnesc cu cineva, deoarece ştiam că nervii supratensionaţi mi-ar fi cedat dacă aş fi fost obligată să port o discuţie. De aceea, instinctiv, am cotit-o spre dreapta, intenţionînd să ocolesc rugul şi să mă duc direct la *High Cop-*

pice. Simţeam nevoia să stau singură în camera mea pînă cînd reuşeam să-mi revin.

Picioarele îmi păreau a fi de plumb. Cu toate acestea, poticnindu-mă la fiecare pas, am luat-o la fugă. Nevoia de a mă îndepărta cît mai repede de acest loc bîntuit de stafii, de a ajunge sub acoperişul protector al locuinţei mele, mă mîna de la spate. Dar, la un moment dat, piciorul mi-a căzut în gol şi am plonjat înainte, neajutorată. În următoarea clipă, mă rostogoleam pe o pantă abruptă, gemînd ori de cîte ori mă izbeam de vreo ridicătură plină de smocuri de iarbă. Degeaba încercam să mă agăţ de ele. Alergînd, uitasem că mă aflu pe un fel de promontoriu plat de la mijlocul coastei văii, dincolo de marginea căruia terenul începea din nou să coboare, sub un unghi foarte mare.

Tot alunecînd, am încercat să mă proptesc în braţe şi picioare, aşa încît să pot rămîne cu faţa în sus, pentru a nu-mi zgîria obrajii. Căderea a fost totuşi scurtă; curînd, panta s-a îndulcit. Nu mai aveam o viteză prea mare cînd laba piciorului mi s-a prins în ceva, frînîndu-mi atît de brusc rostogolirea încît întregul trup mi s-a încovrigat în jurul aparentei capcane.

În următoarea clipă, am văzut o lumină intensă, de parcă în capul meu ar fi avut loc o explozie puternică, şi lumea a încetat să mai existe.

8

Eram îngheţată pînă în măduva oaselor. Simţeam o durere surdă în cap şi una mult mai ascuţită la vreo doi centimetri deasupra urechii. Stăteam întinsă pe o parte, pe un bolovan rece şi umed. Cu un efort, m-am ridicat în poziţie şezîndă şi mi-am pipăit cu precauţie umflătura de lîngă ureche. Aveam ciudata senzaţie că nu mă trezesc dintr-o stare de inconştienţă totală, ci dintr-un simplu vis. Într-un colţ

îndepărtat al creierului meu se întipărise o vagă amintire. Parcă aş fi fost purtată pe sus de nişte braţe puternice şi aş fi auzit o voce abia murmurată... Dar tabloul acesta se estompa devenind tot mai şters.

Îmi era greaţă. Luptînd împotriva ei, am simţit că toată faţa mi se acoperă cu o transpiraţie rece, ca de gheaţă. Încet, m-am ridicat în genunchi şi m-am uitat în jur. Am gemut. Spaima fusese cea care îmi scosese cu forţă tot aerul din plămîni, lăsîndu-mă cu gura căscată. Eram complet oarbă... Nu vedeam nici o rază de lumină... nici pe cea a stelelor, nici pe cea a rugurilor aprinse în vale, nici pe cea a artificiilor aruncate spre înaltul cerului. Totul era cufundat în beznă.

Cuprinsă de panică, am înaintat în patru labe, pipăind pămîntul în căutarea smocurilor de iarbă presărate pe panta pe care mă rostogolisem. Dar aici nu era iarbă, ci numai piatră... Şi nu era pantă, ci numai un teren plat, stîncos. Nu aici căzusem... Oare după ce-mi pierdusem cunoştinţa mă mai rostogolisem, fără să ştiu încotro?

Aerul din jurul meu avea un miros bizar. În plus, am realizat deodată că nu simţeam nici o adiere de vînt şi că nu auzeam nici un sunet. Mi-am strîns haina în jurul corpului. În momentul în care am mişcat-o, în ea a zornăit ceva. Chibriturile... o cutie de chibrituri, pe jumătate plină. Îmi aminteam că o pusesem în buzunar înainte de a pleca de acasă, pentru cazul în care aş fi vrut să aprind nişte artificii. Mîinile îngheţate şi tremurătoare mi-au creat dificultăţi atunci cînd am vrut să scot un băţ şi să-l scapăr, dar efortul a meritat, deoarece am fost cît pe ce să plîng de bucurie văzînd flacăra izbucnită pe neaşteptate în întuneric.

Deci nu eram oarbă!

Am ridicat băţul de chibrit. Lîngă mine se afla un perete de stîncă, uşor înclinat, care se ridica pînă la nivelul la care puteau ajunge razele mele de lumină. Peretele opus, aflat la

aproximativ douăzeci de paşi distanţă, era la fel de neregulat. Deasupra capului aveam un tavan din piatră, arcuit, plin de picături de apă. Băţul de chibrit mi-a ars degetele şi s-a stins imediat ce l-am aruncat, lăsîndu-mă din nou într-un întuneric de nepătruns. Acum ştiam unde mă aflam, dar, ştiind, m-am simţit cuprinsă din nou de groază.

Mă găseam în Peşterile Chislehurst, un mare labirint de tuneluri care se întindeau pe o suprafaţă vastă. Unii locuitori din zonă afirmau că aceste tuneluri fuseseră săpate de oamenii preistorici, alţii susţineau că ele nu aveau decît o vechime de cîteva secole şi că nu erau decît rămăşiţele unei exploatări de piatră de var. Însă nimeni nu le cunoştea cu exactitate scopul şi originea. Cert era numai faptul că labirintul de peşteri fusese explorat pe o distanţă de douăzeci de mile, fără a se ajunge la vreun capăt al lui.

Am bîjbîit înspăimîntată după un alt băţ de chibrit, apoi m-am oprit brusc, tremurînd. Beţele acelea erau extrem de preţioase. Nu trebuia să le consum de pomană. Cu multă grijă, am pus cutia la loc, în buzunar, apoi m-am aşezat cu spatele lipit de perete ţinîndu-mi capul în mîini, încercînd să gîndesc.

Fie că venisem aici de bunăvoie, fără să-mi dau seama, fie că fusesem adusă de cineva, aşa cum îmi stăruia în visul pe care nu mi-l mai aminteam decît pe jumătate, nu-mi puteam da seama ce căutam în aceste peşteri. Singura intrare pe care o ştiam se găsea în apropierea gării Chislehurst, adică la o distanţă de minimum o milă în linie directă. Dacă aş fi folosit drumul, distanţa era şi mai mare... În orice caz, intrarea aceea era deschisă uneori pentru public. Ghizii primeau în grijă cîte un grup restrîns de curioşi, pe care îi plimbau printr-o zonă limitată, de aproximativ cîteva sute de iarzi. Mai mult nu se putea înainta, deoarece tunelurile labirintului fuseseră închise pentru a elimina posibilitatea ca vreun amator de pericole să se aventureze prea departe şi să se piardă în ele.

Totuşi, auzisem că aceste peşteri ar avea şi alte intrări. Într-o cărţulie pe care o găsisem în biblioteca domnului Gresham se afirma că, pe vremea lui Cromwell, de sub unul sau două dintre conacele din zonă fuseseră săpate nişte tuneluri tainice, care duceau spre peşteri, asigurîndu-le o cale de scăpare regaliştilor urmăriţi. Dar pînă şi familiile care locuiau aici de mai multe generaţii păreau să fi uitat aceste secrete.

Frigul era din ce în ce mai greu de suportat. Ştiam că voi muri îngheţată dacă nu voi reuşi să ies afară în decurs de cîteva ore. Însă speranţa mea de scăpare era atît de mică încît nici nu îndrăzneam să gîndesc că aş putea avea şansa de a revedea stelele. Singurul lucru pe care îl puteam face era să-mi înving panica şi să încerc, cu încăpăţînare, să mă folosesc cît mai raţional posibil de unicul avantaj pe care îl aveam: chibritul.

M-am străduit să gîndesc de ce anume m-aş mai putea folosi. Sacul de mînă îmi dispăruse – habar n-aveam unde –, iar în buzunare nu aveam decît batista şi unul dintre pachetelele cu sandvişuri cu unt, pe care ni le făcuse doamna Trowbridge pentru a le mînca cu cîrnaţii pe care intenţionase să ni-i servească Marsh în timpul festivităţii. Pălăria nu-mi căzuse de pe cap. Era o pălărie din pîslă, prinsă de păr cu un ac mare. Probabil că datorită lui pălăria nu-mi căzuse în timpul rostogolirii pe pantă şi a tot ceea ce mi se întîmplase după aceea. În orice caz, regretam că nu aveam la îndemînă pălăria mea de vară, din paie deoarece pe aceea aş fi putut s-o transform într-o torţă bună.

Ridicîndu-mi fusta, am început să-mi sfîşii combinezonul cu mîini neîndemînatice. M-am chinuit pe întuneric pînă am obţinut mai multe fîşii de material, apoi le-am plîat şi le-am băgat în buzunar, lîngă chibrit, reţinînd una singură. Dinţii îmi clănţăneau deja în momentul în care am desfăcut pachetul cu sandvişuri şi am început să mînjesc cu unt fîşia pliată şi

răsucită. Aveam suficient unt. M-am văzut chiar nevoită să pierd o clipă pentru a binecuvînta dărnicia doamnei Trowbridge.

Scoţîndu-mi lungul ac de pălărie, l-am înfipt în capătul neunsuros al fîşiei de pînză, pentru a-l putea folosi în chip de coadă a torţei mele, aşa încît să nu-mi ard degetele. Apoi m-am ridicat, am aprins un băţ de chibrit şi m-am dus spre centrul galeriei. Oprită acolo cu faţă spre perete, am rămas complet nemişcată. Nu simţeam nici un curent. De altfel, nici flacăra nu pîlpîia. Totuşi, privind-o cu mai multă atenţie, am avut senzaţia că ar avea tendinţa de a se înclina puţin spre partea dreaptă. Atunci, am apropiat chibritul de „fitilul" unsuros al torţei mele primitive. O clipă mai tîrziu, am simţit o uşurare văzînd că fîşia de combinezon ce-mi atîrna din mînă ia foc, începînd să ardă lent.

Fără a pierde nici o secundă, am luat-o de-a lungul galeriei, în direcţia indicată de flacăra băţului de chibrit, deşi eram conştientă că pot greşi considerînd că orice curent de aer mă poate conduce spre ieşire. În definitiv, puteam foarte bine să mă afund şi mai mult în labirint. Dar, fiind nevoită să iau o hotărîre, oricare ar fi fost aceasta, am crezut că este mai bine să urmez un fir logic decît să hoinăresc la întîmplare.

După aproximativ treizeci de paşi, am dat de deschiderea unei alte galerii, perpendiculare pe cea în care mă aflam. Grăbită, am călcat pe capătul aprins al torţei mele din cîrpă, pentru a nu o consuma de pomană, apoi am mai scăpărat un băţ de chibrit. Nu mă prea trăgea inima să fac aşa ceva, pentru că fiecare băţ utilizat nu însemna decît o mică speranţă distrusă, însă mă decisesem să mă bazez pe indicaţiile flăcărilor, iar cele ale fîşiei de material prinse de acul de pălărie erau prea mari şi prea oscilante pentru a mă călăuzi.

De data aceasta, mi-a fost mai greu să-mi dau seama în ce direcţie se înclina flacăra. Presupunînd totuşi că o luasem

în direcţia cea bună, am ignorat galeria laterală şi mi-am reaprins torţa, exact înainte de a mi se consuma şi acest băţ de chibrit. Astfel, mi-am continuat drumul, numărîndu-mi paşii. După patruzeci şi şapte de paşi, am ajuns într-un punct în care tunelul se bifurca. Cum flacăra celui de-al treilea chibrit s-a deplasat în mod clar spre latura stînga, am luat-o în direcţia respectivă. Au urmat încă o sută douăzeci şi trei de paşi, pe care i-am făcut repede, deoarece, deşi tunelul avea o mulţime de meandre, nu exista nici un alt braţ care să se desprindă din el. Apoi, torţa mea arzînd complet, am fost nevoită să mă las pe vine pentru a unge cu unt o nouă fîşie de pînză.

În următoarele cîteva minute, cu toate că n-am parcurs decît o distanţă de patru sute de paşi, am consumat trei fîşii de pînză şi opt beţe de chibrit. Motivul era că, acum, mă aflam într-o altă secţiune a peşterilor, unde existau o mulţime de galerii legate şi intersectate. Ochii începuseră să mi se împăienjenească din cauza faptului că la fiecare răscruce de drumuri trebuia să-mi încordez atenţia pentru a detecta direcţia în care era atrasă flacăra. Cîteodată mi se întîmpla chiar să nu fiu în stare să observ nici o mişcare a acesteia. Din ce în ce mai disperată, mi-am muşcat buza cu putere pentru a nu-i permite panicii să pună stăpînire pe mine.

Pentru ultima torţă mi-a rămas prea puţin unt. Iniţial, ea a refuzat să se aprindă. Abia cînd am desrăsucit fîşiile de material pentru a le da voie să ardă mai uşor, au izbucnit flăcările, dar le-a carbonizat prea repede. Rămasă aproape pe întuneric, m-am gîndit că mai aveam numai opt beţe de chibrit. Mă întrebam dacă n-ar trebui să mai rup nişte bucăţi de pînză din combinezon şi să le aprind pe rînd, una de la alta.

Dar exact în acel moment, o scînteie minusculă de pe ultima mea torţă, acum aproape complet carbonizată, prinse viaţă pentru cîteva secunde, făcîndu-mi inima să tresară. Oare

revitalizarea ei în aceste ultime clipe de dinaintea stingerii nu însemna că, prin zonă, exista un curent de aer? Am mai scăpărat un chibrit şi i-am privit cu atenţie flacăra. Aceasta pîlpîia în mod clar direct spre mine. Era absurd! Doar stăteam cu spatele spre un perete. M-am întors, totuşi, pentru a mă uita într-acolo. Dar acolo nu aveam ce vedea. Doar o umbră întunecată, proiectată pe stîncă.

O umbră? Ce putea arunca o umbră pe acel perete? Numai trupul meu, evident. Dar flacăra se găsea acum între mine şi perete... Am înaintat, însă chiar în acel moment chibritul s-a stins. Fără a mai aprinde altul, mi-am continuat drumul pe bîjbîite.

Şi mîinile mele au găsit-o... era o deschizătură lunguiaţă, neregulată, care se înălţa de la sol pînă la nivelul la care puteam ajunge cu mîna. Lăţimea sa nu era mai mare de un iard. Strecurîndu-mă în acea cavitate, mi-am simţit obrajii atinşi de un val de aer mai cald şi, deodată, speranţa a pus stăpînire pe mine cu atîta violenţă încît mi-a fost din nou greaţă. Ca atare, am fost nevoită să mă sprijin de perete, pentru a aştepta să mi se calmeze stomacul.

Apoi, frecînd bine pîinea grasă de resturile de material ale torţei mele, răsucite, am aprins un alt chibrit. Flacăra lui a pîlpîit atît de mult încît a fost cît pe ce să se stingă, însă m-am întors la timp pentru a o proteja cu trupul şi am reuşit să dau foc fitilului carbonizat. În faţa mea, cavitatea se lărgea, apoi se îngusta din nou. Solul urca brusc, într-o pantă abruptă. Am înaintat şi am expirat prelung, tremurător, după ce-mi ţinusem respiraţia destul de mult timp. Zgomotul făcut de aerul care mi-a ieşit din plămîni m-a şocat. Mi-am prins din nou buza inferioară între dinţi. Pasajul de trecere şerpuia printre bolovani, urcînd tot mai sus, treaptă cu treaptă. Îmi era groază că lăţimea lui va scădea pînă la dimensiunea unei fisuri, dar, deodată, m-am trezit că nu mai sînt înconjurată de

nici un perete şi am auzit de sub tălpi foşnetele unor frunze moarte.

Mă aflam într-un desiş, într-o îngrămădire de arbuşti şi rugi, prin care trecea o cărare îngustă. Ridicînd torţa, m-am întors pentru a mă uita în urmă. Gaura prin care ieşisem din peşteră se putea vedea destul de clar, dar numai din locul în care stăteam, deoarece se afla într-o scobitură adîncă a unei rîpe neregulate, al cărei perete părea să se plieze pentru a o ascunde.

Deşi torţa mi se stinsese, puteam întrezări formele arbuştilor din jurul meu. Iar deasupra capului, printre ramurile pinilor, se zărea cerul plin de stele. Am căzut în genunchi, lăsîndu-mi lacrimile să-mi curgă în voie. Niciodată în viaţă nu mi se întîmplase să fiu mai fericită ca acum la vederea stelelor. După un timp, mi-am şters ochii cu ce mai rămăsese din poalele combinezonului şi am pornit la drum, prin desiş. În mai puţin de un minut am ajuns într-o zonă deschisă. În spatele meu se afla o aglomerare de arbuşti, cu copaci presăraţi printre ei. Acum ştiam unde mă aflu. Remarcasem de multe ori aceşti copaci, de la distanţă, cînd coborîsem în vale, la casa secretă a lui Matthew. Ei se găseau lîngă coasta văii, la numai o aruncătură de băţ de cărarea publică ce trecea printre ei şi domeniul domnului Gresham.

Uitîndu-mă de-a lungul văii, am văzut rugul aprins al familiei Gresham. Acesta se afla în stînga mea, mult mai sus de nivelul la care mă găseam eu. În depărtare se zăreau şi alte focuri care aruncau în întuneric văpăi strălucitoare, roşii-galbene. Am traversat cărarea şi am urcat panta, fără a mă apropia de rugul ridicat de familia Gresham. Nu voiam să mă întîlnesc cu nimeni. Îmi simţeam sufletul prea obosit. Am intrat în casă pe uşa din dos. Bucătăria era goală. Presupuneam că doamna Trowbridge şi slujnica de serviciu se duseseră la una dintre ferestrele de la etaj, pentru a se uita la artificii. Limbile

ceasornicului din bucătărie indicau ora şapte şi douăzeci şi cinci de minute. Probabil că nu mai funcţiona, mi-am spus. Dar nu... totuşi, ticăia. Ochii mei obosiţi şi iritaţi i-au privit cadranul năuci, nevenindu-le să creadă că ceea ce văd este adevărat.

Căzusem şi mă lovisem la cap aproximativ la ora şase şi jumătate. Cam zece minute mai tîrziu, să zicem, îmi revenisem în simţiri. Ori asta însemna că nu stătusem decît treizeci de minute în îngrozitorul labirint al Peşterilor Chislehurst, chiar dacă pînă acum trăisem cu senzaţia că întîrziasem ore întregi căutîndu-le ieşirea. Ajunsă în dormitorul meu, mi-am spălat faţa, mi-am periat şi mi-am pieptănat părul, apoi mi-am schimbat rochia şi m-am întins pe pat. Capul îmi bubuia. Într-o parte a lui, chiar deasupra urechii, aveam o umflătură, ascunsă sub părul care amortizase şocurile, protejîndu-mi şi pielea, scăpată nevătămată.

În timp ce stăteam în pat cu un prosop rece pus pe frunte şi pe ochi, gîndurile mi se învălmăşeau haotic. Prin cîte întîmplări trecusem în acea seară... Întîi fusese Robert Falcon, care apăruse pe neaşteptate din întuneric, mă luase în braţe, mă sărutase şi plecase fără a-mi adresa nici un cuvînt. Apoi... apoi fusese Nicholas Sabine. Dar aşa ceva era imposibil, era un simplu truc al imaginaţiei. Nicholas Sabine murise cu peste şase luni în urmă. Chiar doctorul Langdon îmi arătase mormîntul lui.

Cine mă dusese pînă în peşteră şi mă lăsase acolo? Căutînd răspunsul acestei întrebări, m-am simţit cuprinsă din nou de frică. Cel care făcuse un asemenea gest îmi era, în mod clar, un duşman aprig, deoarece doar datorită norocului nu rătăcisem prin bezna cruntă a acelor galerii pînă să-mi dau sufletul. Dar duşmanul meu era un necunoscut oarecare? Sau era un cunoscut...? Un Falcon, de exemplu. Ori un Gresham...

Toate răspunsurile pe care le găseam mi se păreau lipsite de sens. Putea oare Edmund, avocatul cel meticulos, să-mi fie potrivnic din cine ştie ce motiv greu de bănuit? Sau tatăl său? Dar ce puteam spune de tatăl lui Robert... sau chiar de Robert?

Nu Robert... El în nici un caz. Dacă ar fi dorit să-mi facă un rău, ar fi putut să mi-l facă cu destulă uşurinţă atunci cînd mă ţinuse în braţe. Era însă posibil să mă sărute, apoi să plece numai pentru a se întoarce puţin mai tîrziu şi, găsindu-mă în stare de inconştienţă la baza pantei, să mă ducă la moarte sigură? Edmund nu era cu siguranţă un om violent, la fel ca domnul Gresham. Iar în ceea ce-l priveşte pe tatăl lui Robert, deşi îl întîlnisem o singură dată, nu mi-l puteam imagina ca fiind un individ rece şi crud, aşa cum trebuia să fie omul care făcuse un gest atît de înspăimîntător.

Atunci Nicholas...? Dar nu-l *văzusem* pe Nicholas Sabine, ci îmi *închipuisem* că-l văd.

Îmi rămînea un singur răspuns valabil: că, după cădere, hoinărisem inconştientă, dînd printr-o pură întîmplare peste intrarea ascunsă a peşterilor.

De la parter se auziră nişte zgomote. Familia Gresham se întorsese acasă. Cîteva minute mai tîrziu, Amanda bătu la uşa mea şi intră. Mi-am luat prosopul umed de pe frunte.

– Deci aici eşti! îmi spuse ea, privindu-mă lung. Auzi, să pleci acasă fără să sufli nici o vorbă! Cum ai putut să faci aşa ceva? Sincer, Lucy!

– Îmi pare rău. Nu m-am simţit bine.

– Se cam vede. Eşti albă ca cearşaful.

– E doar o durere de cap. Pînă mîine dimineaţă îmi trece. Fără să iau nici o decizie în acest sens, ştiam că nu aveam să pomenesc nimănui despre cele întîmplate. Membrii familiei Gresham nu puteau să mă creadă. Pînă şi Marsh mi-ar fi considerat povestea greu de acceptat. Vrei să le ceri părinţilor

[redacted]cuze din partea mea? am întrebat. Nu cred că voi coborî la cină.

– În regulă. Dumnezeule, dar chiar că eşti palidă! Bine, mă duc să mă schimb. De ce n-o chemi pe Maggie ca să-ţi aducă nişte mîncare şi o băutură caldă?

– Poate c-o voi chema.

După plecarea Amandei, am închis ochii, încercînd să nu retrăiesc teroarea din peşteră. Astfel, într-un tîrziu, am reuşit să aţipesc. Am avut parte, de fapt, doar de o scurtă moţăială agitată. O oră mai tîrziu, Maggie mi-a adus o cană cu lapte fierbinte şi un sandviş cu carne de pui. Auzind-o pe Amanda explicîndu-le părinţilor săi de ce lipseam de la cină, Marsh o trimisese la mine pe slujnică cu această gustare uşoară şi cu rugămintea de a-mi transmite speranţa lui în însănătoşirea mea rapidă.

Îmi era teamă că somnul îmi va fi plin de coşmaruri. Dar nu ştiu dacă a fost aşa, pentru că a doua zi dimineaţa, cînd m-am trezit, nu mi-am adus aminte decît de un fragment de vis, în care m-am revăzut în China, umblînd la ceas de seară prin Misiunea părăsită, cu o torţă sfîrîitoare în mînă, agăţată de un ac de pălărie. Din întuneric, am auzit o voce; vocea lui Nicholas Sabine, care a murmurat: „*Deasupra cuţitului colosului curbat...*".

Durerea surdă de cap m-a chinuit şi în ziua aceea, dar după încă o noapte de somn m-am simţit din nou eu însămi. Şi m-am hotărît să nu mă mai gîndesc la experienţa prin care trecusem în seara celebrării capturării lui Guy Fawkes, mai ales că, o dată cu trecerea timpului, întîmplarea mi se părea din ce în ce mai ireală, parţial din cauza laşităţii. Sau în special din cauza laşităţii. Pur şi simplu, refuzam să mă gîndesc la cele petrecute atunci.

La sfîrşitul săptămînii, Amanda se întoarse la Cheltenham. Doar şase săptămîni şi ceva ne mai despărţeau de Crăciun.

Era puțin, dar mie mi se părea că am de înfruntat o perioadă lungă și dezolantă de așteptare. La Misiune aș fi avut foarte multă treabă, făcînd planuri de economisire a alimentelor și a banilor, pentru ca fetițele mele să poată avea parte de o cină mai deosebită cu ocazia sărbătorilor de iarnă. În plus, m-aș fi ocupat de decorații și aș fi cusut sau aș fi peticit cîte ceva, pentru a-i putea da cîte un cadou fiecărui copil în parte.

Aici însă, la *High Coppice*, pregătirile nici nu începuseră încă. Iar cînd au început, servitorii au fost cei care au trebuit să se ocupe de toate amănuntele. Domnul Gresham avusese amabilitatea de a-mi aloca niște bani de buzunar – generoasa sumă de un șiling pe săptămînă –, bani cu care mă dusesem la un magazin din sat, pentru a cumpăra niște pînză fină, din care voiam să fac mai multe batiste brodate, pe care să le ofer de Crăciun membrilor familiei Gresham – cîte una pentru fiecare. Dar lucrul îmi ocupa extrem de puțin timp, așa încît zilele îmi păreau a fi foarte lungi. Mîinile mele tînjeau după o treabă utilă, iar picioarele după plimbări. Pînă și spatele meu simțea nevoia de mișcare, ducînd dorul muncii pe care o depusesem altădată, cînd săpasem pămîntul roditor de lîngă Misiune pentru a planta diferite răsaduri.

Atmosfera de la *High Coppice* nu se ameliorase. Se părea că eu și doamna Gresham eram sortite pe veci să nu ne înțelegem. Ei nu-i venea să creadă că trîndăvia putea provoca nefericirea unei tinere fete, motiv pentru care se enerva tot mai mult atunci cînd considera că dau dovadă de nerecunoștință nebucurîndu-mă de minunata viață pe care o duceam în mijlocul familiei lor, acum, după privațiunile de care avusesem parte la Misiunea din China. Pe de altă parte, eu aveam senzația că orice îmi spunea această femeie era spus numai din spirit critic, deși îmi dădeam seama că, gîndind astfel, o nedreptățeam uneori.

La mijlocul lunii noiembrie, Edmund mă anunță că

primise niște informații de la bancherii lui Nicholas Sabine. Se părea că, după omologarea testamentului, aveam să primesc peste o mie șase sute de lire. Nu am reacționat în nici un fel la primirea acestei veşti. Singurul lucru pe care i l-am spus a fost că uneori îmi trecea prin minte gîndul de a fugi de la *High Coppice*. Cu atît de mulți bani, puteam să-mi găsesc cu ușurință o locuință și un serviciu. Gîndul că aș putea continua să trăiesc alături de familia Gresham, într-o atmosferă atît de apăsătoare, mi se părea insuportabil.

Ideile de genul acesta mă făceau, uneori, să mă simt vinovată. Deşi domnul Gresham mă adusese în Anglia în scopuri pur personale, trebuia să-i fiu recunoscătoare atît pentru patul și hrana pe care mi le asigura, cît și pentru faptul că nu dăduse dovadă de lipsă de bunăvoință față de mine. Ca atare, îi eram datoare. Dar mă consolam cu gîndul că, în cazul în care îi părăseam, puteam să-mi plătesc datoria măcar în bani. Oricum, cred că i-ar fi convenit. Știam că plecarea mea avea să fie o mare ușurare pentru ei.

Între timp, cele mai fericite clipe ale mele erau cele pe care le petreceam în camera de cusut, deoarece Marsh continua să-mi predea zilnic, după masa de prînz, lecții de conduită și etichetă. Într-o zi, în a doua săptămînă a lunii decembrie, Marsh întîrzie cîteva minute. În așteptare, mi-am făcut de lucru, continuînd broderia ultimei batiste pe care aveam de gînd s-o ofer în dar de Crăciun. Cînd am auzit ușa deschizîndu-se, am spus:

– Bună, Marsh. Uite, nu stau pe podea cu picioarele încrucișate, ci grațios, cu genunchii lipiți, exact așa cum trebuie să stea o tînără educată. Ești mulțumit de mine?

Am auzit ușa închizîndu-se. Deoarece Marsh nu mi-a răspuns, mi-am ridicat privirile și am observat că acesta nu schițase nici un zîmbet. Iar fața îi era foarte palidă. Ducîndu-se

spre unul dintre scaunele din încăpere, el îmi aruncă o privire ciudată şi mă întrebă:

– Îmi permiteţi să iau loc, domnişoară Lucy?

– Oh, Marsh, cînd sîntem singuri, nu te comporta ca un slujitor, m-am grăbit să spun, sărind în picioare. Da, te rog, ia loc. Nu te simţi bine?

El se lăsă încet pe scaun, îşi înclină trupul înainte, sprijinindu-şi coatele de genunchi, îşi împreună mîinile şi mă privi. De fapt, mai degrabă se uita prin mine, decît la mine.

– Nu prea... nu prea sînt în apele mele în momentul acesta, domnişoară Lucy. Acum cîteva minute a avut loc un incident..., îmi spuse, după care se scotoci cu degete neîndemînatice prin buzunar. Beattie a găsit chestia asta pe coridor, în faţa camerei dumneavoastră. Vă aparţine, domnişoară Lucy?

Marsh îşi întinsese mîna desfăcută. În podul palmei avea inelul cu sigiliu pe care îl primisem de la Nicholas Sabine la căsătorie. Îl purtasem încontinuu de atunci, prins cu o panglică subţire, atîrnată în jurul gîtului, pe sub rochie. Complet prosteşte, mi-am dus mîna la piept, de parcă aş fi vrut să mă asigur că inelul nu mai era acolo.

– Da, este al meu, am spus. Oh, slavă Domnului că a fost găsit de Beattie! Apoi mi-am strecurat degetul pe sub decolteu şi am scos panglica. Uite, panglica este ruptă. Probabil că inelul mi-a alunecat pe sub haine, dar nu l-am simţit.

Deşi îmi întinsesem mîna spre el, Marsh nu făcu nici un gest care să denote că ar avea intenţia să-mi înapoieze bijuteria. Acum ţinea inelul între degetul arătător şi degetul mare, privindu-l cu o expresie ciudată, în care durerea se amesteca cu stupefacţia.

– Pot... pot avea îndrăzneala de a vă întreba cum aţi intrat în posesia acestui inel, domnişoară Lucy?

Am ezitat.

– Nu-ți pot explica cu lux de amănunte. Domnul Edmund mi-a subliniat că nu am voie să discut cu nimeni despre treaba asta. Dar, pe scurt, inelul mi-a fost dăruit de bărbatul despre care ți-am vorbit, adică de cel cu care m-am întîlnit în China și care m-a rugat să aduc acele acte în Anglia.

– De bărbatul care... a murit?

– Da. Însă, Marsh, nu înțelg, ce nu este în ordine? Pari zguduit.

– Cunosc acest inel; domnișoară Lucy. Vocea majordomului era foarte joasă. Are un design neobișnuit. L-am cumpărat din Hong Kong în tinerețe, pe vremea cînd eram soldat, iar, mai tîrziu, i l-am dat soției mele.

– *Soției* tale? N-am știut că ești căsătorit. Dar cum...? Adică, dacă i l-ai dat soției tale, cum s-a putut să...?

Am lăsat întrebarea neterminată. Marsh întorsese inelul. Nu părea să mă fi auzit.

– I l-am dat ca suvenir, spuse el cu o voce calmă, care îi trăda, totuși, greutatea ce-i apăsa sufletul. A trecut foarte mult timp de atunci. Avea inițialele mele pe el, dar acum văd că au fost înlocuite cu alte inițiale... N.S. Marsh clipi, apoi își ridică privirile spre mine, părînd că face un mare efort pentru a le desprinde de inel. Aceste inițiale ar putea fi ale lui Nicholas Sabine?

M-am uitat la el cu gura căscată.

– Da, am răspuns într-un tîrziu, mirată. Dar... dar cum de-ai știut?

– Doar v-am spus că acest inel îmi este cunoscut, domnișoară Lucy. Și este logic, pentru că Nicholas Sabine, omul care v-a adresat acea rugăminte înainte de a muri... a fost fiul meu.

Nu-mi venea să cred că ceea ce auzeam era adevărat. Însă nici nu puteam să nu-i dau crezare, deoarece Marsh nu

m-ar fi minţit nici în ruptul capului – eram convinsă de asta. Deşi în minte mi se învălmăşeau acum o groază de întrebări, limba mea nu putea să dea glas nici uneia. Mi se frîngea inima de durere văzînd chinul din ochii majordomului. Căzînd în genunchi, în faţa lui, i-am luat între mîinile mele mîna în care ţinea inelul. El inspiră prelung şi îşi adună umerii şi mai mult.

– Nick a fost cel care vi l-a dat? mă întrebă, de data aceasta cu glas ferm. Sînteţi absolut sigură? Nu este posibil să-l fi primit de la un alt om, care a ajuns în posesia lui pe cine ştie ce cale? Are părul negru, cîrlionţat. Este voinic. Mandibula îi este lungă, ca a mamei sale. Ochii îi rîd întotdeauna, parcă de tot felul de farse pe care numai el este în stare să le înţeleagă.

L-am strîns de mînă. Simţeam inelul, care se afla între palmele noastre.

– Nick a fost, am spus. Îmi pare foarte rău, domnule Marsh. Cuvîntul „domnule" îmi venise de la sine pe buze. Acest om bun devenise pentru mine, în ultimele cîteva clipe, ceva mai mult decît un simplu servitor. Mult mai mult. Nu mă mai simţeam în stare să păstrez faţă de el secretul evenimentelor petrecute în Chengfu. Ca atare, am continuat: Trebuie să-ţi spun o poveste. Este legată de Nick şi de ceea ce ni s-a întîmplat în închisoarea din Chengfu. Dar întîi aş vrea să ştiu de ce numele voastre de familie diferă. Şi de ce nu mi-ai pomenit nimic despre el în timpul nenumăratelor discuţii pe care le-am purtat împreună.

Marsh dădu din cap, apoi realiză brusc că stăteam în genunchi în faţa lui.

– Vă rog, luaţi loc, domnişoară Lucy.

– Nu. Mă simt bine aici. Şi să ştii că nu trebuie să-mi mai spui „domnişoară Lucy". Îţi voi explica mai tîrziu. Întîi, vorbeşte tu.

– Păi... Ochii lui Marsh continuau să fie îndureraţi, însă chipul său îşi recăpătase calmul obişnuit. Povestea mea este

simplă şi tristă. M-am însurat dintr-un impuls, iar soţia mea a plătit preţul lipsei mele de judecată. Pe atunci, eram un tînăr soldat, angajat în serviciu pentru următorii douăzeci şi unu de ani. Cum eram mai tot timpul plecat în străinătate, soţia mea stătea singură. Părinţii ei n-au fost alături de ea; o renegaseră pentru că se măritase împotriva voinţei lor. Am avut un singur copil, pe Nicholas, pe care în primii zece ani de viaţă nu l-am văzut decît de trei ori. Marsh făcu o mică grimasă. După aceea, el n-a mai vrut să se întîlnească cu mine nici măcar cu ocazia rarelor permisii pe care le primeam... La fel ca mama lui.

Ochii domnului Marsh priveau departe. Amintindu-şi de cele întîmplate, el părea să se fi întors în trecut.

– Este de înţeles de ce soţia mea s-a umplut de amărăciune. Trăiau într-o locuinţă prăpădită din Londra – cea mai bună pe care am fost în stare să le-o găsesc cu leafa mea de soldat. Pentru a se descurca, a fost nevoită să se angajeze ca lenjereasă. Dar l-a crescut cum trebuie pe băiat. La început s-a ocupat chiar ea de educaţia lui, învăţîndu-l şi carte şi regulile de comportare, aşa încît să poată deveni un adevărat gentleman. Femeia aceea merită toate laudele. Datorită ei, Nick a reuşit să obţină o bursă, la o şcoală cu pretenţii.

– A fost coleg cu Robert Falcon şi cu Edmund, nu? l-am întrebat.

Domnul Marsh mă privi lung, uluit. Ochii îi erau obosiţi.

– De unde ştiţi, domnişoară Lucy?

– Lucy. Te rog, doar Lucy. Edmund mi-a spus. În timpul anilor de şcoală, Nick i-a fost prieten. Edmund ştie de tine? Adică, ştie că eşti tatăl lui Nick?

– Nu, nu! Marsh îşi accentuă răspunsul printr-o scuturare fermă a capului. Nimeni nu ştie. După ce am ieşit din rîndurile armatei, acum zece ani, am intrat în serviciu aici, la domnul

Gresham. Am fost şocat cînd am descoperit că tînărul stăpîn Edmund a fost la Bellwood, unde ştiam că a învăţat şi Nick. Marsh zîmbi cu tristeţe. Deşi soţia mea, Clara, n-a vrut să mai aibă de-a face cu mine, i-am trimis fiecare penni pe care am putut să-l economisesc, pentru a o ajuta să-i cumpere lui Nick haine şi cărţi. Sămana fiinţă, şi-a săpat singură groapa, mult prea timpuriu, muncind pentru băiatul nostru. Întotdeauna m-am învinovăţit... este o prostie să faci mezalianţe.

– Dar Nick nu i-a spus niciodată lui Edmund că lucrezi în casa lui?

– Nick habar n-avea.

– *Habar n-avea* unde se află tatăl lui?

– Nu. Nu ştiu dacă înţelegi... Băiatul acesta a crescut disprețuindu-mă profund. Mă disprețuia chiar şi pe vremea cînd avea zece ani. Nu suporta ca tatăl său să fie servitor. Presupun că ideile i se datorează soţiei mele, deşi sînt convins că nu i-a vorbit niciodată urît despre mine. Cînd l-am văzut ultima dată, la vîrsta de paisprezece ani, copilul mi-a vorbit sarcastic, afirmînd că el nu va fi servitorul nimănui – nici al unui militar, nici al unui civil. Am încercat să-i explic că asta era condiţia pentru care mă născusem şi că mă mîndream atunci cînd puteam dovedi că sînt un slujitor excelent – capabil, vrednic de încredere, loial... Dar Nick nu vedea nici o virtute în meseria mea. Cînd a plecat la Bellwood, şi-a luat numele de domnişoară al mamei sale, Sabine, pe care l-a păstrat după aceea toată viaţa. N-a vrut să mai aibă de-a face cu un tată care nu putea fi propriul său stăpîn.

– Foarte crud din partea lui, am spus cu tristeţe în glas.

– Poate. Dar tinerii au tendinţa de a măsura manierele din trecut în funcţie de standardele din ziua de astăzi. De aceea, am început să-l înţeleg ceva mai bine. Acum nu mai există prea mulţi oameni care să se mîndrească cu poziţia de

servitor. Şi cine poate afirma că greşesc? Oricum, am totuşi senzaţia că în spatele dispreţului pe care l-a avut Nick faţă de mine se ascunde şi altceva. Băiatul acesta a văzut-o pe mama sa neglijată – pentru că din punctul lui de vedere era cu siguranţă neglijată –, a văzut-o lăsată în voia sorţii de un soţ care, fiind soldat, îşi petrecea viaţa mai mult prin ţări străine. Îi dau dreptate, desigur. Pentru o soţie de soldat sau de marinar, căsnicia nu poate implica decît singurătate.

– Deci... nu l-ai mai văzut de cînd era mic?

– L-am mai văzut acum trei ani, dintr-o pură întîmplare. Dar, din cînd în cînd, am mai primit cîte o veste despre el. Ocazional, cînd serveam masa, îl auzeam pe domnul Edmund povestindu-le părinţilor săi ultimele lui aventuri, aşa încît ştiu cît de cît cu ce s-a ocupat.

– Cînd v-aţi întîlnit, aţi vorbit?

– Da. Era ziua mea liberă. Ne-am ciocnit nas în nas, în Piccadilly. L-am recunoscut imediat şi, spre surprinderea mea, m-a recunoscut şi el.

– Şi cum a fost? Adică, a fost drăguţ cu tine... sau nu?

– Îmi este greu să apreciez. Domnul Marsh ridică din umeri. „Bună, tată", mi-a spus, „văd că spatele ţi-a rămas tot drept". La o afirmaţie atît de ciudată, nici n-am ştiut cum să reacţionez, domnişoară Lucy. Ca să fiu sincer, eram atît de emoţionat, încît îmi venea să plîng. Am vorbit timp de cîteva minute, în care i-am destăinuit faptul că sînt majordomul familiei Gresham. „Ei, să fiu al naibii", mi-a spus el. „Sper că te tratează bine, pentru că l-am salvat pe obtuzul ăla de Edmund din cîteva încurcături afurisite." Domnul Marsh îşi clătină capul. Mi s-a părut că Nick s-a simţit stînjenit în prezenţa mea, deşi mă îndoiesc că viaţa i-a oferit măcar o singură împrejurare care să-l stînjenească. Ca atare, am optat pentru ideea că m-a luat peste picior, în stilul lui caracteristic, greu să-l priceapă alţii. N-am reuşit niciodată să trag o

concluzie clară. În ziua următoare, el a plecat în America de Sud, dar, oricum, era puțin probabil să aranjăm o întîlnire ulterioară.

Urmă o perioadă lungă de tăcere. În cele din urmă, domnul Marsh se smulse din starea de reverie în care se găsea și se uită la mine. Eu îl mai țineam încă de mînă.

– Nu vreți să vă așezați totuși, domnișoară Lucy? mă întrebă el, încurcat. Nu se cade să stau așa, cu dumneavoastră la genunchi.

Fără să mă mișc, am spus:

– Ba da, se cade, domnule Marsh. Poate că este ciudat, dar mă simt în același timp și tristă, și fericită. Sînt tristă din cauza sorții pe care a avut-o Nick, o soartă care ne-a făcut pe amîndoi să suferim – și pe tine, și pe mine, deși eu pot spune că m-am mai obișnuit cu ideea. Pe de altă parte însă, sînt fericită. Odată ți-am spus că aș dori să-mi fii tată. Ei bine, domnule Marsh, acum, din punct de vedere legal, îmi *ești* tată. În noaptea aceea pe care am petrecut-o în închisoarea din Chengfu, m-am căsătorit cu Nick. Inelul cu sigiliu a fost singurul inel pe care l-am avut la dispoziție cu acest prilej.

Domnul Marsh rămase complet imobil timp de cîteva secunde. Apoi își frecă ochii, își clătină încet capul și mă privi lung, de parcă s-ar fi străduit încă să-mi priceapă cuvintele.

– V-ați... măritat cu Nick? mă întrebă în cele din urmă.

– Da. La cununie mi-a dat inelul lui cu sigiliu și, de atunci, îl port tot timpul.

I-am spus apoi toată povestea mea, de la cap la coadă, chiar dacă unele pasaje le știa deja, din timpul călătoriei noastre spre Londra. Am început cu momentul întîlnirii dintre mine și Robert Falcon, cînd fusesem avertizată să mă feresc de Nicholas Sabine. Spre sfîrșitul neobișnuitei mele povești, cam pe la scena din cimitir, cînd stătusem împreună cu doctorul Langdon lîngă ridicătura de pămînt sub care

era înmormîntat Nick, domnul Marsh ajunse să mă asculte cu atenţie. Şocul iniţial trecuse. În ochii lui miraţi, de după perdeaua de durere, începuseră să se arate cîteva licăriri de bucurie.

– Asta-i bună, Lucy, copilă..., murmură el după o scurtă perioadă de tăcere. Sînt... extrem de onorat. Apoi se întinse pentru a mă săruta pe obraz. M-am ridicat în genunchi, m-am agăţat de gîtul lui şi l-am strîns la piept. Haide, spuse Marsh după această scenă, cu o voce răguşită. O clipă mai tîrziu, se ridica în picioare, săltîndu-mă şi pe mine de jos. Iar după ce mă ajută, se îndepărtă imediat, oprindu-se la cîţiva paşi distanţă. Acolo, se întoarse pentru a mă privi cu capul lăsat puţin într-o parte. În ochii lui apăruse o umbră de nelinişte. Acesta trebuie să rămînă secretul nostru, Lucy. Nu se cade, efectiv nu se cade, ca familia să afle că eşti măritată cu fiul majordomului lor.

Eram uimită.

– Oh, dar de ce? Mie nu-mi este ruşine! am spus cu înflăcărare.

– Pentru că, pur şi simplu, nu se cade. Vocea lui era fermă. Este o relaţie socială imposibilă, Lucy. Ai fost acceptată ca membră a familiei, motiv pentru care acum eşti o tînără lady. Iar eu sînt un slujitor. Dacă s-ar afla secretul nostru, ai avea şi mai multe probleme. Te rog ca în privinţa asta să te laşi îndrumată de mine.

– Bine... sigur, dacă aşa vrei, domnule Marsh..., i-am răspuns fără tragere de inimă. Dar n-am putea pleca de aici? Amîndoi... Nu m-aş putea angaja şi eu undeva, împreună cu tine? Nu cred că sînt făcută pentru poziţia de „tînără lady". Şi, în cîteva luni, întreaga situaţie s-ar schimba, pentru că am nişte bani – mulţi bani, lăsaţi de Nick. Iar mai tîrziu voi moşteni *Moonrakers*, deşi nu-l vreau.

– *Moonrakers*? Ce vrei să spui, Lucy?

Drept răspuns, i-am vorbit lui Marsh despre testamentul lui Nick, explicîndu-i de ce urma să moştenesc actul de ipotecare a domeniului *Moonrakers*. El îşi frecă fruntea şi scoase un oftat uluit. Nu era de mirare că ajunsese să fie atît de buimăcit după toate veştile pe care le aflase în decursul acestei ultime ore.

– O să mai discutăm despre lucrurile astea, Lucy. Pe moment, sînt prea ameţit, îmi spuse el, după care îşi scoase ceasul pentru a arunca o privire la el. Trebuie să-mi văd de treburi. Uite, copilă, adăugă, punîndu-mi inelul în palmă. Am un lanţ de argint care i-a aparţinut mamei lui Nick. Ţi-l voi aduce mai tîrziu. Poţi atîrna inelul de el. Apoi, punîndu-mi mîna pe umăr, continuă: Nici unul dintre noi nu l-a cunoscut bine pe băiatul ăla, dar el a fost fiul meu şi soţul tău. Îmi face plăcere să ştiu că păstrezi inelul pe care ţi l-a dat în amintirea lui.

O clipă mai tîrziu, Marsh îşi îndrepta spatele. Simultan, expresia feţei lui redevenea calmă şi formală. Numai paloarea obrajilor era mărturia şocului şi a stresului prin care trecuse. Cînd vorbi din nou, el nu mai fu decît Marsh-majordomul.

– Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi lăsa acum, domnişoară Lucy. Şi, cu aceste cuvinte, îşi înclină puţin capul, se îndreptă spre uşă cu pasul lui obişnuit, bine măsurat, şi dispăru, închizînd încet uşa în urma lui.

Mi-am luat batista, prefăcîndu-mă că brodez pentru cazul în care ar intra cineva, şi am încercat să-mi adun gîndurile. Nu voiam să mai am nici un secret faţă de domnul Marsh. Ca atare, m-am decis să-i vorbesc şi despre întîlnirile pe care le aveam cu micul Matthew Falcon. Mai era, evident, şi întîmplarea prin care trecusem în noaptea de cinci noiembrie, dar aceea era altă poveste. Nici pînă acum nu mă lămurisem despre ce fusese vorba atunci şi, oricum, nu puteam pomeni nimănui despre aventura trăită fără să spun că-l văzusem, sau îmi închipuisem că-l văzusem, pe Nicholas Sabine. Imaginea

lui, stînd printre vălătucii de fum, continua să-mi apară la fel de clar înaintea ochilor ca în timpul acelor clipe teribile, petrecute pe coasta văii. Cu toate acestea, eram conştientă că mintea îmi jucase o farsă. Nick Sabine era mort. Aş fi dat dovadă de cruzime vorbindu-i tatălui său despre închipuirile mele.

Mă durea sufletul la gîndul că nu aveam voie să le mărturisesc membrilor familiei Gresham că Marsh era socrul meu, dar îmi dădeam seama că, la aflarea adevărului, domnul Gresham l-ar fi concediat imediat şi nu-l puteam supune unui asemenea risc atîta vreme cît nu aveam banii necesari pentru a-l ajuta pînă la găsirea unei noi slujbe. Trebuia să fiu răbdătoare, mi-am spus, hotărînd totodată ca, la primirea banilor, să-l implor pe domnul Marsh să mă ia de la *High Coppice*.

M-am aşteptat ca zilele următoare să fie mai fericite pentru mine, deoarece, de acum, domnul Marsh nu-mi mai era doar prieten, ci şi rudă, dar m-am înşelat. Deodată, am constatat că situaţia devine deosebit de stresantă. Nu mai suportam să fiu servită de Marsh nici în sufragerie, nici în salon, iar cînd îl vedeam servind-o pe Emily, indiferent de serviciul care îi era solicitat, mă simţeam şi mai rău. Aceasta era întotdeauna dezagreabilă cu servitorii, pufăind şi oftînd încontinuu, de parcă stupiditatea lor i-ar fi transformat viaţa într-un calvar. L-am surprins pe Albert făcîndu-se stacojiu la faţă din cauza uneia dintre remarcile ei tăioase şi am zărit-o pe Maggie izbucnind în plîns. Domnul Marsh părea a rămîne întotdeauna nepăsător; dar acum, cînd Emily i-a răsplătit un serviciu cu o observaţie caustică, am simţit că degetele mi se crispează, dornice să i se înfigă cu forţă în păr, pînă la auzul primelor ţipete.

Într-o după-amiază, în timp ce ne aflam în camera de

cusut, i-am vorbit lui Marsh despre simţămintele mele. El mă privi surprins.

– Dumnezeule, copilă, doar nu-ţi imaginezi că micile accese de furie ale domnişoarei Emily mă deranjează, nu? Una dintre sarcinile unui bun servitor este să joace şi rolul de „supapă", a nervilor ocazionali ai membrilor familiei pe care o serveşte, dacă îmi permiţi să mă exprim aşa.

Nu l-am contrazis, dar ideea îmi repugna. Abia acum îmi dădeam seama ce trebuise să simtă Nick Sabine.

Amanda reveni acasă cu o săptămînă înainte de Crăciun. A doua zi se întoarse şi Matthew. Nu fusesem capabilă să aflu din timp cînd urma să vină băieţelul, aşa încît îl aşteptasem în casa lui secretă, în fiecare după-amiază, cîte o oră întreagă, fără să ţin cont de frigul de afară. În ziua cu pricina, el se afla deja acolo în momentul sosirii mele. M-am bucurat să-l văd. Am pregătit împreună ciocolata fierbinte, iar Matthew m-a prezentat cu multă mîndrie unui iepure domestic, pe care îl adusese de la şcoală. Grădinarul lor îi făcuse o aşa-numită cuşcă – mai exact un coş vechi, acoperit de o reţea de sîrmă –, cuşcă pe care Matthew o adusese pe cărarea ce cobora şerpuitoare panta împădurită de sub *Moonrakers*, trăgînd-o după el, fără prea multă dificultate, pe covorul de frunze umede.

Am ţinut iepurele în braţe pînă cînd prietenul meu a aşternut un strat de fîn în coş şi a pus deasupra două boluri micuţe: unul cu mîncare, unul cu apă.

– Aşa, spuse el în cele din urmă. Acum putem să-l băgăm înăuntru. Crezi că se va simţi bine, Lucy?

– Este iepuroaică, i-am atras atenţia. Da, sînt sigură că se va simţi bine, dar nu-i indicat s-o lăsăm mai mult de două zile fără a-i aduce mîncare şi apă. Şi ar trebui să-i facem un fel de lesă din frînghie, cît mai lungă, aşa încît să putem să-i dăm voie să se plimbe puţin ori de cîte ori venim pe aici.

– Eu voi veni în fiecare zi.

– De Crăciun nu-ţi va fi greu?

– Oh, nu. Mama şi tata îşi vor invita nişte prieteni, aşa încît nu vor fi deranjaţi de scurtele mele absenţe, nici măcar în Ziua de Crăciun. Le place să fac tot ceea ce doresc. Ia ascultă... poţi veni şi tu, Lucy? Voi aduce două bomboane pocnitoare... Putem să ne organizăm o mică petrecere a noastră.

– Mi-ar face plăcere, Matthew, şi, sincer, voi încerca să vin, totuşi probabilitatea de a reuşi să lipsesc de acasă este extrem de mică. Nu trebuie să îngheţi aşteptîndu-mă.

Întorcîndu-mă spre *High Coppice*, m-am întrebat ce va simţi Matthew atunci cînd familia Falcon va pierde *Moonrakers* tocmai din cauza mea, a prietenei lui. Probabil că, pentru el, aceasta va fi cea mai groaznică trădare... Îmi era suficient să mă gîndesc la tragedia pe care puteam s-o provoc pentru a mi se face rău de disperare. Dar nu aveam ce face, deoarece Edmund avea obligaţia de a executa întocmai cerinţele testamentare ale lui Nicholas Sabine.

În acea seară, am trecut din nou prin obişnuitul chin de a asista la spectacolul servirii cinei. Şi am mai auzit-o pe Emily făcînd o remarcă sarcastică în momentul în care domnul Marsh a întrebat-o dacă mai doreşte o bucată de friptură de vită. Ca atare, m-am dus la culcare dorind mai mult ca oricînd să plec şi să nu mă mai întorc niciodată la *High Coppice*.

În seara de dinaintea Ajunului Crăciunului, după cină, ne-am retras în salon pentru a juca anagrame. Edmund sosise de la Londra mai tîrziu decît ne aşteptam, din cauza zăpezii. Pînă la amiază cerul fusese senin, dar apoi, în decurs de numai o oră, se umpluse de nori grei. Şi începuse să ningă cu fulgi enormi, atît de deşi încît pînă la ora ceaiului toate pajiştile fuseseră acoperite de o imensă pătură albă. Trenurile înaintau cu greu, nici o trăsură din gara Chislehurst nu se încumeta să

urce dealul. Edmund ne spusese că nămeții formați în vale erau atît de mari, încît hamalii fuseseră nevoiți să facă o cărare pentru pasagerii care voiau să părăsească gara. Lui îi trebuiseră douăzeci de minute pentru a ajunge în vîrful dealului măturat de viscol, pe care îl urcase afundîndu-se în zăpadă pînă aproape la genunchi. Abia în vîrf găsise o trăsură, de la han, care îl adusese pînă la o distanță de vreo sută de iarzi de *High Coppice*. Vizitiul nu voise să înainteze mai mult spunînd că este bine să se întoarcă pînă cînd se mai poate.

Mai ningea și acum. În șemineul din salon fuseseră îndesați mulți butuci, pentru ca focul să fie cît mai puternic. Ca atare, ne instalasem foarte confortabil, mulțumiți că mîncasem bine, că aveam parte de o atmosferă plăcută și că în acea noapte urma să dormim în paturi încălzite. Gîndindu-mă la copiii de la Misiune, m-am întrebat cum o duceau ei în acest moment.

Pe genunchi, aveam un mic carnețel pe care îmi notasem anagrama propusă de Edmund. Cuvintele date de el erau *string** și *manor* **. Din ele trebuia să facem un singur cuvînt, care să conțină toate literele lor. Uitînd că era deja o domnișoară, Amanda se trezea la intervale regulate țipînd și propunîndu-ne cîte o soluție, înainte de a realiza că aceasta era complet greșită, deoarece conținea alte litere decît ar fi trebuit. Emily se uita lung la caietul ei, mîncînd bomboane de ciocolată. Doamna Gresham se juca somnoroasă cu creionul, iar domnul Gresham stătea cu buzele țuguiate, dînd impresia că ar fi profund concentrat.

Neputînd să găsesc soluția anagramei, m-am gîndit într-o doară că acest joc nu putea fi jucat de chinezi, deoarece limba lor nu avea alfabet. La ei fiecare cuvînt era reprezentat de o

* Sfoară *(nota trad.)*.

** Moșie *(nota trad.)*.

ideogramă sau de o grupare de ideograme. Ştiam acest lucru, deşi nu învăţasem să scriu în limba chineză. Fără nici un motiv deosebit, am mîzgălit pe hîrtie numele oraşului *CHENGFU*, aranjînd literele în cerc. Aşa scrisesem şi literele cuvintelor *string* şi *manor*, deoarece constatasem că aceasta era cea mai bună metodă de soluţionare a anagramelor. Continuînd să nu mă prea gîndesc la ceea ce făceam, am format un alt cerc din literele cuvintelor *TSIN KAI-FENG*, apoi alte două, din cele ale cuvintelor *TIENTSIN* şi *SHANGHAI*. Mă întrebam dacă ar putea fi posibil să formez un cuvînt englezesc din numele unui oraş chinezesc.

– Oh, eu mă dau bătută, spuse Amanda. Haide, Edmund, zi-ne care este soluţia.

– Mai aveţi cincisprezece secunde pînă la epuizarea celor trei minute de gîndire, îi replică Edmund pe un ton dojenitor, aruncînd o privire spre ceas. Tată, tu ai reuşit să te prinzi?

– Cred că sînt pe cale să reuşesc, spuse domnul Gresham încet, uitîndu-se încruntat la caietul lui. Ia să vedem...

– Gata, timpul de gîndire a expirat! ţipă Amanda. Sigur a expirat. Haide, Edmund, ce cuvînt prostesc ţi-a trecut prin minte?

– *MORNINGSTAR** . Edmund zîmbi cu o oarecare îngîmfare.

– Dar astea sînt două cuvinte! Tată, ne-a tras pe sfoară. Astea sînt două cuvinte, nu?

Edmund vorbi înainte ca domnul Gresham să-i poată răspunde:

– Nu, Amanda. Nu mă refer la steaua care apare pe cer în zori, ci la o veche armă care seamănă cu o ghioagă sau cu o bîtă, cu capătul rotunjit şi plin de ţepi.

– Oh, asta tot tragere pe sfoară se numeşte! Cum te-ai

*Luceafărul de dimineaţă *(nota trad.)*.

putut aştepta să cunoaştem cuvinte de genul acesta? Tată, spune-i să nu mai fie atît de afurisit!

Nu ştiu cum a reacţionat domnul Gresham deoarece, uitîndu-mă lung la literele combinate de pe caieţelul meu, am avut senzaţia că tot restul universului încetează să existe pentru mine. Acum vedeam deosebit de clar un amănunt pe care nu-l observasem înainte. Pur şi simplu, nu înţelegeam cum de-mi scăpase aşa ceva. Îmi ţineam respiraţia. Întregul trup mi se încordase din cauza valului de entuziasm care mă luase în stăpînirea sa. Deodată, mă trezisem că înţeleg perfect un fragment al ghicitorii scrise de John Falcon cu şaizeci de ani în urmă. Apoi, ca nişte străfulgerări de claritate mintală, am văzut cum şi celelalte fragmente îşi găsesc locul, unul cîte unul, ca piesele unui joc de puzzle.

Am inspirat spasmodic şi am fost pe cale să ţip de bucurie. Dar tocmai atunci uşa salonului se deschise, în încăpere făcîndu-şi apariţia domnul Marsh. Sub obişnuita lui mască de impasibilitate, acum se ascundea o urmă de agitaţie. Fără a aştepta să fie întrebat ce doreşte, el ne întrerupse discuţia.

– Scuzaţi-mă, domnule. Este o problemă importantă. Domnul Harry Falcon vă roagă să-i acordaţi o clipă din timpul dumneavoastră.

Vreme de cîteva secunde, salonul se cufundă într-o tăcere totală. Apoi domnul Gresham se ridică încet în picioare.

– Harry Falcon? Aici?

– Da, domnule. Vă aşteaptă în faţa intrării, plin de zăpadă, din cap pînă-n picioare.

– Chiar aşa! exclamă doamna Gresham. Spune-i că nu sîntem acasă, Marsh.

– Doamnă, scuzaţi-mă, dar aceasta nu este o vizită de curtoazie, ci o urgenţă. Aşa am fost informat, deşi nu pot preciza despre ce este vorba. De fapt, se vede clar că domnul Falcon este foarte tulburat.

– Păi... cred că-i mai bine să merg pînă la el, ca să văd ce vrea, spuse domnul Gresham fără tragere de inimă.

După ce stăpînul casei ieşi însoţit de domnul Marsh şi uşa se închise în urma lor, în salon se făcu o hărmălaie de nedescris. Toată lumea vorbea în acelaşi timp. Mie mi-a fost greu să mă întreb ce era cu această misterioasă vizită a domnului Falcon sau despre ce urgenţă putea fi vorba, deoarece eram încă ameţită de uluitoarea descoperire pe care o făcusem cu numai cîteva clipe în urmă.

Edmund spuse:

– Doamnelor, sincer, toate aceste speculaţii aprinse sînt lipsite de orice sens. Vom afla ce s-a întîmplat la momentul potrivit. Vă sugerez ca, pînă atunci, să vă stăpîniţi curiozitatea. Haideţi să ne continuăm jocul. Amanda, este rîndul tău să ne propui o anagramă. Te-ai gîndit la vreuna?

Nimeni nu voia să mai joace, dar, la insistenţele lui Edmund, cedară cu toţii, şi jocul continuă fără prea mult entuziasm. Deşi în cele din urmă reuşisem să mă concentrez, nu eram decît parţial atentă la ceea ce făceam. Acum mă bucuram că neaşteptatul incident mă împiedicase să-mi dezvălui descoperirea, pentru că nu mai eram deloc sigură că voiam, cu adevărat, să-i pun la curent cu ea *numai* pe membrii familiei Gresham. Dacă smaraldele comandantului de oşti chinez existau, dacă acestea erau ascunse acolo unde bănuiam, şi dacă puteau fi aduse aici, atunci voiam ca ele să fie împărţite între cele două familii rivale, aşa cum doriseră iniţial strămoşii acestora. Cum punerea în practică a ideii mele părea a fi imposibilă, m-am hotărît să mai am puţină răbdare, pentru a mă gîndi mai bine la descoperirea pe care o făcusem.

Trecură zece minute întregi pînă la reapariţia domnului Gresham. Înainte de a intra în salon, îi auzisem vocea de pe hol, strigîndu-l pe unul dintre servitori. Însă, deşi ne ciulisem urechile, nu mai reuşiserăm să surprindem nici un cuvînt. Apoi

domnul Gresham intră agitat, clipind repede. Soția și fiicele lui îl asaltară imediat cu o groază de întrebări. Enervat, el își flutură mîna, cerîndu-le să facă liniște.

– Se pare că a dispărut puștiul lui Falcon, ne spuse. Îl caută cu toții, însă viscolul ăsta îngreuiază orice mișcare.

– Robert? întrebă Emily, rămînînd cu gura căscată.

– Nu, nu. Cel mic, Matthew. Acum o oră, sau ceva mai mult, era în casă. Apoi s-a făcut nevăzut. Falcon spune că puștiul obișnuiește să umble de capul lui, dar nu și-au închipuit că i-ar putea veni ideea să iasă pe o asemenea vreme. Domnul Gresham ridică din umeri. Copilul trebuie să fie scrîntit, la fel ca părinții săi. Robert Falcon și servitorii de sex bărbătesc sînt pe afară, în căutarea lui.

– Și de ce a venit bătrînul Falcon aici? întrebă Edmund.

– În primul rînd, pentru a se interesa dacă nu cumva băiatul s-a adăpostit la noi, din moment ce sîntem cei mai apropiați vecini. În al doilea rînd, pentru a cere ajutoare. Le-am spus lui Marsh și lui Albert să-și ia paltoanele și cizmele de cauciuc, și i-am trimis în căutare, cu Falcon. Domnul Gresham îi aruncă soției sale o privire oarecum sfioasă, de om vinovat. M-am simțit obligat să... îmm... cooperez cu ei în asemenea circumstanțe.

– Fără discuție că așa trebuia să procedezi, spuse Edmund cu fermitate în glas, după care se ridică în picioare. E o afacere urîtă. Dacă băiatul este prin nămeți, șansele de a-l găsi sînt mici. Și, pe un asemenea ger, nu poate supraviețui prea mult timp. Apoi, ducîndu-se spre ușă, adăugă: Mă îmbrac. Vreau să verific cărarea care leagă aleea noastră de acces de drumul principal.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, dragă! strigă neliniștită doamna Gresham, în momentul în care Edmund închise ușa.

Toată această discuție mi-a ajuns la urechi ca de la mare

distanţă, deoarece eram stupefiată de frică. Aveam senzaţia că faţa mi se crispase şi mi se golise de sînge, că mîinile îmi erau făcute din lut umed şi rece. Odată, la Misiune, mă trezisem cu o tînără care venise să-mi spună printre lacrimi că soţul ei îi luase pruncul – o fetiţă –, cu intenţia de a-l lăsa să moară în zăpadă. Alergasem cu ea pînă în crîngul de lîngă rîu şi găsisem copilul în mai puţin de zece minute, pentru că stratul de nea nu depăşise înălţimea de doi inci. Dar, chiar şi aşa, fusese prea tîrziu.

O idee vagă se strecură încet în creierul meu inert, dar n-am reuşit să-mi dau seama despre ce era vorba. Ştiam numai că era ceva important, aşa încît mi-am apăsat ochii cu ambele mîini, încercînd să fac efortul de a-mi limpezi gîndurile. Timpul rămase în loc. Apoi, pe neaşteptate, am ţipat, am sărit în picioare şi m-am năpustit spre uşă. Trăgînd cu violenţă de clanţă, am strigat:

– Edmund! Edmund!

Maggie, care tocmai trecea pe hol, tresări alarmată. Apoi spuse:

– A plecat, domnişoară Lucy. A ieşit pe uşă acum un minut sau două.

Domnul Gresham apăruse lîngă mine.

– Ce naiba se întîmplă cu tine, Lucy? mă întrebă el furios. Ne-ai băgat în sperieţi ţipînd în halul acela!

– Ştiu unde este! am spus agitată. Ştiu unde este Matthew! Este jos, la casa lui secretă. *A plecat acolo din cauza iepurelui!* I-a fost teamă să nu moară în zăpadă!

Domnul Gresham mă privi de parcă aş fi fost nebună. Apoi, strîngîndu-şi nervos buzele, mă apucă cu fermitate de braţ, închise uşa şi mă duse în colţul opus al încăperii, în faţa şemineului, unde, oprindu-se, mă întoarse spre el.

– Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva? mă întrebă, ridicîndu-şi degetul pentru a-şi accentua cuvintele prin balansările lui. Am

sperat că te-ai dezbărat de obiceiul ăsta de a-ţi imagina tot felul de poveşti! Într-un moment ca acesta, doar *răutatea* te-ar putea determina să inventezi!

Vocea mea fu ca un croncănit îngroşat.

– Nu inventez, domnule Gresham. *Ştiu* unde se află Matthew.

El pufni mînios.

– Prostii! Casă secretă? Iepure? Crezi că sînt tîmpit, fato?

– Dar este adevărat! În vale este un mic luminiş ascuns într-o îngrămădire de tufe. Matthew are o grădină zoologică acolo. Cînd vine de la şcoală, mă duc de multe ori să mă întîlnesc cu el. Îmi face ciocolată caldă, pe o lampă cu gaz şi...

– Aberaţii! ţipă domnul Gresham, a cărui faţă se pătase de furie. N-ai fi îndrăznit în vecii vecilor să te întovărăşeşti cu copilul lui Falcon!

– Poate că puştiul face iepuri de *ciocolată* pe lampa aia, tată, interveni Emily, care îşi însoţi cuvintele de un chicot.

Rîsul ei mă enervă.

– Nu-mi... nu-mi *pasă* dacă mă credeţi sau nu, am bînguit. Merg singură pînă acolo, dacă nu vreţi să mă ajutaţi!

– Nu vei merge decît pînă în camera ta, spuse domnul Gresham printre dinţi. Eşti o tînără rea şi mincinoasă. Regret ziua în care te-am adus în această casă. Pleacă *imediat* în camera ta! Să nu mai aud nici un cuvînt!

Urmă o tăcere îngrozitoare. Cu un efort enorm, am reuşit să-mi stăpînesc nervii şi am spus cu voce coborîtă:

– Bine, domnule Gresham. Îmi cer scuze pentru că v-am supărat. Apoi m-am întors, am traversat încăperea şi am ieşit. Din momentul în care am închis uşa în spatele meu, mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la fugă în sus, pe scară, urcînd treptele două cîte două. Maggie pregătea paturile

pentru culcare. Parcurgînd holul în grabă, am văzut-o făcîndu-şi apariţia din camera lui Edmund.

– Maggie! Vino aici! am şoptit agitată, după care am intrat în fugă în dormitorul meu. Ea m-a urmat. Ochii i se rotunjiseră de mirare. Am nevoie de nişte pantaloni, Maggie, am spus, zbătîndu-mă deja să scap de incomoda rochie de pe mine. Da, de *pantaloni*, Maggie. Ia o pereche din camera domnului Edmund. Cea mai veche pereche pe care o poţi găsi.

– Ooh, domnişoară, dar nu îndrăznesc!

– Voi susţine că i-am luat singură. Îţi promit. *Te rog*, Maggie. Îmi salvezi un minut sau chiar două. Băiatul cel mic al lui Falcon poate muri în nămeţii ăştia, iar eu ştiu unde se află. Problema este că nimeni nu mă crede.

Servitoarea clipi. Apoi faţa ei osoasă, de şoarece, căpătă o expresie neînduplecată.

– Bine, domnişoară. Mă întorc într-o clipă.

Trei minute mai tîrziu, Maggie era la parter, cu ochii pe uşa salonului, în timp ce eu, coborînd tiptil scările, am traversat holul în fugă, cu intenţia de a ajunge la subsol, în sala de mese a slujitorilor. Îmi scosesem atît rochia cît şi combinezonul, punîndu-mi în schimb trei bluze, o jachetă de lînă şi paltonul. Pantalonii lui Edmund îmi erau strînşi bine în jurul taliei cu una dintre curelele valizei, iar manşetele lor erau îndesate în cizmele înalte din pîslă, pe care le adusesem din China. Pe mîini aveam mănuşi, în jurul capului şi al gîtului îmi înfăşurasem un fular lung, din lînă. Sub un braţ ţineam o pătură rulată.

Sala de mese a servitorilor corespundea cu o uşă laterală, care îmi permitea să părăsesc casa fără a fi nevoită să trec prin bucătărie. Iar lucrul acesta îmi convenea, deoarece nu mai întîrziam dîndu-le explicaţii doamnei Trowbridge şi tinerei Beattie, care se găseau în bucătărie.

Nu parcursesem nici cincizeci de iarzi cînd am început să mă întreb dacă voi avea şansa să ajung vreodată la casa secretă din vale. Stratul de zăpadă avea o adîncime de peste doisprezece inci. Aici puteam să înaintez prin el fără prea multă dificultate, dar îmi dădeam seama că poteca ce cobora spre vale trebuia să fie plină de nămeţi înşelători. Ningea încă din abundenţă, fulgii căzîndu-mi pieziş în faţă din cauza vîntului tăios care bătea de-a curmezişul văii. Luna şi stelele erau ascunse după nori, însă întunericul nu era prea profund datorită luminii reflectate de imensul covor de nea, care îmi permitea să văd pînă la o distanţă de zece sau cincisprezece paşi în faţă. De îndată ce am trecut de livadă, mi-am schimbat puţin direcţia de mers, pentru a evita cărarea. Asta însemna că aveam să fiu nevoită să mă strecor printre bolovanii şi tufele acoperite de zăpadă de pe marginea cărării, dar era mai convenabil aşa, decît să mă lupt cu nămeţi de mai multe picioare adîncime.

Am alunecat, am căzut, m-am ales cu lovituri dureroase la picioare din cauza pietrelor ascunse sub omăt, dar, cel puţin, mergînd la vale, am reuşit să înaintez în ritm constant. Nici nu îndrăzeam să-mi închipui cum va fi drumul de întoarcere. Cînd am ajuns la pîlcul de copaci, am văzut că crengile acestora gemeau sub greutatea zăpezii. În schimb, pe sub ei nu erau nici troiene, nici alte obstacole, astfel încît am putut să merg ceva mai repede, dacă se poate spune aşa, deoarece mai degrabă mă tîram decît mergeam.

În cele din urmă, am ajuns la imensa îngrămădire de arbuşti care ascundea casa secretă a lui Matthew. Acolo, zăpada depusă îngreuiase atît de mult ramurile, încît acestea coborîseră mult, blocînd „tunelul" prin care ar fi trebuit să intru. Singura posibilitate era să mă strecor în patru labe, lucru pe care l-am şi făcut, fără a ţine cont de pămîntul îmbibat cu apă, pînă la care nu reuşise să ajungă nici un fulg de nea. Şi,

înaintînd prin tunel, am început să strig cît mai tare, pentru ca vuietul vîntului să nu-mi poată acoperi vocea.

– *Matthew! Matthew!*

N-am primit nici un răspuns. Am simţit că mi se face rău. Realizam că existau două posibilităţi: fie ca băiatul să fi pornit spre *Moonrakers*, într-un ultim efort de a se salva înainte de a cădea răpus de oboseală şi de frig, fie să nici nu fi ajuns la casa lui secretă. Şi într-un caz, şi în celălalt, acum se putea afla oriunde, sub stratul gros de nea. În luminişul de după brîul de arbuşti, grosimea covorului alb nu era nici mai mică, nici mai mare ca în altă parte, dar sub ultimii fulgi depuşi se zăreau nişte urme slabe de paşi. Văzîndu-le, am înaintat pe bîjbîite spre peretele scund de piatră, uitîndu-mă înnebunită în jurul meu. Nici vorbă de Matthew. Mi-am şters zăpada de pe faţă şi de pe ochi, apoi am mai scrutat o dată întunericul. Şi l-am văzut. Era ghemuit în patru labe, în adîncitura din perete, cu mîinile împreunate la ceafă. Un strat subţire de zăpadă, care se îngroşa pe moment ce trecea, se întinsese ca un cearşaf peste trupul lui încovrigat.

– Matthew! Am îngenuncheat lîngă el şi l-am luat de braţ, încercînd să-l ridic. Dar Matthew a căzut pe o parte. În lumina slabă, fantomatică a zăpezii, am văzut că ochii îi erau închişi şi că faţa îi părea sculptată într-un bloc de marmură. L-am luat de subsuori, l-am pus din nou în genunchi, ţipînd la el, ţinîndu-l lipit de mine, suflîndu-i aer cald în faţă şi în ochi. La un moment dat, pleoapele îi tremurară şi i se deschiseră pe jumătate, dar apoi i se închiseră din nou şi întregul trup i se prăbuşi peste mine.

Sufeream cumplit din cauza gerului şi a oboselii, dar acum acestea nu mai aveau importanţă în comparaţie cu frigul interior pe care l-am simţit ştiind că Matthew nu avea să se mai trezească dacă nu-l duceam cît mai repede într-un loc ferit şi călduros. Totodată, eram conştientă de faptul că nu-l

puteam căra la *High Coppice*, pe drumul pe care venisem. Cu el în spinare, n-aş fi fost în stare să urc panta accidentată, plină de bolovani, de lîngă cărare, iar pe cărare nămeţii ne-ar fi înghiţit pe amîndoi.

Nu aveam timp să mă duc după ajutoare, chiar dacă aş fi ştiut unde se află măcar unul dintre cei care plecaseră în căutarea lui Matthew. Deci, trebuia să mă descurc absolut singură. Deprimantă perspectivă, avînd în vedere că, pur şi simplu, habar n-aveam ce să fac.

Cu un mare efort, mi-am stăpînit groaza crescîndă şi am început să desfăşor pătura, vorbindu-mi singură, printre buzele umflate şi înghețate:

– Fă numai pasul următor, Lucy. Fă numai pasul următor; abia după aceea gîndeşte-te ce ai de făcut în continuare.

9

Am întins pătura pe zăpadă şi am tras trupul inert al lui Matthew pînă în mijlocul ei, aşezîndu-l de-a lungul uneia dintre diagonalele dreptunghiului. Două dintre colţurile păturii trebuiau să-i vină în dreptul taliei, pentru a fi înnodate acolo. După ce am terminat cu acestea, le-am luat pe celelalte două, de la cap şi de la picioare, le-am unit şi am făcut, de data aceasta, un nod dublu. Degetele îmi erau înţepenite, iar pătura părea a avea propria ei voinţă, total contrară voinţei mele. Pînă la urmă, am reuşit să fac ceea ce mi-am propus.

Întorcîndu-mă cu spatele la Matthew, m-am aşezat pe zăpadă sprijinită în palme şi în genunchi, apoi mi-am arcuit şira spinării, am prins nodul dublu şi m-am zbătut să-l pun pe frunte. Am simţit întîi cum trupul încolăcit al băiatului mi-a ajuns în dreptul şalelor. O clipă mai tîrziu, după o ultimă opintire, nodul păturii îmi trecea de creştet, oprindu-mi-se pe frunte. Aşa duceau ţăranii chinezi greutăţile mari. Matthew

stătea ghemuit în pătură, sprijinit de spatele meu, iar bucla formată de colţurile legate în nod dublu acţiona ca hamul unui animal de tracţiune. Nu mă ridicasem încă în picioare. Aceasta era cea mai dificilă problemă şi, oricum, mai trebuia să trec prin tunel. De aceea, am traversat luminişul încet, în patru labe, cufundîndu-mă cîteodată în zăpadă pînă la umeri.

Am ajuns la tunel şi am trecut pe sub crengile ce scîrţîiau sub greutatea zăpezii de deasupra lor. Abia cînd am ajuns din nou într-o zonă deschisă, plină de troiene, mi-am adunat umerii, mi-am încordat gîtul şi mi-am forţat la maximum muşchii picioarelor, pentru a mă ridica de jos cu greutatea pe care o aveam în spate. Şi, o dată ajunsă în picioare, m-am înclinat mult înainte, trăgînd înspre faţă nodul dublu al păturii. Aşa, Matthew nu-mi mai părea a fi formidabil de greu. Dar ştiam că nu aveam voie să cad prea des, deoarece efortul de a mă ridica avea să-mi stoarcă puterile.

Bine... făcusem „pasul următor". Dar de acum înainte, care pas devenea următorul? Răspunsul îmi veni în minte în timp ce priveam fulgii ce cădeau pieziş din spatele meu, pierzîndu-se undeva în faţă, în întuneric. Vîntul bătea de-a curmezişul văii, dinspre *Moonrakers* spre *High Coppice*. Deci nămeţii se formau pe coasta sudică a văii, adică pe coasta pe care coborîsem. Nu sărisem niciodată gardul dintre domeniile celor două familii şi, ca atare, nici nu urcasem pe cărarea care ducea sus, la *Moonrakers*, dar ştiam că panta de pe coasta lor era ceva mai dulce decît a noastră şi că poteca trecea printr-o pădure. Şi cel mai important amănunt era că vîntul bătea spre sud şi nu aveam să întîlnesc nămeţi.

În următoarele două minute, am străbătut cu greu cei cincizeci de iarzi care mă despărţeau de gard. Iar acolo, am avut noroc deoarece o mică porţiune a acestuia se lăsase pînă la nivelul solului sub greutatea zăpezii, din cauza unui stîlp putrezit, care cedase. Ca atare, n-am fost nevoită nici să sar

peste el, nici să mă strecor printre sîrme. Dar dincolo de el a început bătălia, o bătălie nesfîrşită care, uneori, din cauza stării mele de oboseală şi de confuzie mintală, mi-a dat senzaţia că sînt un suflet pierdut ce va rătăci pe vecie într-un fel de iad etern.

De trei ori m-am abătut de la cărarea care şerpuia prin pădure, deoarece aceasta era ascunsă sub zăpadă. De două ori am fost nevoită să mă întorc puţin din drum pentru a-mi regăsi urmele paşilor; iar a treia oară, după ce am bîjbîit disperată printr-o îngrămădire de tufe pline de nea, am ajuns la cărare doar datorită norocului. Mă cocoşasem şi mai mult sub greutatea lui Matthew. Muşchii umerilor şi ai gîtului meu ardeau ca focul, iar respiraţia grea părea să-mi rîcîie esofagul.

Trecuse, parcă, o veşnicie de cînd plecasem de la casa secretă. Mintea îmi era atît de înceţoşată, încît eram nevoită să-mi urmăresc cu atenţie fiecare mişcare pe care o făceam. Ridică piciorul drept, lasă-l jos, ridică piciorul stîng, lasă-l jos... Am început să-mi număr paşii. Zăpada cădea şuierînd dinspre vîrful dealului, formînd vîrtejuri care, strecurîndu-se printre ramurile copacilor, mă loveau direct în faţă. Ochii mă usturau. Îmi era din ce în ce mai greu să disting cărarea, aici, în pădure, fiind foarte întuneric.

Tot timpul am fost perfect conştientă că Matthew, care stătea complet nemişcat de-a curmezişul spatelui meu, se cufundă tot mai mult în somnul uşor, letargic, prin care gerul îşi revendică victimele. Şi eram disperată. De vreo cinci ori mi s-a întîmplat să-mi spun că-mi va fi imposibil să mai fac un pas în plus, de vreo cinci ori mi-am revenit dintr-o stare de semiinconştienţă pentru a constata că, totuşi, continuam să înaintez, numărînd fără întrerupere. Mintea îmi era agitată. Capul mi se învîrtea. Chinul acesta nu avea să se sfîrşească niciodată... Chiar şi după un milion de paşi, aveam să mă aflu tot la începutul drumului.

Cînd am constatat că stratul de zăpadă de sub picioarele mele se adînceşte, am fost cuprinsă de o disperare şi mai mare. Dar apoi, m-am gîndit că acest lucru trebuie să se datoreze faptului că scăpasem de zona împădurită şi că mă apropiam de vîrful dealului...

De vîrf? Mi-am ridicat capul pentru a mă uita în faţă. Printre vîrtejurile de fulgi de nea se vedeau nişte lumini... nişte dreptunghiuri luminoase... ferestrele unei case mari, în care erau aprinse toate lămpile şi în care fuseseră date la o parte toate draperiile. *Moonrakers*... La două sute de paşi distanţă.

Am înaintat împleticindu-mă. Cîteva minute mai tîrziu, după ce făcusem o sută de paşi, am căzut. M-am ridicat, habar n-am cum, şi mi-am continuat drumul. Am mai căzut de două ori, dar m-am zbătut să ajung iarăşi în picioare. A treia oară, muşchii mei au refuzat să se mai supună, în ciuda comenzilor insistente date de creier. Atunci, am înaintat încet în patru labe, săpînd un şanţ prin zăpadă. Uneori faţa îmi era complet îngropată în stratul alb de nea. Greutatea pe care o duceam în spate nu mai părea a fi cea a trupului unui băieţel, ci mai degrabă părea a fi un bolovan, o casă, un munte...

Acum, sub zăpadă era un strat de pietriş. Îl simţeam cu genunchii şi cu palmele, deşi aveam mănuşi. Mi-am ridicat privirile. Casa mare, călduroasă, se întrevedea la o distanţă de numai treizeci de paşi. Apoi am zărit siluetele vagi ale unor oameni care s-au strîns lîngă clădire. Toţi aveau lanterne. După ce au stat adunaţi unul lîngă altul, de parcă ar fi discutat ceva, ei s-au risipit, fiecare în altă direcţie. Am continuat să mă tîrăsc, dar braţele mi-au cedat. Atunci, am ridicat capul, am inspirat spasmodic şi am strigat. Din gît, nu mi-a ieşit nici un sunet.

Una dintre siluete a trecut pe lîngă mine razant, la o distanţă de maximum zece paşi. Era un bărbat care mergea

cu capul lăsat în jos, pentru a-şi feri faţa de viscol. Am strigat din nou, în culmea disperării, ştiind că nu mai puteam nici să merg, nici să mă tîrăsc. Şi, de data aceasta, am reuşit să scot un sunet slab, ascuţit...

Bărbatul se opri, se întoarse, se apropie încet de mine cu lanterna ridicată, apoi, deodată, se năpusti înainte cu paşi mari şi căzu în genunchi lîngă noi. Zăceam cu faţa în jos, cu Matthew deasupra. Capul îmi era ridicat, dar numai din cauza păturii în care era înfăşurat băieţelul, deoarece nodul acesteia mi-l trăgea spre spate. Altfel, capul mi-a fi căzut în zăpadă, puterile mele fiind complet epuizate. Deci, datorită poziţiei, m-am trezit uitîndu-mă la tatăl lui Matthew. Expresia feţei acestuia era sălbatică.

– L-am adus, am şoptit, străduindu-mă să-mi ridic vocea deasupra vuietelor vîntului. L-am găsit pe Matthew. Este în pătură. Vă rog, încălziţi-l... repede.

Apoi urechile au început a-mi vîjîi puternic şi mintea mi-a alunecat în jos, pe o pantă lungă, întunecată, care ducea spre neant.

M-am trezit doar din cauza faptului că mă durea gîtul şi spatele. Eram sprijinită de pernele unui pat mare, cu patru stîlpi, aşezat cu faţa spre o fereastră acoperită, acum, de o draperie. Încăperea spaţioasă, destul de sărăcăcioasă, conţinea mult mai puţin mobilier şi mult mai puţine bibelouri decît dormitoarele de la *High Coppice*.

În şemineu ardea un foc mare, alimentat cu dărnicie, cu o mulţime de lemne. Îmi era destul de cald. Dedesubt aveam o saltea din puf, deasupra nişte pături şi o plapumă, tot din puf. Scoţînd mîinile afară, am văzut că eram îmbrăcată într-o cămăşuţă roz drăguţă, cu manşete din dantelă. Doamna Falcon stătea pe scaunul de lîngă pat. Faţa ei frumoasă era obosită, dar calmă.

Amintindu-mi ce se întîmplase, m-am ridicat într-un cot.

– Matthew? Se simte bine? Trebuie să-i fricționați zdravăn tot trupul cu prosoape aspre, doamnă Falcon...

– Stai liniștită, dragă. Nu-ți face griji pentru Matthew. Gata, a scăpat. Femeia se ridică de pe scaun și mă luă de mînă. Au trecut deja trei ore și ceva de cînd Harry te-a găsit tîrîndu-te prin zăpadă, cu Matthew în spinare. Doctorul Cheyne a trecut pe aici, pentru a vă consulta pe amîndoi. Iar familia Gresham i-am trimis vorbă că ești la noi, în deplină siguranță.

M-am lăsat pe spate, recunoscătoare. Doamna Falcon îmi dăduse toate informațiile esențiale în numai cîteva cuvinte. Pentru a-mi spune același lucru, doamnei Gresham i-ar fi fost necesare zece minute întregi.

– Matthew s-a trezit cu puțin timp înainte, continuă ea. Numai pentru cîteva minute. Acum doarme iar. Dar ne-a vorbit despre locul în care l-ai găsit și despre întîlnirile voastre din vale. Ce băiat prostuț. Nu ne-ar fi deranjat dacă am fi aflat din vreme de ele. Doamna Falcon își clătină capul, mirată. Harry și Robert tot n-au reușit să înțeleagă cum l-ai cărat de acolo, de jos, pe viscolul acesta îngrozitor.

În ciuda căldurii așternuturilor, m-am simțit străbătută de un fior la amintirea celor întîmplate.

– Sînt destul de puternică pentru o fată de statura mea, doamnă Falcon... dar mi-a fost atît de teamă că nu voi fi *suficient* de puternică...

– Draga mea, în primul rînd inima îți este puternică, și asta contează cel mai mult. Cu ochii inundați pe neașteptate de lacrimi, doamna Falcon se aplecă pentru a mă săruta pe obraz. Dumnezeu să te binecuvînteze, Lucy. Întîi ai salvat viața lui Robert, apoi pe cea a băiețelului meu cel mic. Nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc.

Şi eu eram pe cale să plîng din cauza uşurării pe care o simţeam.

– Au fost pure întîmplări, doamnă Falcon. Mă bucur că i-am putut ajuta. Vă rog... trebuie să mă întorc în seara asta acasă? Sînt foarte obosită... şi mi-e teamă că domnul Gresham se va supăra teribil de rău pe mine.

– Să te întorci în seara asta? Nici nu se pune problema, Lucy. Doctorul Cheyne a zis că trebuie să rămîi în pat pînă la următoarea lui vizită. Dar de ce s-ar supăra domnul Gresham?

– Am... am ţipat la el pentru că n-a vrut să mă creadă că ştiam unde se află Matthew. Crede că plăsmuiesc tot felul de poveşti. Mi-a zis că regretă ziua în care m-a adus în casa lui şi m-a trimis în camera mea. Dar nu l-am ascultat...

– Slavă Domnului că nu l-ai ascultat. Altfel, nu l-am mai fi avut pe Matthew. Vocea doamnei Falcon tremură, iar degetele i se strînseră în jurul mîinii mele. În orice caz, ai demonstrat că domnul Gresham greşeşte crezînd că asta a fost o simplă născocire de-a ta, aşa încît nu se poate supăra, nu?

– Păi... lui nu-i place să greşească, doamnă Falcon.

– Înţeleg. Doamna Falcon oftă. Crezi că, dacă ţi-aş aduce un bol cu supă fierbinte, ai putea mînca puţin? Şi crezi că i-ai putea primi pentru o clipă pe Harry şi pe Robert? Ştiu că Harry nu este în stare să se ducă la culcare pînă cînd nu-ţi mulţumeşte.

– Mi-ar face plăcere să mănînc nişte supă, doamnă Falcon. Vă mulţumesc foarte mult, am spus, după care am ezitat. Cred că arăt mizerabil. Am senzaţia că faţa îmi este umflată, iar părul trebuie să-mi semene cu un cuib de pasăre. Dar dacă domnul Falcon şi Robert vor neapărat să mă vadă, puteţi să le explicaţi că nu arăt întotdeauna aşa?

Ea zîmbi. Ochii îi erau calzi şi înţelegători.

– Toţi te-am văzut cît de bine arăţi în condiţii normale,

Lucy. Harry şi Robert realizează prin ce-ai trecut în seara asta. Şi ei au stat afară, în viscol, ore întregi.

Dar soţul şi fiul doamnei Falcon au primit acordul de a intra în camera mea abia după ce am terminat de mîncat supa adusă chiar de stăpîna casei, care a stat lîngă mine, privindu-mă cu răbdare pînă cînd am luat ultima înghiţitură. Iniţial, vizita celor doi bărbaţi m-a făcut să mă simt foarte stînjenită. Aveam senzaţia că sînt ca o curcă plouată. Înfăţişarea domnului Falcon era tot sălbatică din cauza lungilor ore de agitaţie prin care trecuse, dar, cu un efort, el reuşi să-mi zîmbească. Apoi mă sărută pe frunte şi îmi mulţumi prin cuvinte simple, dar calde, care mă făcură să mă simt curînd în largul meu. Robert, însă, părea a fi pus într-o mare încurcătură. Stînd încruntat şi stingher, el bolborosi cîteva fraze bombastice de recunoştinţă. Atitudinea pe care o adoptase era atît de diferită de comportamentul lui obişnuit, foarte sigur pe sine, încît abia puteam să-l recunosc în el pe omul cu care discutasem la Tsin Kai-feng, pe omul care intrase fără jenă în *High Coppice* pentru a întreba dacă mă poate vizita, pe omul care se materializase din întuneric în vale, cu numai cîteva săptămîni în urmă, pentru a mă săruta.

În acea noapte am avut parte de un somn adînc, lipsit de visuri. Iar a doua zi dimineaţa, cînd m-am trezit, am văzut că draperiile fuseseră date la o parte. Ninsoarea încetase. Umerii mă mai dureau, dar, în afară de această mică neplăcere, mă simţeam perfect. Şi-mi era chiar foame. Lîngă mine stătea o servitoare, care, imediat ce am deschis ochii, a plecat pentru a o anunţa pe stăpîna ei că mă trezisem. Zece minute mai tîrziu, fata se întoarse cu o tavă plină de mîncare, urmată de doamna Falcon.

– Bună dimineaţa, dragă Lucy. Sper că ai dormit bine. Matthew tot întreabă de tine, dar i-am spus că trebuie să aibă răbdare pînă cînd te vede doctorul.

Am mîncat lîngă fereastră, privind valea plină de zăpadă, purtînd o discuţie lejeră despre frumuseţea şi sălbăticia naturii. În prezenţa doamnei Falcon puteam da replici neaşteptat de prompte. Constatarea m-a făcut să mă gîndesc cît de diferită putea fi această familie faţă de cea de peste vale. Cînd nu bîrfea, doamna Gresham nu aborda niciodată decît subiecte domestice.

Puţin mai tîrziu am fost vizitată de doctorul Cheyne – un om vesel, veşnic îmbujorat, care, după ce-mi luă pulsul şi temperatura, îmi spuse:

– Păi bine, tînără domnişoară, cum de-ai putut să faci aşa ceva? O asemenea „excursie" l-ar fi doborît la pat, pentru o săptămînă întreagă, pe oricare om. Ce naiba ai de gînd să faci revenindu-ţi încă din dimineaţa asta, ai? Vrei să-mi distrugi afacerile, nu? Apoi doctorul se întoarse spre doamna Falcon. Doamnă, vă rog ca pe Matthew să-l mai ţineţi în pat o zi. Dar pe dumneaei este mai bine s-o lăsaţi să-şi facă de cap, dacă ţine morţiş să părăsească aşternuturile. Este o adevărată curiozitate a naturii, doamnă, asta este. Şi, făcîndu-mi cu ochiul, medicul îşi luă geanta, după care ieşi din încăpere.

– Trebuie să mă întorc acasă în dimineaţa asta? am întrebat-o pe doamna Falcon după plecarea lui.

– Evident că nu, dragă. Sînt convinsă că soţii Gresham nu se aşteaptă să-ţi revii atît de repede. Ia spune, vrei să rămîi în pat sau te îmbraci? Ţi-am dat bluzele şi lenjeria de corp la spălat. Acum toate sînt deja călcate, iar Peggy, slujnica cea micuţă, spune că-ţi poate împrumuta cea mai bună fustă a ei. Mi-e teamă că ale mele sînt prea largi pentru tine.

– Aş prefera să mă ridic din pat, dacă nu vă supăraţi.

– Bine. Haide, sus. Lasă-mă să-ţi aranjez părul. Cînd termin, ţi se va aduce apă caldă, ca să faci baie.

O oră mai tîrziu, îmbrăcată într-una dintre bluzele mele, dar purtînd o fustă de împrumut şi o pereche de pantofi, tot

de împrumut, mă aflam în dormitorul lui Matthew. Băieţelul nu-şi amintea prea multe amănunte ale îngrozitoarei experienţe prin care trecuse în seara anterioară. De fapt, principalul lui subiect de interes era iepuraşul. Cu greu m-am abţinut să nu fac o figură abătută atunci cînd am fost întrebată cu reproş în glas de ce nu am avut grijă să iau şi micuţul animal. Auzindu-l pe fiul ei cum vorbeşte, doamna Falcon îşi roti ochii spre mine, mimînd cu umor disperarea, şi ridică din umeri, în chip de scuză. Atunci i-am spus lui Matthew că-i voi explica fratelui său cum se ajunge la căsuţa secretă, ca să se ducă după iepuraş. Şi promisiunea mea îl satisfăcu pe moment. Liniştit, băiatul se culcă, iar noi ne retraserăm la etajul superior, în mansarda spaţioasă cu tavan din sticlă, care purta denumirea de „atelier".

Acolo, domnul Falcon îşi lăsă jos pensula şi paleta pentru a mă întîmpina cu căldură. Înfăţişarea nu-i mai era deloc sălbatică. Din contră, acum era la fel de zîmbitor şi de detaşat ca la prima noastră întîlnire, de la petrecerea în aer liber. În atelier domnea o dezordine incredibilă. Peste tot erau risipite desene neterminate, iar pereţii erau plini de afişe multicolore neînrămate şi, culmea, chiar şi de programe de teatru.

– Încerc să fac un peisaj de iarnă, îmi spuse domnul Falcon, făcîndu-mi semn cu capul spre fereastra imensă, în timp ce braţul i se încolăcea în jurul taliei soţiei sale. Merge prost, nu-i aşa? Ce să-i faci, amîndoi nu sîntem decît nişte simpli amatori, nu, Tina? Dar creierul cere, chiar dacă talentul e firav. Domnul Falcon îşi scoase halatul de lucru, pătat de acuarele. Cine optează pentru o cafea ? Doamna Cox, bucătăreasa noastră, nu e de acord cu ea, evident. În conformitate cu categoricele ei păreri, Dumnezeu ne-a dat ceaiul pentru cazurile în care dorim băuturi fierbinţi şi ginul pentru cazurile în care dorim băuturi reci. Dar de la o vreme, de cînd s-a prins ce-i cu cafeaua, a început să facă o fiertură

acceptabilă. Haideți să coborîm și s-o punem să-și etaleze talentele, vreți?

Din multe puncte de vedere, *Moonrakers* era o locuință sărăcăcioasă. În schimb, îmi plăcea mult atmosfera de acolo. Deși mobilierul era vechi și uzat, iar covoarele roase ici și colo, stilul de decorare indica un simț artistic deosebit. În locul încăperilor înțesate de mobilă, aici era preferat spațiul; în locul bibelourilor împopoțonate, aici existau tot felul de obiecte fascinante, împrăștiate cu gust pe rafturi, pe polițele căminelor și pe micile măsuțe sculptate în lemn sau în piatră – un vas cu forme zvelte, în care fuseseră puse niște ierburi uscate, delicat aranjate, o piatră mare cît o nucă de cocos, spartă pentru a se vedea ametistul din ea, era pusă pe un suport din lemn, frumos imprimat și așa mai departe. Și peste tot existau tablouri, unele pictate, după cum mi s-a explicat, de unul dintre soții Falcon, altele – mai exact marea lor majoritate – semnate de diferiții lor prieteni.

– Nimic de valoare, îmi spuse domnul Falcon pe un ton vesel în momentul în care ne așezarăm în salon, cu ceștile de cafea în față. Ametistul nu merită să fie șlefuit, însă este frumos. Iar în ceea ce privește tablourile... ei bine, poate că peste o sută de ani se va dovedi că unul dintre amicii noștri a fost un geniu neînțeles. Cine poate ști? Ușa deschizîndu-se, domnul Falcon își întoarse capul într-acolo. Ah, Robert. Vino. Toarnă-ți niște cafea. Ai obținut vreo izbîndă cu iepurașul ăla?

– L-am găsit viu. Nu-i extraordinar? Cușca era aproape complet îngropată în zăpadă. Cred că ea a menținut căldura dinăuntru, ca un iglu de eschimos. Robert își clătină capul. Nici nu-ți poți închipui ce drum a făcut aseară Lucy, cu Matthew în spinare. Nici acum nu-i prea ușor de parcurs.

Comportamentul lui Robert Falcon revenise la normal. Foarte degajat, el traversă încăperea, mă luă de mînă și se aplecă pentru a mă săruta pe obraz.

– Gata, te-ai ridicat din pat, Lucy? Ce fată uimitoare eşti! Îmi face plăcere să te văd aici, în mijlocul nostru.

– Bună, Robert. Mă simt bine aici. Mă aşteptasem ca reîntîlnirea cu el să mă jeneze deoarece, exceptînd momentul acelui incident de pe coasta văii, din seara sărbătorii din cinci noiembrie, şi scurta întrevedere din seara anterioară, nu-l mai întîlnisem de cînd domnul Gresham îi interzisese să mă mai viziteze. Dar atmosfera pe care o creau soţii Falcon era atît de caldă, încît părea imposibil să nu te simţi în largul tău. Înainte de a mă gîndi ce spun, am adăugat: Aici totul este foarte diferit. Nu-mi place să-mi amintesc că trebuie să mă întorc.

De la masa pe care se afla cafetiera, Robert îi aruncă o privire scurtă tatălui său.

– Gresham îi poate crea neplăceri?

Domnul Falcon îşi scărpină barba.

– Să fiu al naibii dacă ştiu, băiete. Dacă este tutorele ei legal, presupun că poate.

– Nu este tutorele meu, am spus, după care m-am grăbit să adaug: Dar, vă rog, nu consideraţi că am avut intenţia de a vă sugera ideea că aş vrea să rămîn aici. N-ar fi trebuit să fac o astfel de afirmaţie.

– De ce nu? Întotdeauna vei fi binevenită la noi, Lucy. Domnul Falcon se uită la soţia sa şi zîmbi. Ne-am putea descurca într-un fel, dragă, nu-i aşa?

– Întotdeauna ne-am descurcat. Doamna Falcon îşi întoarse spre mine privirea ei limpede, candidă. Aş fi foarte fericită să vii la noi, dragă.

Atunci, le-am spus fără tragere de inimă:

– Sînteţi deosebit de drăguţi, dar domnul Gresham este cel care m-a luat din China şi cel care a avut grijă de mine de cînd am sosit de acolo. N-ar fi corect să mă mut la dumneavoastră dacă el doreşte să rămîn la ei.

– Bine, nu vom încerca să te convingem, spuse doamna Falcon pe un ton foarte calm. Dar aia nu este familie dacă stăpînul face legea hotărînd ce este mai bine pentru fiecare membru al ei, Lucy. Harry n-ar proceda aşa. Consider că fiecare dintre noi avem dreptul să ne urmăm propriul mod de gîndire şi de acţiune. Privirile ei se opriră asupra lui Robert. Asta numai atîta vreme cît nu pricinuim neplăceri celor din jur.

Domnul Falcon chicoti.

– Pun pariu că bătrînul Gresham ne consideră o adunătură de oameni fără căpătîi; o adunătură de oameni de nimic, care, pe deasupra, şi-au găsit în Londra o mulţime de prieteni nebuni, extrem de destrăbălaţi. Mda, poate că, într-adevăr, noi doi, adică Tina şi cu mine, nu ne îngrijim de problemele materiale pe cît ar trebui. Domnul Falcon îi aruncă o privire scurtă lui Robert, făcînd o grimasă prin care ar fi vrut, parcă, să-şi ceară scuze. Cel puţin, Robert gîndeşte cu siguranţă în acest mod. Dar este dreptul lui să-şi formeze păreri personale. Noi nu-i spunem cum să-şi trăiască viaţa, iar el a învăţat să nu se amestece în modul nostru de trai. Orice ar susţine alţii, nouă ne plac prietenii noştri. Marea lor majoritate sînt inşi decenţi, chiar dacă dau dovadă de puţin neortodoxism. Trăim cum dorim, nu deranjăm pe nimeni şi nu ne plîngem atunci cînd viaţa ne mai dă, cînd şi cînd, cîte o mică lovitură. Ridicîndu-se de pe scaun, domnul Falcon se duse la soţia sa şi se aplecă pentru a o săruta, fără nici un pic de jenă. Şi sîntem fericiţi, nu-i aşa, dragostea mea?

Eram atît de fericită pentru ei, încît am simţit că ochii încep să mă usture sub presiunea lacrimilor care tindeau să-i inunde. Pe soţii Gresham nu-i surprinsesem niciodată etalîndu-şi afecţiunea. Mai tîrziu, la ora prînzului, cînd am fost serviţi cu un meniu simplu, dar gustos, am observat multe alte dovezi al legăturii puternice care exista între domnul Falcon şi soţia

sa. Robert, în schimb, nu părea a se integra în această familie unită. Spre deosebire de părinții săi, el se gîndea la viitor și era profund îngrijorat – se vedea clar – de soarta proprietății lor. Discuția care se purta la masă m-a făcut să-mi dau seama că *Moonrakers* era cauza unei serioase divergențe de opinii între fiu și părinți.

– Filozofia ta, care se rezumă la cuvintele „lasă totul în voia soartei", este perfectă din punct de vedere teoretic, tată, spuse Robert pe un ton suficient de politicos, turnîndu-și vin alb, din carafă. Dar într-o bună zi îți va ajunge cuțitul la os. Expresia lui deveni sobră. Și acea „bună zi" s-ar putea să fie chiar una din zilele anului viitor.

– Oh, nu fi pesimist, băiete, spuse domnul Falcon cu convingere. George Benton a afirmat mai deunăzi că, dacă îmi pun serios în gînd, aș putea cîștiga un ban frumușel pictînd portretele unor femei bogate și frivole.

– Dar nu vei face așa ceva, nu? Nu vei face pentru că, pur și simplu, nu-ți place portretistica.

Tatăl său zîmbi.

– Adevărat. Ei... atunci poate că se va ivi altă soluție.

– Și dacă nu se ivește, pierdem *Moonrakers*.

Aici, interveni doamna Falcon.

– Nici măcar asta nu înseamnă sfîrșitul lumii, Robbie. Dacă sîntem nevoiți să plecăm de aici, noi doi, adică eu și tatăl tău, ne putem retrage într-o căsuță modestă din Cornwall. Iubesc *Moonrakers*, însă casele nu sînt cele mai importante lucruri din lume.

– Pentru mine, *Moonrakers* este foarte important, mamă.

– Știu. Pentru tine este o obsesie, Robbie. Dar poate că, la momentul potrivit, domnul Sabine va prelungi perioada de ipotecare.

– Nick Sabine? Visezi, mamă. Singura șansă de

prelungire a perioadei de ipotecare va apărea doar în cazul în care Sabine nu se va întoarce din China. Dar nici aşa nu ştiu ce se poate întîmpla. Vor trebui găsiţi moştenitorii şi reprezentanţii lui legali, dacă are vreunul, iar apoi totul va depinde de ei, presupun. În orice caz, mai avem puţin timp la dispoziţie. N-a circulat nici o veste privitoare la întoarcerea lui Sabine, aşa încît s-ar putea să fim norocoşi.

– Să nu doreşti niciodată moartea unui om, Robbie, se grăbi să-l avertizeze mama lui. Este urît să trăieşti cu o astfel de speranţă.

Robert ridică din umeri. Mă simţeam vinovată că stăteam la masa lor, cufundată într-o tăcere deplină, cînd aş fi putut să le dezvălui atît de multe secrete. Dar mai aveam nevoie de un răgaz pentru a mă putea hotărî dacă aveam dreptul să vorbesc. Puţin mai tîrziu, Robert se scuză, pretextînd că trebuie să plece pentru a se ocupa de amenajarea unei noi cuşti pentru iepurele lui Matthew. După ce uşa se închise în urma lui, domnul Falcon se uită la soţia sa, ridicînd o sprînceană.

– Robert al nostru pare să se fi îmblînzit oarecum, spuse el, surprins. Asta trebuie să fie influenţa lui Lucy. Apoi, adresîndu-mi un zîmbet: De obicei, reproşurile băiatului ăsta nu sînt atît de moderate. Aparent, ai un efect benefic asupra lui.

O oră mai tîrziu, stăteam în dormitorul lui Matthew, concentrîndu-mă la un joc numit „Şerpi şi Scări". Deodată, se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare. După vreo trei minute, în camera noastră îşi făcu apariţia doamna Falcon.

– Îmi pare rău, Lucy, spuse ea cu simpatie în glas, dar este Edmund Gresham.

– Oh! Inima mi se strînse. A venit pentru a mă lua acasă?

– Nu prea ştiu, dragă. A întrebat de tine, apoi a cerut să-ţi vorbească. Te aşteaptă în salon. Trebuie să recunosc că a adoptat un comportament foarte curtenitor.

– Da. Edmund nu prea seamănă cu ceilalţi. Fără tragere de inimă, m-am ridicat în picioare. Atunci, am să cobor.

Cînd am intrat în salon, Edmund mi-a venit în întîmpinare. Ne-am salutat cam stînjeniţi, apoi el m-a întrebat cum mă simt, iar eu i-am răspuns că mi-am revenit aproape complet. A urmat o pauză. Nu-l mai văzusem niciodată pe Edmund jenat, dar acum era clar că, pur şi simplu, nu ştia ce să facă. Pentru a întrerupe deranjanta tăcere, am spus:

– Regret că am fost nevoită să-ţi iau pantalonii, Edmund, însă n-aş fi putut să cobor în vale îmbrăcată în fustă.

– Oh, normal, normal, se grăbi el să zică, îmbujorîndu-se uşor. Eu... ăă... trebuie să spun că... ei bine, Lucy, după cum realizezi, probabil, tatăl meu nu este întotdeauna un om logic. Faptul că aseară ai avut completă dreptate şi că băiatul ar fi murit dacă te supuneai ordinelor lui, nu i-a domolit furia. Edmund ridică din umeri. Poate că, fără să realizeze, i-a fost ruşine. Poate că, acţionînd ca orice om impulsiv, are tendinţa de a-şi schimba ruşinea în furie, în acest caz, îndreptată contra ta.

– Regret că nu l-am ascultat, Edmund, dar am fost nevoită să procedez aşa.

– Îmi dau seama. Problema este că mai am o veste. Marsh s-a întors aproape imediat după ce am descoperit că nu te aflai în camera ta. Aflînd de la Maggie ce se întîmpalse, el a uitat complet de poziţia sa de servitor şi... şi l-a criticat pe tata în nişte termeni potriviţi mai degrabă unui sergent major decît unui majordom.

Îngrozită, mi-am acoperit gura cu ambele mîini.

– Oh! Şi cum au evoluat lucrurile, Edmund?

– Dîndu-şi drumul la limbă în stilul lui... ăă... surprinzător de elevat, de exprimare a opiniei, Marsh a dezvăluit un secret uluitor: că ar fi tatăl lui Nick Sabine şi, drept urmare, că ar fi socrul tău. Fără nici un dubiu, aceasta a fost cauza agitaţiei

extreme care l-a cuprins ştiind că te supui unor mari riscuri şi furiei declanşate de atitudinea tatălui meu.

– Da, este adevărat, Edmund. Am inelul cu sigiliu al lui Nick. Domnul Marsh l-a recunoscut. Aşa a aflat despre legătura dintre mine şi Nick. Dar n-am spus nimănui, pentru că mi-a fost teamă ca nu cumva domnul Marsh să fie obligat să plece de la *High Coppice*.

Edmund îşi uni vîrfurile degetelor mîinii stîngi cu cele ale mîinii drepte.

– Corect. Avînd în vedere legătura voastră de rudenie şi comportamentul lui neinspirat de aseară, a fost demis pe loc. A plecat de la noi în dimineaţa asta. Edmund scoase din buzunar un plic. M-a rugat să-ţi aduc o scrisoare.

Mîna mi-a tremurat cînd am luat scrisoarea.

– Te rog, pot s-o citesc acum?

– Desigur.

Am deschis plicul cu degete neîndemînatice.

– Ai fost... ai fost foarte drăguţ că mi-ai adus-o, Edmund.

El păru puţin surprins.

– Nu am nici un resentiment faţă de Marsh. Din punctul meu de vedere, ofensa pe care i-a adus-o lui tata a fost justificată dat fiind faptul că-ţi este socru.

Am scos scrisoarea din plic şi am despăturit-o.

Draga mea Lucy,

Slavă Domnului că ai scăpat cu bine şi că ai reuşit să-l salvezi pe băieţelul acela. Domnul Edmund a avut bunăvoinţa de a-mi promite că-ţi va înmîna această scrisoare. Mă mut în Greenwich, la un vechi prieten din armată, la care voi sta pînă cînd îmi voi găsi o altă slujbă. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Am pensia de fost militar şi sînt convins că primul meu stăpîn, care în prezent ocupă o poziţie importantă la Ministerul de Război, mă va ajuta dîndu-mi o recomandare

bună. M-aş bucura mult să primesc veşti de la tine şi chiar să te văd, dacă va fi posibil să ne stabilim nişte întîlniri. Adresa mea va fi: strada Ludford nr. 14, Greenwich.

Cu dragoste
de la afectuosul tău tată,
Thomas Marsh.

Am împăturit foaia şi mi-am ridicat privirile.

– N-a făcut decît să-mi dea noua lui adresă şi să-mi spună că nu este necesar să-mi fac griji pentru el. Îţi mulţumesc încă o dată, Edmund.

– Pentru puţin. Familia Falcon a fost atentă cu tine?

– O, da, toţi au fost deosebit de amabili.

– Deci... ăă... îţi place casa asta?

– Da. Foarte mult.

– Dar presupun că posibilitatea de a... rămîne aici este mică, nu? Adică... ei bine, ca să fiu sincer, ştiu că părinţii mei s-ar simţi foarte uşuraţi dacă nu te-ai mai întoarce la noi, Lucy. Regret că trebuie să fac o astfel de afirmaţie. Eu nu-ţi port nici un fel de duşmănie, sper că înţelegi. Edmund se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu paşi lenţi prin încăpere. Dar problema este că prezenţa ta tensionează atmosfera. Tata este vinovatul, normal, deoarece el te-a adus la *High Coppice* – i-am spus-o în faţă. Mama n-a fost niciodată de acord cu această idee. În plus, imposibilitatea ta de a-l ajuta pe tata aşa cum a sperat el, deşi nu ţi se poate imputa, a avut drept efect reducerea serioasă a dorinţei lui de a mai avea un membru de familie în plus.

Eram atît de încîntată încît îmi pierise graiul. Totuşi, m-am străduit să-mi ascund cît de cît bucuria, considerînd că, manifestîndu-mi-o, aş fi dat dovadă de prea multă impolitețe. Ca atare, am vorbit, luînd o figură meditativă.

– Dacă nu vrea să mă întorc, Edmund, sînt convinsă că

pot rămîne aici. Soţii Falcon şi-au şi exprimat dorinţa de a mă opri la ei.

– Serios? Era greu de spus dacă Edmund se simţea uşurat sau surprins. Bine, sincer, asta este soluţia cea mai convenabilă, Lucy. Părinţii mei nu-şi vor neglija niciodată datoria pe care o au faţă de tine, evident. Dar soluţia este, pur şi simplu, excelentă. De fapt, tata a presimţit că familia Falcon este dornică să te ia, în speranţa că îi poţi ajuta să descopere secretul comorii comandantului chinez de oşti. Eu nu i-am dat dreptate, însă, după cum se vede, am greşit.

– Nu acesta-i motivul, Edmund. M-au invitat să stau la ei numai din cauza faptului că-mi sînt recunoscători. Le voi scrie părinţilor tăi; vreau să le mulţumesc pentru tot ce au făcut pentru mine. Crezi că-mi pot lua de acolo o parte din haine?

– Îm? Da, da, sigur. Îi voi pune să-ţi împacheteze toate lucrurile şi să ţi le trimită. Apoi Edmund îşi coborî vocea. Le vei vorbi soţilor Falcon despre Nick? Adică, le vei spune că te-ai măritat cu el şi că vei moşteni *Moonrakers*?

– Deocamdată nu ştiu. Este foarte dificil. N-am avut timp să mă gîndesc... Oh, Edmund, chiar *trebuie* să respecţi toate dorinţele exprimate de Nick în testament? Perioada de ipotecare nu poate fi extinsă?

– Evident că nu, Lucy. Edmund părea a fi şocat. Legea mă obligă să respect întocmai instrucţiunile lui Nick şi, ca atare, trebuie să iau în posesiune, în beneficiul tău, toate averile lui. Realizez că, pentru tine, situaţia va fi groaznică, dar n-am ce face.

– Mare păcat că se întîmplă aşa ceva. Edmund, nu crezi că ar fi bine să se încheie un acord între cele două familii, astfel încît, în eventualitatea găsirii comorii comandantului chinez de oşti, aceasta să fie împărţită în mod egal, aşa cum a intenţionat bunicul tău şi bunicul lui Robert? Sfada dintre ele

ar lua sfîrşit şi familiile ar putea coopera, încercînd împreună să găsească comoara.

Edmund dădu din cap.

– Cred c-ar fi extraordinar, Lucy. Dar părinţii mei n-ar accepta în vecii vecilor aşa ceva, la fel ca şi Robert, chiar dacă soţii Falcon ar fi dornici să încheie un asemenea acord. Apoi ridică din umeri. Sincer, nu cred că smaraldele vor fi găsite. Încercările lui Nick Sabine de a le găsi au eşuat, cele ale lui Robert Falcon de asemenea, planul tatălui meu n-a dus la nici un rezultat pozitiv... Pentru mine este de ajuns. Nu are sens să ne mai pierdem nici timpul, nici banii.

Eram frămîntată de sentimente contradictorii. Eram sigură că ştiam unde se afla comoara – asta, presupunînd că, între timp, nu fusese luată de acolo. Dacă le vorbeam soţilor Falcon despre descoperirea mea, însemna că trădez familia Gresham. Nu fusesem fericită la *High Coppice*, dar timp de şapte luni trăisem sub acoperişul domnului Gresham şi mîncasem din pîinea lui, motiv pentru care nu le puteam vinde secretul tocmai duşmanilor săi, chiar dacă aceştia îmi erau prieteni. Pe de altă parte, nu puteam dezvălui nici unui Gresham soluţia ghicitorii, deoarece poate că exista totuşi o cale care oferea unele speranţe de salvare a *domeniului Moonrakers* şi a familiei Falcon, ori eu îmi doream acest lucru cu disperare.

Edmund se ridică.

– Acum am să plec, Lucy. Poate că, înainte de a o porni spre casă, ar fi cazul să vorbesc cu Harry Falcon, pentru a mă convinge că doreşte să te găzduiască.

– Da, mă duc să-l chem. Edmund, să ştii că-ţi sînt profund recunoscătoare pentru bunăvoinţa de care dai dovadă.

– Bunăvoinţă?

– Da. Întotdeauna ai fost drăguţ cu mine.

– Sincer? Edmund se uită lung spre fereastră. Sper că mi-am făcut datoria aşa cum trebuie, dar nu prea cred că mi

se poate atribui meritul de a fi binevoitor. E ciudat; tu percepi lucrurile cu totul altfel decît alţi oameni. Deşi toţi din familia Falcon sînt urîţi de toţi membrii familiei mele, eu n-am fost niciodată în stare să nutresc astfel de sentimente faţă de ei, chiar dacă în anii de şcoală m-am temut de Robert. Dar nici nu-i simpatizez... Privirile lui Edmund se întoarseră spre mine. Ştii, legea nu are sentimente; ea încearcă doar să fie cît mai dreaptă. Aşa am fost şi eu cu tine, Lucy. Drept. Probabil că am ajuns să semăn cu legile pe care vreau să le aplic.

Cred că aceste cuvinte s-ar putea număra printre cele mai triste pe care le-am auzit vreodată. Mi-a fost milă de Edmund, dar n-am fost în stare să-i dau nici o replică. După o clipă, i-am dat mîna şi mi-am luat rămas-bun de la el, apoi m-am dus după domnul Falcon.

Moonrakers mă făcea să am senzaţia că trăiesc în cu totul altă lume. De fapt, mi-am format pe deplin această impresie abia după Crăciun. După cum înţelesesem, de obicei, de Crăciun, familia Falcon avea mai mulţi oaspeţi, dar anul acesta, din cauza şocului provocat de Matthew care scăpase doar printr-o minune de la moarte, ei anulaseră toate aranjamentele, prin telegrame trimise chiar în dimineaţa următoare neplăcutei experienţe.

În Ziua Darurilor, Matthew a primit permisiunea de a părăsi patul. Trei zile mai tîrziu, băieţelul se simţea deja perfect. M-am bucurat că-mi pot petrece Crăciunul în linişte, doar cu familia Falcon, deoarece simţeam nevoia unui răgaz pentru a-mi reveni şi a mă deprinde cu noul meu cămin. De fapt, nu trebuia să-mi fac griji în privinţa adaptării, pentru că, după cum afirmase doamna Falcon, *Moonrakers* era un cămin în care fiecare membru al familiei avea libertatea de a face orice dorea, cu condiţia să nu le provoace neplăceri celorlalţi.

În afară de doamna Cox, în casă nu mai erau decît două

servitoare, un lacheu tînăr şi un grădinar-meşter la toate, care trăia împreună cu soţia sa într-o căbănuţă din apropiere. Uneori, cînd domnul şi doamna Falcon aveau musafiri, era solicitat şi ajutorul soţiei grădinarului. Majordomul de la *Moonrakers* se pensionase cu un an în urmă şi nu fusese înlocuit, din motive de natură pur financiară.

În această casă mi se permitea să-i ajut pe servitori oricum doream – la gătit, la curăţenie sau, de la începutul lunii ianuarie, cînd a avut loc un dezgheţ brusc, la grădinărit. Toţi erau prietenoşi şi, chiar dacă salariile cu care erau recompensaţi erau ceva mai mici decît salariile primite de servitorii din alte case similare, toţi păreau a se considera norocoşi că au şansa să-i servească pe soţii Falcon. În orice caz, acum mă bucuram că eram mult mai ocupată ca înainte. Pînă în a doua săptămînă a lunii ianuarie, cînd Matthew a trebuit să se întoarcă la şcoală, am petrecut ore întregi împreună cu el, deşi mama lui a încercat cu amabilitate să-l facă să înţeleagă că nu trebuie să-mi monopolizeze tot timpul liber. În bucătărie, doamna Cox mi-a primit fericită ajutorul şi a început să mă înveţe cum se pregătesc unele bucate tipic englezeşti. În plus, nu mai eram obligată să zac în pat din zorii zilei pînă la ora prestabilită a trezirii, ci puteam să ies din dormitor pentru a le ajuta pe servitoare să aprindă focurile şi să şteargă praful. Era plăcut să mă simt din nou utilă.

Domnul Falcon mă încuraja să-mi testez talentul la pictură, aşa încît îmi petreceam, ocazional, şi în atelierul lui o oră sau două, mîzgălind mica bucată de canava pe care mi-o punea în faţă. Dar, neavînd talent la pictură, am renunţat curînd la aceste încercări. Într-una din zile, le-am arătat soţilor Falcon pînza grosolană găsită în China, pe care tatăl domnului Falcon desenase *Moonrakers*. Pentru mine, aceasta era fascinantă deoarece demonstra că cei doi tineri ofiţeri trecuseră, cu şaizeci de ani în urmă, *tocmai* pe la Misiunea în

care îmi petrecusem toată viața, Misiune aflată în celălalt capăt al lumii. Dar domnul și doamna Falcon au fost interesați în special de calitatea acelui desen.

– Ce strălucire naturală... curată! spuse domnul Falcon, zîmbind. Nu te înverzești de invidie, Tina?

Soția sa dădu din cap, nedezlipindu-și privirile de la bucata de canava.

– Mă întreb dacă își prețuia talentul. Sau o fi fost ca Robbie?

– Ca Robbie, îmi imaginez. Altfel, de ce un om cu un asemenea talent s-ar fi făcut militar? Domnul Falcon mă privi dezamăgit. Robert nu vrea nici să picteze, nici să deseneze, deși este de două ori mai talentat decît noi doi laolaltă.

Știam acest lucru. Îl văzusem pe Robert dîndu-i viață lui Nick Sabine din numai cîteva linii sigure, făcute cu cărbunele pe un zid grosolan tencuit.

La puțin timp după Crăciun, i-am scris domnului Marsh. Drept răspuns, acesta mi-a trimis o misivă afectuoasă. În prezent, el lucra ca valet în micuța locuință londoneză a primului său stăpîn, care ajunsese general-locotenent la Ministerul de Război. Marsh părea a fi mulțumit de poziția pe care o obținuse, se declara bucuros de mutarea mea la familia Falcon și spera că i se va permite să mă viziteze curînd, cu ocazia următoarei sale zile libere.

Prima dată cînd i-am revăzut pe cei din familia Gresham a fost într-o duminică, atunci cînd ne-am dus la biserică. Mi se părea ciudat să stau în strana din fața lor. Natural, vestea mutării „chinezoaicei" de la *High Coppice* la *Moonrakers* circula prin tot satul. După slujba religioasă, cînd cele două familii au trecut una pe lîngă alta, am făcut o mică reverență și am spus „Bună dimineața". Edmund și-a ridicat pălăria, răspunzîndu-mi la salut. Amanda, părînd stînjenită, a murmurat un sfios „Bună, Lucy". Emily m-a ignorat. Doamna Gresham

şi-a înclinat capul cu aroganţă, iar domnul Gresham şi-a ridicat pe jumătate bastonul, vrînd, parcă, să dea un semn vag de recunoaştere. Mă bucuram foarte mult că trecusem de acest impas, al primei noastre întîlniri, care a stabilit şi tiparul întîlnirilor ulterioare, fie de la biserică, fie din sat.

Nu fusesem în stare să iau hotărîrea de a le divulga familiei Falcon secretul căsătoriei mele cu Nicholas Sabine. Pur şi simplu, nu fusesem în stare să găsesc curajul de care aveam nevoie pentru a-i anunţa că înainte de sfîrşitul anului aveam să moştenesc *Moonrakers* şi, drept urmare, că înainte de sfîrşitul anului ei trebuiau să plece de acolo. Într-o bună zi, tot era necesar ca adevărul să iasă la lumină, dar continuam să sper că înainte de asta avea să se întîmple o minune care să împiedice punerea în aplicare a planului lui Nicholas Sabine.

Într-o seară a lunii februarie, în timp ce cinam, Robert spuse încruntat:

– Ai lustruit bine argintăria, Lucy, dar mă enervează să te văd făcînd treabă prin casă sau prin bucătărie. Ai avut parte de suficientă muncă în copilărie.

– Chestiile astea rămîn la latitudinea ei, interveni tatăl său pe un ton vesel. Ştii care este problema ta, băiete? Îţi imaginezi mereu cum te-ai simţi tu dacă te-ai afla în pielea altcuiva şi nu poţi înţelege de ce cel în cauză percepe lucrurile altfel decît tine. Tu nu eşti Lucy. Ea este *ea*, o individualitate unică, la fel ca fiecare dintre noi. În concluzie, las-o să facă ce doreşte.

N-am spus nimic deoarece ştiam de ce Robert făcuse o astfel de afirmaţie. În luna care trecuse de cînd plecase Matthew la şcoală, Robert începuse din nou să-mi facă curte. Cel puţin, aşa mi se părea. În orice caz, era clar că-mi căuta compania, în special atunci cînd se ivea posibilitatea să rămînem singuri. Era atent, bun şi afectuos. Dar nu era deloc insistent, ori acest lucru mă nedumerea deoarece nu-i stătea

în fire. Nu făcuse nici o aluzie la bizara seară cînd mă sărutase în vale. Nu ştiu de ce, aveam presimţirea că exista un motiv care îl determina să nu-mi spună ceea ce gîndea.

Dar chiar dacă aveam dreptate considerînd că mă curta, nu ştiam dacă mă bucuram sau regretam. Nu fusesem niciodată îndrăgostită, şi nici nu avusesem prea mult timp pentru a mă gîndi la iubire, aşa încît îmi era greu să-mi dau seama ce sentimente nutresc faţă de Robert. În China, văzusem că ştie să renunţe la viaţa sigură şi uşoară din satul Hawkfield. Ca atare, realizam că este un bărbat puternic, capabil, hotărît. Şi îl admiram pentru asta. Pe de altă parte, îl consideram drăguţ şi atrăgător, cum presupun că îl considera orice englezoaică. Acum îmi era greu să înţeleg de ce în trecut îl numisem „străinul cel urît". Traiul dus în Anglia îmi schimbase ideile privitoare la farmecul unui bărbat şi frumuseţea unei femei.

Ştiam că Robert mă considera atrăgătoare, deoarece îmi spusese clar acest lucru, încă din timpul vizitelor pe care le făcuse la *High Coppice*, şi reuşisem să scap de timiditatea care mă copleşise la primele lui afirmaţii de acest gen. Presupuneam că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să-mi declare că mă iubeşte. Chiar mă întrebam cum aveam să reacţionez atunci. Ori de cîte ori îi vedeam pe soţii Falcon, aveam senzaţia că înţeleg ce înseamnă dragostea. Între aceşti oameni părea să existe un flux luminos, la fel de cald şi de natural ca razele de soare care vin spre pămînt. Nu, cu singuranţă nu simţeam pentru Robert aşa ceva, şi nici pentru un alt bărbat, dar poate că fluxul acela apărea doar cu timpul, datorită convieţuirii şi a convergenţei de idei. Sau poate că el apărea numai rareori, în cazul celor foarte norocoşi.

Ceva mai tîrziu, tot în acea zi, mă aflam în atelier cu doamna Falcon, care se apucase să-mi facă un portret. Deoarece se concentra intens, un timp am fost amîndouă

tăcute. Dar, la un moment dat, cînd a făcut o pauză pentru a amesteca nişte colori pe paletă, ea zise încet:

– Cred că Robert vrea să se însoare cu tine, Lucy.

– Oh! Am simţit că mă îmbujorez puţin. Aşa v-a spus?

– Nu. Robert nu ne prea spune cè gîndeşte şi ce simte, dar, de-a lungul anilor, am învăţat să ghicim. Doamna Falcon se uită la pensulă, fără a da senzaţia că ar vedea-o. Este ciudat că din asemenea părinţi s-a putut naşte un astfel de băiat. Robert se deosebeşte foarte mult de noi. Dar, în definitiv, fiecare sîntem o entitate separată şi lucrul acesta nu poate fi schimbat. Acum doamna Falcon îşi ridică privirile spre mine. Ochii ei trădau nelinişte. Dacă te cere în căsătorie, sper... sper că nu vei accepta.

Am fost luată prin surprindere. Şi chiar m-a durut sufletul, dar numai pentru o clipă, pentru că apoi am realizat cît de proastă am fost. Familia Falcon nu era bogată, însă făcea parte din elita provincială. Ori eu ştiam foarte bine că tinerii englezi proveniţi din familii bune trebuiau să-şi aleagă soţiile cu mare atenţie, pentru a face o partidă onorabilă. Iar eu ce eram? O simplă orfană venită de la o Misiune din China, lipsită de orice resurse materiale, din punctul lor de vedere, multa vreme cît nu-mi ştiau secretul. Domnul şi doamna Falcon fuseseră deosebit de drăguţi cu mine, oferindu-mi prietenia lor, dar asta nu însemna că nu continuam să fiu o soţie nepotrivită pentru fiul lor. Ei nu voiau să-i interzică lui Robert să facă un asemenea pas – şi, la drept vorbind, Robert nici nu era genul de om căruia să i se poată interzice ceva. În schimb, doamna Falcon încerca cu delicateţe să mă facă să înţeleg ce părere aveau ei, ca părinţi, despre această posibilă alianţă.

Ca atare, am spus:

- Nu m-am gîndit că ne-am putea căsători, doamnă Falcon, dar vă înţeleg foarte bine. N-aş fi o soţie potrivită pentru Robert.

Ea îmi aruncă o privire fugară. Pentru o clipă, am avut impresia că era pe cale să protesteze. Totuşi, după o ezitare, păru că se răzgîndeşte şi spuse:

– Cam aşa ceva, Lucy. Oricum, n-am să mai pomenesc nimic despre chestia asta. Apoi puse pe masă pensula şi îmi adresă un zîmbet cam ostenit. Cred că pentru ziua de astăzi îmi ajunge. Nu-mi prea merge bine mîna.

O săptămînă mai tîrziu, Robert mă cerea în căsătorie. Nu puteam spune că eram nepregătită pentru acest eveniment, dar, chiar şi aşa, m-am simţit pusă în încurcătură. Bîlbîindu-mă, i-am mulţumit pentru marea onoare pe care mi-o făcea şi i-am declarat că, după părerea mea, nu sînt persoana cea mai nimerită pentru el.

Robert îmi închise gura printr-un zîmbet şi o fluturare de mînă, afirmînd apoi că el este cel care poate judeca cel mai bine cine poate fi şi cine nu poate fi viitoarea lui soţie. Chinuită de jenă, i-am spus atunci că, efectiv, nu ştiu ce sentimente nutresc faţă de el, că, poate, nu eram încă suficient de matură pentru a mă gîndi la căsnicie.

Dar nici aceste afirmaţii nu-l descurajară.

– Ai optsprezece ani, Lucy. În plus, eşti mult mai matură decît majoritatea englezoaicelor de vîrsta ta. Însă presupun că ai nevoie de timp pentru a te obişnui cu această idee. Îţi voi da un răgaz; după aceea, îţi voi cere din nou mîna.

– Oh, îţi mulţumesc, Robert. Scuză-mă dacă te-am ofensat.

– Absolut deloc. Luîndu-mă de umeri, el mă sărută pe obraz. Sigur te voi întreba din nou dacă vrei să te măriţi cu mine. Săptămîna viitoare.

– Oh!

El rîse şi mă lăsă singură, complet derutată.

În acea seară, degeaba m-am urcat în pat, pentru că n-am reuşit să adorm. După ce m-am lăsat chinuită o oră

întreagă de o mulțime de gînduri învălmășite, am aprins micuța lampă de pe noptieră, mi-am pus capotul și m-am așezat pe pat cu genunchii strînși la piept, încercînd să fac o oarecare ordine în sentimentele mele confuze. Treptat, în minte mi-a prins contur și s-a clarificat o idee ce mocnea.

Nu eram convinsă că vreau să mă mărit cu Robert, dar nici nu puteam afirma deschis că *nu* vreau să mă mărit cu el. Deci, dacă n-aș fi știut că soții Falcon îmi sînt potrivnici, aș fi acceptat? Habar n-aveam. Dar domnul și doamna Falcon m-ar mai fi considerat o soție nepotrivită pentru Robert dacă ar fi aflat că această căsătorie ducea la salvarea domeniului *Moonrakers*? Cu siguranță, acest amănunt avea o mare greutate.

Credeam că găsisem o cale care să ducă la soluționarea celor două probleme principale pe care le vizam: salvarea domeniului *Moonrakers* și împărțirea comorii, în cazul descoperirii acesteia, între familiile Gresham și Falcon. Calea aceasta, am gîndit cu mintea mea proastă, era simplă. Trebuia să accept propunerea de căsătorie numai în schimbul promisiunii lui Robert de a împărți comoara cu familia Gresham. Și, o dată promisiunea obținută, aveam să-i vorbesc viitorului meu soț despre minunata descoperire care mă ajutase să descifrez ghicitoarea. După aceea, Robert putea pleca în China pentru a aduce smaraldele. Poate că exista chiar posibilitatea să-l însoțesc. Acest ultim gînd îmi făcu inima să bată mai repede; doream cu ardoare să revăd Misiunea, împreună cu toți copiii ei.

Căsătoria urma să aibă loc la întoarcere, după împărțirea comorii și achitarea datoriei din cauza căreia fusese ipotecat *Moonrakers*. Cu siguranță, aceasta trebuia să fie cea mai bună cale de soluționare a tuturor problemelor, nu? După aceea, încercările mele susținute de a fi o soție cît mai bună pentru Robert puteau compensa faptul că eram considerată „nepotrivită".

Luînd un blocnotes şi un creion din unul dintre sertarele comodei, am revenit în pat şi am început să scriu cu multă atenţie. În primul rînd, am aşternut pe hîrtie poezia-ghicitoare.

„Deasupra cuţitului colosului curbat,
Unde zboară florile bătute de vînturi,
Stă templul ce adăposteşte norocul.

Dincolo de minunata lume răsturnată
Marcată de puiul de urs al cerurilor
Se odihnesc ochii orbi ai tigrului."

Apoi am început să scriu care era soluţia.

Cuvintele CUŢITUL COLOSULUI formează o anagramă. Amestecînd literele, se obţine TSIN KAI-FENG. Misiunea, care a fost odinioară templu, se află pe un deal care se înalţă deasupra satului Tsin Kai-feng.

Aceasta era descoperirea pe care o făcusem în seara cînd, jucînd anagrame, mă amuzasem scriind pe caiepel denumirile unor localităţi din China. Pînă în acel moment mi se păruse imposibil ca Misiunea noastră să fie tocmai templul menţionat de ghicitoare, deoarece cursul rîului de pe hărţile celor doi tineri militari nu corespundea cu cel real. Dar apoi îmi amintisem de o informaţie pe care mi-o dăduseră sătenii din Tsin Kai-feng. Cu aproximativ treizeci de ani în urmă, pe micuţul nostru rîu fusese ridicat un stăvilar, iar apa fusese obligată să-şi croiască alt făgaş, pentru a se mări suprafaţa terenului arabil. Deci hărţile indicau fostul, nu actualul curs al rîului. Datorită acestei informaţii şi a certitudinii că Misiunea noastră era templul indicat de ghicitoare, restul cheilor păreau a ieşi la iveală aproape de la sine.

În continuare, am scris: *La cîţiva iarzi distanţă de zidul nordic al Misiunii se află un prun bătrîn, iar în apropiere*

lui există mai multe buturugi de pruni tăiați. La acel loc trebuie să se refere versul: „Unde zboară florile bătute de vînturi".

M-am oprit. Îmi aminteam cît de des stătusem în nopțile de vară întinsă pe rogojină, cu fereastra larg deschisă, și mă uitasem la stelele care se reflectau pe scutul din bronz de pe peretele opus – scutul pe care îl folosisem în loc de oglindă. Niciodată nu-mi trecuse prin cap să mă întreb de ce dispoziția corpurilor cerești nu se modifica. Ele rămîneau întotdeauna așezate la fel unele față de altele, numai că se roteau în jurul unei stele fixe. Dar acum știam care este explicația, deoarece în timpul primelor săptămîni petrecute la *High Coppice*, începînd să studiez setul de enciclopedii, citisem un articol lung, privitor la astronomie.

Creionul meu se puse din nou în mișcare: *„Puiul de urs al cerurilor" face referire la constelația cunoscută sub denumirea de Ursa Mică. Cea mai strălucitoare stea a acestui grup este Steaua Polară, care răsare în dreptul ferestrei unei camere a Misiunii, reflectîndu-se pe un scut din bronz, plasat pe perete. Cînd este bine lustruit, scutul are puterea de reflexie a unei oglinzi, arătînd întregul univers inversat. Deci, „dincolo de minunata lume răsturnată" trebuie să fie echivalent cu „în spatele acestui scut din bronz".*

Mi-am recitit toate consemnările, apoi am realizat că soluția dată nu era completă, deoarece nu trecusem pe hîrtie explicația ultimului vers, explicație pe care le-o dădusem deja soților Gresham. Ca atare, am scris: *În această zonă a Chinei, smaraldele sînt numite „ochii tigrului".*

Nu prea știam de ce scrisesem soluția sub această formă. Parțial, din cauza faptului că, neputînd să dorm, dorisem să-mi ocup mintea cu ceva; dar probabil că, parțial, și datorită presentimetului că secretul n-ar trebui să fie doar memorat, ci și așternut pe hîrtie.

Am împăturit foaia, am băgat-o într-un plic pe care l-am lipit, apoi m-am cufundat în gînduri. După un minut sau două, am trecut pe plic numele şi adresa domnului Marsh. De la Crăciun încoace, acesta mă vizitase de două ori şi de fiecare dată petrecusem împreună cîteva ore fericite. Dar nu-i vorbisem despre descoperirea pe care o făcusem, nedorind să-i încarc sufletul cu problemele mele. Deasupra numelui şi adresei, am scris cu litere mari, de tipar, cuvintele Privat şi Confidenţial, apoi m-am dus la şifonier, pentru a pune scrisoarea în valiza veche, alături de mica mea colecţie de suveniruri. Şi, o dată problema rezolvată, m-am întors în pat, cu sentimentul că am adoptat un comportament cam prostesc şi teatral. În orice caz, măcar luasem o măsură de precauţie pentru ca secretul să nu mai fie pierdut. Dacă scrisoarea avea să ajungă vreodată în mîinile domnului Marsh, eram mulţumită că soarta comorii avea să rămînă la latitudinea lui.

În cursul săptămînii următoare, Robert mă întrebă din nou dacă vreau să mă mărit cu el. Refuzul meu ezitant, abia mormăit pe sub nas, îl făcu să rîdă. Şi nu insistă, dar peste exact încă o săptămînă veni iarăşi să-mi ceară mîna. În acea dimineaţă, tocmai luasem o hotărîre. Aveam să duc la îndeplinire planul la care mă gîndisem în ultimele zile. Trebuia să-i spun lui Robert cum mă măritasem cu Nick Sabine în închisoarea din Chengfu şi de ce. Dacă vestea aceasta nu avea să-i distrugă dorinţa de a-i deveni soţie, aveam să fac pasul următor, adică să-i spun că ştiu unde se află comoara comandantului chinez de oşti şi să-l întreb dacă este de acord s-o împartă cu familia Gresham. Dacă răspunsul lui avea să fie afirmativ, nu-mi mai rămînea decît să-i accept propunerea de căsătorie.

Acesta era planul. Eram caraghios de mîndră de el, fără să ştiu că soarta îşi va bate joc de toate speranţele mele. Era

după-amiază şi mă aflam împreună cu Robert în salon. El mă întrebase pentru a treia oară dacă doresc să-i devin soţie.

– Robert, am zis, înainte de a-ţi răspunde vreau să-ţi spun ceva...

Exact în acel moment, se auzi clinchetul puternic al clopoţelului de la uşă, care păru să fi fost tras cu forţă. M-am oprit.

– Hai, continuă, micuţa mea Lucy. Spune-mi despre ce este vorba, mă îndemnă Robert.

– Mai bine aşteptăm. Nu vreau să fiu întreruptă, pentru că vreau să-ţi dezvălui un lucru foarte important.

El îmi zîmbi.

– Bine, avem timp suficient. Nu ştiam că aşteptăm vreun musafir, dar cred că am auzit zgomotul roţilor unei trăsuri. Ştii cumva unde sînt părinţii mei?

– Presupun că sînt în atelier.

Uşa se deschise. Nellie, una dintre cele două slujnice, se ivi în prag, de unde ne privi uluită.

– Scuzaţi-mă, domnule Robert, izbucni ea, agitată, dar a venit un domn care vrea s-o vadă pe domnişoara Lucy. Susţine că... Vocea slujnicei se stinse. Fata aruncă o privire scurtă peste umăr. Susţine că... oh, nici nu vă pot spune ce susţine, domnişoară Lucy!

– Atunci, am să-i spun chiar eu, se auzi o voce care mă făcu să sar în picioare, albă la faţă. Din cauza şocului, începusem să tremur. În spatele lui Nellie se contura o siluetă. Apoi o mînă fermă o dădu pe slujnică la o parte şi în încăpere îşi făcu apariţia însuşi Nick Sabine. Am venit să-mi iau nevasta.

Nick era îmbrăcat într-o haină scurtă, cu guler din catifea. În mînă avea o pălărie, iar sub braţ un baston. Fără tuleiele din barba-i nerasă din închisoare, mandibula îi părea mai lungă şi mai îngustă ca oricînd. Dar, în afară de asta, era întocmai

cum mi-l aminteam. Poate că lipseau doar demonii batjocoritori din ochii aceia negri, care acum erau reci, lipsiți de orice emoție.

Era imposibil, dar adevărat. Acesta era Nicholas Sabine, în carne și oase. Ceața densă în care mi s-a cufundat creierul din cauza șocului a fost străpunsă pe neașteptate de o rază orbitoare, născută din ușurare și bucurie.

– Domnule Sabine...? am reușit să murmur, după care am făcut un pas spre el. Oh, domnule Sabine... sînteți *viu!* Mă bucur... mă bucur atît de mult...

– Serios, Lucy? Ochii lui Sabine licăriră. Oare ce exprimaseră ei în acea clipă? Supărare? Amărăciune? Nu eram în stare să-mi dau seama. Atunci, e perfect, îmi spuse cu răceală în glas. Du-te să-ți împachetezi lucrurile, vrei?

Și, acestea fiind zise, Sabine înaintă, trecu pe lîngă mine și se opri în fața lui Robert. M-am întors, ținîndu-mi mîna la tîmplă. Din haosul de gînduri din creierul meu se născuse brusc o frică puternică. Dacă Nick Sabine era viu, însemna că-l văzusem cu adevărat în acea seară de sărbătoare, cînd fusesem dusă în Peșterile Chislehurst. Ori de aici rezulta că...

Mintea mea evită să tragă concluzia. Cu un efort, mi-am concentrat atenția la cei doi bărbați care se confruntau. Fața lui Robert era la fel de albă ca a mea, probabil, iar ochii îi erau măriți și arzători.

– *Nevasta* ta? întrebă el în șoaptă, cu o voce coborîtă, dar înspăimîntătoare.

– Nevasta mea. Glasul lui Nick Sabine nu avea nici o inflexiune. Nevasta mea a trăit cu impresia că sînt mort. Dar nu sînt. Lucy, du-te, te rog, să-ți împachetezi lucrurile. Deși mi se adresase, Nick nu-și întorsese capul. Cei doi bărbați nu-și desprindeau privirile unul de la altul. Tensiunea era atît de mare, încît în atmosferă părea să se producă un trăsnet inevitabil.

De pe hol răzbăteau zgomotele unor paşi grăbiţi. Apoi se auzi vocea lui Nellie.

– Aici, înăuntru, domnule!

În clipa următoare, în încăpere îşi făceau apariţia soţii Falcon. Intrăseră pe uşă amîndoi odată. Nellie se dusese să-i aducă. Nick Sabine se întoarse şi, dînd cu ochii de ei, făcu o mică plecăciune spre doamna Falcon.

– Bună ziua, doamnă. Scuzaţi deranjul.

Doamna Falcon îşi mută privirile de la unul la altul, apoi se grăbi să vină la mine pentru a mă lua pe după umeri.

– Bunule Dumnezeu, acesta-i tînărul Sabine, nu-i aşa? spuse domnul Falcon. Te ţin minte de la Bellwood. Ce-i cu toată agitaţia aceasta?

Am simţit-o pe doamna Falcon inspirînd adînc, de parcă ar fi vrut să se liniştească. Apoi i-am auzit vocea.

– După o absenţă atît de lungă, ne-a fost teamă că aţi păţit ceva rău în China, domnule Sabine. Mă bucur să constat că v-aţi întors cu bine.

– Mă îndoiesc, doamnă.

Pe obrajii doamnei Falcon apărură două pete intens colorate.

– Credeţi ce doriţi, domnule Sabine, dar nu sînt mincinoasă şi nu mi s-a întîmplat niciodată să doresc răul unui om.

Sabine o studie gînditor timp de cîteva clipe, după care dădu din cap.

Sînt convins că este adevărat. Nu am nimic împotriva dumneavoastră, aşa încît vă rog să-mi scuzaţi impolitetea. Dar acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea ca Lucy să-şi împacheteze cîteva lucruri ca să putem pleca imediat.

Prostii! Domnul Falcon se apropie de Sabine. Ce-i cu nonsensurile astea pe care ni le spune Nellie? Chiar pretinzi că Lucy îţi este soţie?

Nick Sabine se uită la mine.

– Am fost împreună în celulele închisorii din Chengfu. Acolo ne-am căsătorit, cu cîteva ore înainte de momentul în care ar fi trebuit să aibă loc execuţia mea. Căsătoria este perfect legală. Întrebaţi-l pe Edmund Gresham. El este avocatul meu. Ca atare, are toate actele doveditoare. Nick ridică din umeri. Dar poate că-i mai bine s-o întrebaţi chiar pe Lucy.

Toţi ochii se întoarseră spre mine. Am dat încet din cap, apoi am murmurat:

– Da, este adevărat.

Domnul Falcon îşi duse ambele mîini la cap.

– Dar, Lucy, copilă....! *De ce?*

Cu mult timp înainte să pot găsi un răspuns potrivit, Nick Sabine spuse:

– Motivele nu mai contează. Dar, dacă soţia dumneavoastră ar avea amabilitatea de a se duce cu Lucy pentru a o ajuta la împachetat, v-aş putea face un scurt rezumat al poveştii noastre.

Maxilarele domnului Falcon se contractară.

– N-am nevoie. Nu prea ştiu care sînt legile, însă mă îndoiesc c-o poţi determina să te urmeze împotriva voinţei ei, Sabine.

– Este soţia mea legitimă. Tonul lui Nick era rece, dar politicos. Privirile i se întoarseră spre mine. Refuzi să vii cu mine, Lucy?

Ţinînd-o strîns de mînă pe doamna Falcon, mi-am scuturat capul. Nu-l puteam refuza. Indiferent de împrejurările în care avusese loc căsătoria noastră, făcusem nişte promisiuni, devenisem soţia acestui om, tocmai în închisoarea aceea detestabilă aflată la mii de mile depărtare. În afară de asta, începea să mi se facă din ce în ce mai teamă de repercusiunile unui refuz, repercusiuni care nu m-ar fi afectat pe mine, ci pe celelalte persoane din încăpere. Robert stătea cu mîinile în

şolduri, puţin înclinat înainte. Iar ochii îi ardeau cum ar fi ars două bucăţi de pucioasă în flacăra lumînării. Se vedea clar că era pe cale să sară asupra adversarului său.

Încercînd în van să-mi calmez vocea, am spus:

– Nu lipsesc decît cîteva minute, domnule Sabine.

El îşi şterse cu gesturi leneşe pălăria, frecînd-o de manşetă.

– Mai bine ai începe să-mi spui Nick, îmi zise.

10

Mi-am luat toate hainele care mi-au intrat în valiză, apoi mi-am pus cel mai bun pardesiu şi cea mai bună pălărie. Aveam senzaţia că visez. Fusesem ajutată de doamna Falcon, ai cărei ochi înotaseră în permanenţă în lacrimi. În timp ce făceam ultimele pregătiri de plecare, i-am spus prin fraze poticnite povestea neobişnuitei seri pe care o petrecusem în Chengfu, cînd mă măritasem cu Nick Sabine.

– Am avut intenţia să vă vorbesc despre acest lucru încă de cînd am venit aici, am încheiat pe un ton jalnic. Urăsc secretele. Însă totul mi s-a părut atît de dificil... pur şi simplu, n-am ştiut ce să fac. Eram pe cale să-i pomenesc lui Robert despre această căsătorie, dar tocmai atunci a... venit el.

Doamna Falcon nu-mi puse nici un fel de întrebare. În schimb, mă strînse la piept pentru o clipă sau două, după care spuse:

– Robert a susţinut întotdeauna că omul acesta este rău. Nu ştiu ce să zic... în mod cert, este un individ greu de judecat. Am să mă rog să ai noroc, Lucy.

Trei minute mai tîrziu, eram ajutată de soţul meu să urc în trăsura care îl adusese la *Moonrakers*. Nu-mi putusem lua rămas-bun de la Robert, deoarece acesta se făcuse nevăzut. Domnul şi doamna Falcon mă sărutară, exprimîndu-şi, cu

zîmbete forţate întipărite pe faţă, speranţa că îi voi vizita cît mai curînd. Exact în momentul în care Nick Sabine vru să urce în cupeu, alături de mine, doamna Falcon îşi puse mîna pe braţul lui.

– Vă implor să fiţi bun cu ea, domnule Sabine, îi spuse dînsa, cu voce coborîtă.

În ochii negri ai lui Nick apărură pentru o clipă nişte sclipiri care aminteau de vechiul lui rîs drăcos.

– Acum sîntem chit, doamnă. Mi-aţi plătit ofensa anterioară cu aceeaşi monedă.

– Scuzaţi-mă. Dacă consideraţi că v-am ofensat, să ştiţi că am făcut-o numai din cauza grijii pentru Lucy. Spuneţi-mi... de ce ne urîţi atît de mult, domnule Sabine?

Sprîncenele lui se ridicară.

– Vă urăsc, doamnă? Abia v-am cunoscut şi admir tot ceea ce am reuşit să văd la dumneavoastră în acest scurt timp. N-am venit decît pentru a-mi lua nevasta. Atîta tot. Vă urez o zi bună. Apoi Nick făcu o plecăciune şi se urcă în cupeu, alături de mine. În clipa următoare, vizitiul plescăi din limbă, punînd caii în mişcare. În momentul în care am ajuns la capătul aleii de acces în *Moonrakers*, m-am uitat în urmă. Soţii Falcon stăteau cu braţele ridicate şi îmi făceau semne de rămas-bun. Mi-am scos mîna pe fereastră pentru a mi-o flutura şi eu; dar nu i-am mai putut vedea decît o secundă deoarece trăsura noastră a cotit, ieşind pe drumul principal.

Soţul meu stătea degajat, cu spatele sprijinit de spătarul banchetei. Faţa îi era lipsită de orice expresie. De cînd porniserm la drum, nu scosese nici un cuvînt. După vreo jumătate de milă, timidă, am îndrăznit să întrerup tăcerea.

– Domnule Sabine, sînteţi...

– Mai bine mi-ai folosi prenumele. Nick, simplu, mă întrerupse el, uitîndu-se absent la drum. Aceasta este uzanţa atunci cînd este vorba de un soţ şi o soţie.

– Îmi pare rău. Nick... eşti supărat pe mine?

El mă privi sobru.

– De ce ar trebui să fiu supărat pe tine?

– Nu ştiu, dar se pare că... ei, că n-ai vrea să discutăm, aşa încît am crezut... oh, sînt atît de derutată. Te rog, încearcă să mă înţelegi. În tot acest timp am crezut că eşti mort. Am suferit un şoc extrem de mare văzîndu-te cum intri în încăpere. Dar sînt foarte fericită, domnule... adică, Nick. Apoi i-am pus mîna pe braţ. Este minunat că trăieşti.

– Chiar dacă te-am luat de la *Moonrakers*?

L-am privit lung, fără a-l putea înţelege.

– Da, sigur că da. Familia Falcon îmi place foarte mult, însă viaţa ta este mai importantă, am spus, după care mi-am dus mîna la cap deoarece îmi simţeam tîmplele zvîcnind. Nici acum nu-mi vine să cred că ai scăpat. Cum ai reuşit... Nick?

– Doctorul acela al tău... Langdon m-a salvat, îmi răspunse el pe un ton deosebit de calm. S-a întors la închisoarea din Chengfu în dimineaţa următoare, imediat după ce te-a condus la poarta oraşului, şi m-a întrebat dacă prefer riscul de a fi omorît de el, în loc de a mă lăsa ucis de soldaţii mandarinului.

– Nu... nu înţeleg.

– Iniţial, nici eu nu l-am înţeles. Există un drog realizat pe bază de opiu. Administrarea unei supradoze te aduce într-o stare de comă profundă, atît de asemănătoare cu moartea, încît îi poate induce în eroare pînă şi pe medici. De multe ori, supradoza poate provoca chiar moartea. Singurul lucru pe care îl poate face medicul care administrează drogul este să aştepte patruzeci şi opt de ore pentru a vedea dacă pacientul său îşi revine sau nu din starea de comă.

M-am cutremurat.

– Şi ai acceptat?

– Bucuros. În cel mai rău caz, era o cale ceva mai plăcută

de a-mi da sufletul decît cea pe care mi-o pregătea Huang Kung. Pe fața lui Sabine apăru un rînjet crud, aproape ca de lup. Pentru o clipă, i-am văzut și demonii din ochi, lucru care m-a făcut să simt o puternică ușurare. Am condimentat drama și cu cîteva picanterii proprii, continuă el. Doctorul Langdon mi-a dat drogul și a plecat. O jumătate de oră mai tîrziu s-a întors. Cînd a fost adus în celula mea de temnicer, cei doi m-au găsit zăcînd pe podea. Cureaua îmi era ruptă în două. Una dintre jumătăți îmi era înfășurată în jurul gîtului. Pe piele aveam o urmă adîncă, sîngerîndă, care trebuia să arate cît de tare mi se frecase cureaua de gît. Capătul celeilalte jumătăți era agățat de cîrligul din tavan, de care se atîrnă de obicei lămpile. În aparență, mă spînzurasem, dar căzusem, cureaua rupîndu-se sub greutatea trupului meu. Normal, am făcut toate aceste aranjamente înainte de a înghiți drogul.

Pe neașteptate, pe obraji mi se scurseră cîteva lacrimi.

– Oh, Nick... pare a fi un miracol.

– Nu, Lucy! îmi spuse el pe un ton tăios. Nu face așa ceva!

– Sînt fericită, atîta tot. N-am intenția să plîng.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el cu voce răgușită, întorcîndu-și privirile în altă direcție.

Deși nu înțelegeam de ce se înfuriase pe mine, mi-am stăpînit lacrimile, mi-am șters în grabă ochii și am spus:

– Îmi pare rău. Te rog, continuă.

– Păi... drogul a avut efectul dorit. Vocea lui Sabine era din nou lipsită de orice simțămînt. Cînd mandarinul a auzit că m-am spînzurat, a cerut biciuirea temnicerului și a trimis o echipă de medici pentru a se convinge că sînt mort. Medicii au confirmat zvonurile. Apoi doctorul Langdon a întrebat dacă îmi poate lua trupul pentru a-l îngropa în cimitirul englezesc. Mita pe care a trebuit s-o dea pentru a mă lua de acolo a fost de douăzeci de lire de aur, așa încît am avut

noroc că i-ai lăsat toți banii pe care i-ai primit ca dar de nuntă. Nu știu cum a făcut Langdon toate aranjamentele necesare, însă în cimitir a fost îngropat, chiar în acea zi, un sicriu plin cu bolovani. Bătrînul Tattersall a ținut o scurtă slujbă religioasă. Nu cred că există prea mulți clerici care să fi căsătorit și să fi înmormîntat același om în decurs de numai douăzeci și patru de ore.

– El nu știa adevărul?

– Nu. Dacă l-ar fi știut, ar fi putut scăpa vreo vorbă. În orice caz, în timp ce el ținea slujba, eu zăceam în stare de comă într-un șopron din spatele casei doctorului Langdon, care era utilizat drept coteț. Trecuseră mai mult de patruzeci și opt de ore pînă cînd am început să-mi revin. Doctorul Langdon mi-a zis că, atunci cînd am dat primele semne de viață, tocmai era pe cale să mă declare mort.

Complet descumpănită, am spus:

– Dar m-a dus la mormîntul tău. Și ți-am pus un buchet de flori... De ce nu mi-a spus măcar atunci care este adevărul?

– Pentru că mi-a promis că nu-ți va spune. Trebuia să ies din regiune înainte de a fi prins, ori după luarea acelui drog aducător de moarte a mai trebuit să treacă o lună de zile pînă cînd am reușit să mă ridic în picioare. Deci, în aceste condiții, nici nu se putea pune problema unei călătorii. Și știam cu siguranță că, în cazul prinderii mele, doctorul Langdon și toți ceilalți participanți la complot aveau să-și piardă capetele pe butucul călăului. Unul dintre colțurile buzelor lui Sabine se ridică, schițînd zîmbetul acela nesimetric pe care îl văzusem prima dată insuflînd viață, datorită talentului lui Robert Falcon; chipului desenat în cărbune pe zidul Misiunii. După ce ți-am salvat mîna, Lucy, n-am vrut să plătești cu capul isprăvile mele.

Trăsura se opri. Ajunseserăm la gară. Sabine mă ajută să cobor din cupeu, iar vizitiul îmi duse valiza pînă pe peron.

Dispoziția soțului meu devenind din nou sumbră, n-am avut curajul să mai scot nici un sunet decît zece minute mai tîrziu, cînd am rămas singuri într-un compartiment de clasa întîi a trenului de Londra.

– Pot să-ți vorbesc, Nick?

El mă privi lung.

– Ai senzația că trebuie să-mi ceri permisiunea pentru a-mi vorbi?

– Nu știu. Pari preocupat și nu... nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi. Vorbește dacă vrei. Ochii îi erau duri. Și, pentru chestii dintr-astea, să nu-mi mai ceri niciodată permisiunea.

Cu cît trecea timpul, eram tot mai nedumerită. Afirmațiile lui Nick se aflau în total dezacord cu comportamentul său. Îmi era imposibil să-i ghicesc gîndurile. Nedumerirea m-a făcut să uit complet ce dorisem să spun, dar o clipă mai tîrziu mi-am amintit. Voiesem să-i pun o întrebare foarte importantă.

– Cînd te-ai întors în Anglia?

El se uită spre geam, cu pleoapele întredeschise. Mi se părea că gîndurile îi rătăceau departe. În cele din urmă, spuse:

– Acum o săptămînă. Am stat ascuns în Chengfu timp de aproape trei luni. Cînd mi-am recăpătat forțele, am pornit spre Tientsin. Cea mai mare parte a drumului am făcut-o mergînd pe jos, îmbrăcat în haine de țăran chinez. Brațul lui Huang Kung este lung și nu puteam risca să fiu recunoscut – atît pentru binele doctorului Langdon, cît și pentru binele meu.

Eram convinsă că aceasta fusese o minciună. Nick se afla în Anglia de mai mult timp pentru că în seara de cinci noiembrie își făcuse apariția prin preajma locuinței familiei Gresham.

– Ai scris bilețelul acela, prin care m-ai rugat să-i vizitez

pe avocați abia peste șase luni, chiar înainte de a înghiți drogul? l-am întrebat.

El dădu din cap.

– M-am gîndit că, în cazul eventualei mele supraviețuiri, exista posibilitatea să revin acasă înainte de împlinirea celor șase luni. Nu mi-am închipuit că voi fi bolnav atîta vreme. Apropo, ieri m-am întîlnit cu Edmund Gresham, la el la birou. Fața lui Sabine redeveni surîzătoare. Apariția mea l-a cam surprins. De fapt, aproape am avut senzația că, după părerea lui, dau dovadă de nesocotință îndrăznind să trăiesc cînd el își bate capul cu formalitățile ce trebuie îndeplinite la moartea mea. Sabine își ridică o sprînceană, întorcîndu-și privirile spre mine. După cum mi-a spus Edmund, comoara constă în smaralde. Acesta este tot ajutorul pe care i l-ai putut da bătrînului Gresham?

– Da. Am ezitat. Ai de gînd să te întorci în China pentru a mai încerca o dată s-o găsești?

El își clătină capul.

– Afacerea asta este moartă, din punctul meu de vedere. Mai ales acum, cînd boxerii au început să creeze probleme.

– Boxerii?

– Așa îi numesc cei de acolo. Este vorba de membrii uneia din *tong*-urile lor, adică a uneia dintre societățile secrete chinezești. După cum îmi amintesc că a zis doctorul Langdon, în limba chineză, societatea se numește *I Ho Chuan*.

– Asta înseamnă... Pumnul Armoniei Drepte.

– Mă rog. Oricum i-or spune, este clar că membrii ei sînt periculoși. Au ucis deja cîțiva misionari din Shantung.

– I-au *ucis?* Eram alarmată. Ziarele n-au publicat nici o știre de genul acesta.

– Probabil că știrile privitoare la misionari nu prezintă un interes prea mare. Străinii care trăiesc în China știu că în curînd vor avea mari probleme, dar nu reușesc să-i convingă

pe guvernanții noștri că merită să li se dea crezare. La drept vorbind, mă simt nevoit să admit că boxerii aceștia par ireali. Doctorul Langdon spune că unicul lor țel este să-i distrugă pe toți străinii din țară, motiv pentru care cochetează cu niște magii absurde care, după părerea lor, le asigură imunitate față de gloanțe și baionete, foc și apă.

– Dar împărăteasa nu i-ar lăsa în vecii vecilor să-i atace pe demonii străini din China!

– Nu mai ești la curent cu evenimentele, Lucy. Doctorul Langdon mi-a zis că, pînă la sfîrșitul iernii, împărăteasa va ajunge să-și încurajeze poporul să-i atace pe străini. Ori el nu este deloc prost.

Trecuse numai o oră de cînd Nick Sabine își făcuse apariția la *Moonrakers*. Din cauza șocului, eram atît de buimăcită și de agitată încît aș fi fost tentată să cred că-mi va fi imposibil să mai trăiesc și alte emoții. Și totuși, probabil că din cauza faptului că acum cîteva săptămîni îl zărisem sau îmi imaginasem că-l zăresc pe Nick Sabine în înceţoşata vale de lîngă *High Coppice*, șocul de astăzi părea a fi mai mic decît ar fi putut fi, așa încît am simțit o neliniște chinuitoare pentru prietenii mei din China.

– Crezi că doctorul Langdon se află în siguranță în Chengfu? Dar Misiunea, crezi că le poate oferi protecție domnului și doamnei Fenshaw?

– Cred că oamenii inteligenți se vor muta la legațiile din Peking înainte de începerea adevăratului tămbălău. Iar oamenii și mai inteligenți se vor îndrepta spre Tientsin sau spre oricare alt mare port. Acolo pot fi protejați de forțele navale.

Am rămas pierdută în gîndurile mele împrăștiate. Mă uitam pe geam fără să văd nimic. Abia cînd trenul a început să încetinească am tresărit, revenind cu picioarele pe pămînt. Nick Sabine mă urmărea. Perdeaua din ochii lui coborîse din

nou, ascunzîndu-i demonii batjocoritori. Nici măcar colţul buzelor nu-i era întors în sus, pentru a schiţa acea jumătate de surîs, atît de caracteristică pentru el. Amintindu-mi cum mă ţinuse de mîini printre gratiile închisorii din Chengfu, cum îmi zîmbise şi cum mă liniştise, m-am întrebat ce simţăminte nutrea faţă de mine în prezent. Dar expresia feţei lui nu voia să-mi dea nici un răspuns la această întrebare. Acum, Sabine era foarte distant, foarte retras. Probabil că aceasta era înfăţişarea „blindată" a unui om care îşi pusese un fel de armură, pentru a putea face, indiferent de propriile-i sentimente, un lucru pe care îl considera nesuferit.

Cînd trenul s-a oprit în gara Charing Cross, l-am întrebat:

– De aici, unde mergem?

El îmi luă valiza din suportul de bagaje.

– Am o bojdeucă în Chelsea. Este mică, dar destul de confortabilă. În schimb, acolo nu există nici un servitor. Nu-mi plac servitorii. Vei reuşi să te descurci singură?

– Da. Oh, da, sigur că da, Nick. Pînă acum cîteva luni m-am descurcat doar singură.

Cuvintele lui îmi dădură o idee. Drept urmare, cînd am ajuns într-o frumoasă birjă care a pornit în viteză spre vest, de-a lungul Digului Chelsea, am spus:

– Ştii de domnul Marsh... adică de tatăl tău?

– Să ştiu că a fost majordomul familiei Gresham? Da, am aflat cu mulţi ani în urmă, dar n-am vorbit niciodată despre acest lucru. Şi ştiu şi de ce nu mai este majordomul lor. Edmund mi-a povestit ce s-a întîmplat în seara aceea, cînd ai ieşit pe viscol pentru a-l găsi pe băiatul lui Falcon. Aşa am aflat cum s-a dat tata la bătrînul Gresham, folosind un limbaj tipic cazon. Pe faţa lui Sabine apăru un zîmbet fugar, lipsit de umor. Atitudinea lui m-a mulţumit, însă presupun că asta n-a fost decît o ieşire de moment, pentru că tata nu va face altceva decît să se angajeze tot ca slujitor, în altă casă.

Cu un oarecare regret în glas, am spus:

– Am aflat ce păreri ai despre meseria lui. El m-a informat. Dar să ştii că tatăl tău este mîndru de ceea ce face. În definitiv, nu are de ce să-i fie ruşine, nu?

Sabine ridică din umeri.

– Nu vreau să ne contrazicem pe tema asta.

– Nick, tatăl tău crede că eşti mort. Trebuie să-i scrii chiar astăzi. Am adresa lui...

– Nu-i nevoie. Şi Edmund o are. I-a trimis el o scrisoare, pentru a-l anunţa că trăiesc şi că te iau acasă. Apoi Sabine se încruntă. Dar nu mi-am dat încă seama cum de-ai ajuns să descoperi că majordomul familiei Gresham era tatăl meu.

– Printr-o pură întîmplare. A văzut inelul pe care mi l-ai dat. Panglica mi s-a rupt şi inelul a fost găsit în faţa camerei mele de o servitoare, care i l-a dat. Normal, tatăl tău l-a recunoscut imediat.

– Inelul? Nick îmi aruncă o privire ciudată. Inelul meu cu sigiliu? Ce vrei să spui cu panglica aceea? Ce panglică s-a rupt?

– L-am purtat la gît, atîrnat de o panglică. În permanenţă l-am purtat acolo, încă de cînd ne-am... încă de cînd ne-am căsătorit. Dar tatăl tău mi-a dat un lănţişor superb pentru el. Uite. Strecurîndu-mi un deget pe sub guler, am căutat lănţişorul şi, dînd de el, l-am tras afară. Lanţul este frumos şi rezistent. Ca şi inelul, el i-a aparţinut mamei tale.

Sabine îşi întoarse încet capul pentru a-şi aţinti privirile afară, pe geamul birjei.

– De ce îl porţi astfel?

– Nu... nu ştiu ce răspuns îţi pot da, Nick. Niciodată nu mi-a trecut prin minte gîndul că aş putea să nu-l port... Explicaţia constă, probabil, în faptul că ai fost atît de bun cu mine. În orice caz, l-am preţuit ca pe un suvenir. Şi... şi, ei bine, doar eram soţia ta.

– Văduva mea, mai exact. Sau, cel puţin, aşa ai crezut.

– Te-am supărat? Preferai să nu-l port?

Sabine se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi închise ochii.

– Nu, nu m-ai supărat.

Am aşteptat să mai spună ceva, dar el n-a mai scos nici un sunet. După cîteva clipe, scoţîndu-mi pălăria, m-am sprijinit şi eu de spătarul banchetei. Tîmplele continuau să-mi pulseze. De aceea mi-am pus capul între tetierele din colţ şi am închis ochii. Pe moment, mă simţeam prea ostenită pentru a mă întreba ce-mi rezervau următoarele ore şi, în perspectivă, următoarele zile.

M-am trezit din moţăială în momentul în care birja s-a oprit în faţa unei căsuţe cochete, ce se afla pe o stradă care, desprinzîndu-se de digul Chelsea, se îndrepta spre nord. Era aproape întuneric. Casa se afla într-un colţ al curţii şi era înconjurată de o fîşie îngustă de iarbă. În stînga şi în dreapta ei existau nişte clădiri înalte, terasate. Îmi era uşor să înţeleg de ce Nick o numise „bojdeucă". Cu zidurile ei albe şi viţa sălbatică ce se ridica pînă aproape de acoperişul scund, casa lui arăta mai degrabă ca o locuinţă de ţară decît ca o vilişoară londoneză.

La parter erau două încăperi foarte drăguţe, bucătăria şi anexa acesteia, în care se spălau vasele. La etaj existau două dormitoare, o baie şi o mică debara. Casa nu era înţesată cu mobilier, iar piesele care se aflau acolo nu erau masive ca imensele canapele şi scaune pe care le văzusem la *High Coppice* şi la *Moonrakers*. În schimb, acestea, ca şi materialele din care erau confecţionate covoarele şi perdelele, erau scumpe – se vedea de la prima privire. Iar impresia generală pe care mi-am format-o a fost de eleganţă şi confort.

În fiecare dintre numeroasele aplice de pe pereţi ardea

în permanenţă cîte o flacără minusculă, aşa încît nu era necesară utilizarea chibriturilor. Cînd lănţişorul finuţ de lîngă aplică era tras, aceasta se aprindea automat. În timp ce Nick mă plimba din încăpere în încăpere, am exclamat plăcut surprinsă:

– Este superbă! Arată ca un palat în miniatură, Nick, am constatat cînd ne aflam în dormitorul mare.

– Nu eşti greu de mulţumit, nu-i aşa? mă întrebă el, punîndu-mi jos valiza.

L-am privit lung, apoi mi-am plimbat privirea din nou în jur, la cele două şifoniere, la scaunele mici, cu spătar, la cuvertura matlasată de pe patul dublu şi la covoraşele împrăştiate pe podeaua bine lustruită. Două comode frumos sculptate erau asortate cu eleganta masă de toaletă. Zidit în perete, se afla un cămin cu gaze, în care ardea un foc plăpînd, datorită căruia dormitorul părea a fi la fel de cald şi de confortabil ca un salon.

– Dacă n-aş considera cu adevărat că aceasta este o cameră foarte drăguţă, aş fi deosebit de greu de mulţumit, Nick, am spus în cele din urmă.

– Te las să-ţi despachetezi lucrurile. Baia este în partea dreaptă.

– Da, am remarcat-o cînd am trecut pe lîngă ea. N-am mai văzut niciodată o baie atît de modernă. Apa caldă chiar curge de la robinet?

– Da. În bucătărie aveam un boiler cu antracit. Este uşor de folosit. Mă găseşti în salon.

Am deschis unul dintre şifoniere. Era gol. Probabil că acesta îmi aparţinea, la fel ca şi comoda goală de lîngă el. În timp ce-mi scoteam pe rînd hainele din valiză, agăţîndu-le una cîte una pe umeraşe, am început să mă simt agitată. Totul se petrecuse atît de repede... Îmi era aproape imposibil să cred că nu trecuseră nici trei ore de cînd, fiind la *Moonrakers*,

Robert Falcon mă ceruse în căsătorie. Iar acum mă aflam aici, cu Nick Sabine, soţul meu, un om pe care nu-l cunoşteam aproape deloc, un om pe care nu-l văzusem decît pe parcursul celor cîteva ore pe care le petrecusem împreună cu el în închisoarea din Chengfu.

Mă întrebam de ce venise după mine. Doar mă luase de nevastă numai pentru a se asigura că familia Falcon va pierde *Moonrakers*-ul, nu pentru că m-ar fi vrut. Cu siguranţă, în Londra existau multe tinere frumoase care ar fi fost bucuroase să se poată mărita cu un asemenea bărbat. Şi de ce susţinuse că abia se întorsese în Anglia, cînd eu eram convinsă că îl văzusem în Hawkfield, în Ziua lui Guy Fawkes?

Constatam cu surprindere că nu-mi mai era teamă de el. Nervoasă eram, natural, dar în nici un caz temătoare. Apoi m-am gîndit că, găsindu-mă în stare de inconştienţă în valea de lîngă satul Hawkfield, omul acesta mă dusese pînă în străfundurile întunecatului labirint de galerii al Peşterilor Chislehurst, pentru a mă lăsa să mor acolo. Îmi era greu să-mi imaginez că ar putea exista vreo faptă mai gravă decît aceasta. Ar fi trebuit să fiu îngrozită văzîndu-l pe Nick în preajma mea... Şi totuşi, ciudat, nu simţeam nici o urmă de frică.

M-am dus în baie, mi-am spălat faţa, mi-am aranjat părul, apoi am coborît cele cîteva trepte care duceau spre salon. În căminul de aici ardea un foc mai puternic. Căminul era tot cu gaze. Nu aveam nici un cărbune de cărat, nu aveam nici un grătar de curăţat. Într-o asemenea casă era greu să găseşti suficiente sarcini pentru un servitor.

În salon, lipită de unul dintre pereţi, se afla o etajeră plină cu cărţi. Pe masa din colţ exista un vraf întreg de ziare şi reviste. Draperiile fuseseră coborîte. Nick stătea pe unul dintre fotolii, cu picioarele întinse spre foc, şi fuma o ţigaretă

neagră, subțire. În momentul în care am intrat în încăpere, el s-a ridicat imediat.

– Ai găsit tot ce ți-a trebuit? mă întrebă.

– Da, îți mulțumesc. M-am uitat în dulapul pentru lenjerie și am văzut că ai o mulțime de prosoape și de așternuturi de schimb. Ai de mult timp această casă, Nick?

– Am închiriat-o cu un an în urmă, însă acum mi s-a oferit posibilitatea s-o cumpăr. Este destul de bine înzestrată, după cum presupun că vei constata. În orice caz, dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Mă refer inclusiv la haine.

– Haine? Nu, am o mulțime, îți mulțumesc.

El schiță acea jumătate de zîmbet, ce-i era atît de caracteristică.

– N-aș zice că garderoba ta este prea bogată. Apoi, băgînd mîna în buzunarul interior al vestei, scoase un portofel, din care luă trei bancnote de cîte cinci lire fiecare. Uite, Lucy. Să-mi spui cînd mai ai nevoie de bani.

– Dar cu ăștia ne putem asigura mîncarea timp de săptămîni întregi!

– Nu sînt pentru mîncare, ci pentru nevoile tale strict personale. Vei constata că am o cămară bine aprovizionată, dar asta nu înseamnă că mîine nu poți face un tur al magazinelor pentru a le comanda furnizorilor absolut tot ce dorești. Eu îmi achit datoriile față de ei o dată pe săptămînă, făcînd totodată și comenzile pentru săptămîna următoare, însă este mai bine să ai niște mărunțiș și pentru eventualele cheltuieli neprevăzute. Adăugînd încă o hîrtie de cinci lire, Nick îmi strecură în mînă cele patru bancnote. Am în permanență o rezervă de bani echivalentă cu salariul anual al unei spălătorese de vase.

– Ești... ești foarte generos, am bîiguit. Nu voi fi prea cheltuitoare, îți promit. Mă pot duce în bucătărie pentru cîteva minute? Vreau să văd pe unde ții lucrurile și să descopăr cum

funcționează mașina de gătit. Îți este foame? Dacă îți este, îți pot face un sandviș. La ce oră cinezi de obicei?

El își clătină capul.

– Ies în oraș, îmi spuse aproape cu bruschețe. Ocupă-te numai de tine.

– Ieși? Am căscat ochii, nedumerită. Ceasul de pe polița căminului indica ora șase și zece minute. Te întorci pînă la cină?

– Nu.

Am ezitat, simțindu-mă complet pierdută.

– Cînd... adică, te deranjează dacă te întreb cînd te întorci, Nick?

– Nu-mi cere permisiunea să-mi pui întrebări, îmi spuse el, după care își luă haina și pălăria de pe scaunul pe care le pusese. Nu-ți pot da o oră exactă. Probabil că înainte de miezul nopții. Am cheie, așa încît poți să te culci cînd dorești. După ce-și stinse țigara într-o scrumieră mare, Nick se îndreptă direct spre ușă. Acolo se opri pentru o clipă sau două și își întoarse capul pentru a-mi arunca o privire inexpresivă. Apoi pe fața lui apăru o zîmbet fugar, resemnat. Cel puțin, aici ai o duci mai bine decît în închisoarea din Chengfu.

Cîteva secunde mai tîrziu, auzeam ușa de la intrare închizîndu-se. Cu mișcări lente, m-am îndreptat spre un fotoliu și m-am așezat, rămînînd cu privirile ațintite la flăcările strălucitoare din cămin. Mă întrebam ce voise Nick să spună prin acele ultime cuvinte. Nu trecuseră decît cinci minute cînd, fără a avea mintea mai luminată, m-am ridicat în picioare, îndreptîndu-mă spre bucătărie. Voiam să văd ce alimente existau în cămară, apoi să fac o listă cu produsele pe care trebuia să le comand a doua zi de la magazine. După aceea mi puteam petrece timpul familiarizîndu-mă cu bucătăria și cu mașina de gătit și, în final, pregătindu-mi o cină ușoară. În plus, acum, uitîndu-mă cu mai multă atenție în jur, am observat

că praful din casă nu fusese şters de o zi sau două, aşa încît nu trebuia să-mi fac probleme privitoare la posibilităţile mele de ocupare a timpului.

Pe la ora zece seara, după ce cinasem, spălasem vasele şi făcusem curăţenie în bucătărie şi în camerele de la parter, m-am aşezat lîngă focul din salon, cu o carte de poezii în mînă. Titlul cărţii era *Rubaiyat*, iar autorul Omar Khayyam. Versurile erau fascinante, dar, cu toate că atît cuvintele, cît şi rimele mă captivau, nu reuşeam să mă concentrez decît cu mare greutate. La ora zece şi jumătate am stins focul din cămin şi m-am dus în dormitorul de la etaj.

După ce mi-am periat părul, am îmbrăcat cea mai bună cămaşă de noapte pe care o aveam, am oprit gazul care alimenta căminul şi am rămas în mijlocul încăperii, întrebîndu-mă ce să fac cu luminile. Lăsasem aplicele de pe hol aprinse. Probabil că şi cele din dormitor trebuiau să rămînă aşa, pentru ca, la întoarcere, Nick să nu orbecăie prin întuneric, căutînd drumul spre pat. Ca atare, după ce m-am gîndit puţin, am stins lampa cu gaz de deasupra patului. Pe cea de lîngă uşă am lăsat-o însă aprinsă, micşorîndu-i doar intensitatea.

Astfel, am aşteptat întoarcerea bărbatului meu pe semiîntuneric, stînd întinsă între aşternuturi. Mintea mea întorcea alene de pe o parte pe alta o mulţime de întrebări cărora nu le putea găsi răspuns. De ce se obosise Nick să-şi revendice dreptul de soţ dacă, aducîndu-mă aici, plecase în oraş de unul singur încă din prima seară? De ce dispoziţiile sale sufleteşti se schimbau atît de des? Într-o clipă recunoşteam în el pe omul din închisoarea Chengfu – periculos, poate, dar cald, însufleţit, veşnic amuzat de glumele pe care le făcea viaţa pe seama lui, chiar dacă acestea îl aduseseră pînă la un pas de moarte –, în clipa următoare, toate aceste calităţi dispăreau, de parcă Nick ar fi coborît o barieră între noi,

pentru a mă face să mă trezesc în compania unui străin retras şi rece.

O oră mai tîrziu, am auzit uşa de la intrare deschizîndu-se, apoi închizîndu-se. Au urmat sunetele unor paşi care urcau încet scara. Mi-am ţinut respiraţia, ciulind urechile. Nu-mi era teamă. Şi nici măcar nervoasă nu mă mai simţeam. Eram doar cuprinsă de un entuziasm ciudat, de parcă aş fi băut prea mult vin.

Lăsasem uşa pe jumătate deschisă. Nick se afla deja pe palierul de la etaj. Îl puteam auzi călcînd pe covoarele care îi înăbuşeau paşii. În dreptul uşii mele, se opri. Timp de o secundă sau două urmă o tăcere deplină după care lumina slabă aruncată de lampa de lîngă uşă dispăru, lăsînd încăperea cufundată într-un întuneric deplin. Apoi se auzi clicul slab al clanţei. Uşa fusese închisă. Din nou tăcere. În cameră, nici o mişcare. Tocmai eram pe cale să vorbesc, cînd am surprins zgomotul vag, de închidere, al uşii dormitorului de la celălalt capăt al holului.

Abia atunci am realizat că eram singură în încăpere. Nick îşi strecurase mîna înăuntru, stinsese lumina, închisese uşa şi se retrăsese în celălalt dormitor. M-am ridicat în genunchi şi am orbecăit prin întuneric, încercînd să găsesc lănţişorul lămpii de pe peretele din spatele meu. Gazul a ţîşnit pe ţeavă, scoţînd un pocnet înfundat. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre al doilea şifonier, pe care îl crezusem plin de hainele lui Nick. Şifonierul era gol. Comoda de alături, pe care o considerasem tot a soţului meu, era la fel de goală. Încet, m-am urcat în pat, apoi am stins lumina.

Deci acesta nu era dormitorul nostru, ci dormitorul meu.

Pe parcursul următoarelor două săptămîni am avut parte şi de clipe fericite, şi de momente de disperare. Iubeam micuţa mea casă, pe care îmi plăcea s-o păstrez imaculată, şi eram

încîntată să pot pregăti mese gustoase. În cea de-a doua zi a şederii mele în Londra cheltuisem optsprezece peni pentru o carte de bucate. Cu ea şi cu învăţăturile doamnei Cox, am constatat că eram capabilă să pregătesc o varietate destul de mare de meniuri tentante. Îmi plăcea să umblu prin magazine, să mă plimb pe lîngă rîu şi să mă uit la pictorii care îşi instalau şevaletele pe pod sau pe chei pentru a reprezenta pe hîrtie diferite scene petrecute lîngă rîu. În Chelsea, populaţia era pestriţă. Unii oameni erau săraci, alţii bogaţi. Însă majoritatea dădeau dovadă de cordialitate, iar atmosfera era veselă şi stimulatoare.

Nick continua însă să fie un străin pentru mine. Îl vedeam rareori. Mă obişnuisem să-l ştiu plecat aproape zilnic la Bursa Londoneză a Metalelor, o instituţie care avea nu ştiu ce legătură cu vînzările şi cumpărările de cupru, staniu şi alte metale. Toate tranzacţiile se făceau pe hîrtie; Nick nu vedea niciodată produsele de a căror comercializare se ocupa. Cînd l-am întrebat ce însemnătate are slujba lui, mi-a spus simplu, schiţînd unul dintre rarele lui zîmbete, că acesta este un mod respectabil de a-ţi juca norocul, foarte profitabil dacă ai flerul necesar.

Serile şi le petrecea la clubul lui. O dată a venit de acolo îngrozitor de beat. Trecuse de mult de miezul nopţii. Auzindu-l cum cade pe scară, am coborît cu gîndul să-l ajut să ajungă în pat. Dar el m-a convins să-l duc în bucătărie, iar acolo, s-a aplecat deasupra chiuvetei şi m-a rugat să-i torn apă rece în cap. În cele din urmă a reuşit să se ţină pe picioare, nesigur, dar fără ajutor. Era atît de furios pe sine însuşi, încît mi-a fost imposibil să nu chicotesc în timp ce el continua să stea în loc, ud şi încruntat, bălăbănindu-se pe picioare.

Ştiind de la domnul Falcon că cel mai bun remediu pentru marii băutori de vin este cafeaua, am pus nişte apă la încălzit. Degeaba mi-a spus Nick să mă duc la culcare. Văzînd că-l

ignor el a țipat. Atunci s-a întîmplat pentru prima dată, spre marea mea surprindere, să ridic vocea și să-i spun, tot țipînd, că, fiind bărbatul meu, am dreptul să am grijă de el; că toată viața mă ocupasem de îngrijirea copiilor, care, după observațiile mele, se prosteau pe măsură ce creșteau; că el era mai prost decît orice copil pe care îl întîlnisem, dacă avea impresia că-mi *pasă* că i se întîmplase o dată în viață să bea prea mult.

Toate afirmațiile pe care le-am făcut în acele momente au fost încurcate și confuze. Totuși, Nick se așeză pe un scaun de bucătărie, își sprijini capul în mîini și rîse pînă cînd fu cît pe ce să se sufoce. Apoi mă așteptă tăcut să fac cafeaua și bău supus două cești întregi. În tot acest timp nu-și desprinse nici o clipă privirile de la mine.

– Îți mulțumesc, Lucy, mi-am revenit, spuse în momentul în care termină cafeaua, după care se duse la culcare.

A doua zi dimineața, coborî la micul dejun întunecat la față.

– Îmi cer scuze pentru seara trecută, îmi zise. Băutura n-ar trebui să-mi dăuneze pentru că am băut prima pintă de bere încă din copilărie. Nu se va mai întîmpla niciodată așa ceva.

– Nu mi-ai creat probleme, Nick. Îmi pare bine că ți-am putut fi de ajutor. Regret însă c-am rîs. N-a fost frumos, dar nu m-am putut abține. M-am trezit deodată că situația mi se pare deosebit de amuzantă. Stăteai acolo, cu părul complet ud, străduindu-te să te ții drept. Și erai atît de supărat că nu reușeai...! Amintindu-mi tabloul, a trebuit să-mi pun mîna la gură pentru a-mi înăbuși chicotele. Aproape instantaneu însă, mi-am dat seama că-l ofensam din nou și, speriindu-mă, l-am privit neliniștită. Mă așteptam să-l văd înfuriindu-se. În definitiv, furia lui ar fi fost pe deplin justificată. Dar, spre

mirarea mea, fața lui Nick se însenină, iar privirile i se îndreptară spre mine, deconcertate.

– Dumnezeule! spuse el încet. Ești o fată remarcabilă, doamnă Sabine. De fapt, știam lucrul acesta de mult timp. Apoi Nick își luă o farfurie și începu să se servească din bolurile pe care le înșirasem pe bufet. Cînd se întoarse la masă, pe față îi era întipărit un surîs curios, autobatjocoritor. Lucy, ți-ar face plăcere ca în seara asta să mergi la teatru?

Entuziasmul care m-a cuprins a fost atît de mare încît mi-am simțit obrajii îmbujorîndu-mi-se.

– Chiar am putea merge, Nick? Oh, mi-ar plăcea la nebunie!

– La The Haymarket se joacă piesa *Umilința femeii care vrea să cucerească*. În drum spre City *, voi lua bilete. Iar după spectacol vom cina la Café Royal.

Aceea a fost una dintre cele mai fericite zile ale mele. Nick mi-a făcut surpriza de a se întoarce acasă neașteptat de devreme, mai exact, la ora prînzului, și de a mă lua cu o birjă pînă pe strada Regent, pentru a-mi cumpăra o frumoasă rochie de seară – albă, ornată cu fire aurii – și o pelerină, tot de seară. În timp ce mi se ajusta rochia pentru a cădea perfect, m-a plimbat pe la alte magazine, de unde mi-a luat niște pantofi, o pereche de mănuși, o brățară din aur și o broșă presărată cu diamante minuscule. Inițial am protestat, sincer alarmată de cheltuielile pe care le făcea cu mine, dar pînă la urmă am tăcut, deoarece se părea că-i făceam o plăcere acceptînd mărinimia lui. În comparație cu ziua în care mă adusese în Chelsea, acum era mai vesel, mai în apele lui.

Dar aceea nu a fost numai una dintre cele mai fericite zile ale mele, ci și una dintre cele mai emoționante. Îmbrăcată în frumoasele mele haine, m-am simțit drăguță chiar printre

* Zonă comercială și financiară din Londra *(nota trad.)*.

doamnele elegante de la teatru. Şi am savurat din plin atît ocazia care mi se oferise, cu tot luxul şi senzaţiile ei, cît şi piesa; iar mai tîrziu, la restaurant, printre tapiseriile din pluş roşu, frizele aurii şi oglinzile sclipitoare, am avut senzaţia că am parte de un vis minunat.

Nick era un însoţitor amuzant. În acele cîteva ore am discutat mai mult decît discutasem pe tot parcursul celor două săptămîni pe care le petrecusem împreună. Soţul meu n-a prea vorbit despre el, dar a făcut comentarii privitoare la piesă sau la oamenii din jur şi m-a încurajat să-mi deschid sufletul. Stimulată de două pahare cu şampanie, i-am descris ziua sosirii mele la *High Coppice* şi i-am povestit despre îngrozitorul moment în care afirmasem că domnul Gresham m-ar fi adus în Anglia pentru a-i deveni concubină. Acum incidentul acesta mi se părea amuzant, aşa încît am vorbit chicotind, dar chicotele mele n-au însemnat nimic pe lîngă hohotele nestăpînite ale lui Nick, care, în final, a vrut să-i mai descriu o dată întreaga scenă. I-am îndeplinit rugămintea, apoi i-am spus cît de bun şi înţelegător fusese domnul Marsh cu mine în acea zi. Iar mai tîrziu, l-am făcut din nou să rîdă, vorbindu-i despre modul în care mă făcusem de ruşine în prima dimineaţă de duminică pe care o petrecusem la biserică.

Am sosit acasă după miezul nopţii. Din momentul în care m-a ajutat să cobor din birjă, conduita lui Nick a suferit o modificare totală. În lumina lămpii, am văzut că faţa îi devine deodată inexpresivă şi că ochii îi capătă sclipiri reci. Întorcîndu-se spre vizitiu, el spuse:

– Aşteaptă. Apoi, adresîndu-mi-se: Vreau să te văd intrată în casă. Am să mă întorc în oraş. Merg la club pentru vreo oră, ca să joc o carte. În noaptea asta, dorm acolo.

Toată căldura şi fericirea din suflet mi-au dispărut în cele cîteva minute ce mi-au fost necesare pentru a-i pricepe cuvintele. Încremenită de supărare, încercînd cu disperare

să-mi amintesc ce spusesem sau ce făcusem de reuşisem să-i declanşez o schimbare atît de bruscă a comportamentului, l-am urmărit tristă cum descuie uşa şi se dă la o parte pentru a-mi face loc să intru. Ajunsă în hol, m-am întors. Aş fi dorit cu ardoare să-i spun ceva, însă consideram că nu am dreptul să-l interoghez. Nu-i eram soţie decît în acte; nu puteam să emit pretenţii faţă de un om cu care mă măritasem numai pentru că dorisem să-mi plătesc datoriile înainte de moartea lui.

El îmi întorsese deja spatele cînd am spus:

– Îţi mulţumesc... îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, Nick.

Fără a arunca nici măcar o singură privire peste umăr, el zise:

– Noapte bună, Lucy, după care se îndreptă spre birja care îl aştepta.

Acesta a fost tiparul după care a decurs viaţa mea şi în zilele ce au urmat. Uneori, timp de numai cîteva ore, Nick era omul pe care îl cunoscusem în Chengfu – plin de viaţă, cu demonii nestăpîniţi dansîndu-i în ochi. Cînd se afla într-o asemenea stare, se întîmpla să petreacă cîte o seară acasă, împreună cu mine, sau să mă ducă la cîte un restaurant. Într-o duminică, fiind bine dispus, m-a luat chiar la o plimbare cu vaporaşul şi, cu toate că era o zi rece şi ploioasă, am savurat din plin fiecare moment. Dar apoi, absolut pe neaşteptate, bariera dintre noi cobora, transformîndu-l într-un străin care părea să-mi considere prezenţa insuportabilă. Şi cîteodată îmi era foarte greu să ascund durerea provocată de această aparentă repulsie pe care o avea faţă de mine.

Într-o zi, după micul dejun, cînd Nick a plecat spre City, m-am simţit cuprinsă brusc de dorinţa de a-l vedea pe domnul Marsh. Probabil că, fără să-mi dau seama, îmi trecuse prin minte ideea că acesta mi-ar putea explica ciudatul

comportament al fiului său şi mi-ar putea spune ce să fac. Ştiam adresa actualului său stăpîn, adică a ofiţerului pe care îl servise în anii de armată. Lordul Shipley, acum ajuns la gradul de general-locotenent, locuia în strada Ducele de York, la numai cîteva minute de Whitehall.

Avînd în vedere că trebuia să merg pe jos, m-am încălţat cu vechile mele cizme de pîslă. Acestea erau mult mai confortabile decît oricare dintre perechile de pantofi pe care îi aveam şi, oricum, nu se prea vedeau de sub poalele lungi ale rochiei, care nu mai aveau mult pînă cînd să mătură pămîntul. O oră şi ceva mai tîrziu am găsit casa – o clădire înaltă, dar îngustă, situată într-un şir lung de clădiri similare. Presupuneam că aceasta nu era decît locuinţa londoneză, de serviciu, a lordului Shipley, care trebuia să aibă în provincie proprietăţi mult mai mari.

Prin spatele şirului de case exista o alee destinată intrării furnizorilor de alimente. Uşa dosnică a clădirii dădea direct în bucătărie. Ea îmi fu deschisă de o femeie grăsuţă, cu şorţ şi bonetă.

Chiar în timp ce întrebam de domnul Marsh, l-am auzit exclamînd:

– Lucy! În momentul următor, domnul Marsh apărea din spatele femeii, cu faţa luminată de încîntare. Lucy, ce surpriză minunată! Intră, intră, draga mea. Doamnă Burke, aceasta este nora mea, Lucy. Marsh mă îmbrăţişă, îmi luă pălăria şi haina, după care mă aşeză în faţa mesei de bucătărie, pe care se aflau nişte vase din lut cu gustări şi o cană mare, cu ceai proaspăt pregătit. Tocmai voiam să bem o ceaşcă cu ceai, înainte ca doamna Burke să se ducă la cumpărături. Vrei şi tu un ceai, nu-i aşa?

– Mi-ar face plăcere, domnule Marsh. Vă deranjează că am venit?

– Absolut deloc, copilă. Nu am sarcini dificile şi, oricum, Domnia sa stă la Ministerul de Război toată ziua.

Ni s-a oferit ocazia să vorbim deschis abia după plecarea doamnei Burke. Ca atare, abia atunci i-am spus domnului Marsh povestea mea. El mă ascultă încruntat, complet nedumerit.

– Casa este mică, dar frumoasă, i-am spus în final. Avem tot ce ne dorim. Însă Nick nu este fericit. El... doarme într-un dormitor separat. Şi nu m-a sărutat niciodată. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în City sau la club. Excepţie fac numai momentele cînd dispoziţia lui sufletească se modifică; atunci, într-adevăr, este un tovarăş minunat. Dar chestia asta nu durează niciodată mai mult de cîteva ore. Cîteodată am senzaţia că mă urăşte, că nu suportă să mă vadă. Ştiu că nu are nici un motiv pentru care m-ar plăcea, dar, dacă nu mă place, nu înţeleg de ce a venit să-şi revendice drepturile de soţ.

Domnul Marsh oftă.

– Îl cunosc mai puţin pe băiatul acesta decît îl cunoşti tu, Lucy. N-am nici cea mai vagă idee de ce adoptă o atitudine atît de bizară. Vocea îi tremură puţin. A fost o mare bucurie să aflu că trăieşte. Ţi-a explicat cum a reuşit să scape de execuţie?

I-am repetat povestea pe care mi-o spusese Nick, apoi ne-am concentrat la alte subiecte de discuţie, pînă la întoarcerea doamnei Burke. Eram dezamăgită că nu reuşisem să obţin ajutorul domnului Marsh, deşi realizam că fusesem stupid de optimistă sperînd că acesta îl va înţelege mai bine pe Nick.

Doamna Burke era o femeie bună şi, totodată, o mare vorbăreaţă. Am fost invitată să rămîn la masa de prînz, mi s-a arătat întreaga casă a lordului, care era mică, dar foarte elegantă, şi am petrecut încă o oră în bucătărie, copiind tot

felul de reţete. Acestea din urmă fiind, după asigurările date de doamna Burke, marile favorite ale Domniei sale, adică ale lordului, voiam să le testez şi eu acasă.

Mi-a plăcut atît de mult vizita din acea zi încît mi s-a părut că timpul a trecut în zbor. Se făcuse aproape ora patru cînd am plecat de acolo. Şi am ajuns acasă cînd deja începuse să se întunece. Deschizînd uşa, am văzut că luminile erau aprinse. Nick îşi făcu apariţia o clipă mai tîrziu din salon, cu un ziar într-o mînă şi cu o ţigară în cealaltă.

– Oh, Nick, iartă-mă! am exclamat înspăimîntată. N-am ştiut că te vei întoarce mai devreme.

El îşi flutură mîna cu nepăsare.

– Nici eu n-am ştiut. Dar nu trebuie să umbli pe străzi pînă la ora asta, Lucy... Brusc, Nick îşi întrerupse ideea, rămînînd cu ochii aţintiţi la mine. Tocmai îmi scosesem pălăria şi haina. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce umbli cu cizmele alea?

– Am fost să-l văd pe tatăl tău, Nick. Lucrează la vechiul lui stăpîn, într-o casă de lîngă Whitehall şi... Ah! Ar fi trebuit să-ţi cer permisiunea, dar a fost o hotărîre de ultimă clipă. Îmi place atît de mult de el, Nick... M-a bucurat compania lui.

– Nu mă deranjează să te duci la tata, spuse Nick încet, dar ce legătură are chestia asta cu cizmele astea pe care le-ai încălţat?

– Sînt mai confortabile. Cînd am de făcut un drum pe jos, le prefer.

– *Un drum pe jos?* Sprîncenele lui Nick se ridicară brusc, apoi coborîră, luînd forma unor cîrlige negre. Ai mers pe jos pînă acolo şi înapoi? De ce?

– N-am... n-am vrut să-ţi cheltuiesc banii pe birje, Nick, am bîiguit, nedumerită de furia lui. N-am avut de făcut decît patru mile la dus şi patru mile la întoarcere.

– Bunule Dumnezeu, nu reuşeşti niciodată să înveţi? ţipă el enervat. Ai drepturile tale, Lucy. Drepturi, înţelegi? Nu te mai afli în China, nu mai eşti *săracă*. Nu trebuie să mergi pe jos pînă în Westminster, aşa cum mergeai pînă în Chengfu, doar pentru a salva cîteva linguri de mîncare. Să nu mai faci aşa ceva niciodată – decît dacă o faci din pura plăcere de a te plimba. Categoric, niciodată! Şi nu te mai comporta de parcă ar trebui să-mi dai socoteală pentru banii pe care îi cheltuieşti.

Eram foarte supărată. Aş fi vrut să pot plînge, dar, ca de obicei, se părea că mi se interzicea dreptul de a-mi uşura sufletul necăjit prin intermediul lacrimilor; acestea nu voiau să curgă decît atunci cînd eram fericită.

– Îmi pare rău, am spus, încercînd să-mi stăpînesc tremurul vocii. Nimeni nu poate fi mai generos ca tine. Nu vrei să te uiţi nici măcar la banii pe care îi cheltuiesc pentru casă. N-am procedat aşa gîndindu-mă că te-aş înfuria cheltuind cîţiva peni pe birjă, pentru că ştiam că nu te vei supăra. Cred că explicaţia atitudinii mele constă în faptul că am... am obiceiuri proaste. Te rog, iartă-mă.

– Obiceiuri proaste? Nick inspiră adînc şi, brusc, toată supărarea îi dispăru de pe chip. Nu am ce să-ţi iert, Lucy, îmi spuse pe un ton calm. Dacă se mai întîmplă vreodată să ţip la tine, ţipă şi tu, aşa cum ai făcut în noaptea în care m-am îmbătat. Termină cu formulele de genul „îmi pare rău" şi adu-ţi aminte în permanenţă că nu eşti o slujnică, că nu eşti o simplă posesiune, că nu eşti o fiinţă inferioară – chiar dacă majoritatea bărbaţilor au asemenea păreri despre femei. *Tu nu eşti*. Bagă bine de seamă, Lucy. Altfel, îţi vei petrece toată viaţa ploconindu-te în faţa cine ştie cărui soţ fudul, îngust la minte şi prea plin de propria-i persoană.

Consternată, am spus:

– Dar, Nick... tu *eşti* soţul meu.

El clipi, deconcertat pentru o clipă, apoi se întoarse spre salon, mormăind pe un ton ciudat:

– Păi, da. Sînt, Lucy, sînt.

Atunci a fost pentru prima dată cînd, puternic alarmată, m-am întrebat dacă nu cumva mintea lui Nick aluneca uneori dincolo de graniţele normalităţii. Era foarte clar că vorbise de parcă mariajul era pentru mine o chestiune de viitor, de parcă ar fi urmat, cine ştie cînd, să devin soţia altui bărbat. Neliniştea mea a crescut cînd am ajuns în salon, deoarece aparentele lapsusuri ale lui Nick, în cazul în care era vorba despre aşa ceva, mi-ar fi clarificat multe nedumeriri. Sau, cel puţin, acestea ar fi justificat bruştele lui modificări de comportament, cum fusese cea din seara în care ne întorsesem de la teatru, cînd, după cîteva ore de fericire, mă lăsase acasă şi plecase cu birja.

Tot lapsusurile ar fi justificat faptul că-mi spusese că s-ar fi întors în Anglia în luna martie, cînd eu ştiam foarte bine că se afla aici de mult mai multe luni. Şi mai presus decît orice, ele ar fi lămurit cel mai mare şi cel mai înfricoşător mister, pe care încercasem să mi-l scot complet din minte în ultimele săptămîni. Era posibil oare ca în momentul în care mă dusese în peşteră creierul său să fi fost atît de înceţoşat încît după aceea să nu-şi mai fi amintit la ce act oribil se dedase?

După o clipă sau două, am spus cu speranţă în glas:

– Nick, în seara asta vei rămîne acasă la cină? Am cîteva reţete noi, pe care aş vrea să le testez.

El nu se uită la mine, ci studie cu atenţie capătul incandescent al ţigării, apoi schiţă un zîmbet obosit şi spuse cu sufletul greu:

– Nu. Voi pleca în curînd. Nu mă aştepta, Lucy.

În zilele care au urmat, modul nostru de viaţă nu a suferit prea multe schimbări. Eu oscilam între speranţa că temerile

mele privitoare la dezechilibrul mintal al lui Nick erau neîntemeiate şi groaza că aveam dreptate. Încercam în permanenţă să fiu veselă şi afectuoasă, să am grijă de el aşa cum trebuie, fără a da dovadă de prea multă umilinţă, deoarece învăţasem că atitudinile spăsite îl enervau.

Din cînd în cînd, îi scriam doamnei Falcon, care îmi dădea răspunsuri deosebit de detaliate, vorbindu-mi despre tot ce se întîmpla la *Moonrakers*. Doar de Robert nu-mi pomenea niciodată. De asemenea, în fiecare săptămînă îi trimiteam cîte o scrisoare lui Matthew, la şcoală, iar cîteodată se întîmpla chiar să-i expediez cîte o cutie de prăjiturele, făcute de mine, sau bomboane. Pe domnul Marsh începusem să-l vizitez o dată la zece zile. Pentru aceste ocazii, doamna Burke pregătea cîte un prînz deosebit. Şi mă apucasem să citesc ziarul *The Times* cu mare atenţie, din cauza grijilor tot mai mari pe care mi le făceam pentru prietenii mei din China. Situaţia de acolo părea a fi foarte confuză, deoarece, în decurs de numai cîteva zile, se întîmpla să fie publicate ştiri complet contradictorii. Un singur lucru era clar: că boxerii deveneau, o dată cu trecerea vremii, din ce în ce mai periculoşi.

În ultima săptămînă a lunii mai, într-o dimineaţă, întorcîndu-mă de la cumpărături, am găsit în faţa casei o trăsură. Lîngă uşa de la intrare stăteau o doamnă şi un domn. Grăbindu-mi pasul, am văzut deodată că musafiii mei erau soţii Falcon. Am fost peste măsură de bucuroasă să-i văd. Peste puţin timp, ne aflam instalaţi comod în salon, cu cîte o ceaşcă cu cafea în mînă. Am observat că domnul Falcon era abătut, lucru care nu-i era deloc caracteristic. În schimb, soţia sa se comporta ca de obicei, cu mult calm şi blîndeţe, deşi, după cum mi s-a părut, la început, cînd discutam despre probleme generale, de zi cu zi, gîndurile îi rătăceau în altă parte. Atunci am aflat că stătuseră timp de două săptămîni la

niște prieteni din Cornwall, de la care se întorseseră cu numai o zi în urmă.

– Am avut parte de un șoc cînd am ajuns la *Moonrakers*, spuse doamna Falcon, aruncîndu-i o privire scurtă soțului ei. Aceasta este motivul pentru care am venit să te vedem fără a-ți scrie în prealabil, Lucy. Sper că vizita noastră nu-l va supăra pe Nicholas.

– Oh, nu, doamnă Falcon. El s-ar fi supărat doar dacă i-aș fi cerut permisiunea să vă primesc. Dar ce s-a întîmplat la *Moonrakers?*

– Robert a plecat, îmi răspunse domnul Falcon, vorbind agale. A plecat cu trei zile înainte de sosirea noastră, fără a lăsa nici un mesaj. În orice caz, bănuim că a luat un vapor, pentru a se îndrepta spre Estul Îndepărtat, și ne întrebăm dacă nu știi cumva ceva despre această neașteptată călătorie, Lucy. Sper că înțelegi... Problemele din China ne fac să fim foarte îngrijorați.

– S-a... s-a dus din nou în China? am întrebat uluită. Dar este o nebunie! Tocmai în momentul ăsta! Ce vă face să credeți că pot ști ceva despre intențiile lui, domnule Falcon? N-am mai vorbit cu Robert de cînd am plecat de la dumneavoastră.

– Păi... s-au petrecut niște lucruri ciudate, asupra cărora ai putea să arunci o rază de lumină. Ți-o amintești pe Peggy, servitoarea? Ea ne-a spus că, într-o zi, în timp ce noi ne aflam în Cornwall, s-a apucat să curețe și să aranjeze lămpile de pe noptiere. Așa a ajuns și la cea din fosta ta cameră. Dar fitilul acelcia era cam ars. De aceea, fata a răzuit cărbunele pe o bucată de hîrtie – mai exact, pe prima foaie a blocnotesului pe care l-a găsit în sertarul noptierei de lîngă patul tău. Cînd și a terminat treaba, a sesizat că se întîmplase ceva foarte bizar. Adică, poate că fenomenul în sine nu este bizar, dar...

– Oh, dragă Harry, n-o mai lungi atîta, îl întrerupse soția

lui, dînd dovadă, pentru prima dată de cînd o cunoşteam, de o oarecare nerăbdare. Apoi se întoarse spre mine. Pe scurt, cărbunele s-a împrăştiat pe hîrtie, reliefînd nişte cuvinte care trebuie să fi fost scrise pe foaia de deasupra, foaie care a fost ulterior ruptă.

Am privit-o cu ochii măriţi şi am spus:

– Oh! Vreţi să ziceţi că praful de cărbune s-a strîns în adînciturile lăsate de creionul meu pe foaia de dedesubt?

Doamna Falcon dădu din cap, aprobator.

– Da. Paggy a spus că ea n-a reuşit să priceapă decît un număr mic de cuvinte. În orice caz, era ceva despre cuţitul unui colos şi un pui de urs. Intrigată, a coborît la parter tot uitîndu-se la foaia de hîrtie. Şi tocmai atunci s-a întîlnit cu Robert, care, văzînd-o cît de mirată este, a întrebat-o ce a găsit aşa interesant. Iar ea i-a arătat. Brusc etuziasmat, fiul nostru a luat hîrtia, spunîndu-i că trebuie să împrăştie pe ea grafit fin, dintr-o mină de creion, pentru a face vizibil întregul mesaj.

– De atunci, Peggy n-a mai văzut hîrtia, interveni domnul Falcon, încruntat din cauza neliniştii care pusese stăpînire pe el. În ziua următoare, Robert a venit la Londra, probabil pentru a afla ce vapor ar fi mai bine să ia spre China. Şi două zile mai tîrziu a plecat. Ne-am interesat la diferite agenţii de bilete. În ultimele două săptămîni n-a existat nici un vas care să pornească direct spre China, dar, desigur, Robert putea lua prima cursă de Bombay sau de Singapore, cu intenţia de a se urca acolo la bordul altui vapor. În orice caz, presupunem că a plecat numai din cauza faptului că a făcut o descoperire care poate arunca o lumină nouă asupra afurisitei ăleia de ghicitori.

Doamna Falcon se întinse pentru a pune mîna pe mîna mea. Ochii ei frumoşi erau foarte îngrijoraţi.

– Ştii ce era scris pe blocnotes, Lucy?

– Dezlegarea ghicitorii, am spus, abătută. Într-o zi, am dat din întîmplare peste una dintre chei. Restul a fost uşor de dedus. Am scris totul pe o foaie, care se mai află încă în valiza mea. N-am scos nici o vorbă despre descoperirea făcută, în faţa nimănui. Dar asta a găsit Robert în momentul în care a împrăştiat grafit peste urmele lăsate de vîrful creionului – dezlegarea ghicitorii.

Domnul Falcon oftă.

– De asta ne-am temut. Deci nesăbuitul acela de băiat a plecat din nou în China, pentru a găsi comoara... şi i-a venit ideea tocmai în perioada aceasta, cînd acolo poate să izbucnească foarte curînd un război.

– Îmi pare rău, am murmurat. Nu l-aş fi pus pe Robert în pericol cu bună ştiinţă, sub nici o formă.

– Dragă Lucy, nu ai nici o vină, se grăbi să spună doamna Falcon. Apoi îşi îndreptă spatele. Ei bine, cel puţin, acum ştim sigur ce s-a întîmplat, Harry. Este mai bine aşa, decît să avem dubii.

– Adevărat. Dar nu putem face decît ceea ce fac, într-un fel sau altul, toţi părinţii din lume: să ne frămîntăm şi să sperăm. Domnul Falcon îmi adresă un zîmbet crispat. Deci n-ai vorbit cu nimeni despre descoperirea ta? Întotdeauna am considerat că eşti o fată cu judecată sănătoasă, copilă. Timp de o jumătate de secol, afurisita aia de comoară n-a reuşit să dea naştere decît la ură şi la răutate. Eu şi Tina am fi bucuroşi s-o vedem căzută pe fundul oceanului. Dar Robert are alte păreri. Pentru el comoara înseamnă salvarea *domeniului Moonrakers*, a acelei case pentru care fiul nostru s-ar expune oricăror riscuri.

Soţii Falcon plecară zece minute mai tîrziu, promiţîndu-mi că mă vor ţine la curent cu orice veste primită de la Robert. Tot restul zilei n-am făcut altceva decît să mă frămînt.

Întorcîndu-se acasă cu cîteva minute înainte de miezul nopții, Nick fu surprins să mă găsească trează. După ce i-am vorbit în grabă despre vizita pe care mi-o făcuseră soții Falcon, i-am dat foaia de hîrtie scoasă din plicul adresat domnului Marsh, plic care stătuse pînă atunci în valiza mea.

– Asta este dezlegarea ghicitorii, Nick. Dacă ești de părere că ar fi trebuit să ți-o arăt mai demult, îmi cer scuze. Ca să-ți spun adevărul, din ziua în care m-ai adus aici, nici nu prea m-am mai gîndit la ea. Și, în afară de asta, nu voiam ca vreunul dintre voi să plece în China într-o perioadă atît de tulbure. Este o adevărată nebunie.

El mă privi curios, apoi se așeză pentru a-mi studia cu atenție însemnările. Două minute mai tîrziu, își ridică privirile.

– Ce simplu este cînd ți se dă totul mură-n gură, nu-i așa? Cum naiba ai nimerit-o, Lucy?

– Prima idee mi-a venit într-o seară, cînd jucam anagrame la *High Coppice*. Presupun că restul l-am dedus pentru că știu atît de bine Misiunea din Tsin Kai-feng.

– Ce ironie a soartei! Să muncești din răsputeri atîția ani pentru cîteva boluri cu terci de mei, cînd dormi cu o avere în cameră... Pentru cîteva clipe, ochii lui Nick deveniră gînditori. Apoi, brusc, fața îi fu luminată de un surîs. Deci, acum, neînfricatul acela de Robert navigează peste oceane pentru a pune mîna pe smaralde și a salva *Moonrakers* de ghearele mele lacome. Foarte interesant.

Eram derutată de comportamentul lui. Mă așteptasem să se supere pe mine, ori el era foarte bine dispus. Ca atare, l-am întrebat mirată:

– Nu te deranjează faptul că Robert a fost primul care a aflat dezlegarea ghicitorii și, drept urmare, există posibilitatea să găsească smaraldele?

– Astea-s jocurile norocului. Sînt obișnuit cu ele. Oricum,

nu tu ai fost cea care i-a dezvăluit secretul. A fost numai o şansă. Nick ridică din umeri şi îmi înapoie foaia de hîrtie. Hai, acum, fugi în pat. Este tîrziu. Ţi-ar face plăcere ca mîine să vezi o operă scrisă de dramaturgii Gilbert şi Sullivan?

– Oh, la nebunie! Care operă?

– *Mikado*.

– Cea cu Marele Călău Şef!

– Corect. Ia mai spune-mi o dată povestea aia cu idioata de madam Gresham, cu întîmplarea aceea petrecută în tren, în ziua în care ai sosit în Anglia.

Am chicotit, apoi m-am străduit să imit vocea doamnei Gresham.

– În definitiv, China şi Japonia sînt cam acelaşi lucru, sînt sigură.

Nick rîse; demonii din ochi îi dansară din nou pentru o clipă.

– Nu, ia-o de la început, Lucy. Haide. Iar, după aceea, mai descrie-mi scena cu mîncatul pisicii.

Aceasta a fost una dintre perioadele bune ale vieţii noastre; îmi doream cu disperare să nu se sfîrşească niciodată. A doua zi, Nick mi-a mai cumpărat o rochie, iar seara ne-am dus la Teatrul Savoy. Cred că nimeni din sală nu a savurat spectacolul atît de mult ca noi doi, pentru că nimeni altcineva nu era la curent cu glumele făcute de noi cu o seară înainte. După ce am văzut opera, am cinat la restaurantul Savoy, unde Nick m-a prezentat unor cunoscuţi de-ai săi – un cuplu – care, întîmplător, veniseră să ia masa tot acolo. Cei doi soţi au fost foarte drăguţi şi politicoşi cu mine, astfel încît, în final, am putut spune că întreaga seară fusese deosebit de plăcută. Cînd birja pe care o comandasem s-a oprit în faţa casei noastre, am simţit că inima mi se strînge. Mă întrebam dacă Nick avea de gînd să-şi petreacă şi noaptea aceasta la

club. Dar nu... în seara aceasta nu se despărți de mine. Buna lui dispoziție dură mai mult ca data trecută. Înainte de a mă duce la culcare, i-am adus un pahar în care făcusem un amestec de whisky și sifon, iar el m-a convins să gust din băutură – așa am constatat că nu agreez whisky cu sifon.

– Înainte de a urca, voi sta aici să fumez o țigară, îmi spuse. Tu fugi în pat. Noapte bună, Lucy. Apoi se aplecă și mă sărută pe obraz.

În seara aceea, de fericire, am plîns pe înfundate pînă cînd am adormit.

Următoarele trei zile au fost cele mai senine zile pe care le-am cunoscut de cînd trecusem pragul casei lui Nick. Cum era pentru prima dată cînd buna lui dispoziție dura atît de mult timp, am îndrăznit să sper că afecțiunea lui mintală, oricare ar fi fost aceea, era deja ceva de domeniul trecutului; că era vindecat și că, pînă la urmă, aveam să ajungem să ducem o viață fericită și normală împreună. Deoarece în ultimele săptămîni începusem să năzuiesc la un mariaj normal, îmi doream ca soțul meu să mă vrea. Pe parcursul lunilor pe care le petrecusem în Anglia, îmi formasem impresia că nu se cădea ca femeile tinere să simtă ceea ce simțeam eu, dar mă bucuram dacă eram altfel decît englezoaicele.

Următoarea schimbare de dispoziție sufletească a soțului meu a intervenit în dimineața celei de-a patra zile, la micul dejun, între momentul plecării mele la bucătărie după încă o porție de cafea și cel al revenirii, cîteva clipe mai tîrziu. Intrînd în sufragerie, l-am găsit pe Nick privindu-și lung mîinile, pe care le ținea pe masă. Buzele îi erau strînse, iar ziarul era pe jos, boțit, de parcă ar fi fost aruncat într-o clipă de furie.

Străduindu-mă să-mi ascund neliniștea din voce, l-am întrebat:

– S-a întîmplat ceva, Nick?

– Ce? Soțul meu își ridică privirile, fără a da impresia că m-ar vedea. Oh, nu, lasă cafeaua. Am să plec. Apoi se ridică și se duse direct în hol. Fără a mai spune ceva, își luă pălăria de pe brațul suportului de pălării, după care se auzi pocnetul puternic al ușii trîntite în urma lui. Obosită, am ridicat ziarul, i-am îndreptat filele și l-am împăturit frumos. Imensele mele speranțe fură distruse cu multă cruzime. Tot restul zilei l-am petrecut întrebîndu-mă cum de se putea schimba Nick atît de rapid, fără absolut nici un motiv.

În acea noapte, Nick nu se întoarse acasă. L-am așteptat pînă aproape de ora unu, iar a doua zi dimineața am descoperit că patul îi era neatins. Pe la amiază m-am trezit în prag cu un băiat. Era un mesager trimis de la clubul soțului meu, care îmi adusese o scrisoare. Numele și adresa de pe plic erau scrise dezordonat de mîna lui Nick.

Pe scrisoare era trecută data zilei anterioare. Ea spunea:

Dragă Lucy,

Îmi cer scuze pentru acest atît de scurt bilet, dar trebuie să prind pachebotul de noapte, care se îndreaptă spre China. Am de plătit o datorie veche.

Du-te la Edmund Gresham. Este autorizat să-ți dea toți banii de care ai nevoie. În afară de asta, îți va deschide un cont curent la banca locală.

Nu te schimba niciodată.

Cu dragoste,
Nick.

Cuvintele tremurară prin fața ochilor mei, apoi se estompară. Nick plecase în China pentru a plăti o datorie veche. Frica mă făcu să simt înțepături în piept. Nick pornise

pe urmele duşmanului său, Robert Falcon. Ce fel de datorie intenţiona să-i plătească? Şi cum?

11

În ziua următoare am luat o birjă şi m-am îndreptat spre Grays Inn pentru a-l vedea pe Edmund Gresham. El mă întîmpină cu o oarecare sfiiciune, trimise un băiat după ceai şi se aşeză la birou, cu vîrfurile degetelor unite.

– Ei bine, Lucy. Nick nu încetează niciodată să ne ia prin surprindere, nu-i aşa? Întîi se întoarce dintre morţi, apoi îşi revendică drepturile de soţ, iar acum, cu totul pe neaşteptate, pleacă din nou în străinătate.

– Ţi-a spus încotro are de gînd să se îndrepte şi de ce?

Edmund îmi aruncă o privire precaută şi îşi clătină capul.

– Nu. Dar chiar dacă mi-ar fi spus, s-ar fi putut ca etica profesională să-mi ceară să nu-ţi dau asemenea informaţii, Lucy.

Trăgînd concluzia că nu se cădea să-i dezvălui eu care era răspunsul întrebării pe care o pusesem, din moment ce Nick nu-i zisese ce intenţii are, am spus:

– Dacă nu ştii ce vrea să facă soţul meu, aspectul etic nu mai are nici o importanţă, Edmund, nu-i aşa?

– Adevărat. N-am vrut decît să te lămuresc care este poziţia mea. Apoi Edmund trase un sertar, din care scoase o mapă. Deci, Nick m-a autorizat să-ţi deschid un cont curent. L-am întrebat care este suma limită la care s-a gîndit, iar el mi-a spus – într-un mod cam jignitor, după părerea mea – să nu fiu mai prost decît sînt din naştere.

Dacă n-aş fi fost atît de neliniştită, aş fi zîmbit.

– Presupun că asta a însemnat că nu se teme că i-aş putea risipi banii, Edmund.

– Sigur, sigur. Dar, în *principiu*, asta înseamnă, în primul

rînd, imprudență, Lucy. În orice caz, sarcina mea se rezumă la satisfacerea dorințelor lui, așa încît te-aș ruga să semnezi aici. Îți mulțumesc. Și aici.

Am semnat o hîrtie, apoi un fel de fișă tipărită, după care, politicoasă, l-am întrebat pe Edmund despre familia lui. Tot vorbind, am ieșit împreună în piața Grays Inn, unde Edmund m-a însoțit pînă cînd m-a văzut urcată, în siguranță, în birja care avea să mă ducă acasă.

În următoarele cîteva zile m-am ocupat de casă, ducîndu-mi la îndeplinire sarcinile zilnice ca un automat. Noaptea dormeam prost și visam urît. Ziua eram copleșită de o senzație de neputință. Și Nick Sabine, și Robert Falcon se aflau în drum spre China, o țară sfîșiată de conflicte, în care se putea întîmpla orice. Aveam un puternic presentiment că cei doi aveau să se întîlnească în Tsin Kai-feng – asta, evident, numai dacă reușeau să supraviețuiască în atmosfera ostilă din zonă. Iar dacă se întîlneau...

Gîndul la această întîlnire mă speria, deoarece îmi aduceam aminte și acum de momentul confruntării lor din salonul de la *Moonrakers*, cînd fusese atît de evidentă dușmănia aproape feroce dintre ei. Dar, stînd aici, în Anglia, nu puteam face nimic pentru a preveni catastrofa la care putea duce următoarea lor întîlnire. Pornind de la această concluzie, pe măsură ce zilele treceau, în mintea mea începu să se contureze o idee. Eram oare cu adevărat neputincioasă? Dacă aș fi putut să merg la Tsin Kai-feng, dacă i-aș fi putut ajunge din urmă, undeva pe parcursul lungii călătorii pe care o întreprindeau, puteam cu siguranță să găsesc o soluție care să preîntîmpine posibilitatea transformării urii lor într-o tragedie, nu?

La opt zile după plecarea lui Nick, m-am dus la domnul Marsh. Avînd grijă să ajung acolo la ora la care doamna Burke era plecată la cumpărături, i-am povestit socrului meu ce se

întîmplase, exprimîndu-mi totodată temerile privitoare la posibilele consecințe.

– Plec în China, am spus la sfîrșit. Știu că pare imposibil, dar nu este chiar așa. Unele vase sînt mult mai rapide decît altele. Poate că am norocul să găsesc unul rapid. După-amiază mă duc să scot niște bani de la bancă, apoi mă îndrept direct spre o agenție navală. *Trebuie* să ajung acolo la timp, domnule Marsh.

– Cred că nu realizezi cît de gravă a devenit situația din China, îmi spuse el cu blîndețe în glas. Ziarele de mîine vor publica ultimele știri, pe care eu le știu încă de aseară de la stăpînul meu. A fost însărcinat de Ministerul de Război să se ocupe de această problemă. Orașul Peking a fost izolat, iar ambasadele străine de acolo se află sub asediu. În China este declarată starea de război, Lucy.

Deși vestea m-a șocat, neliniștile mele n-au fost domolite. Ca atare, am spus:

– S-ar putea să fie așa, dar crezi că asta înseamnă că Robert Falcon nu va reuși să ajungă acolo? Sau că Nick nu va reuși? Nici unul dintre ei nu este genul de om care să se întoarcă din drum.

Domnul Marsh își frecă fruntea.

– Amîndoi știu ce vor, amîndoi sînt foarte dîrji... Da, cred că vor ajunge în China. Însă pentru o fată problemele se pun cu totul altfel, Lucy.

Străduindu-mă să fiu cît mai elocventă cu putință, am spus:

– O dată debarcați, ei vor trebui să *traverseze* China. Probabil că vaporul îi va lăsa într-un port sudic, aflat la mare distanță de Tientsin, ori, în aceste condiții, problemele se vor pune cu totul altfel pentru *ei*, domnule Marsh. Îmi dau seama că sînt fată, dar dacă ne-ai lăsa pe toți trei în orice punct din China, eu voi călători de două ori mai repede decît ei. Doar

știi foarte bine că așa este. Te rog, nu-mi vorbi despre dificultățile pe care le-aș întîmpina, pentru că le cunosc foarte bine. Și nu-mi pasă de ele. Într-un fel sau altul, voi ajunge la Tsin Kai-feng.

Domnul Marsh mă studie cu atenție, apoi dădu încet din cap.

– Da. Vei ajunge, așa cum ai ajuns și la Matthew Falcon, în acea seară furtunoasă, așa cum ai ajuns și la *Moonrakers*, cu el în spinare, deși s-ar fi zis că este imposibil... Apoi vocea i se stinse. O clipă mai tîrziu, domnul Marsh se ridica în picioare, cu spatele foarte drept și privirile pierdute, de parcă, pe neașteptate, i-ar fi venit o idee năucitoare.

– Ce s-a întîmplat, domnule Marsh? am întrebat.

– Așteaptă, Lucy, așteaptă. Să gîndesc puțin... Mă întreb dacă...? Hmm! Există o posibilitate, o foarte bună posibilitate. Doar știu să-l manevrez pe bătrînul diavol mai bine ca oricine. Domnul Marsh mă luă brusc de mînă. Pe față îi apăruse un zîmbet care îl făcu să pară tînăr, în ciuda părului său albit prematur; un zîmbet ciudat de asemănător cu zîmbetul lui Nick... Nu mai sesizasem niciodată această similitudine. Dacă aș putea să te opresc din drum, aș face-o, Lucy. Dar te cunosc, copilă. Nu poți fi oprită. Deci cel mai bun lucru pe care îl pot face este să... Aici, domnul Marsh se opri, se mai gîndi puțin, mîndu-și ochii întredeschiși, după care spuse: Du-te acasă și împachetează-ți lucrurile pe care vrei să le iei cu tine. Întoarce-te mîi diseară, la ora șase, cu bagaje, cu tot. Nu, stai. În drum spre casă, treci pe la domnul Edmund. Spune-i că locuința voastră va fi goală un timp, așa încît trebuie găsit un om care să stea cu ochii pe ea. Apoi fă ce te-am rugat. Ai să faci?

În următoarele cîteva ore am fost atît de ocupată cu pregătirile și aranjamentele mele pripite, încît n-am prea avut

timp să mă întreb ce plan şi-o fi făcut domnul Marsh. Realizasem că „bătrînul diavol" trebuia să fie stăpînul său, lordul Shipley, însă nu-mi dădeam seama ce legătură putea să existe între acesta şi intenţiile mele. Doar dacă nu cumva Marsh spera să mă poată însoţi pînă în China şi avea nevoie de permisiunea stăpînului său... Dar presupunerea aceasta nu prea justifica graba cu care dorise socrul meu să-mi fac bagajele.

La ora şase m-am prezentat la uşa dosnică a casei din strada Ducele de York. Evident, doamna Burke mă aştepta.

– Pune-ţi geamantanul aici, jos, dragă. Mamă, mamă, ce de mai mistere şi purtări bizare! Doar Cel de Sus ştie ce pune la cale Tom Marsh. Dar să n-avem nici o teamă. Hotărît, tipul ăsta este logic. Nu face el greşeli. Mi-a zis să nu te plictisesc cu întrebările. Cică îmi va da el toate explicaţiile necesare după ce se va termina totul. Acum este sus, cu Domnia sa. Dă-mi pălăria şi haina, dragă. Bun. Acum, du-te la oglinda aia şi aranjează-ţi părul. Doar vrei să arăţi cît mai bine, nu? Şi sînt sigură că vei arăta... eşti foarte drăguţă, într-adevăr.

Vorbind încontinuu, doamna Burke îmi făcu un ceai şi îmi oferi nişte biscuţi, pe care nu i-am mîncat deoarece eram prea nervoasă. Domnul Marsh coborî douăzeci de minute mai tîrziu. Foarte calm, el se opri în faţa mea. Apoi, stînd drept de parcă ar fi înghiţit un băţ, mă studie din cap pînă-n picioare, dîndu-mi senzaţia că sînt un soldat care urmează să participe la o paradă militară.

– Foarte bine, Lucy, îmi spuse liniştit. Acum o să urcăm. Urmează-mă, te rog. Să nu-ţi fie teamă. Omul acesta mai mult latră decît muşcă.

Generalul-locotenent lord Shipley nu era îmbrăcat în uniformă. L-am găsit stînd cu spatele la un şemineu în care, spre surpinderea mea – deoarece era o seară caldă de iunie –,

ardea un foc mic. Lordul era înalt şi foarte slab. Faţa îi era osoasă, iar albul ochilor săi adînciţi în orbite avea o uşoară tentă gălbuie. Părul rar, periat spre spate, fusese odinioară negru, dar acum începuse să încărunţească. În mînă ţinea un pahar în care îşi turnase o porţie zdravănă de coniac.

Am făcut o reverenţă şi am spus:

– Bună seara, domnule.

Ochii lui gălbejiţi clipiră o singură dată.

– 'Seara, tînără domnişoară. Vocea îi era cam ascuţită. Marsh, cine-i fata asta?

– Aceasta este persoana despre care am discutat acum cîteva minute, domnule.

Obrajii supţi, cam maronii, ai lordului se acoperiră treptat de o roşeaţă puternică. Ochii i se strînseră pînă cînd părură a se transforma în două linii, iar buzele îi dispărură aproape complet. Timp de cîteva clipe, aparent interminabil de lungi, privirile scăpărătoare îi rămaseră aţintinte spre colţul opus al încăperii în care ne aflam noi, vizîndu-l mai mult pe Marsh decît pe mine. Apoi lordul se răsti cu voce stridentă, foarte furioasă:

– Scoate-ţi-aş ochii, Marsh, asta este *femeie!*

– Corect, seniore. Chipul domnului Marsh era de nepătruns.

Lordul Shipley îşi ridică paharul şi îl goli dintr-o singură înghiţitură. Cînd vorbi de această dată, se strădui să-şi menţină glasul la un nivel coborît, dar, treptat, acesta îi scăpă tot mai mult de sub control.

– Te cunosc de treizeci şi doi de ani, Marsh. În timpul serviciului militar, am străbătut împreună o jumătate din globul pămîntesc. Te-am văzut mînuind spada, puşca şi mitraliera. M-am prăjit cu tine sub soarele Sudanului, am fost cît pe ce să mă înec o dată cu tine din cauza musonilor din India. Te

cunosc mai bine decît oricare alt om. Dar, pe dinții sfinți ai Atotputernicului Dumnezeu, asta-i prima dată cînd ești *insolent* cu mine! Beat sau treaz, ud sau uscat, la popotă sau pe cîmpul de luptă, pînă acum n-ai fost niciodată *neruşinat!* Din cauza furiei, în final, lordul ajunsese să țipe.

Domnul Marsh îi vorbi cu răceală în glas:

– Stimate domn, această tînără domnișoară este Lucy Sabine, nora mea. Vă rog să aveți bunăvoința a nu folosi expresii necivilizate în prezența ei. În caz contrar, noi ne retragem.

Fața lordului Shipley deveni stacojie. Privirile uluite i se mutară de la Marsh la mine, apoi în sens invers. Mă aşteptam să ne ordone să părăsim încăperea, dar, pe neaşteptate, în ochii lui afundați în cap apăru o sclipire de curiozitate şi, totodată, de amuzament. Drept urmare, după o pauză lungă, el făcu o plecăciune rigidă, din talie.

– Scuzele mele, tînără domnişoară. Suport să fiu corectat de slujitorul meu atunci cînd observația lui este justă. Vă rog, vreți să luați loc? Scaunul acesta este destul de confortabil, presupun. Marsh, mai dă-mi un coniac.

M-am aşezat pe scaunul care îmi fusese indicat. Domnul Marsh luă în primire paharul stăpînului său, cu care se duse spre carafa de pe bufet. În drum, el spuse:

– Îmi permiteți să mă explic, domnule?

– Cred că ar fi al dracului de bine... – ăh, scuză-mă, draga mea. Cred că ar fi bine să-mi dai nişte explicații, Marsh.

– Vă mulțumesc, stimate domn. Dacă-mi permiteți, aş vrea ca, mai întîi, să facem o recapitulare. Aseară mi-ați prezentat destul de amănunțit situația din China. Împărăteasa şi-a pierdut autoritatea asupra boxerilor. La Peking s-au strîns sute de refugiați străini, care se află acum pe teritoriul Legației Britanice. Iar legația, împresurată la ora aceasta, este protejată

numai de o mînă de soldaţi din infanteria marină. Reprezentantul diplomatic german a fost asasinat...

Domnul Marsh se îndreptă spre lord, pentru a-i înapoia paharul. Eu îl ascultam cu groază. Deşi ştiam că problemele din China ajunseseră la apogeu, nu avusesem nici cea mai vagă idee că situaţia era atît de gravă.

– După cum am înţeles, domnul meu, continuă Marsh, singura speranţă a asediaţilor din Peking, şi a altor mici grupuri de străini risipite în alte zone ale Chinei de Nord, este venirea unei armate care să cucerească Peking-ul; punînd mîna pe împărăteasă şi pe consiliul ei.

Lordul Shipley răsufla zgomotos.

– Întotdeauna ai avut un cap bun pentru raportări de situaţii. Continuă, omule.

– Scriind multe documente după dictările dumneavoastră, domnule, sper că am reuşit să învăţ cîte ceva. Domnul Marsh veni lîngă scaunul meu. Mi-aţi spus că a fost creată o armată mixtă, formată din trupe britanice, franceze, ruseşti, germane şi din trupele altor cîteva naţiuni, care urmează să pornească spre Peking. Acum două zile, nişte distrugătoare au atacat Forturile Taku, care apără portul Tientsin, şi le-au cucerit. Armata mixtă se îndreaptă deja spre Tientsin, care va cădea, după cum se presupune, foarte repede. Apoi armata va trebui să-şi croiască drum spre Peking, care se află, faţă de port, la o distanţă de o sută de mile. Pînă acum, am făcut o descriere corectă a situaţiei, domnule?

Stăpînul său pufni, apoi luă o gură de coniac.

– Ai transformat afacerea asta murdară într-o simplitate, dar continuă.

– Nu mai am multe lucruri de spus, domnule. Forţele noastre armate din zona Tientsin nu au nici o posibilitate de comunicare cu asediaţii din Peking. După cum aţi subliniat –

corect, trebuie precizat – nenorocoşii din Legaţia Britanică au nevoie în momentul de faţă de speranţă. Dacă acei oameni ar şti că ajutoarele sînt pe drum...

– Nu este necesar să-mi dai lecţii, Marsh, spuse lordul pe un ton morocănos. Ştiu tot ce trebuie despre importanţa moralului oamenilor.

– Acum vorbeam mai mult pentru Lucy, domnule.

– Ah! Corect. Lordul Shipley se întoarse spre mine. Situaţie clasică. Oamenii aceia din Peking nu ştiu ce se întîmplă. Cu fiecare zi, cu fiecare săptămînă, proviziile de hrană, de apă şi muniţiile scad. Ascultă-mă pe mine, draga mea, un grup de oameni, format în special din civili, îşi poate pierde, în asemenea condiţii, foarte repede dorinţa de a rezista. Şi, dacă şi-o pierd, sînt terminaţi. În schimb, dacă ar *şti* că le vin ajutoare, dacă ar putea fi siguri că peste o lună, peste şase săptămîni, peste *trei* luni, dacă preferi, sînt salvaţi, vor rezista într-un fel sau altul, chiar şi cu o lingură de mîncare pe zi. Înţelegi?

– Da, domnule. Înţeleg foarte bine.

– Perfect. În conformitate cu înştiinţările telegrafice pe care le-am primit de la comandantul trupelor britanice din China, singura cale de transmitere a unui mesaj oamenilor din Peking este cea directă, prin emisar. Deci, înţelegi care este problema. Orice străin care ar încerca să facă o asemenea călătorie ar fi ciopîrţit destul de rapid de primii boxeri pe care i-ar întîlni în cale. Şi nu ne putem alege un emisar chinez, deoarece cei care nu sînt de partea boxerilor se tem prea mult de ei. Chiar dacă am găsi un chinez care să accepte această sarcină, n-am putea fi siguri că este de încredere. Pentru noi, ei sînt *străini*, aşa încît, fără a pune la socoteală şi dialectul acela ciudat pe care-l vorbesc, trebuie să recunoaştem că nu-i înţelegem deloc. După aceste cuvinte, lordul se întoarse spre

Marsh, pe care îl fixă cu o privire aspră. Bănuiesc că am recapitulat destul. Mi-ai spus că ai persoana potrivită, Marsh, persoana pe care o putem trimite în mare grabă pe *Crocodile*, persoana în care ne putem pune toată încrederea că va ajunge la Peking. Cum naiba mi-ai putut spune o asemenea snoavă, pentru ca după aceea să-mi vii cu... cu această foarte încîntătoare fată?

– Domnul meu, spuse Marsh liniştit, Lucy este, într-adevăr, cea mai potrivită persoană. De cînd s-a născut, pînă acum un an, a trăit în China. Le vorbeşte limba la fel de bine ca orice localnic. Poate vă amintiţi că, odată, cînd m-aţi rugat să rămîn cu dumneavoastră pentru a vă ţine de urît, v-am vorbit despre o tînără care a venit la *High Coppice*...

– Ce? Sprîncenele lordului Shipley se ridicară, transformîndu-se în două arcuri stufoase. Vrei să zici că dînsa este fata despre care mi-ai vorbit atunci? Lucy? Tînăra de la Misiune care se zbătea să-i hrănească pe plozii aceia leşinaţi de foame? Cea care a ieşit pe viscol, de Crăciun, pentru a-l găsi pe băiatul acela?

– Aceea, domnule. Este obişnuită cu privaţiunile şi cu dificultăţile la fel ca orice soldat. Nu-i pasă dacă are de parcurs douăzeci de mile zilnic, mergînd pe jos, chiar dacă vremea este rea şi terenul este înţesat de tîlhari. Sînt în stare să garantez pentru ea cu viaţa mea, domnule. Marsh zîmbi. Şi chiar aştept să mi se ofere ocazia de a-mi pune viaţa în joc, deoarece sper că-mi veţi permite s-o însoţesc.

Lordul Shipley se întoarse pentru a mă privi direct în ochi, cu mare curiozitate.

– Marsh este un soldat prudent, aşa încît sînt profund impresionat atunci cînd vorbeşte în acest mod, crede-mă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să expună unor asemenea pericole pe încîntătoarea lui noră.

– Pentru că ştie că sînt hotărîtă să ajung în China, domnule. Din motive personale deosebit de importante. S-ar putea să ajung prea tîrziu pentru... pentru ceea ce sper să fac, dar de plecat, plec oricum.

Fără a-şi desprinde privirile de la mine, lordul întrebă:

– Vorbeşte serios, Marsh?

– Foarte serios, domnul meu. Lucy este cea mai încăpăţînată tînără pe care am întîlnit-o.

– Perfect. Îmi place încăpăţînarea. S-ar putea să ajungă prea tîrziu pentru ceea ce vreau *eu* să fac, însă trebuie să încerce. Lordul Shipley rîse pe înfundate şi ochii i se luminară. O fată, murmură. Cine poate suspecta o fată că ar fi curiera armatei? Are de două ori mai multe şanse decît un bărbat – şi, asta, doar presupunînd, prin absurd, că am fi putut găsi un bărbat. În numele lui Dumnezeu, o să facem o încercare, Lucy! Acum, ascultă-mă. *Crocodile* este un distrugător care te aşteaptă în Marsilia. Poţi ajunge acolo mîine pe înserat. Vasul te va duce în Tientsin în douăzeci şi două de zile. Dar, domnişoară, misiunea mea va trebui să aibă întîietate faţă de afacerile tale!

Douăzeci şi două de zile! Nici nu visasem că pot ajunge în China atît de repede. În aceste condiţii, punînd la socoteală chiar şi drumul pînă la Peking, tot puteam ajunge în Tsin Kai-feng înaintea lui Nick sau a lui Robert, cu toate că ultimul părăsise Anglia cu trei săptămîni în urmă.

– Vă sînt foarte recunoscătoare, domnule.

Lordul îmi aruncă o privire întunecată.

– Există posibilitatea să te trimit la o moarte sigură, fetiţo. Dar, din moment ce eşti hotărîtă să te supui oricum unor riscuri atît de mari, merită să tragem foloase de pe urma acestui drum. Cu privire la situaţia din Peking, nu putem face decît presupuneri. Bănuiesc că în legaţia asediată se află peste o

mie de suflete. Fără speranță, oamenii aceia ar capitula cu mult înainte de venirea armatei. Or asta înseamnă masacru. Dacă ai putea ajunge acolo pentru a le spune că trupele noastre sînt pe drum, vor rezista. O mie de vieți, Lucy. Poate chiar mai multe. Deci fă tot ce-ți stă în putință pentru că nu avem alt curier cu experiența și cunoștințele tale. Lordul se întoarse spre Marsh. O vei conduce numai pînă la Tientsin. Nici un pas mai mult. Călătoria spre Peking o va face singură. Tu nu poți spera să te dai drept chinez, așa încît poți periclita întreaga misiune.

Pentru o clipă, în ochii lui Marsh apăru o luminiță, care se stinse aproape instantaneu.

– Foarte bine, domnule, spuse el, politicos. Îmi permiteți să vă sugerez că ar trebui să ne dați toate împuternicirile necesare, pe care să le arătăm la Tientsin comandantului trupelor britanice, plus documentele de călătorie? Dacă dorim să traversăm Canalul cu vaporul de noapte, trebuie să plecăm peste aproximativ o oră.

În acea noapte am traversat Canalul Mînecii și am luat trenul care, străbătînd întreaga Franță, ne-a dus în Marsilia. Am călătorit la clasa întîi, într-un vagon de dormit. Domnul Marsh avea o împuternicire contrasemnată de ambasadorul francez din Londra, care, ca un talisman magic, ne permitea accesul ușor în fiecare etapă a călătoriei. Iar în Marsilia ne-am urcat la bordul distrugătorului britanic *Crocodile*, pornind în aceeași seară spre Canalul Suez.

Fiind singura femeie de pe vas, mi s-a dat cabina secundului. Aceasta era minusculă. De fapt, ulterior am aflat că toate distrugătoarele aveau cabine foarte mici, deoarece, pe ele, spațiul era mai important decît confortul. Căpitanul și ofițerii săi au depus toate eforturile pentru a ne oferi un voiaj

cît mai plăcut posibil, tratîndu-ne, totodată, cu un vădit respect. Am observat că domnul Marsh nu se mai purta ca un servitor, ci ca un om cu autoritate. Pe vas, lui i se spunea „domnul Marsh", în timp ce eu eram „domnişoara Lucy". Nu ni se puneau nici un fel de întrebări. Nici măcar căpitanul nu ştia de ce ne-a luat ca pasageri. El nu făcea decît să se supună întru totul, fără a-şi manifesta curiozitatea, ordinelor urgente pe care le primise prin telegraf, de la Londra.

Pentru a-şi omorî timpul, domnul Marsh mă învăţă un joc de cărţi numit pichet, apoi altul, numit whist. Descoperind că ultimul era preferatul căpitanului, cîteodată, seara, ne duceam să jucăm cu el şi cu unul dintre ofiţerii lui. Crezusem că pe parcursul călătoriei nu voi face altceva decît să mă agit cu gîndul la ce mă va aştepta, dar n-a fost aşa. Se întîmpla pentru a doua oară cînd, aflîndu-mă în mijlocul oceanului, aveam impresia că vasul prezintă un univers complet separat, total rupt de exterior, care îmi dădea senzaţia că am rămas suspendată în timp.

Cînd ne-am oprit la Colombo pentru a ne alimenta cu combustibil, domnul Marsh a coborît pe ţărm, de unde s-a întors cu un pachet micuţ. Mai tîrziu l-am văzut discutînd concentrat, în jargonul anglo-chinezesc, cu un fochist din Hong Kong. Mirată, m-am întrebat de ce nu-mi ceruse să-l ajut, jucînd rol de translator.

În cursul zilei următoare, cineva ciocăni la uşa mea. Am deschis-o şi am rămas încremenită de uimire. În faţă aveam un culi care purta o pereche de sandale grosolan peticite, nişte pantaloni zdrenţăroşi, o jachetă din stofă aspră şi o pălărie din pîslă, complet deformată, al cărei bor îi cădea peste ochi. Omul stătea cu capul plecat, într-o poziţie smerită. Dar nu mi-a trebuit decît o clipă pentru a-mi da seama că acesta nu era un culi, deoarece părul său negru strălucitor era prea scurt

pentru a putea fi strîns în coadă. În plus, mai existau şi alte mici inadvertenţe; postura nu corespundea cu cea a unui culi, poziţia mîinilor, ale căror încheieturi păreau a fi prea rigide, şi, de asemenea, felul în care stăteau pe el hainele ieftine, de ţăran.... Acest om nu era chinez.

– Cine eşti? l-am întrebat în limba engleză.

El îşi ridică privirile. Abia atunci am recunoscut chipul care fusese pe jumătate ascuns sub borul căzut al pălăriei. În faţa mea stătea domnul Marsh. Cu părul său alb vopsit într-un negru intens, ca cel al penei de corb, părea a fi cu cel puţin zece ani mai tînăr. Pentru o clipă, i-am surprins în ochi o licărire drăcoasă, care mi-a amintit de Nick, fiul său.

– Ştiu că mai am multe lucruri de învăţat pînă să pot pretinde că aş fi chinez, îmi spuse el. Cu cît îţi vei începe lecţiile mai repede, cu atît mai bine, Lucy. Hainele astea sînt doar nişte improvizaţii, normal, dar din Hong Kong ne-am putea procura haine chinezeşti autentice.

Am izbucnit în rîs înainte de a realiza care erau intenţiile domnului Marsh. Acesta plănuise să mă însoţească pînă la Peking... Cînd mi-am dat seama, am spus:

– Dar nu poţi face aşa ceva, Marsh! Lordul Shipley a zis că...

– Ştiu ce a zis, însă nu mai sînt soldat, aşa încît, atunci cînd cred de cuviinţă, îi pot nesocoti ordinele. Dacă mă *pot* da drept chinez, te pot proteja în timpul călătoriei spre Peking, Lucy. Ştiu că nimeni n-ar bănui că eşti curieră, dar o fată singură, aflată într-o ţară sfîşiată de lupte.... ei bine, copilă, pe scurt, vei fi o pradă tentantă pentru oamenii răi.

– Îmi dau seama, însă voi fi atentă. Pot alerga foarte repede...

– Ai răbdare, Lucy, se grăbi domnul Marsh să mă întrerupă. Întîi ascultă-mă. Vreau să mă înveţi cum să joc

rolul unui țăran chinez. Trebuie să-mi găsești un nume, apoi să-mi spui ce ocupații și ce probleme zilnice am. Pînă să ajungem la Tientsin, avem la dispoziție zece sau douăsprezece zile. Abia acolo vei hotărî dacă pot sau nu să te însoțesc. Decizia îți va aparține în totalitate. Dacă sînt suficient de abil, ia-mă cu tine. Dacă nu... asta este; mă voi supune judecății tale... Numai pentru binele tău, Lucy.

Mai mult pentru a-i face plăcere decît pentru că aș fi considerat că merită efortul, am spus:

– Haide pe punte. Acolo avem spațiu suficient pentru a exersa mersul. Nu sînt convinsă că sînt o profesoară bună, dar putem încerca.

Sub privirile curioase ale cîtorva marinari, l-am pus pe domnul Marsh să se plimbe de colo-colo, în hainele lui incorect combinate, dintre care unele erau împrumutate de la fochistul chinez.

– *Oricine* și-ar putea da seama că ești un demon străin, am spus, oftînd. Un culi nu merge ca un soldat. Apleacă-te puțin înainte, domnule Marsh. Și balansează-ți mîinile lejer, moi ca niște cîrpe, fără a-ți contracta nici un mușchi... Gleznele îți sînt, de asemenea, prea rigide. Ah, așa este mai bine. Încearcă să mergi cu pași mai mărunți și mai iuți, aplecat înainte. Apoi începe gradat, pînă la viteza unui pas de plimbare. Nu, uite așa. Trebuie să fie un fel de tîrșîială. Oh, Doamne, tot este ceva în neregulă, dar nu-mi dau seama ce. Ține-ți coatele în dreptul șoldurilor... Ah, da, parcă așa ar mai merge.

După o oră de exerciții, mi-am clătinat capul, pesimistă.

– Nu știu ce să zic, domnule Marsh. Neținînd cont de alte amănunte, vei fi demascat de păr, deoarece n-ai coadă. Și în zece zile nu-ți va crește suficient de mult pentru a ți-l prinde la spate.

El zîmbi, amintindu-mi din nou de Nick.

– Dragă Lucy, sînt convins că-mi poți împrumuta suficient păr pentru a-mi face o coadă. Pe al meu îl voi vopsi mereu, evident. Colorantul pe care l-am cumpărat din Colombo pare a fi bun și am destul. Dar de ochi ce zici? M-am gîndit ca peste unul dintre ei să-mi pun un petic de piele grosolan, a cărui cureluşă să-mi treacă peste sprînceana celuilalt ochi. Poate că așa îi vom păcăli niţeluş. Oricum, și tu va trebui să-ți acoperi ochii atunci cînd te vei afla în apropierea cuiva.

– Știu, însă eu pot să-i fac să pară mai lungi și mai înguşti, înnegrindu-i cu dermatograf pe la colțuri, domnule Marsh. Mi s-a întîmplat de cîteva ori să procedez în felul acesta, cînd stăteam la Misiune, deoarece consideram că ochii rotunzi sînt urîți. În orice caz, atunci cînd mă voi apropia de cineva, îmi voi ține capul aplecat cu smerenie, așa cum trebuie să și-l țină orice persoană neimportantă, de sex feminin.

El rîse.

– Și un țăran insignifiant ca mine poate adopta o atitudine similară.

– Da. Și mai este ceva. Este bine că pe amîndoi ne-a bronzat soarele și vîntul din larg, însă trebuie să ne cumpărăm niște șofran pentru a da o tentă mai gălbuie fețelor noastre.

Zilnic exersam cel puțin două ore. Pe măsură ce timpul trecea, speranțele îmi sporeau din ce în ce mai mult deoarece domnul Marsh părea a intra realmente în pielea unui țăran chinez. Cum își perfecționase mersul, l-am învățat să-și lase capul într-o parte și să stea cu gura deschisă, pentru a părea prost. Iar seara ne obișnuisem să ne concentrăm atenția la un vechi cîntecel chinezesc pentru copii, pe care trebuia să-l fredoneze cu o voce ridicată și tremurătoare. Cu mult exercițiu, rezultatele sale deveniră remarcabile.

Cînd ne-am oprit în Hong Kong pentru a ne mai alimenta o dată cu combustibil, am cumpărat două seturi de haine vechi şi nişte şofran. Seturile de haine, cîte unul pentru fiecare, includeau şi cîte o pălărie de culi. Mai tîrziu, cînd ne-am îmbrăcat pentru a ne duce la îndeplinire misiunea, domnul Marsh a coborît pe chei purtînd o coadă ataşată propriului său păr. Acum devenise Lu Yen şi era tatăl meu.

Ţinîndu-l de mînă, l-am condus printr-un labirint de alei şi străzi înguste. El îşi tîrşîia paşii ca un năuc pe lîngă mine, bălăbănindu-şi capul. Ocazional, fredona cu o voce nesigură cîteva versuri ale cîntecelului pe care îl învăţase. Ne-am oprit să vorbim cu vînzătorii cîtorva tarabe şi dughene, dar absolut nimeni nu şi-a dat seama că n-am fi chinezi – o tînără din nord, însoţită de suferindul ei tată.

După acest test, am înţeles că prezenţa lui Marsh nu avea să creeze riscuri suplimentare pentru călătoria mea. În definitiv, poate că o fată aflată în compania unui tată nerod atrăgea mai puţin atenţia decît o fată singură. Uşurarea pe care am simţit-o ajungînd la această concluzie a fost atît de mare, încît am fost cît pe ce să plîng. Era minunat să ştiu că-l voi avea alături pe Marsh pe parcursul călătoriei spre Peking şi în timpul evenimentelor pe care mi le rezerva viitorul, după încheierea misiunii date de lord.

Oraşul Tientsin era plin de soldaţi britanici, ruşi, americani, francezi, germani şi japonezi. Căpitanul îi trimisese pe doi dintre ofiţerii săi să ne conducă pînă la comandamentul trupelor britanice. Acolo, domnul Marsh îi prezentă actele noastre Ofiţerului Comandant – un anume colonel Strake. Acesta era un bărbat scund şi robust, nemanierat.

După ce citi scrisoarea lordului Shipley, colonelul ne aruncă o privire total lipsită de entuziasm şi spuse:

– Dumneavoastră trebuie să duceţi un mesaj la Peking?

Mda, deseori m-am întrebat dacă nu cumva flăcăii ăia de la Ministerul de Război şi-au pierdut minţile. Acum ştiu care este răspunsul. Dar ordinele acestea nu-mi dau libertate de acţiune. De ce aveţi nevoie? De mîncare? De alte provizii? De hărţi?

– Domnişoara de faţă va face o listă cu ceea ce ne este necesar, spuse domnul Marsh pe un ton energic, fără condescendenţă. Dacă nu vă supăraţi, colonele, aş vrea să aflu care este aprecierea dumneavoastră cu privire la situaţia din nordul Tientsin-ului.

– Pe scurt, aş caracteriza-o drept o harababură detestabilă. Boxerii aceia sînt smintiţi de-a binelea. Se cred imuni la gloanţe. Acum, au de partea lor şi trupele chineze. Prost organizate, normal. Cu un strop de noroc, pe vreme de noapte, le veţi putea străpunge, pe furiş, liniile de la nord de Tientsin – dacă chestiile acelea pot fi considerate linii. După aceea nu va trebui decît să mergeţi de-a lungul căii ferate, pînă la Peking. Totul este să nu se prindă nimeni că sînteţi străini. Sincer să fiu, nu cred că aveţi prea multe şanse de reuşită. Dar haideţi să presupunem că, printr-un miracol, veţi ajunge la destinaţie... Ce le veţi spune sărmanilor năpăstuiţi din Peking dacă îi mai găsiţi vii?

Întorcîndu-se, colonelul îşi lovi bastonaşul din trestie de harta de pe perete.

– Sîntem aproape la fel de prost organizaţi ca trupele chinezeşti, continuă el. La ce altceva v-aţi fi aşteptat de la o armată formată dintr-o jumătate de duzină de naţionalităţi care, pe deasupra, nu are nici comandament central? Amiralul Seymour i-a subestimat pe soldaţii chinezi. La începutul lunii iunie, el a plecat cu două mii de oameni în nord, şi s-a ales cu un pumn zdravăn în nas, la Langfang, fiind nevoit să bată în retragere. Acum toată lumea *supraestimează* forţa chinezilor.

Cu efectivele pe care le avem aici, de aproape douăzeci de mii de oameni, ne putem croi drum pînă la Peking în două săptămîni, după părerea mea. Dar n-o vom face, fir-ar a dracului de treabă. Colonelul se trase posomorît de mustață. Seymour le spune celor din Whitehall că nu putem pleca la drum fără patruzeci de mii de soldați. Americanii vorbesc de vreo șaizeci de mii, iar japonezii de șaptezeci de mii. S-o ia naiba de prostie. Apoi, închizîndu-și pe jumătate un ochi, el ridică un deget. Dar peste aproximativ opt zile va sosi generalul Gaselee, care va prelua funcția de comandant suprem. Și știu ce va *face* generalul. Va porni spre nord cu băieții noștri. Restul armatei îl va urma automat, pentru a nu se face de ocară. Deci, dacă ajungeți în Peking, spuneți-i lui sir Claude MacDonald, reprezentantul nostru guvernamental, că vom începe atacul.... stați să vedem.... pe la mijlocul lui august. Da. Spuneți-i să reziste pînă atunci, că venim.

Colonelul Stake se uită la mine cu neîncredere, după care își mută privirile spre domnul Marsh.

– Chiar aveți intenția să o luați cu dumneavoastră pe această domnișoară?

Domnul Marsh zîmbi:

– Nu chiar, colonele. Mai degrabă se poate spune că ea mă ia pe mine.

Mult mai tîrziu, cînd am ajuns acasă, în Anglia, și m-am recăsătorit, de data aceasta cu adevărat, oamenii care știau cîte ceva despre aventurile pe care le trăisem în timpul Răscoalei Boxerilor îmi puneau uneori întrebări privitoare la călătoria Tientsin – Peking, crezînd că aceasta fusese cea mai periculoasă experiență prin care trecusem. Dar, în realitate, pe drumul acela nu întîmpinasem nici un pericol serios.

Pornisem la drum cu un măgar, două samare cu mîncare

şi cu apă pentru patru zile şi două pături. Pe spinarea măgarului erau prinse cu cîteva curele o puşcă şi două cartuşiere, iar domnul Marsh avea ascuns sub tunică un pistol. Deasupra samarelor şi a puştii legasem un balot mare de paie, a cărui menire era să ne camufleze proviziile şi muniţiile. Eu purtam confortabilele cizme din pîslă. Domnului Marsh îi găsisem unele asemănătoare, în Tientsin. Ulterior, acesta mi-a spus că nu mai avusese niciodată ocazia să mărşăluiască cu nişte încălţări atît de bune.

Boxerii nu purtau uniformă, dar, ca semne distinctive ale organizaţiei lor secrete, aveau un batic roşu, sub care îşi strîngeau tot părul, patru panglici, tot roşii, prinse în jurul gleznelor şi a încheieturilor mîinilor, şi o cingătoare roşie, pusă deasupra largilor lor tunici albe. De aceea, pentru a le arăta că îi sprijinim în lupta împotriva demonilor străini, ne pusesem şi noi în jurul gîturilor cîte o eşarfă ieftină, de culoare roşie.

Am părăsit Tientsin-ul noaptea, la numai opt ore de la sosire. A doua zi, în zori, ne aflam în nordul oraşului, la numai cîteva mile depărtare de liniile chineze. Acum ne deplasam în paralel cu calea ferată. Ajunsesem la concluzia că ar trebui să parcurgem zilnic aproximativ treizeci de mile şi mă nelinişteam la gîndul că distanţa aceasta se va dovedi a fi mult prea mare pentru domnul Marsh, care depăşise deja vîrsta de cincizeci de ani. Dar, fără nici un dubiu, frămîntările mele se dovediră a fi inutile şi pentru asta trebuia să le fiu recunoscătoare nenumăraţilor ani de viaţă cazonă pe care îi avea la activ însoţitorul meu. Aplecat înainte, cu braţele atîrnîndu-i în voie şi genunchii puţin îndoiţi, Marsh înainta neobosit, aşa cum îl învăţasem, ca un ţăran greoi, care îşi tîrăşte picioarele.

Toate oraşele şi satele de lîngă calea ferată erau pline de soldaţi chinezi şi de boxeri. De aceea le ocoleam, descriind

cîte un cerc larg în jurul fiecărei localități, după care reveneam lîngă liniile de tren. Uneori întîlneam oameni care se duceau la muncă, alteori militari sau grupuri de boxeri. În asemenea împrejurări, ridicam funia scurtă care era legată de brațul domnului Marsh, pentru a da senzația că-l conduc așa cum îl conduceam altădată pe măgarul nostru. Iar el își bălăbănea capul prosteşte, fredonînd pe un ton tînguitor un fragment din cîntecul lui copilăresc, în timp ce eu îmi țineam fruntea în jos, cu smerenie. Înaintam din zori pînă pe înserat, odihnindu-ne cîte cincisprezece minute la fiecare două ore de mers. Noaptea dormeam sub cerul liber, deoarece, fiind vară, nopțile nu erau reci.

Odată, am trecut pe lîngă un mic templu budist. Lîngă zidurile acestuia se afla un grup de boxeri, care îngînau nişte descîntece, ploconindu-se spre sud-est şi făcînd nişte semne ciudate. Din cuvintele pe care le-am surprins, am dedus că era vorba de un ritual menit să le dea puterea de a modifica traiectoria gloanțelor printr-o simplă rotire a mîinilor. În momentul în care am trecut pe lîngă ei, cîțiva ne-au privit încruntați, cu suspiciune. Atunci, mi-am pus palma pe eşarfa roşie, mi-am fluturat celălalt braț şi am țipat: *„Sha! Sha!"*. Acesta era strigătul de luptă al boxerilor. El însemna: „Ucide! Ucide!". Auzindu-l, îmi răspunseră cu toții în cor, cu aceleaşi cuvinte, şi, astfel trecurăm de ei fără probleme.

În cea de-a patra zi, la ora amiezii, am zărit zidurile imensului oraş Peking. Mai aveam de parcurs aproximativ o milă cînd ne-am adăpostit într-o văioagă de lîngă drum, pentru a studia harta pe care ne-o dăduse colonelul Strake. Peking-ul era împărțit în două secțiuni principale: Orașul Chinezesc, care se afla în sud, şi Orașul Tătărăsc, care se afla în nord. Între cele două secțiuni exista un zid crenelat, de patruzeci de picioare înălțime. În centrul părții nordice se afla Orașul

Interzis, care ascundea marele palat al împărătesei. Acolo, nici un străin nu primise vreodată permisiunea să intre.

Am marcat pe hartă zona în care se afla sediul Legației, apoi ne-am făcut niște planuri și, cu o oră înainte de apusul soarelui, am intrat pe poarta sudică a Orașului Chinezesc. Străzile erau înțesate de soldați și de boxeri, amestecați printre locuitorii Peking-ului. De dincolo de marele zid dintre cele două secțiuni se auzea ocazional cîte o împușcătură. Nimeni nu ne-a dat atenție atunci cînd am trecut de poarta numită Ha Ta Men. O dată ajunși în zona luptelor, am făcut un mic ocol în jurul străzilor de lîngă Legație, observînd pozițiile din care trăgeau chinezii asupra apărătorilor. Apoi ne-am retras pe o străduță îngustă din preajma Misiunii Anglicane, hotărîți să așteptăm un moment propice.

Nu se trăgea încontinuu. De multe ori, perioadele de acalmie durau și jumătate de oră sau chiar mai mult, pentru ca apoi să se audă rafalele repetate ale atacatorilor, cărora cei din spatele zidurilor nu le răspundeau decît cu două, maximum trei împușcături. Acum mă simțeam și mai ușurată că-l aveam pe domnul Marsh alături, deoarece mi se părea că ajunsesem în mijlocul unei harababuri totale. În plus, nu aveam nici cea mai vagă idee cum puteam să ajung dincolo de întăriturile legației fără să fiu împușcată, fie de apărători, fie de atacatori. Dar domnul Marsh înțelesese perfect cum decurgeau ostilitățile din perimetrul zidurilor asediate.

La două ore după apusul soarelui, el luă pușca și cartușierele, după care mă conduse pe furiș, din umbră în umbră, pînă lîngă zidul Legației. Ultimii cincizeci de iarzi i-am parcurs strecurîndu-ne de-a bușilea printr-o îngrămădeală de baricade grosolan făcute, trecînd la un moment dat pe la o distanță de numai treizeci de pași de niște soldați chinezi pe cale să dormiteze în posturile lor.

În cele din urmă, ne-am întins pe brută, lîngă un perete scund, dărăpănat. Între el şi zidul înalt al Legaţiei exista numai un drum larg, pe care nu se vedea nici ţipenie de om. Probabil că domnul Marsh observase ceva mai devreme, cînd ne învîrtisem prin jurul Legaţiei, că în această zonă a zidului există un post de santinelă, deoarece, acum, făcîndu-şi mîinile pîlnie la gură, el şopti cu voce joasă, dar scurt şi penetrant:

– *Santinelă!*

După cîteva secunde de aşteptare, repetă comanda şoptită. Dar abia după a patra chemare auzirăm un glas coborît, venit de undeva, de pe zid.

– Cine-i acolo?

– *Prieteni. Britanici. Doi sîntem. Aruncă o scară. Intrăm.*

– Stai pe loc! se auzi glasul răstit al necunoscutului. Identifică-te. Dacă nu, trag!

De teamă şi de furie, îmi venea să ţip la santinelă, deoarece ne făcea să trecem prin cel mai periculos moment de pînă acum al misiunii noastre. Stînd lipit de pămînt, lîngă mine, domnul Marsh inspiră adînc, pe îndelete. Apoi vorbi din nou, cu aceeaşi voce joasă şi pătrunzătoare, numai că de data aceasta strecură în ea un venin de care nu l-aş fi crezut în stare.

Ameninţarea lui începu sub forma aceasta: *„Vorbeşte mai încet linge-blide ce eşti şi adresează-mi-te cu «domnule» că altfel...“*. Urmă un şir întreg de expresii încîlcite, presărate de cuvinte ce-mi erau total necunoscute, care mă făcură să am senzaţia că îi vorbea santinelei într-o limbă străină. În orice caz, am înţeles la ce se referea, iar soldatul de după zid păru să-l priceapă perfect, deoarece, în momentul în care domnul Marsh tăcu, din întuneric se auzi un chicot fantomatic, urmat de cuvintele:

– Stai așa, prietene. Îți aruncăm scara într-o clipă.

„Clipa" dură vreo trei minute. Apoi din spatele zidului se auziră niște sunete vagi de pași tîrșîiți. Vocea santinelei ajunse pînă la noi:

– Bine. Hai sus, în pas grăbit.

Ne-am ridicat în picioare și am traversat drumul în fugă. De zid era atîrnată o scară din frînghie, cu trepte din lemn, grosolan cioplite. Eu am urcat prima. Ajunsă sus, am căzut pe o platformă construită lîngă zid cu scopul de a asigura o poziție bună de tragere. Eram așteptați de doi oameni, care abia se conturau în întuneric. Unul își ținea pușca îndreptată spre mine. Celălalt avea în mînă o lanternă oarbă, de camuflaj. Primul spuse:

– Dumnezeule, asta-i fată, domnule!

În clipa următoare își făcu apariția de dincolo de zid și Marsh. Abia atunci am văzut că omul cu lanterna ținea în mîna liberă un pistol. El fu următorul care vorbi:

– Ei, și acuma, ia ziceți, cine naiba sînteți?

Domnul Marsh își îndreptă spatele.

– Sînt colonelul activ Marsh, emisar special al Ministerului de Război, sub comanda generalului-locotenent lord Shipley, spuse el pe un ton rece și arogant. Aici, cine este șeful?

Deși ușurarea pe care o simțeam acum îmi slăbise toate puterile, am fost nevoită să-mi stăpînesc hohotul de rîs care fu cît pe ce să-mi zgîlțîie întregul trup în momentul în care m-am întrebat ce ar fi zis lordul Shipley auzindu-l pe slujitorul său că pretinde că ar fi colonel activ.

Omul cu lanternă spuse cu voce nesigură:

– Sir Claude MacDonald este șeful nostru, domnule.

– Atunci, du-ne imediat la el, te rog.

– Da, domnule. Dar... îmi permiteți să vă întreb cine este această chinezoaică?

– Este englezoaică. Se numeşte Lucy Sabine. Îmi este călăuză şi, totodată, aghiotant. Ea m-a adus cu bine aici, de la Tientsin, în numai patru zile. Şi, acum, du-ne la sir Claude. Hai, dă-i zor, tinere!

Sir Claude MacDonald era un bărbat înalt, cu faţă îngustă. Mustaţa îi era atît de lungă, încît vîrfurile îi puteau fi văzute şi din spate, depăşind conturul obrajilor. Probabil că acesta dormise îmbrăcat, deoarece îşi făcu apariţia la numai cîteva clipe după ce furăm conduşi în apartamentul lui.

Iniţial, el nu putu să creadă că veneam de la Tientsin, dar, cînd domnul Marsh îi arătă împuternicirile noastre, răsuflă, în mod evident, profund uşurat.

– Slavă Domnului, spuse pe un ton cumpănit. Sîntem cu toţii foarte descurajaţi. Ne era teamă că cei de afară ne cred deja masacraţi de boxeri, aşa încît nu se vor grăbi să ajungă la Peking.

– Încă trei săptămîni, domnule, spuse Marsh. Aşa m-a instruit colonelul Strake să vă informez. Am observat cum este terenul şi care sînt forţele armate dispuse între Tientsin şi Peking. Drept urmare, cred că estimarea colonelului este corectă.

– Trei săptămîni. Sir Claude dădu din cap. Pe faţa lui apăru un zîmbet obosit. Mă întrebam dacă am mai putea rezista şapte zile, dar acum situaţia se prezintă cu totul altfel, Marsh. Vom mai reduce încă o dată raţiile de hrană şi vom preţui fiecare glonţ. Să fiţi sigur că ne vom menţine pe poziţii într-un fel, din moment ce toată lumea va şti că salvarea este certă. Apoi îmi aruncă o privire consternată. Chiar era necesar s-o expuneţi pe această domnişoară unor asemenea pericole?

– Las răspunsul la aprecierea dumneavoastră, domnule. Domnişoara a trăit toată viaţa în China. De fapt, dînsa este mesagerul autorizat. Fără ea, n-aş fi ajuns aici.

– Înseamnă că era strict necesar să se expună acestor riscuri, spuse sir Claude încet. Nu pot decît să-mi exprim profunda mea recunoştinţă.

Abia a doua zi, după douăsprezece ore de somn bun, adînc, am realizat ce însemna venirea noastră pentru apărătorii Legaţiei. Oriunde mergeam, eram opriţi de o mulţime de bărbaţi şi de femei de diferite naţionalităţi, care ne cereau neliniştiţi să-i asigurăm că vor primi ajutoare. Răspunsurile noastre, traduse dintr-o limbă în alta, făcură ca, foarte curînd, întrega comunitate de acolo să se însufleţească din nou de o dîrzenie greu de imaginat.

Între zidurile Legaţiei erau mai mult de trei mii de oameni oameni cărora trebuia să li se asigure cazare, hrană şi îngrijire medicală, atunci cînd erau bolnavi sau răniţi. Dintre aceştia, numai trei sute cincizeci erau soldaţi. Fuseseră mai mulţi soldaţi, însă cincizeci dintre ei muriseră deja apărînd zidurile. Legaţia era transformată într-o adevărată fortăreaţă, cu tranşee, metereze şi puncte întărite. Peste o mie dintre asediaţi erau chinezi convertiţi, care fuseseră aduşi aici de misionari, de pe tot întinsul ţării, în momentul începerii tulburărilor. Deşi, aparent, aceştia nu erau decît nişte guri suplimentare de hrănit, ei erau folosiţi la muncile cele mai grele, adică la săparea tanşeelor şi la construirea întăriturilor. Ori fără aceste sisteme de apărare, Legaţia ar fi fost cotropită de mult timp.

Plănuisem să părăsesc Peking-ul imediat după ce mă voi odihni, pentru a mă îndrepta spre nord-est, în direcţia Chengfu şi Tsin Kai-feng. Dar domnul Marsh mă convinsese să renunţ deocamdată la această idee.

– Nu este vorba numai de pericole, Lucy, ci şi de faptul că nu are sens să faci aşa ceva. Nu ştiu unde se află Nick sau Robert Falcon în acest moment, însă chiar îţi închipui că vreunul dintre ei poate avea vreo libertate de mişcare? Poate

că Robert a ajuns deja în Shanghai, dar mai mult de atît nu va putea înainta. Iar în ceea ce-l priveşte pe Nick, mă îndoiesc că a reuşit să pună piciorul pe pămînt chinezesc. În afară de asta, le eşti de folos celor de aici, Lucy. Eu sînt util pe ziduri, tu, la spital. După terminarea asediului, vom avea timp suficient să ajungem la Tsin Kai-feng.

Ştiam că avea dreptate. Nici un străin nu putea călători prin China de Nord pînă cînd armata internaţională adunată la Tientsin nu reuşea să cucerească Oraşul Interzis. Ca atare, am început să lucrez în spitalul improvizat, unde am găsit mai mult decît suficiente lucruri de făcut. Am întrebat şi de soarta soţilor Fenshaw, ca şi de cea a copiilor de la Misiune, curioasă să ştiu dacă aceştia reuşiseră să ajungă în Peking înainte de începerea asediului, dar, spre disperarea mea, nimeni nu auzise absolut nimic de ei.

Cu mai mult timp înainte, din Peking fuseseră trimise cîteva detaşamente mici de soldaţi, cu misiunea de a-i strînge pe toţi misionarii şi convertiţii din zonele limitrofe ale oraşului. Multe dintre aceste detaşamente nu se mai întorseseră. Se presupunea că ele fuseseră izolate în cine ştie ce alte clădiri din împrejurimi, de genul unor misiuni sau al unor biserici pline de străini.

În a şaptea zi a şederii noastre în Peking, domnul Marsh mă căută la spital. În ciuda pleoapelor sale roşii din cauza nesomnului, slăbiciunea şi ferocitatea îl făceau să semene cu un lup.

– Lucy, aseară, printr-un tunel gol, a apărut un chinez. Este din Tsin Kai-feng. Vino să discuţi cu el. Engleza lui nu-i prea bună, şi nu-l înţeleg.

Chinezul stătea pe vine într-una dintre bucătării, cu un bol în braţe, din care mînca lăcom nişte supă. L-am recunoscut imediat. Era Chang Li, convertitul adus la Misiune de domnul

și de doamna Fensháw, cel care le conducese carul cu boi atunci cînd veniseră să se instaleze la noi. Ținîndu-mă bine minte, omul începu să-și exprime mirarea că mă găsește acolo.

– Ce s-a întîmplat la Misiune, Chang Li? l-am întrerupt grăbită.

– Este rău, Lu-tsi. Cred că vor muri. Înainte de venirea boxerilor, Doamna cu Păr Roșu și soțul ei au adus multe alimente. Apă avem de la vechea pompă din curte. Dar *I Ho Chuan* sînt campați în Tsin Kai-feng. Au trecut deja trei săptămîni de cînd au început atacurile. Sînt vreo patruzeci, cincizeci. Strigă de dincolo de ziduri că ne vor ucide pe toți, inclusiv pe copii, pentru că sînt contaminați de demonii străini.

– Trei săptămîni? Cum le-ați ținut piept?

– Înainte de începerea problemelor, ne-am trezit cu medicul american din Chengfu, care a venit cu două pușți.

– Doctorul Langdon! Se mai află la Misiune?

– Da. El trage cu o pușcă, soțul Doamnei cu Păr Roșu, cu cealaltă. Zidul exterior este rezistent. În plus, Misiunea este așezată pe deal. Grupul de *I Ho Chuan* a ajuns pînă la zid o singură dată. Atunci m-am dus pînă acolo însoțit de Doamnna cu Păr Roșu, de Yu-lan și de încă două fete mai mari. Fiecare aveam în mîini cîte o suliță improvizată – mai exact, un băț în vîrful căruia am legat cîte un cuțit. Și i-am făcut pe *I Ho Chuan* să se retragă.

Simțeam că mi se face rău din cauza groazei.

– Dar sînt sigură că, atacînd din toate direcțiile, boxerii vor reuși pînă la urmă să pătrundă dincolo de ziduri, nu?

– Ah! Din partea de nord, care este și cel mai greu de apărat, nu vin. Nu știm de ce, dar par a se teme de latura aceea. Apoi îl mai avem și pe celălalt tip, care a venit acum zece zile. Și el are pușcă. Iar cînd ni s-au împuținat gloanțele, individul s-a furișat noaptea pînă în tabăra grupului de *I Ho*

Chuan pentru a fura altele. A furat şi o puşcă. De două ori a fost pînă acolo.

– Ce tip? am întrebat.

– Un demon englez. Se numeşte Fal-con. Este foarte violent şi aspru.

M-am întors spre domnul Marsh. Din cauza şocului, abia mai puteam să vorbesc.

– Robert este acolo! am şoptit. Omul acesta.... omul acesta zice că a ajuns la Misiune în urmă cu zece zile! Luptă cu toţii împotriva unui grup de boxeri. Oh, sărmanii copii!

– *Robert?* Cum naiba a reuşit să ajungă atît de repede? Şi de ce a venit individul ăsta pînă aici, Lucy? Întreabă-l!

Chang Li a ridicat din umeri în momentul în care i-am pus această ultimă întrebare.

– Aşa ne-am înţeles. Nu putem rezista. Fal-con m-a scos în afara zidurilor Misiunii acum trei zile, pe timp de noapte, spunîndu-mi să vin la Peking pentru a aduce ajutoare. Urmă încă o ridicare din umeri. Nu ştia că situaţia de aici este atît de proastă.

– Cum a reuşit Fal-con să ajungă pînă la voi fără să fie ucis?

Chang Li zîmbi.

– A sosit călare, îmbrăcat în hainele unui boxer pe care îl omorîse. În jurul capului avea înfăşurată o basma roşie, pentru ca nimeni să nu poată vedea că este un demon străin.

Zece minute mai tîrziu, mă aflam împreună cu domnul Marsh în faţa lui sir Claude MacDonald. Chipul acestuia era brăzdat de riduri, iar lunga lui mustaţă părea să-şi fi pierdut semeţia din cauza oboselii.

– Nici nu se poate pune o astfel de problemă, Marsh, spuse el pe un ton tăios. Nu pot trimite nici un detaşament pînă la acea Misiune, aflată tocmai la nouăzeci de mile depărtare. Sînt convins că ştii lucrul acesta.

– Da, domnule. Însă vă cer permisiunea să plec împreună cu Lucy. Noi ne putem strecura fără probleme pînă acolo.

Sir Claude ne privi lung.

– Nu mă îndoiesc. Dar cu ce-i puteți ajuta? Și, oricum, sînteți utili aici.

– Un bărbat, o fată și o pușcă nu vor reuși să modifice raporturile de forțe de aici. În schimb, asupra celor de la Tsin Kai-feng s-ar putea să aibă o influență.

Am intervenit în discuție, alarmată:

– Vă rog, domnule! Acolo sînt toți copiii mei.... adică, cei de care am avut grijă de-a lungul anilor.

Reprezentantul guvernului britanic se trase încruntat de mustață.

Atunci, domnul Marsh îl întrebă pe un ton calm:

– Nu credeți că-i sînteți dator cu ceva acestei tinere domnișoare?

Am părăsit Legația prin canalul gol, chiar în acea noapte, cînd luna era ascunsă dincolo de nori. Domnul Marsh își vopsise din nou părul și își prinsese coada. Pușca îi era înfășurată în cele două pături pe care le adusesem de la Tientsin. Eu aveam pistolul prins la talie, sub tunică. În plus, ne luasem un sac mic, în care pusesem niște mîncare și puțină apă.

O dată ieșiți din zona luptelor, ne-am adăpostit într-un grajd scos din uz, unde am stat pînă în zori, deoarece abia atunci am putut să ne strecurăm pe una dintre porțile orașului fără a da naștere la suspiciuni. Pe tot parcursul celor trei zile cît a durat călătoria pînă în Tsin Kai-feng, m-am simțit amețită. Parcă spiritul meu nu făcea parte din trupul care se îndrepta spre Misiune. Pur și simplu, îmi era greu să cred că mă întorceam acolo, la vechiul templu care îmi fusese casă timp

de atîția ani. Și îmi era și mai greu să cred că Robert Falcon se afla între zidurile lui sau că fiecare viață de acolo era amenințată de niște oameni pe jumătate scoși din minți de dorința aprigă de a ucide.

După a treia zi de mers, la puțin timp după miezul nopții, am ocolit orașul Chengfu. Două ore mai tîrziu, ne apropiam de Misiune venind dinspre latura ei nordică. Luminile satului din vale licăreau, dar nu se vedea nici un semn că s-ar pregăti un atac. Mergînd de-a bușilea, am înaintat spre zid. Tocmai atunci însă, luna s-a arătat pentru cîteva clipe dintre norii groși, obligîndu-ne să ne lipim de pămînt, în așteptarea unui moment mai prielnic. Iar în acele clipe de așteptare, privind drept în față, am fost cît pe ce să scot o exclamație de uimire. Acolo, pe zidul exterior din nord, se afla încă portretul lui Nick Sabine, decolorat, dar încă bine conturat, chiar și în această lumină vagă a lunii. Ploile nu-l șterseseră. Din contră, cărbunele moale părea să fi fost absorbit de pietrele poroase ale zidului.

Cînd norii au acoperit din nou luna, ne-am continuat drumul. O dată ajunși la zid, am fost sprijinită de domnul Marsh și am sărit în curte. Cîteva secunde mai tîrziu, cădea și el lîngă mine. Apoi am alergat împreună spre ușa bucătărici. Ajunsesem abia la jumătatea drumului cînd de la o fereastră de la etaj se auzi un țipăt. Vocea îmi era cunoscută. Era vocea lui Yu-lan.

– *Doctore! Vin din nord!*

Agitată, am strigat la ea în șoaptă, în limba chineză:

– Yu-lan! Să nu tragă nimeni. Sînt Lu-tsi! Lasă-ne să intrăm. Hai, repede!

Urmă o perioadă de tăcere. Ne-am lipit de peretele de lîngă ușa bucătăriei, care era baricadată pe dinăuntru. De deasupra noastră se auziră vag niște glasuri estompate, apoi răsună din nou vocea timidă a lui Yu-lan.

– Lu-tsi! Chiar tu eşti?

– Da! Sînt Lu-tsi. Cine altcineva ar putea să-ţi ştie numele sau cine altcineva le-ar putea cunoaşte pe Mei-lin, Mai-chai, sugara Kimi şi domnişoara Prothero, zisă şi Doamna Picior de Măgar? Am venit cu un prieten. Lasă-ne să intrăm, Yu-lan.

– Aşteaptă, Lu-tsi, aşteaptă!

Timp de un minut se auziră zgomote dincolo de uşa bucătăriei. În momentul în care aceasta s-a deschis, am văzut că de tavan era atîrnată o lampă aprinsă şi că lîngă peretele opus stătea doctorul Langdon, cu o puşcă îndreptată spre noi. Eu am fost prima care am intrat, scoţîndu-mi pălăria pentru a mi se vedea chipul.

– Doctore Langdon, chiar eu sînt! am spus. Oh, mă bucur atît de mult că vă găsesc bine, sănătos.

El îşi lăsă puşca în jos, uitîndu-se buimăcit la mine. Faţa îi era slăbită din cauza tensiunii şi a oboselii.

– Bunule Dumnezeu! mormăi în cele din urmă. Cum naiba...?

Doamna Fenshaw îşi făcu apariţia din spatele uşii interioare a bucătăriei, cu o coadă de mătură în mînă, de capătul căreia era legat un cuţit curbat. Părul roşu îi era strîns bine la spate, iar faţa îi era ceva mai osoasă decît mi-o aminteam. În schimb, ochii ei verzi exprimau mai multă prestanţă ca oricînd.

– Lucy Waring! exclamă în timp ce domnul Marsh închidea şi baricada uşa pe care intrasem. În numele Celui de Sus, ce faci aici? Şi cine este chinezul acesta care te însoţeşte?

– Venim de la Peking, doamnă Fenshaw. Chang Li a sosit acolo cu patru zile în urmă, dar nu vi s-au putut trimite ajutoare. Nici un soldat nu are cum să vină pînă aici. În schimb, am venit eu, împreună cu domnul Marsh. Oh,

scuzați-mă... Acesta este domnul Marsh. Apoi, întorcîndu-mă spre el: Domnule Marsh, îmi permiteți să vi-i prezint pe doamna Fenshaw și pe doctorul Langdon?

– Slujitorul dumneavoastră, doamnă... doctore Langdon. Am adus o pușcă, șaizeci de cartușe și un pistol. Este mult mai puțin decît ați sperat să primiți, sînt sigur, dar, decît nimic, sînt bune și acestea.

Urmară cinci minute de întrebări și răspunsuri confuze. Le-am vorbit pe scurt despre felul în care venisem în China, despre situația din Peking și despre vestea pe care le-o adusesem celor de acolo, privitoare la armata multinațională care avea să le vină curînd în ajutor.

– Cît de curînd, Lucy? mă întrebă doctorul Langdon.

– Peste vreo zece zile de acum încolo, dacă aprecierile colonelului Strake n-au fost greșite.

Doctorul schimbă o privire scurtă cu doamna Fenshaw.

– Bine, nu ne rămîne decît să depunem toate eforturile posibile pentru a rezista pînă atunci. De îndată ce trupele noastre vor pune mîna pe Peking, afacerea asta va fi ca și încheiată, deoarece împărăteasa va fi nevoită să-și întoarcă oamenii împotriva boxerilor.

Domnul Fenshaw se afla, după cum am aflat ulterior, la unul dintre posturile de veghe de pe latura sudică a Misiunii. Yu-lan și cîteva dintre fetele mai mari făceau cu rîndul de gardă pe la ferestre, zi și noapte, pentru a da semnalul de alarmă în caz de atac. Toate ferestrele erau blocate cu saci plini de nisip, între care era lăsată cîte o mică fantă pentru observare și pentru a se putea trage. Cele două asistente medicale chinezoaice convertite își petreceau timpul avînd grijă de copiii mici, împărțind rezervele tot mai reduse de hrană și, urmărind, la rîndul lor, mișcările atacatorilor.

– Plec s-o înlocuiesc puțin pe Yu-lan, spuse doamna Fenshaw. Noi nu ne părăsim niciodată postul pînă cînd nu sîntem înlocuiți, ori fata asta stă ca pe jăratic de cînd ai venit, Lucy. Apoi, ajunsă aproape de ușă, ea se întoarse pentru a adăuga: Este o fată curajoasă. A fost lîngă mine, cu una dintre sulițele acestea în mînă, atunci cînd diavolii aceia au încercat să se cațere pe zid. Numai datorită ei am reușit să îi respingem.

Nu pusesem încă întrebarea care îmi stătea pe limbă, dar acum înțelegeam de ce Robert Falcon nu-și făcuse încă apariția. Fără nici un dubiu, și el se afla la una dintre ferestre, la fel ca domnul Fenshaw. Cînd coborî în bucătărie, Yu-lan mă strînse în brațe, plînse, apoi mă strînse din nou. Mă bucuram s-o văd. Fata era mai matură decît mă așteptasem, dar lucrul acesta nu mi se părea surprinzător dacă mă gîndeam că luptase să apere zidul de atacurile boxerilor. Drept urmare, mi-am stăpînit nerăbdarea de a întreba de Robert, hotărînd ca, mai întîi, să dedic cîteva minute acestei reîntîlniri emoționante.

În timp ce Yu-lan flecărea fericită, am surprins discuția purtată de doctorul Langdon și domnul Marsh.

– Nu ne-au atacat decît de două ori pe timp de noapte, slavă Domnului, spunea doctorul Langdon. Se pare că nu le prea place întunericul. Iar ziua, fiind nevoiți să urce pe panta dinspre sat, ne intră în raza vizuală de la o distanță de aproximativ trei sute de iarzi. În general, am reușit să-i întoarcem din drum înainte de a ajunge la zid, cu numai cîteva împușcături, dar, de acum, va trebui să ne economisim muniția.

– Doctore, Chang Li i-a spus lui Lucy că acum vreo două săptămîni a sosit aici un englez. Este adevărat?

Doctorul Langdon dădu din cap, supărat.

– Am fi fost terminaţi fără el. Omul acesta ne-a reorganizat tot sistemul de apărare şi ne-a insuflat curaj – în special copiilor. În afară de asta, am fi rămas fără muniţii dacă n-ar fi ieşit noaptea, pe furiş, pentru a fura gloanţe de la diavolii din vale. Apoi medicul îmi aruncă o privire ciudată. Lucy îl cunoaşte.

Domnul Marsh spuse:

– Da, amîndoi îl cunoaştem, doctore. Înţeleg că acum se află la un post de pază, nu? Putem merge să-l vedem?

– Nu este la post. Zace în pat, cu un glonţ în piept. Rana n-ar fi fatală, dar glonţul este plasat în aşa fel încît operaţia va fi periculoasă. În orice caz, trebuie să încerc să i-l scot, pentru că, altfel, poate muri din cauza unei infecţii.

Mi-am simţit stomacul strîngîndu-se din cauza şocului.

– Vă rog... ne permiteţi să-l vedem?

– Da, Lucy. Însă mă îndoiesc că vă va recunoaşte, chiar dacă este conştient. Doctorul Langdon luă lampa care fusese pînă atunci agăţată de cîrligul din mijlocul tavanului scund. Yu-lan, du-te înapoi, la post, pînă cînd vei fi schimbată de Mei-lin. Apoi culcă-te puţin. Vei mai putea vorbi mîine cu Lu-tsi.

Împreună cu domnul Marsh, l-am urmat pe medic pînă în camera care îi aparţinuse odinioară domnişoarei Prothero. Aceasta fusese împărţită în două, printr-o prelată atîrnată de tavan. Pe podea erau întinse două rogojini. Patul domnişoarei Prothero era ascuns dincolo de draperia improvizată. Doctorul Langdon ridică un colţ al materialului greu, lăsîndu-ne să trecem în cea de-a doua „încăpere".

În pat zăcea un bărbat acoperit pînă la mijloc cu o pătură. Pieptul îi era gol. Doar în partea stîngă avea un pansament gros, pătat cu sînge. În momentul în care doctorul Langdon a ridicat lampa, mi-am auzit suspinul adînc suprapunîndu-se

peste cel al lui Marsh. Uluiți, amîndoi rămaseserăm cu privirile ațintite la omul din pat, care stătea cu ochii închiși.

Acela nu era Robert Falcon. Acela era soțul meu, Nick Sabine.

12

Consternarea de moment a fost înghițită de un val puternic de emoție. Eram măcinată de teamă, neliniște și milă, dar mai presus de toate sentimentele simțeam o strîngere de inimă extrem de intensă, asemănătoare unei dureri fizice.

Stînd lîngă pat, am apucat cu delicatețe mîna moale a soțului meu.

– Nick, am șoptit. Dragă Nick.

Ochii lui se deschiseră brusc. Erau roșii din cauza febrei. Fără a da nici un semn de recunoaștere, el își mișcă buzele uscate, schițînd un zîmbet silit.

– Iar visez, murmură atît de încet, încît abia am reușit să-l aud. O visez pe Lucy... cea mai bună dintre toate, doctore. Au spart matrița după ce-au făcut-o. Este prea bună pentru mine... Să nu-i spui niciodată... cît de mult am iubit-o, doctore. Promite...

Apoi își închise ochii și respirația lui neregulată răsună puternic în încăpere. Domnul Marsh îmi aruncă o privire întrebunită de pe partea cealaltă a patului, după care se întoarse spre doctorul Langdon, care era lîngă el, pentru a întreba:

– Cînd a fost împușcat?

– Cu numai cîteva ore în urmă. Cu dosul palmei, doctorul Langdon își șterse transpirația de pe față. Boxerii au adus, nu știu de unde, un aruncător cu rază mică de acțiune. Cu el, au tras în Misiune șase obuze. Asta chiar astăzi, înainte de a se însera. Au distrus parțial capela și au spart peretele uneia dintre

încăperile de pe colț. Trei copii, plus una dintre asistentele medicale, au fost răniți de bucățile de piatră, dar numai superficial. Se vor face bine cu toții.

– Dar... parcă ați spus că Nick a fost rănit de un glonț, nu?

– Da. Cînd s-a întunecat, a părăsit Misiunea. Lipsea de peste o oră cînd din partea de vest a satului s-a auzit o explozie. Acolo se afla amplasat tunul. Nick îl aruncase în aer, cu propriul lor praf de pușcă. Apoi am auzit mai multe focuri de armă. Unele de pușcă, altele de pistol. Nick a sărit peste zid o jumătate de oră mai tîrziu. A adus cu el pînă și un butoiaș cu praf de pușcă... Doar Dumnezeu știe cum a reușit să-l care avînd o asemenea rană. A bolborosit ceva referitor la utilizarea lui pentru realizarea unor bombe.

Domnul Marsh își coborî privirile spre Nick.

– Glonțul trebuie scos, spuse el, încordat. Aveți instrumentarul necesar? Și anestezic?

Doctorul Langdon dădu din cap.

– Cînd am venit aici, înainte de începerea asediului, am adus totul cu mine, dar glonțul este incomod plasat. Nu îndrăznesc să încerc să-l scot la lumina lămpii. Ochii nu-mi mai sînt suficient de buni, ca de altfel nici simțul tactil.

– Contează fiecare oră pierdută?

– Da. Însă sînt nevoit să aștept. I-am pus să ia sacii din geam, pentru ca, imediat ce se luminează, să mă pot apuca de treabă. Doamne, ajută-ne să nu fim atacați!

– Nici eu nu mai am ochi tineri și mîini agile, spuse domnul Marsh. În schimb, Lucy are. N-ar putea folosi ea forcepsul sub îndrumarea dumneavoastră, doctore?

– Lucy? Ți-ai ieșit din minți, omule?

– Nu. Vă sugerez să-i dăm lui Nick o șansă cît mai mare. Numai dumneavoastră puteți hotărî dacă această șansă implică

participarea lui Lucy sau aşteptarea zorilor. Subliniez că ultima variantă implică o întîrziere de trei ore sau chiar mai mult.

Doctorul Langdon mă privi lung, în lumina galbenă a lămpii.

– Poţi să faci aşa ceva, draga mea?

Înţepenită de teamă, incapabilă să scot vreun cuvînt, eram pe cale să-i răspund printr-o simplă clătinare a capului. Dar tocmai atunci se auzi din nou vocea impasibilă a domnului Marsh.

– Lucy poate face orice *trebuie* să facă. Întotdeauna a fost aşa.

– Păi, în cazul acesta...

Evenimentele petrecute pe parcursul următoarei ore aveau să-mi transforme visurile în coşmaruri foarte multă vreme. Respectînd instrucţiunile date de doctorul Langdon, mi-am frecat mîinile cu o soluţie antiseptică pînă cînd au început să mă usture, în timp ce domnul Marsh era plecat în bucătărie, pentru a steriliza instrumentarul chirurgical. După ce i-a pus lui Nick o mască din tifon, care îi acoperea nasul şi gura, doctorul Langdon l-a adormit cu eter. Apoi, imediat ce i-am scos soţului meu pansamentul grosolan făcut şi i-am curăţat toată pielea din jurul rănii cu un lichid din trusa medicului, am fost nevoită să folosesc bisturiul pentru a-i crea forcepsului spaţiul necesar de intrare. Din acel moment, teama mi-a dispărut complet, lăsînd în urmă doar un soi de amorţeală. În minte îmi răsunau în permanenţă cuvintele domnişoarei Prothero: „Fă numai următorul pas, dragă Lucy". Niciodată nu fusesem atît de mulţumită de experienţa pe care o căpătasem ducîndu-mă în sat împreună cu ea, cînd, jucînd rol de asistentă medicală, cususem răni, pusesem atele pentru a suda oasele rupte şi adusesem pe lume noi vieţi.

Domnul Marsh ţinea lampa. În spatele ei, pusese oglinjoara de poşetă a doamnei Fenshaw, care avea menirea de a reflecta lumina spre rană. Eu mă străduiam să uit că bolnavul era Nick, să uit pînă şi de faptul că aveam de-a face cu o fiinţă umană. Vorbind încet, doctorul Langdon îmi spunea ce să caut, ce să fac, ce să evit, cum să mînuiesc forcepsul pentru a detecta glonţul. Apoi veni momentul cînd, scoţînd instrumentul mînjit de sînge, am văzut că ridic urîta bucată de plumb.

Genunchii mi se înmuiară brusc, de parcă oasele şi carnea mi s-ar fi transformat în gelatină. Dar domnul Marsh îmi spuse cu severitate:

– Fără prostii, Lucy! Mai ai treabă.

Adunîndu-mi toate puterile, am urmat din nou instrucţiunile doctorului Langdon. Astfel, am mai curăţat rana de două ori: o dată înainte de introducerea unui mic tub de drenaj, a doua oară înainte de coaserea celor două margini ale tăieturii prin trei sau patru împunsături de ac. După aceea n-a mai urmat decît aplicara unui pansament curat, pe care l-am lipit de piele cu un „plasture de curte".

În final, doctorul Langdon expiră prelung.

– Bravo, Lucy. Fie că trăieşte, fie că moare, nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine ca tine.

M-am îndepărtat de pat făcînd cîţiva paşi înapoi. Podeaua părea să se ridice şi să se legene sub tălpile mele. Nu vedeam clar deoarece îmi focalizasem prea mult timp privirile într-un singur punct. Deodată, m-am auzit scoţînd un chicot prostesc şi dînd glas unui gînd aleatoriu care îmi trecuse prin minte:

– Odată, domnişoara Prothero mi-a spus că acesta se numeşte „plasture de curte" deoarece este utilizat de doamnele de la curte, care îşi lipesc cu el aluniţe false pe obraji...

O clipă mai tîrziu, genunchii mi-au cedat. Am avut timp

doar să mă întorc spre domnul Marsh, care m-a prins în braţe. Şi, din acel moment, am văzut negru în faţa ochilor.

M-am trezit întinsă pe o rogojină, într-una din camerele de la etaj ale aripii sudice a Misiunii. Auzind nişte bubuituri de puşti, ce ajunseseră să-mi fie atît de familiare în zilele pe care le petrecusem în Peking, am tresărit şi m-am ridicat brusc în capul oaselor. Doamna Fenshaw era la una dintre ferestre, cu spatele spre mine. Prin gaura pătrată lăsată între sacii cu nisip, prin care se uita afară, se strecura o rază strălucitoare de soare. Sărind de pe rogojină, am alergat spre ea.

– Ne atacă?

– Da. Este un grup mai mic, care tocmai urcă dealul. Doamna Fenshaw îşi înclină puţin capul pentru a-mi permite să mă uit şi eu prin ferestruica de observare. Vreo douăzeci de boxeri urcau în fugă panta dinspre sat, oprindu-se cînd şi cînd pentru a trage cîte un foc de armă. Le vedeam clar cingătorile şi panglicile roşii. Domnul Fenshaw stătea pe vine într-o căruţă care fusese trasă lîngă zidul exterior. În mînă acesta avea o prăjină scurtă, cu ajutorul căreia flutura un mic drapel britanic.

– De ce nu tragem şi noi? am ţipat. Ce face cu drapelul ăla? Vin direct spre el...!

– Taci, copilă, mă întrerupse doamna Fenshaw pe un ton tăios. Domnul tău Marsh a devenit şeful nostru. Stă la fereastra următoare... Ridicînd o batistă albă, femeia de lîngă mine se pregăti s-o scoată prin gaura de observare, pentru a o flutura. Pe scurt, noul nostru şef le-a pregătit o surpriză acestor sărmani diavoli, pe care îi inducem acum în eroare.

Boxerii se îndreptară ţipînd direct spre drapel. Cînd ajunseră la numai douăzeci de paşi de zid, doamna Fenshaw îşi strecură braţul printre saci şi flutură batista. De dedesubt,

din curte, soțul ei își ridică privirile spre fereastra noastră. În clipa următoare, i-am văzut mîna țîșnind în sus pentru a face vînt peste zid unui obiect pe care nu l-am putut identifica. Acesta căzu exact în mijlocul grupului de boxeri. Instantaneu, se auzi o explozie puternică. Cîțiva oameni căzură la pămînt. Ceilalți se întoarseră din drum. În timp ce ei fugeau, de la fereastra de lîngă noi începură să răsune niște împușcături. Împușcături neîncetate... Foc după foc. Unul dintre fugari se prăbuși cu capul înainte, cît era de lung. Urmă altul și altul. Dintre cei trei oameni doborîți numai unul reuși să se ridice pentru a coborî spre vale, tîrîndu-și un picior după el.

– Ce-a fost asta? am murmurat.

– O bombă făcută de acest domn Marsh al tău. Praf de pușcă, bucăți de cremene și cuie îndesate într-o coajă de nucă de cocos, în care am făcut un orificiu și am introdus un fitil. Cred că astăzi nu vom mai fi vizitați de boxeri. Doamna Fenshaw își îndreptă spatele și își presă puțin cu palmele părul încîlcit și nespălat. Ca o creștină bună ce sînt, mă opun violenței, Lucy. Dar mă opun și mai mult celor care vor să măcelărească niște bieți copii, așa încît sper că Bunul Dumnezeu mă va înțelege. Apoi femeia își coborî privirile spre soțul său, care își flutură mîna satisfăcut, după care sări din căruță și se îndreptă în fugă spre ușa Misiunii. În schimb, Stanley mă neliniștește, spuse ea cu sufletul îndoit. Cîteodată mă întreb dacă nu cumva distrugerea necredincioșilor nu-l încîntă prea mult.

Domnul Marsh își făcu apariția în cadrul ușii, cu pușca în mînă.

– De data aceasta le-am dat o lovitură puternică, doamnă. Ah, Lucy, cum te simți?

– Bine. Îmi pare rău că m-am trezit atît de tîrziu. Nick este...

– Adormit. Respiră normal. Doctorul Langdon zice că

febra îi scade. Haide, copilă, nu plînge. Marsh mă luă pe după umeri. Fugi să stai lîngă el. Nu vom mai avea parte de un alt atac mult timp de acum înainte, presupun. Doamnă Fenshaw, vreți să mă duceți pe la toate punctele de apărare? Cred că am putea face niște modificări care ne pot spori avantajele.

Ochii verzi ai doamnei Fenshaw se luminară, în ciuda oboselii care își pusese puternic amprenta pe obrajii ei, acum foarte trași.

– Niciodată nu m-am dat în vînt după militari și strategiile lor, domnule Marsh, dar trebuie să vă mărturisesc că prezența dumneavoastră, în aceste clipe, este deosebit de liniștitoare. Sînteți un om formidabil.

– Îmi stăpînesc bine vechea meserie, doamnă. Iar aceasta este o ocazie prielnică pentru a face uz de cunoștințele mele.

După plecarea lor, m-am îndreptat spre dormitorul domnișoarei Prothero. Yu-lan îl supraveghea pe Nick, cu sulița ei improvizată pusă alături. Fata m-a întîmpinat cu un zîmbet. În timp ce schimbam cu ea cîteva cuvinte în șoaptă, am pipăit fruntea lui Nick și i-am luat pulsul. Capul îi era încă fierbinte, iar fața îi strălucea din cauza transpirației, însă somnul părea a-i fi adînc și sănătos. Cîteva clipe mai tîrziu, Yu-lan pleca, lăsîndu-mă singură cu soțul meu.

Dacă aș fi avut posibilitatea să văd ce era în mintea lui, aș fi fugit oare de spaimă? m-am întrebat. Aș fi bătut în retragere descoperind ura și răutatea care îl aduseseră aici, pe urmele lui Robert Falcon? Aș fi constatat oare că motivul ciudatului comportament pe care îl adoptase față de mine se găsea ascuns în întunecimea unei judecăți anormale?

Barba îi era nerasă. Cu excepția faptului că obrajii îi erau supți, arăta aproape la fel ca în seara în care ne cunoscusem, în închisoarea Chengfu, cînd mă ținuse de mîini și îmi vorbise cu blîndețe, alungîndu-mi toate temerile.

Pe neașteptate, m-am simțit adînc mișcată. Și parcă am fost trezită la realitate cu o brutalitate atît de mare, încît toate gîndurile părură să mi se dezintegreze. Lacrimile începură să-mi curgă pe obraji. Fără a-mi da prea bine seama ce fac, am îngenuncheat lîngă pat, am apucat cu grijă mîna soțului meu și mi-am lipit buzele de ea. Lacrimile mele îi udară mîna. Treptat, am realizat că, în ciuda neliniștilor, misterelor și dubiilor, în acest moment eram mai fericită ca niciodată. Atunci, am șoptit: „Nick, dragă Nick", după care, rămînînd îngenuncheată, am încetat să mai gîndesc. Îmi era de ajuns să stau acolo și să-l simt prin toți porii.

Nu știu cît timp a trecut pînă cînd draperia grea care împărțea dormitorul în două s-a mișcat pentru a-i permite doctorului Langdon să se apropie de pat.

– Ah, Lucy! Dragă copilă, nu-ți fie teamă, îmi spuse el cu glas coborît. Tînărul acesta are un organism foarte puternic și sănătos. Sînt convins că, de acum, își va reveni. Este suficient să se trezească și să constate că stai lîngă el. Ce tonic minunat... Te adoră, Lucy.

M-am ridicat din genunchi și m-am așezat pe pat.

– Vă referiți la afirmațiile acelea pe care le-a făcut aseară, cînd am ajuns la Misiune? Atunci nici măcar nu și-a dat seama că mă aflu, cu adevărat, lîngă el.

– Da, la ele mă refer. Am crezut că ai fost prea tulburată pentru a le lua în seamă.

– Nu, le-am auzit. Dar n-au fost decît niște vorbe spuse în stare de delir? În nici un caz nu le-a rostit cu bună știință.

– L-am auzit pomenindu-te și cînd nu delira, Lucy.

– Păi... Nick este un om ciudat. Acum ai senzația că nutrește unele sentimente față de tine, în clipa următoare se schimbă brusc și îți dai seama că te-ai înșelat. Am trăit împreună cu el, sub același acoperiș, timp de cîteva săptămîni,

așa încît știu. Apoi, vrînd să schimb subiectul, m-am grăbit să adaug: Tot n-am reușit să înțeleg cum a ajuns aici atît de repede. A plecat din Anglia cu numai opt sau nouă zile înaintea mea și a domnului Marsh. Ori noi am călătorit la bordul unui distrugător, care este mult mai rapid decît o navă obișnuită.

Doctorul Langdon zîmbi. Acum era mai puțin obosit și palid decît cu o seară în urmă, cînd îl văzusem pentru prima dată, în bucătărie. De atunci nu trecuseră multe ore, dar – am realizat – aceste cîteva ore însemnaseră venirea domnului Marsh, care le reînnoise speranțele pierdute o dată cu puternica lovitură pe care o primiseră cu toții în momentul rănirii lui Nick.

– Nick nu a venit cu vaporul, spuse doctorul Langdon. Cea mai mare parte a drumului a făcut-o cu trenul.

L-am privit nedumerită.

– Dar, cu siguranță, Transsiberianul nu este terminat, nu?

– Nu. Însă a ajuns să traverseze Rusia pînă la Sretensk, ceea ce înseamnă mai mult de cinci mii de mile. Iar la Sretensk sînt navele fluviale cu abur care fac legătura cu linia de cale ferată care ajunge pînă la Vladivostok. De acolo, Nick a mers cu un vas militar rusesc, pretinzînd că este corespondentul de război al unui ziar. N-a trebuit să dea decît cîteva ciubucuri. Întreaga lui călătorie a durat douăzeci și una de zile. A avut și noroc, desigur, dar presupun că un tînăr atît de hotărît ca el își face singur norocul.

– Chang Li ne-a informat că englezul care a sosit la Misiunne se numește Fal-con, am spus. Nici nu ne-a trecut prin cap ideea că ar putea fi vorba despre Nick.

– A fost o simplă măsură de precauție, Lucy. Nick s-a folosit de numele unui cunoscut, care a mai fost văzut pe aceste meleaguri.

– Dar de ce?

– Păi... pînă acum, am fost norocoşi dintr-un anumit punct de vedere. Vechiul nostru „prieten" Huang Kung, mandarinul din Chengfu, şi-a trimis majoritatea soldaţilor la Peking, pentru a da o mînă de ajutor trupelor care îi asediază pe demonii străini de acolo. Misiunea aceasta mică nu l-a prea preocupat. S-a mulţumit să-i tocmească numai pe cei patruzeci sau cincizeci de boxeri, considerînd că aceştia ne vor distruge repede. Dar ia gîndeşte-te bine, Lucy... Ce crezi că s-ar fi întîmplat dacă ar fi auzit că aici se ascunde un demon străin pe care îl cheamă Sabine? Anul trecut i-am furat lui Huang Kung victima de sub nas. Dacă ar afla că Nick trăieşte şi că, pe deasupra, se află aici, la Misiune, ar aduna toţi soldaţii din oraş pentru a-i trimite împotriva noastră.

M-am cutremurat.

– Da, înţeleg, doctore Langdon. Dar cum ar fi putut afla Huang Kung de prezenţa soţului meu?

– Încă de la sosirea lui în China ştiam că exista posibilitatea să fim nevoiţi să-l trimitem pe Chang Li la Peking, după ajutoare. Ori dacă acesta ar fi fost capturat, ar fi putut divulga – de bunăvoie sau silit – numele străinului care venise la Misiune. Deci a fost mai indicat ca Nick să se folosească de un nume fals, de la bun început. Doctorul Langdon scoase din buzuar o pipă goală, o privi gînditor, după care o băgă la loc. Ai servit micul dejun, Lucy? mă întrebă apoi.

– Nu încă.

– Atunci fugi în bucătărie. Vei fi sufocată de copii, normal, pentru că toţi sînt acolo. Abia aşteaptă să te vadă.

Ceva mai tîrziu, domnul Marsh m-a anunţat care sînt sarcinile mele. Între anumite ore trebuia să-l supraveghez pe Nick. La alte ore, din zi sau din noapte, trebuia să fiu prezentă

la una dintre ferestre, pentru a urmări mişcările boxerilor. Dacă se anunța un atac iminent, aveam datoria de a mă duce la uşa bucătăriei, cu pistolul domnului Marsh, pentru a o păzi cît puteam de bine. Exista însă o problemă care le dădea mare bătaie de cap bărbaților din Misiune. În cazul unui atac, era vital ca ei să nu părăscască punctele cele mai avantajoase de tragere, din camerele de la etaj, de unde îşi puteau îndrepta puştile spre zid şi spre cărarea care urca dealul. Dar asta însemna că de boxerii care reuşeau să ajungă la zid nu se puteau ocupa decît fetele mai mari şi doamna Fenshaw. Odată, ele fuseseră puse într-o astfel de situație. Pregătit de atac, carul la care se înjugau de obicei boii fusese tras din timp lîngă zid, în dreptul punctului cel mai vulnerabil. Acoperămîntul din pînză al carului fiind scos, copiii şi doamna Fenshaw nu trebuiseră decît să se urce pe această platformă improvizată şi să lupte împotriva boxerilor cu aşa-numitele lor suliţe, pînă cînd reuşiseră să-i respingă.

Acestea fuseseră cele mai groaznice momente ale luptei de atunci. Acum însă, avînd la dispoziție bombele realizate de domnul Marsh, speram că nu vom mai ajunge la lupte directe, duse lîngă zid. Or, asta însemna că probabilitatea de a fi nevoită să folosesc pistolul domnului Marsh, de la uşa bucătăriei, era mică – lucru care mă bucura.

În acea zi, domnul Marsh păru a se găsi peste tot – aici, acolo, dincolo, oriunde era necesar. În orice moment, el ştia cu exactitate ce voia şi ne dădea instrucțiuni pe un ton energic şi încrezător, care ne făcea să ne simțim protejați sub conducerea unui asemenea şef. La cererea lui, unele ferestre au fost blocate complet cu saci cu nisip, altele, degajate puțin, pentru a ne putea asigura găuri de tragere mai mari, cu cîmp vizual mai larg. La lăsarea serii, domnul Marsh ieşi din Misiune pentru a întinde prin jurul acesteia nişte funii realizate de copii,

prin împletirea aţelor obţinute de la deşirarea unei pături. Dacă cineva se împiedica de aceste funii, puse la nivelul genunchiului, cutiile de tablă legate de ele se ciocneau, avertizîndu-ne de apropierea oricărui intrus. Normal, sistemul era util în special pe timp de noapte.

În momentul întoarcerii lui din această scurtă expediţie, mă aflam în bucătărie.

– Bună, dragă Lucy, îmi spuse. Cum se simte Nick?

– Mai doarme încă. Se pare că are parte de un somn bun. Am să merg chiar acum la el, pentru a-l schimba pe doctorul Langdon, care stă acolo de două ore.

– Să mă anunţi cînd se trezeşte. Aş vrea să-l văd. Domnul Marsh îşi frecă bărbia, gînditor. N-am avut suficiente funii pentru a le întinde pe toată latura de nord. Ştiu că boxerii nu ne-au atacat niciodată din direcţia aceea, însă mă nelinişteşte faptul că nu înţeleg care este motivul.

– Cred că îi deranjează portretul lui Nick, domnule Marsh. Cel desenat de Robert Falcon pe zid. Se pare că-i sperie deoarece consideră că este imaginea vreunui spirit rău de-al nostru. Boxerii sînt foarte superstiţioşi.

Chiar în acel moment, în bucătărie intră zîmbitor doctorul Langdon.

– S-a trezit, Lucy. I-am spus că eşti aici şi a cerut să te vadă. Haide, grăbeşte-te.

Domnul Marsh îmi puse mîna pe umăr şi mă strînse uşor.

– L-ai salvat, Lucy. Transmite-i dragostea mea. Urc într-un minut sau două.

Cînd am intrat în dormitor, zîmbetul acela asimetric, schiţat de numai un colţ al buzelor, era întipărit pe faţa soţului meu.

– Deci... chiar ai fost lîngă mine aseară, murmură. Am crezut că visez din nou. Maimuţică mică şi proastă... Auzi, să vii după mine tocmai pînă aici!

M-am apropiat de el şi m-am aplecat pentru a-l săruta pe obraz.

– Cum te simţi, Nick?

– Nu prea rău.

Aşezîndu-mă, l-am luat de mînă. El mă privi, apoi îşi întoarse capul.

– N-are sens să fii prea bună cu mine. Atitudinea ta nu face decît să înrăutăţească situaţia.

– Să înrăutăţească situaţia, dragul meu Nick?

– Mda... totul. Oh, Doamne, sînt atît de slăbit încît nu pot nici măcar să-mi ţin limba.

– De ce ar trebui să ţi-o ţii, Nick? Te rog, spune-mi orice doreşti.

Cu un efort, el îşi întoarse capul pentru a se uita din nou la mine.

– Ah, Lucy... ar fi o nebunie. Apoi ochii îi căpătară o expresie neliniştită. Tata este aici? Doctorul Langdon mi-a spus că a fost.

– Da. Am venit împreună.

– Trebuie să vorbesc urgent cu el, Lucy. Sînt o mulţime de lucruri de făcut pentru următorul atac al boxerilor.

– Nu-ţi face griji, Nick. Tatăl tău... A, uite că a venit!

Domnul Marsh se apropie de pat.

– Bună, Nick. Se pare că Lucy a fost un chirurg foarte bun.

– Da... am aflat de la doctorul Langdon. Ascultă, tată. Aseară am făcut rost de nişte praf de puşcă, pe care îl poţi folosi pentru realizarea unor bombe. În el ne stau toate speranţele, pentru că, altfel, boxerii vor reuşi să treacă de zid. Trebuie să îndeşi praful în nişte cutii din tablă, după ce, în prealabil, îl amesteci cu nişte bucăţi mici de fier sau piatră, care să joace rol de mitralii. Şi ai nevoie de un fitil. Nu m-am gîndit încă ce...

– Am amestecat praful de puşcă cu puţin nisip, pentru a-l determina să ardă mai lent. Fitilul a fost un fir de pai, introdus printr-un orificiu al cojii de nucă de cocos în care am băgat amestecul. A dat rezultate foarte bune, Nick. Boxerii au suferit pierderi grele în timpul atacului de astăzi.

Nick îi aruncă o privire lungă. Ochii îi erau adînciţi în fundul capului.

– Ce altceva ai mai făcut, tată? întrebă el în cele din urmă.

– Am reorganizat cîteva dintre punctele de tragere. Am întins funii de avertizare, de care să se poticnească orice nepoftit. Am minat poarta cu o cantitate mică de praf de puşcă... Pe un ton calm, fără a face uz de cuvinte inutile, domnul Marsh îi înşiră toate realizările lui şi motivele care îl determinaseră să procedeze în acest mod. La sfîrşitul acestei succinte dări de seamă, el zîmbi. Nu face figura asta surprinsă, Nick. Am luptat în paisprezece campanii, doar ştii.

După un minut de tăcere, aparent interminabil, Nick spuse încet:

– N-am ştiut că se poate să fii în acelaşi timp şi servitor, şi bărbat. Se pare că te-am judecat greşit toată viaţa. Buzele lui palide schiţară un zîmbet crispat. Dar una dintre puţinele mele calităţi este că ştiu cînd dau dovadă de prostie. Scuză-mă, tată.

Domnul Marsh îşi clătină capul.

– Nu-ţi cere iertare faţă de mine, Nick. Niciodată nu-mi va fi ruşine că sînt servitor. În schimb, întotdeauna îmi va fi jenă ştiind cum v-am înşelat aşteptările – pe ale tale şi pe ale mamei tale. Poate că este prea tîrziu să ne împrietenim, dar... am putea încerca?

Am simţit că degetele lui Nick se strîng fără vlagă în mîna mea.

– Am putea chiar constata că ne este uşor să devenim prieteni, spuse el, încercînd să zîmbească.

– Sînt foarte bucuros, zise domnul Marsh simplu. Trebuie să te odihneşti, Nick. Te las cu Lucy. Nu-ţi face probleme din pricina boxerilor. Voi reuşi să-i dau gata şi îşi vor dori să nu se fi născut pe acest pămînt. Apoi Marsh plecă, energic şi drept ca un om de două ori mai tînăr decît el.

În încăpere se lăsă o tăcere adîncă. În cele din urmă, Nick spuse:

– Vorbeşte-mi despre peripeţiile prin care ai trecut cu tata, Lucy. Cum aţi venit aici, ce aţi făcut, totul...

– Nu vreau să te obosesc, dragă Nick.

– Nu mă oboseşti. Te rog, Lucy.

I-am povestit totul, probabil că nu foarte bine, deoarece, uitînd mereu care era ordinea evenimentelor, de nenumărate ori am fost nevoită să reiau şi să-i explic încă o dată, din punctul în care intervenise eroarea. Nick stătea cu ochii închişi. Cînd m-am apropiat de sfîrşitul povestirii, am crezut că adormise, dar, cînd am tăcut, el îşi deschise ochii şi şopti:

– Sărmană Lucy. Dacă scapi de o problemă, intervine alta. Nu contează... într-o bună zi, totul va reveni la normal pentru tine.

La ultimele lui cuvinte, privirile îi rătăciră prin încăpere, apoi pleoapele îi căzură şi respiraţia îi deveni mai greoaie. Am stat ţinîndu-l de mînă timp de două ore, pînă la venirea doamnei Fenshaw. Pentru acea noapte nici ea, nici soţul ei nu primiseră sarcina de a supraveghea zidul, aşa încît urmau să doarmă amîndoi în partea cealaltă a draperiei care diviza dormitorul. Deci, dacă Nick voia ceva, avea să fie imediat auzit.

Nu mi-am revăzut soţul decît în după-amiaza următoare, deoarece în noaptea aceea am fost de gardă, iar domnul Marsh

insista ca, după gardă, toată lumea să doarmă cel puțin patru ore pentru a-și putea relua apoi sarcinile odihniți. În cursul dimineții, boxerii au tras în Misiune de la distanță, cu puștile, fără să ne cauzeze nici un prejudiciu. Chiar ne-a făcut plăcere să-i auzim cum își irosesc munițiile.

Deci după-amiaza, luînd un bol cu supă, m-am dus la Nick. Cu ajutorul doctorului Langdon am reușit să-i așez spatele pe perne, după care l-am hrănit cu răbdare, lingură cu lingură, pînă cînd a mîncat toată supa caldă. Nick își deschidea solemn gura, ca un copil ascultător. Privirile nu i se desprinseră nici o clipă de pe fața mea. Astăzi avea o voce ceva mai puternică, iar buzele nu-i mai erau atît de palide.

Punînd jos bolul gol, am întrebat:

– Dragă Nick, te obosesc dacă vorbesc?

– Nu. Pe fața lui apăru un zîmbet șters. Îmi place să te ascult. Și, oricum, astăzi mă simt mult mai bine.

– Vreau să-ți cer ceva... o favoare, Nick. Știu de ce ai venit aici. În biletul pe care l-ai lăsat, ai spus că te duci să plătești o datorie veche. Dar te rog... te rog uită de dușmănia pe care o nutrești față de Robert Falcon. Mă sperii cînd mă gîndesc ce s-ar putea întîmpla dacă vă întîlniți aici...

– Stai, Lucy. Nick mă privea consternat. Crezi că.... crezi că am venit în China pentru a-l urmări pe Robert Falcon? Crezi că am plănuit să-i fac vreun rău?

Mi-am apăsat obrajii cu ambele mîini.

– Știu că intenția ta a fost să-l oprești într-un fel sau altul să pună mîna pe smaralde, chiar dacă pe tine nu te interesează această comoară. Ca atare, m-am temut de... modul în care s-ar putea sfîrși călătoria voastră.

De pe buzele lui Nick scăpă un hohot plăpînd de rîs. O clipă mai tîrziu, rîsul i se șterse și el se crispă de durere, dar acesta nu reuși, totuși, să-i alunge și demonii care începuseră

să-i danseze în ochii încercănați, cufundați în adîncul capului.

– Oh, Lucy, chiar așa ai gîndit? Dar mie nu-mi pasă nici de Falcon, nici de smaralde. Pînă acum nici măcar nu m-am obosit să mă uit ce se ascunde în spatele scutului de bronz. N-are decît să le ia Falcon. Sta-i-ar în gît afurisita asta de comoară. Întinzîndu-se, Nick mă luă de mînă. Am venit aici pentru a-mi plăti datoria pe care o aveam față de doctorul Langdon.

– Față de *doctorul Langdon*?

– Da. N-ai citit ziarul apărut în dimineața în care am plecat? În el a fost publicat un mic articol expediat de un corespondent al redacției *Times*, care era în drum spre Peking. Omul scria că vorbise cu un medic american din Chengfu, care afirma că, de acum, se așteaptă ca animozitățile din China să ajungă în orice clipă la apogeu, motiv pentru care considera că masacrele vor începe curînd. Acest medic se ducea la o Misiune din apropiere, pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo. În orice caz, era foarte pesimist. Dacă guvernele american și cele europene nu trimit rapid niște trupe, spunea el, străinii de pe tot cuprinsul Chinei de Nord nu vor mai putea fi salvați deoarece vor fi găsiți morți.

Am simțit o ușurare profundă. Parcă mi s-ar fi luat un bolovan de pe inimă.

– Deci ți-ai dat seama că era vorba de doctorul Langdon... De aceea ai venit?

– A trebuit să vin, Lucy, îmi spuse Nick cu blîndețe în glas. Îi datoram viața. Știu cît de încete sînt guvernele atunci cînd sînt nevoite să ia hotărîrea de a acționa, ori eu nu puteam sta confortabil în Anglia în vreme ce el și toți ceilalți de aici erau măcelăriți. În concluzie, am venit pentru a le da o mînă de ajutor.

M-am trezit rîzînd și plîngînd în același timp. Strîngîndu-l de mînă, am spus:

– Oh, Nick, Nick, am fost atît de proastă!

El îşi închise ochii.

– Nu i-aş face nici un rău lui Robert Falcon. În vecii vecilor. Ştiu că-l iubeşti, Lucy.

– Că-l iubesc? Mi-am ţinut respiraţia. Ce vrei să spui, Nick?

El îşi deschise ochii şi îmi adresă un zîmbet obosit.

– Este pentru prima dată cînd nu eşti sinceră cu mine, Lucy. Te rog, nu te preface. Ştiu că-l iubeşti pentru că te-am văzut într-o seară de noiembrie... Erai pe coasta văii. Atmosfera era înţesată de fumul degajat de rugurile aprinse. Nu te-am zărit decît pentru o clipă. Te aflai în braţele lui. Ori tu eşti Lucy pe care am cunoscut-o în Chengfu, fata în al cărei trup şi minte nu există nici un strop de falsitate sau de şiretenie. Nu eşti genul de femeie care ar îmbrăţişa şi ar săruta un bărbat dacă n-ar vrea.

Din cauza şocului, am simţit că sîngele mi se scurge din obraji.

– Nick, te rog, ascultă-mă şi încearcă să mă înţelegi, am spus. Eram singură şi nefericită. Nu aveam nici un prieten. Robert a început să-mi facă vizite. A fost singurul om foarte răbdător şi foarte amabil cu mine, o fată străină aflată pe un tărîm străin... La un moment dat, soţii Gresham i-au interzis să mai vină. În seara în care au fost aprinse rugurile, stăteam singură şi, deodată, l-am văzut materializîndu-se din întuneric. Nu mi-a vorbit. Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Acela a fost primul meu sărut, un sărut dat de un om care fusese deosebit de bun cu mine. Ca atare, i-am răspuns în acelaşi mod, iar mai tîrziu m-am întrebat dacă îl iubesc. Cînd nu ştii ce înseamnă să fii îndrăgostită... te întrebi, te îndoieşti. După ce m-am mutat la *Moonrakers*, Robert a reînceput să mă curteze, dar nu ne-am mai sărutat niciodată.

Îmi țineam mîinile împreunate și le strîngeam cu atîta forță încît începuseră să-mi tremure.

– Asta-i tot, Nick. Nu mi-e rușine și nu încerc să-mi găsesc scuze. Tot ceea ce vreau să-ți spun este că nu trebuie să crezi că-l iubesc doar pentru faptul că m-ai văzut în acea clipă, pe coasta văii... Luată prin surprindere de un gînd neașteptat, m-am oprit. Deci *tu* ai fost cel pe care l-am zărit după aceea... Ai fost acolo!

Nick mă privi consternat, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce-i spusesem. După un timp, dădu din cap, aprobator.

– Da. Tocmai mă întorsesem din Anglia. Aflasem de la doctorul Langdon că locuiai la familia Gresham, așa încît m-am dus direct la *High Coppice* pentru a te găsi. Cînd am ajuns, am constatat că toată familia era preocupată de focurile din vale. Drept urmare, am coborît și te-am văzut cu Robert. Nick se mișcă agitat, de parcă nu și-ar fi găsit locul. După aceea... timp de cîteva minute, nu prea știu ce s-a întîmplat. Țin minte doar că am hoinărit prin norii de fum. În orice caz, nu te-am mai zărit, Lucy. De fapt, n-am mai zărit aproape nimic, așa încît nu mi-am dat seama că m-ai văzut. Cred că te-am speriat foarte tare. Îmi pare rău.

– Nu mai contează. Continuă, Nick.

– Păi... apoi am plecat. Nimeni nu știa că mă întorsesem din China. O vreme, am stat în Normandia, plănuind să-mi cumpăr o barcă de pescuit, cu care să transport peste Canal mărfuri de contrabandă. Nick schiță un zîmbet strîmb. Dar genul acesta de ocupație nu mi s-a mai părut amuzant. După ce m-am lăsat purtat de valuri un timp, m-am întors după tine.

Aș fi vrut să-l întreb de ce se întorsese după mine, dar îmi minte în veni brusc o altă întrebare, mai importantă, pe care i-am pus-o imediat.

– Nick, cunoşti Peşterile Chislehurst?

Privirea pe care mi-o aruncă soţul meu fu lipsită de orice expresie.

– Peşterile? Da, am auzit de ele, dar nu le-am vizitat niciodată. Robert Falcon le ştie bine – cel puţin, aşa mi-a spus Edmund, mai demult. Cică ar fi obţinut permisiunea de a le explora acum cîţiva ani, cînd a vrut să publice o broşură privitoare la ele. De ce mă întrebi, Lucy?

– În seara aceea, după ce te-am văzut, m-am rostogolit pe o pantă şi m-am lovit la cap de un bolovan. În timp ce zăceam inconştientă, cineva m-a dus în peşteri, lăsîndu-mă într-o galerie îndepărtată. Doar printr-un miracol am reuşit să găsesc ieşirea. Oh, Nick... am avut momente cînd am fost tentată să cred că tu m-ai dus. Te rog să mă ierţi.

Nick se albi la faţă. Am fost nevoită să mă lupt cu el pentru a-l determina să nu se ridice din pat.

– Atotputernicule Dumnezeu, ăla a fost Falcon! spuse furios.

– Nu, nu se poate. De ce ar fi făcut un asemenea gest la numai cîteva minute după ce mă sărutase?

El se lăsă din nou pe perne, enervat pe slăbiciunea propriului trup.

– De ce? Pentru că este Robert Falcon. Nu-ţi pot explica cum funcţionează mintea acestui om, Lucy. Îţi pot spune doar că uneori este capabil de absolut orice. Poate că atunci cînd a venit la tine, pe coasta văii, a ezitat între posibilitatea de a te săruta şi cea de a te sugruma. Apoi, cînd te-a găsit zăcînd în stare de inconştienţă... Nick îşi clătină capul, înverşunat. Cînd se află într-o anumită dispoziţie sufletească, Falcon este în stare să facă orice pentru a obţine ceea ce vrea, considerînd că acţiunile îi sînt pe deplin justificate. Pentru el, singurul lucru care contează cu adevărat este *Moonrakers*. Este o

obsesie. Poate că starea lui mintală se înrăutăţeşte, dar niciodată n-a fost prea zdravăn, Lucy. Ca şi Edmund Gresham, ştiu bine acest lucru deoarece i-am fost coleg de şcoală. Presupun că şi părinţii lui ştiu. Am impresia că doamna Falcon este o femeie sinceră... Nu te-a avertizat?

– Mi-a spus că nu vrea să mă mărit cu Robert, dar am crezut că o spune numai pentru că nu mă consideră o partidă corespunzătoare.

Nick se uită la mine.

– Chiar ţi se pare că este genul de om care pune vreun preţ pe chestiile astea?

– Nu, presupun că nu este... Oh, Nick, crezi că şi-a făcut griji pentru *mine?*

– Sînt sigur. Robert este în stare să joace orice rol îi convine. Întotdeauna am ştiut că poate deveni periculos. Şi nu mă îndoiesc că şi părinţii lui ştiu.

– Dar de ce ar fi vrut să... îmi pună capăt zilelor?

– Şi-o fi zis că, moartă fiind, *Moonrakers* va fi în siguranţă ceva mai mult timp.

– Nu, Nick. Atunci nu ştia că sînt soţia ta..., habar n-avea de existenţa testamentului.

– Ba de căsătoria noastră aflase, Lucy, şi, asta chiar înainte de a se întoarce din China. Este adevărat, cînd am venit după tine la *Moonrakers* a fost consternat, dar reacţia lui n-a fost declanşată de vestea căsătoriei noastre, ci de revederea mea; nu se aşteptase să mai trăiesc.

Eram atît de uimită încît, de data aceasta, am vorbit cu o voce ascuţită şi tremurătoare.

– Vrei să spui că a ştiut în permanenţă? Cum se poate aşa ceva?

– Destul de simplu. A venit în Chengfu în ziua în care ţi-ai luat rămas-bun de la doctorul Langdon. Te-ai întîlnit cu

el pe drum, ţii minte? Atunci cînd vrei să faci cercetări într-un oraş străin, cel mai bine este să începi cu unul dintre conaţionalii tăi, care trăieşte acolo de mai mulţi ani. Deci domnul Tattersall a fost o opţiune perfectă. Şi bătrînul nu şi-a putut ţine gura, spunîndu-i lui Falcon că ne cununase. Ştiu cum s-au petrecut lucrurile deoarece, ulterior, Tattersall i-a vorbit doctorului Langdon despre acest episod.

În faţa ochilor îmi apăru imaginea firelor aurii de păr pe care le găsisem prinse de nasturele manşetei, după ce fusesem atacată de intrusul care se strecurase în cabina mea în timp ce *Formosa* era acostată în Hong Kong. Deci intrusul acela fusese Robert Falcon. După ce vorbise cu domnul Tattersall, el putuse face uşor călătoria de la Chengfu la Hong Kong, deoarece eu mai pierdusem cîteva zile stînd la Misiunea Tientsin. Şi, o dată ajuns în Hong Kong, aşteptase liniştit să-mi încep voiajul spre casă. Iar cînd sosisem acolo, se urcase pe furiş la bordul vasului pentru a-mi fura actele de căsătorie şi testamentul, încît să-mi fie greu să demonstrez că am drepturi succesorale, în calitate de soţie. Dar nu... hîrtiile acela nu-mi fuseseră furate. Crezusem doar că-mi fuseseră furate, însă le regăsisem cîteva săptămîni mai tîrziu, sub căptuşeala ruptă a valizei mele.

O dată ajunsă la această concluzie, în minte mi se contură un alt gînd. Mai demult, citisem ceva privitor la modul în care scăpaseră regaliştii de pe vremea lui Cromwell, ascunzîndu-se în peşteri. Ca atare, am spus:

– Nick, crezi că există vreo galerie a Peşterilor Chislehurst care face legătura între *Moonrakers* şi *High Coppice?*

El se încruntă. Ochii îi erau încă furioşi.

– N-aş putea spune cu certitudine. În orice caz, ştiu că în pivniţa de la *High Coppice* există o uşă scoasă din uz, care dă într-o galerie a peşterilor. Edmund mi-a vorbit de ea, pe

vremea cînd eram colegi de şcoală. Ai vreun motiv care te face să crezi că Falcon s-a folosit de peşteri pentru a se strecura în *High Coppice?*

I-am povestit repede despre intrusul de pe *Formosa* şi despre aparenta dispariţie a actelor mele, pe care le considerasem furate.

– Acum sînt sigură că cel care m-a atacat pe vas a fost Robert. Dar s-a mai întîmplat ceva ciudat. Într-o noapte, pe vremea cînd locuiam la *High Coppice*, am fost trezită de nişte zgomote. Cineva se afla în camera mea. Apoi am simţit mirosul de acetilenă al unei lanterne oarbe. Poate că Robert a intrat în casă folosind uşa pivniţei lor şi mi-a pus actele la loc, strecurîndu-le special în spatele căptuşelii pentru a mă face să cred că nu le sesizasem prezenţa din cauza neatenţiei. Dar... nu văd *de ce* ar fi procedat în felul acesta.

Nick stătea întins în pat, cu ochii pe jumătate închişi. Fruntea îi era ridată; se vedea că se concentra intens, încercînd din răsputeri să găsească răspunsul. În cele din urmă, spuse:

– Chestia asta ar avea logică, Lucy, doar dacă ar fi ajuns la concluzia că *Moonrakers* are cele mai mari şanse de a rămîne al lui în cazul în care te-ar lăsa să-l moşteneşti, asigurîndu-se, totodată, să-şi ia toate măsurile de precauţie pentru a-i deveni soţie. Cînd a început să te viziteze? Imediat după ce ai regăsit actele?

Am dat din cap, aprobator. Mi se strîngea inima la gîndul că Robert nu făcuse decît să simuleze bunăvoinţa şi afecţiunea pe care mi le arătase pe vremea aceea. Timp de cinci minute, n-am mai schimbat nici o vorbă cu Nick. Fiecare era preocupat de propriile-i gînduri. Scoţîndu-mi-l pe Robert Falcon din minte, mi-am amintit de suferinţele şi bucuriile pe care le cunoscusem în săptămînile ce le petrecusem împreună cu Nick, în micuţa casă din Chelsea. Acum eram conştientă că-l

iubesc. Înțelesesem acest lucru în momentul în care îngenuncheasem lîngă patul lui şi îi sărutasem mîna. Era o iubire care abia se trezise la viață, o iubire care dormitase pînă acum, care aşteptase, care nu voise să iasă la suprafață din cauza dubiilor, a temerilor şi a convingerii mele că nu sînt dorită.

– Dragă Nick, am zis, ți-ar face plăcere să-ți spun sincer ce simt?

El se smulse din starea de visare în care se cufundase şi se forță să schițeze un zîmbet.

– Față de mine? Sărmană Lucy, ți-am făcut zile negre, nu-i aşa? Da, spune-mi orice vrei. Sentimentele tale nu pot fi mai rele decît cele pe care le merit în realitate. Probabil că vei fi mult prea indulgentă, pentru că ai inimă bună.

– Nu, nu-ți închide ochii... Uite-te la mine, Nick, şi ascultă-mă. Te iubesc. Ştiu că o fată dă dovadă de indecență făcînd o astfel de afirmație, dar eu nu sînt decentă ca o englezoaică deoarece am crescut într-o altfel de lume. În afară de asta, ştiu că n-aş fi capabilă să-mi ascund sentimentele. Nu sînt prea bună la prefăcătorii. Cît timp am locuit împreună, s-a întîmplat de nenumărate ori să fii nefericit, dar cîteodată, cînd ai reuşit să uiți cu cine ai de-a face, ai fost chiar foarte mulțumit. În acele momente, totul a fost minunat. Nu-ți cer să mă iubeşti, Nick. Nimeni nu-şi poate impune ce să simtă, iar prefăcătoria nu este bună. Cînd toată povestea asta se va termina, poți să...

– Stai, Lucy, stai, şopti Nick, privindu-mă lung, cu ochi mirați. Obrajii şi fruntea i se acoperiseră de noi broboane de sudoare. Îți dai seama ce spui?

– Da. Nu te agita atît. Şi nu-ți face griji, am zis, după care i-am şters fața cu o cîrpă umedă.

– Griji? Nick scoase un hohot ciudat de rîs, întrerupt

aproape instantaneu de o crispare de durere. Este rîndul tău să mă asculţi, Lucy, continuă el după o clipă. Vreau să-ţi spun o poveste a unui bărbat care a savurat din plin viaţa dură pe care a dus-o, a unui aventurier care, ca majoritatea celorlalţi de teapa lui, era un om egoist, care nici nu se prea gîndea la semenii lui, nici nu-i prea tolera. Acest bărbat a cunoscut destule femei, dar, pentru el, femeile nu erau decît nişte surse trecătoare de amuzament. Omul acesta nu făcea decît ce i se năzărea şi era condamnat de toată lumea.

Nick îmi luă o mînă şi o privi de parcă ar fi ţinut un giuvaier.

– Apoi, spuse el încet, a venit ziua în care soarta a hotărît moartea acestui aventurier. Băgat într-o închisoare din China, el a cunoscut o fată, o foarte tînără fată, complet diferită de orice altă persoană pe care o întîlnise pînă atunci. La fel ca unul dintre condurii Cenuşăresei, această fată era făcută din sticlă sau cristal, pentru că puteai să vezi prin ea. Şi, uitîndu-te, nu zăreai nici o urmă de slăbiciune sau de răutate, ci numai curaj, dragoste şi altruism – atîta curaj, dragoste şi altruism încît ţi se tăia respiraţia.

– Nu, Nick, te rog! Nu sînt aşa, nu sînt...

– Taci şi ascultă. Bărbatul s-a însurat cu fata respectivă din motive pur personale, convins fiind că va muri. Dar n-a murit. A fost salvat de un bătrîn medic curajos şi bun. Apoi a zăcut la pat, ascuns, timp de cîteva săptămîni, în care şi-a recăpătat forţele încetul cu încetul. Şi a avut la dispoziţie o groază de timp pentru a se gîndi la micuţa fată cu care se însurase, pentru a realiza cît de deosebită era aceasta, pentru a reflecta asupra propriei lui vieţi. Drept urmare, s-a îndrăgostit de ea, Lucy, s-a îndrăgostit foarte tare de ea. Dar, fiind un nătărău, şi-a zis că nu se îndrăgosteşte de o fiinţă reală, ci de o plăsmuire a imaginaţiei sale. A realizat că greşeşte abia cînd

s-a întors acasă. Abia atunci, revăzînd-o pe fata despre care îți vorbesc, și-a dat seama că făcuse o mare descoperire. Descoperise ce înseamnă dragostea.

Nick îmi sărută cu delicatețe degetele.

– Dar fata era acum îndrăgostită de un alt bărbat – cel puțin, așa a crezut el văzînd-o în brațele celuilalt. Drept urmare, pentru a nu-i umbri fericirea, el a plecat. Vezi tu, dragostea îl făcuse să nu mai fie chiar atît de egoist. Însă, după un timp, a început să-și facă griji, deoarece îl cunoștea bine pe celălalt bărbat. Știa că, în spatele măștii prietenoase pe care o purta iubitul ei, din cine știe ce motive personale, se ascundea o minte obsedată. Ca atare, în cele din urmă, nătărăul s-a agitat atît de tare încît a luat hotărîrea de a se întoarce din morți și de a-și revendica drepturile de soț, pentru a o salva de pericolul care plana asupra ei.

Am deschis gura pentru a vorbi, dar Nick, zîmbitor, mă opri ridicînd un deget.

– Sincer să-ți spun, în final, eroul nostru n-a mai fost chiar atît de prost; din contră, a devenit mult mai inteligent decît înainte, pentru că a realizat că nu era suficient de bun pentru minunata fată cu care se însurase dintr-o pură întîmplare. De aceea, cu toate că a luat-o în casa lui din Chelsea, n-a trăit cu ea, ci numai a locuit împreună cu ea, sub același acoperiș. O iubea prea mult și credea că, depășind această limită, o va face nefericită.

– Oh, Nick, dragă Nick, de ce nu mi-ai spus? Am fost atît de tristă crezînd că nu vrei să-ți fiu soție în adevăratul sens al cuvîntului!

– Tristă...? Nick își închise ochii pentru o clipă, inspiră spasmodic, apoi se uită din nou la mine. Lasă-mă să-mi termin povestea, Lucy. Tipul nostru era atît de năucit încît nici nu

prea ştia ce vrea să facă. S-a gîndit, poate, că ţinîndu-şi nevasta departe de periculosul bărbat de care era îndrăgostită, aceasta l-ar fi putut uita şi s-ar fi putut, eventual, îndrăgosti de un alt om, suficient de bun pentru ea. De aceea, i-a dat toată libertatea posibilă de acţiune şi a evitat-o cît a putut, străduindu-se s-o facă să înţeleagă că era o persoană cu drepturi depline, care nu trebuia să fie supusă nici unui bărbat, aşa cum sînt o mulţime de femei. Dar, uneori, fermitatea îl părăsea, pentru a lăsa loc din nou egoismului. Atunci, o scotea la un restaurant sau la un teatru, mîndrindu-se că o are alături.

Fără să scot nici un sunet, am început să plîng. Nick a întins mîna şi mi-a pus-o cu delicateţe pe obraz.

– N-ar fi trecut multă vreme, însă, pînă cînd tipul nostru ar fi intrat în panică, Lucy, ştiind că asupra lui planează pericolul de a o lua în braţe, de a o săruta şi de a-şi dezvălui sentimentele pe care le nutreşte faţă de ea. Şi atunci, îşi aduna puterile şi o lăsa din nou singură, deoarece, pur şi simplu, nu mai îndrăznea să rămînă în preajma ei. Niciodată n-a visat, nici măcar pentru o singură clipă, că fata s-ar putea îndrăgosti de el.

Mîna lui îmi alunecă de pe obraz pe gît. Apoi unul dintre degete i se strecură pe sub gulerul tunicii mele, găsi lanţul fin de argint, îl trase şi dădu la iveală inelul cu sigiliu.

– Îl mai porţi, Lucy? mă întrebă.

– Întotdeauna l-am purtat, Nick. Întîi, l-am purtat în amintirea ta, pentru că te-am admirat şi te-am respectat. Apoi, l-am purtat pentru că ai fost extrem de bun cu mine, chiar dacă m-ai lăsat singură. În seara în care am venit aici, imediat după ce ai fost rănit, mi-ai spus nişte cuvinte atît de drăgăstoase, încît am fost peste măsură de fericită, deşi am crezut că, delirînd,

nu trebuia să le iau în seamă. Poate că, fără să știu, te iubesc de mult timp. În orice caz, acum *știu* că te iubesc.

– Înseamnă că ți-ai ieșit din minți, maimuțică proastă. Sînt foarte bucuros. Să nu te schimbi niciodată, Lucy.

– Mi-ai spus chestia asta și în scrisori; în cea de la Chengfu, apoi în cea pe care ai lăsat-o înainte de a veni aici.

– Ți-am spus-o pentru că, realmente, îmi doresc din toată inima să nu te schimbi, Lucy.

– Mi-e frică, Nick. Vorbești de parcă aș fi cu totul deosebită, ori eu nu sînt; știi că nu sînt. Mă înfurii, sînt temătoare, uneori devin nerezonabilă. Oh, și mint, ca să nu mai pomenesc de faptul că am fost o hoață! Habar n-ai cum arată pagina mea din caietul Îngerului Înregistrator.

Pe fața obosită a lui Nick apăru vechiul lui zîmbet, iar în ochi i se văzu o licărire care amintea de rîsul drăcos pe care ajunsesem să-l cunosc atît de bine.

– Este minunat. N-aș vrea să fii perfectă. Mi-a plăcut la nebunie cînd ai țipat la mine, în seara aceea, cînd m-am îmbătat. Vrei să te măriți cu mine, Lucy Sabine? Adică, vrei să ne căsătorim din nou, cu adevărat de această dată, respectînd toate jurămintele pe care le-am făcut unul față de altul?

– Da. Da, te rog, Nick. Mi-ar plăcea atît de mult...

– Atunci, lasă din nou ruşinea la o parte şi sărută-mă. Eu nu par a fi în stare să mă desprind de perne.

Ridicîndu-mă în picioare, m-am aplecat și i-am sărutat buzele uscate. El mă cuprinse cu brațul sănătos. După cîteva clipe, simțindu-i brațul că începe să tremure, m-am desprins cu delicatețe din îmbrățișare. Nick zăcea moale pe perne, cu răsuflarea cam întretăiată și privirile ațintite la mine. Nu crezusem niciodată că ochii aceia negri, drăcoși, pot exprima o asemenea tandrețe. Apoi însă, rîsul demonilor se arătă din nou în ei.

– Fir-ar să fie, sînt slab ca un pisoi, se plînse. Dar mă voi reface în curînd, Lucy.

– Totul va reveni la normal în curînd. Acum dormi, dragă Nick.

Asedierea Misiunii a mai durat opt zile. În acest timp, au avut loc trei atacuri serioase, dintre care două într-o singură zi, şi alte patru atacuri ceva mai puţin periculoase. A cincea zi a fost cea mai grea, deoarece atunci am avut parte de cele două puternice atacuri succesive. Dar, chiar şi atunci, boxerii au fost respinşi cu bombe şi focuri de armă înainte de a reuşi să ajungă la zid, ceea ce a făcut să fim cu toţii cuprinşi de un optimism extraordinar, convinşi că greul trecuse.

Pe tot parcursul acestor opt zile, cu excepţia scurtelor momente în care se duceau luptele, am fost puţin conştientă de situaţia în care ne aflam, pentru că am trăit, împreună cu Nick, într-un univers separat, cald şi luminos. Am avut grijă de soţul meu, îndeplinindu-mi sarcinile de asistentă medicală, dar am fost atentă să nu-mi pierd timpul atunci cînd mi se solicitau serviciile în altă parte. Îmi era suficient să ştiu că peste o oră, sau peste patru ore, puteam fi din nou alături de el. Îmi era suficient să ştiu că eram iubită.

Rana lui se vindeca, iar puterile îi reveneau. Mă bucuram să văd că îşi recapătă culoarea buzelor şi a obrajilor, să simt că este mai puţin slăbit, atunci cînd mă ţinea de mînă sau îşi încolăcea braţul în jurul meu. Aveam multe subiecte de discuţie; ne făceam planuri de viitor sau evocam diferite evenimente din trecut, rîzînd adesea de amintirile noastre, deoarece, acum, acestea deveniseră extrem de preţioase, chiar dacă în momentul respectiv întîmplarea prin care trecusem nu fusese decît o încercare dură şi periculoasă. Niciodată nu mai avusesem parte de o asemenea fericire – nici eu şi, după cum bănuiam, nici Nick.

– Ştiu că ţi-a plăcut *Moonrakers*, îmi spuse el într-o zi, cînd îi schimbam pansamentul, după ce, înainte, îi spălasem rana. Dar nu mai doresc absolut deloc să dezmoştenesc familia Falcon, chiar dacă nu-şi poate achita datoria. Ştiu că acesta ar fi ultimul lucru pe care l-ai dori. În afară de asta, dacă ne-am muta acolo, am deveni vecinii familiei Gresham... Ce gînd deprimant!

Am fost nevoită să fac o scurtă pauză pentru a putea rîde. Apoi, reapucîndu-mă de treabă, am spus:

– Mi-a plăcut *Moonrakers*-ul, dar nu casa în sine. Pentru mine casele nu sînt importante, Nick. Clădirea este ceea ce este doar datorită oamenilor care locuiesc în ea.

– Adevărat. Nick îmi zîmbi. Ochii lui poznaşi sclipiră. Oricum, iubito, acum ai şi tu un „moonraker".

– Pe tine?

– Evident. Pe idiotul tău soţ. Numai un prost pe jumătate orb, care nu face deosebirea între lună şi o roată de brînză, putea să nu vadă cît de nefericită eşti din cauza zilelor fripte pe care ţi le face. Mă refer, evident, la toată perioada pe care ai trăit-o în Chelsea. Culmea este că am considerat că sînt măcar o dată neegoist, lăsîndu-te singură.

– N-am fost tot timpul nefericită, dragă Nick. Doar atunci cînd mi s-a părut că nu mă placi.

– Păi asta înseamnă *aproape* tot timpul. Dar s-a terminat. De bine, de rău, acum eşti mireasa unui „moonraker", Lucy. Unde vrei să locuim?

– Oriunde, numai să fiu alături de tine, Nick. Îmi place căsuţa din Chelsea.

– Mda... Deocamdată este bună, dar nu-i suficient de mare pentru o familie adevărată. Cînd va veni timpul să ne înmulţim rîndurile, vei avea nevoie de ajutor, ne vor trebui cîţiva servitori. Nick făcu o grimasă comică, auto-

batjocoritoare. Fără lamentări, dar poftim ce se alege de ideile mele. Nu contează. Cîți copii vrei să avem, Lucy?

– Nu m-am gîndit. Nu, stai cuminte, Nick. Pot să te sărut în timp ce-mi fac treaba. Patru ar fi un număr ideal.

– Mi-am notat. Poate că ne vom lua o casă la țară, păstrîndu-ne totodată și locuința din Londra. Ți-ar plăcea?

– Sună minunat. Vom avea bani suficienți?

– Pot face rost de toți banii de care vom avea nevoie, Lucy. De orice m-aș ocupa, dau dovadă de o dexteritate dezgustătoare atunci cînd este vorba de procurarea banilor. Ne-am putea lua o fermă. Mă voi retrage de pe piața metalelor. Poate că mă voi duce la Lloyds *, ca intermediar. Sau, dacă preferi, înainte de a ne stabili undeva, am putea călători un timp.

– Cum vrei tu, dragă Nick. Acum încetează cu vorba. Cum pansamentul este gata, a venit vremea săruturilor.

Zîmbindu-mi, el mă luă de gît.

– Fată obraznică, impudică ce ești.

– Doar cu tine sînt așa.

– Îmi place să fii așa. Vino, iubito.

Într-o zi, în timp ce eram cu Nick, în camera noastră, intră domnul Marsh, care lăsă să cadă pe pat un obiect negru, moale. Era un săculeț din piele, un gen de portofel, înnegrit de vreme și crăpat pe la pliuri.

– Lucy, spuse el, din moment ce tu ai fost prea preocupată de altele pentru a te mai îngriji și de treaba asta, ți-am preluat eu sarcina. Scutul acela din bronz din fosta ta încăpere nu era fixat în perete. Era ținut acolo doar de niște lut uscat, peste care fuseseră puse mai multe straturi de var.

Nick luă săculețul și își mută privirile de la mine la tatăl său.

* Agenție de asigurări maritime *(nota trad.)*.

– Smaraldele? Deci erau acolo, tată?

– Uită-te singur.

Săculeţul conţinea treizeci şi şase de smaralde mari, neşlefuite. De aceea, ele semănau mai degrabă cu nişte pietre verzui de rîu. Dar Nick îşi dădu imediat seama că avea în faţă numai nestemate. Examinînd-o pe una cu atenţie, el fluieră încet.

– Privit cu ochiul liber, acesta pare a nu avea nici un cusur, lucru rar întîlnit la smaralde. Are zece sau cincisprezece carate şi nu este cel mai mare. Aici avem o avere, Lucy. Deloc mică... Mă întreb de unde or proveni şi prin cîte mîini or fi trecut. Din cele ale unui prinţ arab, în cele ale unui rajah indian, ale unui han mongol şi, în final, în cele ale unui comandant chinez de oşti... Şi între ei, probabil că, de-a lungul secolelor, au existat o mulţime de alte mîini care le-au atins. Niciodată faţetate şi şlefuite... O avere nefolosită, convenabil de mică, din punct de vedere al gabaritului, pentru a putea fi dusă într-un buzunar.

– Ce vei face cu ele, Nick? întrebă domnul Marsh.

– Lucy hotărăşte. Doar ea le-a găsit, nu altcineva. Dar din poziţia mea privilegiată de soţ, aş îndrăzni să-i dau un sfat. Un sfert din valoarea lor ar trebui reţinut pentru ea, pentru tine, pentru Misiune şi pentru doctorul Langdon – nici unul dintre noi nu vrea ca medicul să se mai chinuie atîta pentru a aduna cîţiva *cash*. Restul, de trei sferturi din valoare, trebuie împărţit în mod egal între familiile Gresham şi Falcon.

– Pe mine nu mă lua în calcul, Nick, spuse domnul Marsh. Eu am o slujbă, la care mă voi întoarce imediat ce ajung în Anglia.

Nick zîmbi.

– Dacă asta vrei să faci, foarte bine. Dar, în ceea ce priveşte smaraldele, te sfătuiesc să te supui fără să crîcneşti hotărîrii luate de nora ta. Are reacţii foarte violente atunci

cînd se supără. Ar trebui să-ți povestesc cum a țipat într-o zi la mine din cauza unei amărîte de cafele.

Domnul Marsh rîse.

– Atunci, este mai bine să mă dau bătut încă de pe acum.

– Ești un om înțelept, tată.

Atacurile asupra Misiunii nu fură întrerupte de vreun eveniment dramatic, ci, pur și simplu, se opriră de la sine. Într-o dimineață, dealul nostru fu urcat de o chinezoaică tînără, care ne strigă de dincolo de zid. Chiar eu am ieșit pentru a vorbi cu ea prin porțile solide de lemn. Era Liu, femeia pe care o ajutasem să nască în ziua în care prin Tsin Kai-feng trecuse Robert Falcon. Tînăra fu poate mirată să-mi audă vocea.

– Chiar tu ești, Lu-tsi? Am crezut că ai plecat în țara demonilor străini.

– M-am întors. De ce te-a lăsat grupul de *I Ho Chuan* să vii aici, Liu?

– Nu mai sînt în sat. Au plecat în cursul nopții, Lu-tsi. Au primit un mesaj din Chengfu. Mandarinul a fost arestat de trupele împărătesei. Soldații demonilor străini au cucerit Peking-ul, așa încît împărătcasa a pus capăt războiului și le-a ordonat tuturor *celor din I Ho Chuan* să se risipească, amenințîndu-i cu moartea.

– Vorbești serios?

– Jur pe copilul pe care mi l-ai scos din pîntece, Lu-tsi. Noi, cei din Tsin Kai-feng, îi urîm pe *cei din I Ho Chuan*, dar ne-a fost prea frică de ei pentru a ne opune voinței lor. Acum au plecat; altfel, n-aș fi venit aici pentru a vorbi cu voi.

– Așteaptă, Liu. Trebuie să vorbesc cu prietenii mei.

Am fugit în clădire pentru a răspîndi minunata veste. Teroarea boxerilor luase sfîrșit, iar noi îi supraviețuisem. În bucuria aceea de moment, am avut naivitatea de a crede că

scăpasem şi de probleme, şi de pericole, că nu-mi mai rămăsese decît fericirea. Ce mare prostie!... Uitasm complet care fusese motivul întoarcerii mele în China.

În ziua următoare, la Misiune sosi, venind dinspre Chengfu, un detaşament de soldaţi americani. Aceştia primiseră ordinul de a-i strînge pe toţi supravieţuitorii străini şi de a-i duce la Tientsin, unde puteau rămîne pînă la stabilirea condiţiilor de încheiere a păcii. După aceea, ei îşi puteau relua activităţile. Soţii Fenshaw îi adunară pe copii. Cîteva ore mai tîrziu, aceştia plecau împreună cu soldaţii, urcaţi în nişte care cu boi care fuseseră rechiziţionate din Chengfu. Doctorul Langdon îi interzisese lui Nick să facă o asemenea călătorie, spunînd că mai trebuia să stea în pat încă o săptămînă. El era hotărît să se întoarcă în Chengfu, unde îşi putea relua în siguranţă îndatoririle, acum, cînd mandarinul Huang Kung fusese destituit.

– Sînt prea bătrîn pentru a mai apuca să fac scamatorii dintr-astea, locotenente, îi spusese el tînărului ofiţer care conducea detaşamentul de soldaţi. După treizeci de ani petrecuţi în Chengfu, prefer să mor acolo, atunci cînd mi-o venit timpul, decît în altă parte. Deci mergeţi cu bine, fără a vă face griji din pricina noastră.

Eu nu-l puteam părăsi pe Nick, normal, iar domnul Marsh nu ne-ar fi părăsit în vecii vecilor pe nici unul dintre noi. De asemenea, la Misiune rămăsese şi Yu-lan, deoarece, chiar înainte de începerea Răscoalei Boxerilor, un fermier sărman din sat o întrebase pe doamna Fenshaw dacă i-o poate da de nevastă fiului său. Yu-lan fusese dornică să accepte cererea în căsătorie, iar doamna Fenshaw îi dăduse acordul deoarece, nemaifiind copilă, Yu-lan ar fi trebuit oricum să părăsească Misiunea foarte curînd.

Locotenentul american spusese că se va întoarce

împreună cu oamenii săi peste şase sau şapte zile, pentru a ne conduce şi pe noi pînă în Tientsin.

Cu doar cinci oameni, cîţi rămăsesem, Misiunea părea a fi ciudat de liniştită. Folosindu-mă de proviziile lăsate de soldaţi, am pregătit o cină îmbelşugată, aşa încît, în acea seară, am mîncat pe săturate. Trei zile mai tîrziu, doctorul Langdon plecă spre Chengfu, cu căruţa şi catîrul unui sătean. Şi eu, şi Nick îl implorasem să vină cu noi în Anglia, dar el nu făcuse decît să zîmbească şi să-şi clatine capul încărunţit.

– Deşi sînt bătrîn şi obosit, sînt de folos aici, Lucy. Şi *vreau* să rămîn aici. Vă voi scrie din cînd în cînd. Nu vă voi uita niciodată. Nici pe tine, nici pe Nick. Băiatul acesta ne-a salvat pe toţi. Apoi ai venit tu, cu Tom Marsh, pentru a înnoda firul de unde îl lăsase el rupt. Nu, nu vă voi uita, Lucy. În definitiv, eu te-am dat mirelui la cununie, nu? Apropo de asta, mi-am amintit că n-am primit nici un sărut din partea miresei. Hai, Lucy, aştept.

În aceeaşi după-amiază, la cîteva ore după plecarea doctorului Langdon, am coborît în sat cu intenţia de a găsi nişte material să peticesc jacheta lui Nick, care era destul de rău ruptă în urma expediţiei nocturne care fusese cît pe ce să-l coste viaţa. Soţul meu insistase în acea zi să-l îmbrac, aşa încît îl lăsasem stînd pe marginea patului, cu pantalonii şi cu cămaşa pe el. Îl şi încălţasem cu cizmele. Deocamdată nu avea siguranţă în picioare, dar, în ultimele trei zile făcuse cîteva tururi ale dormitorului, sub privirile grijulii ale doctorului Langdon, şi nu dăduse nici un semn de durere.

Am întîrziat în sat vreo jumătate de oră, poate ceva mai mult, deoarece o mulţime dintre trecători au vrut să mă oprească să schimbe cîteva vorbe cu mine. În timp ce urcam dealul către Misiune am văzut că lîngă poartă era priponit un cal. Animalul era plin de spume, de parcă ar fi fost călărit în goană. M-am întrebat al cui ar putea fi. Uşa Misiunii era

deschisă. Intrînd, am simțit că inima îmi tresare puternic și că sîngele îmi îngheață în vine.

Domnul Marsh zăcea întins pe podea. Deasupra tîmplei avea o umflătură urîtă, vineție, din care i se scursese pe obraz un firicel de sînge. Sîngele nu se închegase încă. Am îngenuncheat lîngă el, tremurînd de frică, apoi, constatînd că respiră, am răsuflat ușurată. Dar aproape în aceeași clipă, un nou val de frică mă făcu să sar în picioare și să mă reped spre scară, țipînd:

– *Nick! Nick!*

În timp ce străbăteam în fugă coridorul care ducea spre dormitor, am auzit vocea soțului meu.

– Nu, Lucy! Întoarce-te! Fugi!

Am năvălit în încăpere și m-am oprit brusc.

– Doar nu credeai c-o să plece, nu-i așa, Nick? spuse Robert Falcon.

Acesta dăduse la o parte draperia care camufla patul, și stătea cu spatele la peretele din dreptul ei, adică exact în zona în care se făcuseră amenajările pentru împărțirea încăperii în două. În mînă avea un pistol. În general, arăta cam la fel ca la prima noastră întîlnire, atunci cînd sosise în Tsin Kai-feng, numai că zîmbea. Iar zîmbetul și ochii lui aveau ceva care mă făcea să-mi fie rău de groază.

– Te rog, Lucy, pe aici, îmi spuse, fluturîndu-și pistolul pentru a-mi indica încotro să mă îndrept. Am trecut prin fața lui, intrînd în dormitorul în care se afla Nick. Soțul meu era așezat pe marginea patului. Cămașa îi stătea umflată din cauza pansamentului, iar chipul îi părea cioplit în piatră. M-am repezit spre el. El își întinse brațul pentru a mă trage cît mai aproape, fără a-și desprinde privirile de la Robert Falcon, care venise de lîngă perete pînă la piciorul patului, rămînînd cu spatele spre draperie.

Abia acum realizam, cu stupoare, că, de o săptămînă

sau chiar mai bine, uitasem complet de Robert Falcon; uitasem că adevăratul motiv al venirii mele în China fusese prevenirea unei confruntări periculoase între el şi Nick. Iar acum, uite-l, era aici... cu un pistol în mînă.

Robert zîmbi.

– În sfîrşit, norocul este de partea mea, nu-i aşa? După toţi aceşti ani în care nimic nu mi-a mers bine... Am stat două săptămîni în Tientsin, agitîndu-mă şi aşteptînd cu disperare să ajung aici cît mai repede după încheierea războiului. Pe drum m-am întîlnit cu soldaţii care îi escortau pe misionari şi pe copiii lor. Aşa am aflat că te afli aici şi că Lucy este cu tine. Micuţa şi drăguţa Lucy care, deşi a găsit răspunsul ghicitorii, nu mi-a spus nimic. Am crezut că vei ieşi din nou învingător, Sabine, dar n-a fost să fie. În sfîrşit, a venit rîndul meu.

Am văzut că la tîmplă, sub claia lui de păr auriu, începuse să i se umfle o venă.

– A venit rîndul meu, Nick, repetă el. Dă-mi smaraldele.

Nick îşi strecură mîna liberă pe sub plapuma din spatele lui şi scoase la lumină vechiul săculeţ din piele.

– Uite-le, spuse cu voce plată, întinzînd săculeţul spre Robert.

– Aruncă-l. Vreau să menţin distanţa. Zîmbetul lui Robert era luminos, dar înspăimîntător. Bolnav sau nu, eşti un pic cam iute de mînă pentru a risca să te înfrunt. Am învăţat lucrul acesta cu mult timp în urmă, încă de pe vremea anilor de şcoală. Ţii minte?

– Ţin minte că ţi-ai revărsat ura asupra lui Edmund Gresham pînă cînd am reuşit să te opresc. Săculeţul aruncat de Nick căzu la picioarele lui Robert. În cazul în care ai zis mulţumesc, îţi spun că n-ai pentru ce, Falcon. Vocea soţului meu era lipsită de orice inflexiune. Oricum îţi primeai partea. O parte dreaptă.

Robert îşi scutură părul auriu. Pe faţă continua să-i fie întipărit zîmbetul acela sinistru.

– Cîştigătorul ia tot, Sabine.

– Atunci ia-le şi pleacă.

– Lăsîndu-te în viaţă? Nu m-aş mai simţi niciodată în siguranţă, bătrîne prieten. Acesta este capătul tău de drum.

– Fie. Dar pe Lucy las-o să plece. Hai, repede!

– Ca să răspîndească povestea? Nu se face. Şi nici tatăl tău nu va trebui să scape – asta, în cazul în care nu a murit încă. L-am lovit la cap. N-am vrut să te avertizez de sosirea mea trăgînd un foc de armă. Apoi Robert se uită la mine şi expresia feţei i se modifică brusc, devenind melancolică. M-ai trădat, Lucy, dar te iert. Nu vreau să te omor, dar sînt nevoit. Mă înţelegi, nu?

Cu voce tremurătoare, am spus:

– Nu, Robert, nu te înţeleg. Te rog, lasă pistolul jos. Eşti surescitat şi...

– Termină, se răsti el, furios. Termină! Dacă nu mă înţelegi, înseamnă că eşti o proastă. Ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine încă din seara aceea, cînd te-am dus în peşteră. Nu trebuia să te las în viaţă, dar nu m-am putut hotărî să-ţi curm zilele. Nu ştiu cum ai reuşit să ieşi. În orice caz, mi-ai dat o lecţie. Sînt prea inimos. Nu voi mai repeta o astfel de greşeală.

Simţeam că şansele ca Robert să iasă din criza de nebunie în care se găsea creşteau cu cît vorbea mai mult. Ca atare, l-am stimulat cu o întrebare.

– De ce m-ai lăsat să mor în peşteră, Robert?

El îmi aruncă o privire furioasă, foarte nerăbdătoare.

– Ce altceva aş fi putut face? Doamne, am fost dispus să mă *căsătoresc* cu tine! Deşi sînt un Falcon, eram gata să devin soţul unei orfane pentru a salva *Moonrakers*. De aceea ţi-am înapoiat actele punîndu-le la loc, în valiză. Dar, după

aceea, domnul Gresham mi-a interzis să te mai vizitez, aşa încît m-am văzut nevoit să scap de tine. Trebuia să cîştig timp. Dacă tu dispăreai, s-ar mai fi pierdut ceva vreme pînă ce avocaţii ar fi găsit care este cea mai apropiată rudă – a *ta*, firește, din moment ce tu intraseşi deja în posesia moştenirii. Pentru numele lui Dumnezeeu, chiar nu-ţi dai seama că n-am avut ce face? Chiar nu îţi este clar de ce te-am lăsat în peşteră? Dar ai scăpat. Cînd te-ai mutat la *Moonrakers*, m-am gîndit din nou să mă însor cu tine...

Nu puteam spera ca domnul Marsh să-şi revină; cu atît mai puţin să sper un eventual ajutor din partea lui. Starea de inconştienţă în care se afla ca urmare a loviturii brutale pe care o primise în cap avea să dureze mult mai mult timp decît îl puteam ţine de vorbă pe Robert. Ca atare, nu-mi rămăsese decît să mă rog că vreun cuvînt de-al meu va reuşi să străpungă ceaţa de nebunie din mintea lui Falcon. De aceea, am spus:

– Ai fost foarte bun cu mine, Robert. N-ai simţit absolut nimic faţă de mine?

El păru a fi iritat.

– Faţă de tine? Ce întrebare prostească mai este şi asta? Eu nu simt nimic decît faţă de *Moonrakers*. Oh, da, eşti destul de drăguţă şi, uneori, poţi fi chiar amuzantă. Niciodată n-am *vrut* să scap de tine. Nici acum nu vreau. Ochii lui sclipiră brusc. Dar am de gînd să-mi închei socotelile cu Sabine. Tipul ăsta este un om mort. Deci va trebui să dispari şi tu. Cu siguranţă, orice prost şi-ar da seama că judec logic!

Pistolul se ridică, vizîndu-şi ţinta.

– Întîi tu, Sabine, spuse Robert.

Simţindu-l pe Nick că se încordează, mi-am dat seama că avea de gînd să sară din pat, într-o încercare disperată de a-l ajunge la Robert înainte ca acesta să apese pe trăgaci. Pe neaşteptate, frica mea neputincioasă a fost biruită de un val de furie, cum nu mai cunoscusem niciodată. Mi-am îndoit

brațul, l-am lovit pe soțul meu cu cotul direct în frunte, cu atîta forță încît acesta a căzut pe spate scăpîndu-mă din mînă, și, în aceeași clipă, m-am năpustit spre Robert Falcon. Am simțit că buzele mi se subțiază, dezgolindu-mi dinții, că perișorii de la ceafă mi se zbîrlesc și că degetele mi se încovoaie, fără premeditare, luînd forma unor gheare.

– *Nu!* am țipat.

Pentru o clipă, am surprins expresia uluită pe care o căpătase fața lui Robert. În momentul în care am ajuns la el, brațul lui liber a făcut o mișcare rapidă de rotație și un pumn viguros m-a trimis învîrtindu-mă tocmai în colțul opus al încăperii, unde, lovindu-mă de perete, m-am prăbușit pe podea, buimăcită.

L-am auzit pe Robert exclamînd:

– Nu te mișca, Sabine! Încet, mi-am ridicat capul năuc, care îmi vîjîia puternic. Nick stătea întins pe pat, complet neajutorat. Căzuse pe rană. Eforturile pe care le făcea pentru a se ridica îi umpluseră fața de sudoare. Revenindu-și din uimirea de moment, Robert chicoti. Tigroaica își protejează partenerul, spuse el. Deci ai vrăjit inima micuței orfane chinezoaice, Nick. Cum ai reușit?

Nedezlipindu-mi privirile de la Robert, m-am ridicat cu mișcări lente în patru labe.

– N-ai nimic de spus, Nick? se interesă Robert pe un ton batjocoritor. Începuse din nou să zîmbească. Un mușchi al obrazului i se contracta și i se destindea ritmic, cu mare rapiditate. Ți-ai pierdut cuvintele, așa cum ți-ai pierdut norocul? Atunci, am putea să ne încheiem afacerile. Te voi omorî ca pe un cîine. Uite așa...

Robert ochi cu grijă. Mă mai zbăteam încă să ajung în picioare cînd am auzit detunătura. Undele sonore părură a mă izbi cu atîta putere încît îmi dădură senzația că glonțul intrase în trupul meu.

Am scos un sunet groaznic, asemănător cu cel pe care îl faci atunci cînd vomiți, și m-am uitat spre patul pe care zăcea Nick. Acesta nu se mișcase din loc. Capul îi era încă ridicat, iar ochii îi erau ațintiți spre Robert, complet nelămuriți. Incredibil, părea neatins. Probabil că glonțul nimerise în altă parte. Mi-am întors privirile spre Robert, pregătită să scot un strigăt sălbatic. Dar dintre buzele mele n-a ieșit nici un sunet, pentru că i-am văzut brațul căzînd și pistolul alunecîndu-i dintre degetele vlăguite. Apoi Robert se clătină, uitîndu-se uimit la Nick. Și, încet, genunchii începură să i se îndoaie. O clipă mai tîrziu, lumina dispărea din ochii lui albaștri, lăsîndu-i goi. Robert cădea pe spate, peste marginea draperiei.

Sub greutatea lui, aceasta se rupse de sus, din dreptul găurilor în care erau înfipte cîrligele de care fusese agățată. Robert se întinse cît era de lung pe podea, înfășurat în draperie Așa, am dat cu ochii de Yu-lan, care stătea la o distanță de numai un pas sau doi de locul unde se afla capul lui Robert, cînd acesta căzuse. Între degete avea un pistol, pe care îl ținea strîns cu ambele mîini. Era pistolul domnului Marsh. Tocmai îl lăsa jos. Din țeava lui mai ieșea un rotocol de fum. Desprinzîndu-și cu greu privirile de la Robert Falcon, fata se uită la mine. Ochii i se măriseră, fața îi era mai degrabă cenușie decît galbenă.

– Am fost nevoită, Lu-tsi, îmi spuse cu voce tremurătoare. Omul ăsta l-a ucis pe domnul Marsh. Am fost martoră... Dar el nu m-a văzut. După ce a plecat din bucătărie, am fugit să iau pistolul domnului Marsh. Între timp, ți-am auzit și țipătul, așa încît, imediat ce l-am găsit, am urcat scara pe furiș. Și l-am surprins pe omul ăsta spunînd că te va omorî. A trebuit să-l opresc într-un fel, Lu-tsi.

Acum înțelegeam ce se întîmplase. Robert se așezase cu spatele la draperie, iar glonțul lui Yu-lan străpunsese pînza

înainte ca el să aibă timp să tragă. Deci eu auzisem zgomotul făcut de pistolul ei. Cu gîtul uscat abia am reuşit să articulez:

– Ne-ai salvat, Yu-lan. Nu-ţi fie teamă. Şi să ştii că domnul Marsh nu este mort. Respiraţia îi este regulată. Apoi m-am întors spre Nick. Acesta tocmai se ridicase cu mari eforturi din pat. Din cauza durerilor şi a stresului, obrajii îi erau palizi. Nick, rana? Regret că te-am lovit...

El îşi scutură capul, împăciuitor. Apoi, cu mişcări nervoase, folosindu-se de braţul sănătos, trase o pătură de pe pat. Deşi capul mă mai durea din cauza loviturii, m-am apropiat de el pentru a-l ajuta să întindă pătura peste trupul inert al lui Robert Falcon.

– Sărmanul nebun, spuse Nick posomorît. Mintea i-a luat-o razna. Ne-ar fi ucis... şi ar fi crezut că a fost îndreptăţit s-o facă. Întorcîndu-se spre Yu-lan, el luă cu delicateţe pistolul din mîinile ei tremurătoare, după care îi vorbi rar, foarte clar. Nu vom uita acest gest, Yu-lan. Atîta vreme cît vom trăi, nu vei mai duce lipsă de nimic.

– Nick... L-am luat de braţ. Te rog, întinde-te în pat. Arăţi groaznic.

– Nu mă mir, îmi spuse, apucîndu-mă strîns de mînă. Niciodată n-am fost mai speriat ca în clipa în care te-ai repezit spre Robert. Apoi îşi adună puterile. Nu pot încă să mă întind în pat, Lucy. Trebuie să văd ce-i cu tata..., zise, după care îşi întoarse privirile spre pătura de sub care se contura trupul lui Falcon. Şi trebuie să mă ocup de el. Voi, fetelor, nu vă puteţi descurca singure.

– Ba putem, dragă Nick. Înainte ne-am descurcat singure în multe împrejurări. Oricum, dacă este nevoie, pot să aduc un bărbat din sat. Nu-ţi face griji.

Cum în clipa următoare se clătină pe picioare, Nick mă lăsă să-l ajut să ajungă în pat.

– Da... v-aţi descurcat singure în mult prea multe împrejurări. Vocea îi era întretăiată, dar ochii îi scînteiau de furie. Asta va fi ultima dată. Îţi promit, Lucy.

O lună mai tîrziu, eram la bordul unui vas care ridica ancora din Tientsin. Contuzia domnului Marsh, suferită în urma brutalului şi neaşteptatului atac al lui Robert Falcon, dispăruse. De asemenea, Nick îşi recăpătase forţele aproape complet. Voiajul a fost minunat. Am împărţit cu soţul meu o cabină în care existau două paturi, dar am dormit în braţele lui. Deşi din cauza înghesuielii ne era mult prea cald, nu ne păsa. Nu conta decît că sîntem împreună, că scăpasem amîndoi cu bine.

Am ajuns acasă, în Anglia, după căderea ultimelor frunze şi ne-am reînnoit jurămintele de căsătorie într-o bisericuţă din Chelsea. La cununia noastră a venit atît Edmund Gresham, cît şi domnul şi doamna Falcon. Matthew, adus de părinţii săi, s-a cam îmbufnat cînd l-am sărutat, deoarce era gelos pe Nick.

Îi menţionasem pe părinţii lui Robert, spunîndu-le că acesta fusese alături de noi în timpul asediului de la Tsin Kai-feng şi că îşi pierduse viaţa apărînd porţile Misiunii de un atac al boxerilor. Acum, el zăcea îngropat în cimitirul englezesc din Chengfu. Cred că doamna Falcon ştia că afirmaţiile mele erau neadevărate, deoarece, cînd îmi ceruse să-i dau mai multe detalii, îi răspunsesem confuz, contrazicîndu-mă. Ea mă privise cu frumoşii ei ochi adînc îndureraţi şi îmi spusese pe un ton calm:

– Nu contează, Lucy. Presupun că vrei să uiţi această întîmplare. Robert a fost un băiat ciudat. Întotdeauna ne-am temut că ar putea... ei, hai să nu vorbim despre defectele pe care le-a avut. Eşti drăguţă că spui că a murit ca un erou. Aşa îl vom păstra în memorie.

Smaraldele fuseseră împărțite după cum propusese Nick, la Misiune. Drept urmare, domnul Gresham ne trimisese o scrisoare de mulțumire destul de bombastică. Soții Falcon refuzaseră inițial să-și revendice partea, deoarece luaseră hotărîrea de a părăsi *Moonrakers* pentru a se muta în Cornwall, dar, ulterior, la insistențele mele, acceptaseră. Iar doctorul Langdon și cei de la Misiune primiseră în conturile lor bancare cîte o sumă de bani echivalentă cu valoarea smaraldelor care li s-ar fi cuvenit. În plus, Nick îi expediase lui Yu-lan cinci sute de lire din banii lui, ori aceasta era, în China, o adevărată avere.

Un alt musafir al restrînsei noastre ceremonii de căsătorie fu lordul Shipley, care îi ceruse domnului Marsh să fie invitat. Față de Nick, acesta adoptă o atitudine amenințătoare.

– Ai grijă să fii al naibii de bun cu copila asta, tinere Sabine, mă auzi? Trateaz-o ca pe o regină. De nu, Dumnezeu mi-e martor că, într-o noapte întunecoasă, voi ordona să fii aruncat în Tamisa și o voi lua eu în căsătorie. Fata asta valorează cît zece ca tine, ticălos mic ce ești. Cît zece ca tine, pricepi?

– Mai degrabă cît douăzeci, domnule. Demonii dansau în ochii lui Nick. Și să știți că, dacă ați fi fost cu treizeci de ani mai tînăr, v-aș fi cerut socoteală pentru îndrăzneala de care ați dat dovadă trimițînd-o la Peking.

– Sînt perfect de acord cu tine. Dar n-am putut s-o opresc, băiete. Oricum s-ar fi dus să te găsească. În plus, ea și Marsh s-au descurcat al naibii de bine la Peking, scăpîndu-ne de niște lupte grele. Marsh! Mai adu șampanie! Oh, iartă-mă, omule, astăzi ești tatăl mirelui, nu-i așa? Mii de scuze. Mă servesc singur.

Cînd îți zîmbește norocul, nu există jumătăți de măsură. Toată viața fusesem extraordinar de săracă, iar acum, brusc, situația mea financiară se modificase complet. Și mai aveam

de primit niște bani deoarece într-o seară, la două luni după cununie, poștașul îmi aduse o scrisoare. Fusesem la teatru, apoi cinasem în oraș, așa încît am găsit scrisoarea abia pe la miezul nopții, cînd ne-am întors acasă, în Chelsea. Pe plic se afla timbrul imprimat în relief al Ministerului de Război.

Cu nerăbdare, mi-am dat jos pelerina de gală, după care am citit scrisoarea și am scos o exclamație de uimire.

– Ce este, iubito? mă întrebă Nick.

– Este... este o scrisoare oficială trimisă de lordul Shipley. Iar alături de ea se află un mandat de plată din visteria statului, pentru o sumă de... Am înghițit în sec. De o mie de lire, Nick! Cică banii aceștia ar fi pentru „servicii neprețuite aduse Forțelor Armate ale Majestății sale, prin transmiterea mesajului care i-a îmbărbătat pe asediații din Peking, evitînd masacrarea lor...". Ah, și mai continuă mult în felul acesta. Dar apoi spune că tatăl tău va primi o sumă similară! Oh, Nick, ce vom face cu atîția bani?

Soțul meu rîse încîntat, mă săltă de pe podea și mă strînse cu putere la piept.

– Este o sumă mizerabilă. O foarte mică parte din costul unei eventuale bătălii. Ce-o să faci cu ea, Lucy? Nu știu. Cumpără-ți o pălărie. Sau aranjează-ți ochii ca să nu mai fie rotunzi și urîți ca cei ai demonilor străini.

– Nick, nu mă mai tachina! Și lasă-mă jos.

– Nu. Ești mult prea frumoasă. Dacă îți dau drumul, s-ar putea să mi te fure cineva.

– Bine, atunci ridică-mă ceva mai sus. Inelul tău cu sigiliu îmi zgîrie pieptul. Acum, acesta era pus într-o superbă cutiuță ovală din jad, pe care o puteam purta ca pandantiv la rochiile de seară decoltate, fără umeri.

Nick își întinse mîna pentru a mă prinde de glezne și a mă sălta ceva mai sus. O clipă mai tîrziu, stăteam pe verticală, cu genunchii îndoiți, de parcă aș fi fost într-un balansoar.

– Este mai bine? Perfect. Stinge lămpile pe lîngă care trecem. Apoi mă sărută şi traversă încăperea împreună cu mine, luînd-o în sus pe scară, spre etaj.

– Mă bucur atît de mult pentru tatăl tău, Nick...

– Mda. Cu banii aceştia, s-ar putea retrage din activitate. Dar n-o va face. Va continua să lucreze ca servitor.

– Ca un servitor bun.

– Oh, da, Lucy, ca unul foarte bun.

– Unul de care să poţi fi mîndru?

– Da, Lucy. Dar tu ce ai de gînd să faci de acum încolo?

– Eu? Voi continua să fiu doar impudica şi iubitoarea ta soţie, Nick. Tocmai ajunsesem pe palierul de la etaj. Dar tu?

Nick împinse uşa dormitorului cu piciorul şi mă duse înăuntru.

– Răspunsul este simplu, iubito. Soţul meu mă sărută din nou, cu foarte multă delicateţe. Nu te schimba niciodată şi voi fi cel mai norocos om din lume.

~ Sfîrşit ~

IMPORTANT!

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER

București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. III, ap. 7 sector 4, Tel: 337.22.10, 337.48.81; Fax: 337.48.22 cod 761061

Din rîndul membrilor acestui club poate face parte orice persoană care solicită cel puțin trei cărți din listele de apariții ale celor două edituri. Membrii CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI- LIDER beneficiază de următoarele facilități:

1. Editurile suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minimum trei exemplare) cu plata ramburs.

2. Reducerea prețului de vînzare cu 10% pentru fiecare comandă de mininum trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.

3. Livrarea cărților cu prioritate.

4. Rezervarea cărților în curs de apariție.

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.

Notă: Pentru cititorii din București, livrarea cărților *nu se face prin poștă*, ci direct, de la punctele de vînzare ale editurii: **depozitul** din B-dul Dinicu Golescu 43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 și **depozitul** AMIT str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 int. 179.

La sfîrșitul fiecărui an, CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER acordă importante **premii de fidelitate** cititorilor care au comandat cele mai multe cărți publicate de Editurile ORIZONTURI și LIDER în anul respectiv.